SALLY THORNE

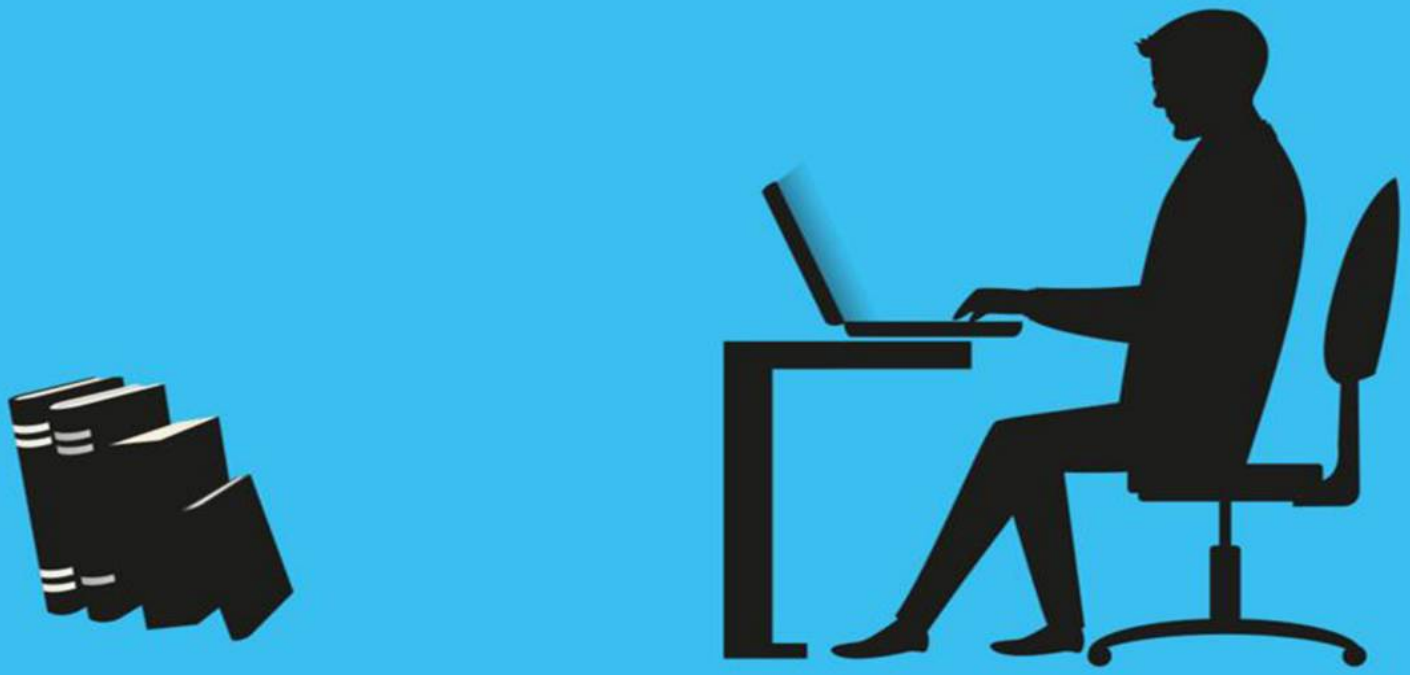

TE URĂSC, TE IUBESC

virtual-project.eu

SALLY THORNE

TE URĂSC,
TE IUBESC

Original: *The Hating Game* (2016)

Traducere din limba engleză de:
IOANA DUDA

virtual-project.eu

2018

Capitolul 1

Am o teorie. Ura și iubirea sunt foarte asemănătoare. Am avut destul timp să le compar, și asta e concluzia la care am ajuns. Iubirea și ura sunt viscerale. Inima îți bate de stă să îți spargă pieptul, aproape că se vede prin piele și haine. Nu mai ai poftă de mâncare și nu mai poți dormi. De fiecare dată când te întâlnești cu persoana respectivă, simți cum începe să îți clocotească sângele, pompează o adrenalină periculoasă și ești în mood-ul de *luptă-sau-fugi.* De abia mai reușești să îți controlezi corpul. Ești epuizat și asta te sperie.

Iubirea și ura sunt două fețe ale aceluiași joc – și tu trebuie să câștigi. De ce? Inima și ego-ul. Crede-mă, știu foarte bine.

E vineri după-amiază. Sunt prizonieră aici, la birou, pentru alte câteva ore. Aș prefera să fiu singură în celula mea, dar am un partener. Din păcate. Și simt fiecare ticăit al ceasului său ca un scrijelit pe peretele celulei.

Suntem prinși într-unul din jocurile noastre copilăroase, care nu are nevoie de cuvinte. Tot ceea ce facem este absolut imatur.

Primul lucru pe care trebuie să îl știți despre mine: numele meu e Lucy Hutton. Sunt asistenta executivă a lui Helen Pascal, co-CEO la Bexley&Gamin.

Pe vremuri, mica noastră companie aproape a dat faliment. Realitatea economică însemna că oamenii nu aveau bani ca să își plătească ipotecile, iar cărțile erau un lux. În tot orașul se închideau librării, ca niște lumânări stinse de vânt. Aproape ne obișnuiserăm cu ideea că și noi va trebui să închidem.

În ceasul al unsprezecelea, am încheiat o afacere cu o altă editură. Gamins Publishing a fost forțată să se „căsătorească” cu imperiul răului, pe ducă și

el, cunoscut ca Bexley Books și care era condus de odiosul domn Bexley. Ambele companii se încăpățânau să creadă că o vor salva pe cealaltă. Așa că și-au făcut bagajele și s-au mutat împreună, în noua lor casă conjugală. Niciuna dintre părți nu era foarte entuziasmată de această schimbare. Cei de la Bexley își aminteau cu nostalgie de culoarea sepia, de vechea lor bucătărie, unde luau prânzul și aveau masa de foosball. Nu le venea să creadă că minunata Gamins supraviețuise atât de mult, ei fiind cu tot relaxați în ceea ce privește targeturile. Niște visători care se încăpățânau să creadă că literatura e artă.

Cei de la Bexley, în schimb, erau de părere că numerele sunt mai importante decât cuvintele. Cărțile erau unități care trebuiau vândute. Bravo echipei! De la capăt.

Cei de la Gamins s-au cutremurat de groază văzând cum exuberanții lor frați vitregi aproape smulgeau pagini din cărțile surorilor Brontë sau ale lui Austen. Cum naiba reușise Bexley să adune laolaltă atâția oameni, care ar fi fost mult mai potriviți în domeniul contabilității sau dreptului?

Gamin nu ar fi putut niciodată să vadă cărțile ca niște unități de măsură. Ele erau și vor fi mereu ceva magic, ce trebuie respectat.

După un an, oricine ar fi putut spune, de la o privire, cărei companii îi aparține fiecare angajat, doar după felul în care arăta.

Cei de la Bexley erau matematicieni, iar cei de la Gamins scriitori sensibili. Primii mergeau în haită, vorbind în cifre și rezervau mereu sala de conferințe pentru veșnicele ședințe de planificare. Mai degrabă ședințe de complot.

Cei de la Gamins, cuibăriți în cubiculele lor, porumbei blânzi în turnul cu ceas, citind cu atenție manuscrisele, în căutarea viitoarei capodopere literare. În jurul lor plutește un aer înmiresmat de ceai de iasomie și hârtie. Shakespeare este bărbatul lor ideal.

Mutarea într-o nouă clădire i-a cam dat peste cap pe toți, mai ales pe cei de la Gamins. Fă rost de o hartă a orașului. Trasează o linie dreaptă între fiecare dintre vechile clădiri ale companiilor, fă un punct roșu exact la jumătatea distanței dintre ele și gata, am ajuns!

Noua clădire Bexley & Gamin este ca o broască râioasă gri, din ciment, așezată pe un drum cu trafic intens. E aproape imposibil să ajungi acolo, după masa. Este înghețată în umbrele dimineții și transpirată după masa.

Clădirea compensează printr-un singur lucru: are parcări subterane, care sunt însă luate de cei mai matinali, adică cei de la Bexley.

Helene Pascal și domnul Bexley au făcut un tur al clădirii înainte de mutare și ceva incredibil s-a întâmplat: au căzut de acord asupra unui lucru. Etajul superior era o insultă. Doar un birou pentru conducere? Era absolut nevoie de o reamenajare.

După un brainstorming de o oră, care a mustit de ostilitate, ochii designerului au strălucit, plini de lacrimi sincere. Helene și domnul Bexley au găsit un singur cuvânt comun ca să descrie noul aspect al locului. Și acesta a fost *luminos.* A fost pentru prima și ultima oară când au căzut de acord.

Reamenajarea a fost pe placul lor. Etajul zece este acum un cub transparent, făcut din sticlă și țiglă neagră. Ai putea liniștit să te pensezi folosind orice suprafață ca oglindă – zidurile, podelele, tavanul. Până și birourile noastre sunt făcute din bucăți mari de sticlă.

Privesc cu atenție reflexia din partea cealaltă. Ridic mâna și îmi privesc unghiile. Reflexia mă urmează. Îmi trec mâna prin păr și îmi îndrept gulerul. Am fost în transă. Aproape am uitat că încă mă mai joc jocul ăsta cu Joshua.

Sunt aici, cu colegul de celulă, pentru că orice general nebun are în subordinea sa, în timpul războiului, pe unul care face munca murdară.

Nici nu s-a pus vreodată problema să avem un asistent, pentru că asta ar fi însemnat ca unul dintre directori să facă o concesie. Fiecare dintre noi stăteam cu ochii în monitoarelor noastre, lângă ușile celor două birouri noi și trebuia să ne descurcăm de unii singuri. Era ca și cum cineva m-a împins în arena Colosseumului, doar că nu eram singură.

Ridic mâna dreaptă din nou. Reflexia mă urmează discret. Îmi pun bărbia în palmă și oftez adânc. Se aude ecoul. Ridic sprânceana stângă, pentru că știu că el nu poate. Și, după cum am prevăzut, fruntea i se ridează, fără niciun rezultat. Am câștigat. Bucuria nu mi se citește pe față. Am rămas rece și impasibilă ca o păpușă. Stăm aici, cu bărbiile în mâini și ne holbăm unul în ochii celuilalt.

În fața mea stă asistentul executiv al domnului Bexley. Pajul și servitorul său.

Al doilea lucru cel mai important pe care cineva trebuie să îl știe despre mine e următorul: îl urăsc pe Joshua Templeman. În acest moment copiază fiecare mișcare pe care o fac. E Jocul Oglinzii. Un privitor întâmplător nu și-ar da seama; e discret ca o umbră. Dar nu pentru mine. Fiecare mișcare a mea este copiată de cealaltă parte a biroului, cu o mică întârziere.

Îmi ridic bărbia din palmă, pe care o îndrept înspre birou. Încet, face același lucru.

Am 28 de ani și parcă am căzut direct în purgatoriu. Parcă sunt la grădiniță.

Am tastat parola: IHATEJOSHUA4EV@. Toate celelalte parole de până acum erau variații pe aceeași temă: cât de mult îl urăsc pe Joshua. Pentru totdeauna. Pun pariu că parola lui e IHATELUCINDA4EVA.

Îmi sună telefonul. Julie Atkins, de la departamentul de Copyright. Un alt spin în coastă. Aș vrea să îmi deconectez telefonul și să îl arunc într-un cuptor.

— Salut. Ce faci?

Întotdeauna îmi îndulcesc un pic vocea la telefon.

De cealaltă parte a încăperii, ochii lui Joshua se învârt, în timp ce începe să „pedepsească” tastatura.

— Vreau să te rog ceva.

Știu deja ce vrea să spună.

— Am nevoie să mă amâni cu raportul lunar. Încep să am o migrenă. Nu mă mai pot uita la ecran. Este unul dintre acei oameni groaznici, care pronunță *mi-grenă.*

— Bineînțeles. Înțeleg. Când îl poți face?

— Ești cea mai tare. O să revin luni după-masa. Trebuie să întârzii luni.

Dacă spun da, o să trebuiască să stau mai mult luni seara, ca să termin raportul până marți, la nouă, când va fi ședința cu executivul. Încă de pe acum, săptămâna viitoare se anunță nasoală.

— Ok. Mi se strânge stomacul. Cât poți de repede, te rog.

— Oh, și nici Brian nu îl poate preda pe al lui azi. Ești așa drăguță. Îți mulțumesc că ești așa de înțelegătoare. Toți suntem de acord că ești cea mai tare de pe aici, când e vorba de rapoarte. Unii oameni, acolo sus, sunt de-a dreptul îngrozitori.

Lingușelile ei parcă îmi mai domolesc ciuda, un pic.

— E în regulă. Vorbim luni.

Închid și nici nu trebuie să mă uit la Joshua. Știu că dă din cap. După câteva momente îl privesc și el se holbează la mine.

Imaginează-ți că mai ai două minute până la cel mai important interviu din viața ta și îți privești cămașa albă. Stiloul albastru ți-a curs prin buzunar. Începi să înjuri de mama focului, ți se strânge stomacul, nervii sunt întinși la maximum. Ești un idiot și totul s-a dus de râpă. Exact asta e culoarea ochilor lui Joshua când se uită la mine.

Aș vrea să pot spune că e urât. Ar trebui să fie un trol scund și gras, cu buză de iepure și ochi care lucesc. Un cocoșat olog. Plin de negi și coșuri. Cu dinți galbeni ca și cașcavalul și cu o transpirație de miroase a ceapă. Dar nu e așa. E cam exact contrariul. O dovadă în plus că nu există dreptate în lume.

Primesc un mail. Îmi smulg privirea de la neurâțenia lui Joshua și observ că Helene îmi cere să fac un raport de buget. Îl deschid pe cel de luna trecută și încep.

Mă îndoiesc că cel de luna asta o să fie mult mai bun. Industria editurilor e în cădere liberă. Am auzit de câteva ori, între pereții ăștia, cuvântul restructurare. Și știu unde duce asta. De fiecare dată când ies din lift și îl văd pe Joshua, mă întreb: *de ce nu îmi găsesc un alt job?*

Aveam 11 ani când am făcut o excursie care mi-a determinat mersul vieții. De atunci am devenit fascinată de tipografii. La vârsta aceea eram deja o devoratoare de cărți. Viața mea se învârtea în jurul vizitei săptămânale la biblioteca orașului. Împrumutam numărul maxim admis de cărți și puteam să recunosc fiecare bibliotecar în funcție de sunetul pe care îl făceau pantofii lor, pe măsură ce se deplasau printre rânduri.

Până la acea excursie, tot ce îmi doream era să devin bibliotecară. Ba chiar implementasem un sistem de catalogare pentru cărțile din colecția personală. Eram o tocilară și jumătate.

Înainte de excursia noastră la editură, nu mă gândisem prea mult la felul în care o carte ajunge să ia naștere, fizic. A fost o revelație.

Puteai să fii plătit ca să găsești autori, să citești și într-un final să creezi cărți? Coperți nou-nouțe și pagini perfecte, neîndoite la colțuri și fără notițe cu stiloul? Îmi lua foc creierul. Iubeam cărțile noi. Îmi plăcea cel mai mult să le împrumut. Când am ajuns acasă, le-am spus alor mei *„O să lucrez la o editură când mă fac mare”.*

E foarte bine că îmi îndeplinesc un vis din copilărie. Dar, dacă e să fiu sinceră, principalul motiv pentru care nu îmi găsesc un alt job e că nu îl pot lăsa pe Joshua să câștige.

În timp ce muncesc, tot ce aud e cum lovește tastatura și fluieratul leșinat al aparatului de aer condiționat. Din când în când își ridică calculatorul de pe birou și tastează. Nu m-ar mira ca domnul Bexley să îi fi spus și lui Joshua să îi pregătească un raport de buget. Și atunci cei doi directori ar fi putut să se războiască, înarmați cu cifre ce nu se potrivesc. Combustibilul perfect pentru toată ura lor.

— Scuză-mă, Joshua…

Nu mă bagă în seamă un minut întreg. Tastează tot mai tare. Beethoven la pian e mic copil în comparație cu el.

— Da, Lucinda, ce este?

Nici măcar părinții mei nu îmi spun Lucinda. Îmi încleștez maxilarul, dar apoi, vinovată, îmi relaxez mușchii feței. Dentistul m-a implorat să fac un efort conștient, de fiecare dată când mi se întâmplă asta.

— Lucrezi cumva la cifrele de forecast pentru următoarele patru luni?

Își ridică ambele mâini de pe tastatură și mă fixează cu privirea.

— Nu.

Expir și mă întorc la biroul meu.

— Am terminat raportul acum două ore.

Începe din nou să tasteze. Mă uit la pagina mea de excel și număr până la zece.

Amândoi muncim rapid și avem reputația de a fi Finisheri – știi, genul ăla de angajați care fac toată treaba dificilă și nasoală pe care ceilalți o evită. Prefer să mă așez și să discut cu oamenii față în față.

Joshua preferă email-ul. Toate mail-urile lui se termină cu: RGDS, J. Ar muri dacă ar scrie Regards, Joshua? Prea multe taste, se pare. Cine

știe câte minute pe an economisește pentru B&G? Nici nu ne cunoaștem bine și deja ne urâm la cuțite.

Încerc din răsputeri să par corporatistă, dar toate chestiile mele nu se potrivesc deloc cu B&G. Sunt o Gamin până în oase. Rujul e prea roșu, părul prea dezordonat. Pantofii mei fac prea multă gălăgie pe gresie. Pur și simplu nu reușesc să întind cardul, ca să cumpăr un costum negru. Niciodată nu a trebuit să port unul la Gamin și refuz cu încăpățânare să devin o Bexley. Garderoba mea e retro și plină de haine din tricot. O bibliotecară chic și cool, sper.

Îmi ia 45 de minute să îmi termin treaba. Mă grăbesc, chiar dacă cifrele nu sunt punctul meu forte, pentru că îmi imaginez că lui Joshua i-ar fi trebuit o oră. Chiar și în cap mă iau la întrecere cu el.

— Mersi, Lucy!

O aud în surdină, pe Helene, din spatele ușii biroului ei strălucitor, când îi trimit documentul.

Îmi mai verific o dată inboxul. Totul e la zi. Mă uit la ceas. 15.20.

Îmi verific rujul în bucata de sticlă de lângă monitor. Îl verific pe Joshua, care se uită la mine, plin de satisfacție, îl fixez și eu cu privirea. Acum ne jucăm de-a fixatul cu privirea.

Ar trebui să vă spun că scopul final al jocurilor noastre e să îl facem pe celălalt să zâmbească sau să plângă. Ceva de genul ăsta. Voi știi când voi fi câștigat. I-am arătat cel mai frumos zâmbet al meu, rupt din soare, cu toți dinții, ochii îmi străluceau, plini de un optimism prostesc, de parcă fuziunea nu a fost cel mai nasol lucru ce mi s-a întâmplat. M-a scanat din tălpi până-n creștet. Am doar 1.52 m, așa că nu i-a luat mult. Apoi a privit pe fereastră. Nu mi-a zâmbit înapoi și mă simt de parcă, într-un fel, îmi poartă zâmbetul în buzunarul de la piept, de atunci.

Când l-am întâlnit pe Joshua, prima oară, am făcut o greșeală: i-am zâmbit. Un punct în plus pentru el.

Așadar, am început cu stângul. După câteva săptămâni, eram deja dușmani. Ca apa care se scurge dintr-o țeavă, într-un final a țâșnit și a inundat totul.

Am mormăit în spatele mâinii și m-am uitat la buzunarul de la piept al lui Joshua, care se odihnea pe pectoralul stâng.

În fiecare zi poartă o cămașă business identică, de culoare diferită. Albă, alb murdar cu dungi, crem, galben lămâi, muștar, baby blue, ocru, gri-porumbel, navy și neagră. Le poartă în aceeași ordine. Întâmplător, preferata mea este cea ocru, iar cea care îmi place cel mai puțin e cea muștar, pe care o poartă acum. Toate arată bine pe el. Toate culorile i se potrivesc. Dacă aș purta muștar, aș arăta ca un cadavru. Dar el stă acolo, cu pielea strălucitoare și sănătos-tun.

— Azi, muștar, observ cu voce tare.

De ce pun paie pe foc? Abia aștept luni, să o văd pe cea baby blue.

Mă privește nervos, dar și satisfăcut.

— Observi atât de multe despre mine, Shortcake. Dar țin să îți reamintesc faptul că observațiile despre felul în care arătăm sunt interzise de politica HR de la B&G.

Ah, Jocul HR. Nu l-am mai jucat de o viață.

— Dacă îmi mai spui Shortcake, fac plângere la HR.

Ne observăm unul pe celălalt. Cel puțin asta cred că face.

Se pare că își amintește toate „păcatele” mele. E vorba despre un document ascuns în calculatorul meu, parolat, în care am notat toate rahaturile care s-au întâmplat între mine și Joshua Templeman. Fiecare am făcut plângere la HR de patru ori, anul trecut.

A primit o mustrare verbală și scrisă cu privire la porecla pe care m-a pus-o. Eu am primit două mustrări. Una pentru abuz verbal și alta pentru o glumă copilăroasă care a scăpat de sub control. Nu sunt mândră de asta.

Nu știe ce să răspundă. Continuăm să ne holbăm unul la celălalt.

∵

Mă uit cum cămășile lui Joshua devin tot mai închise la culoare. Azi, bleumarin. Ceea ce înseamnă că urmează negru. Minunata Neagră Zi de Salariu.

Cam așa stă treaba cu finanțele mele. Mă pregătesc să merg pe jos 25 de minute de la B&G, ca să îmi ridic mașina de la Jerry („Mecanicul”), ceea ce înseamnă că topesc tot sau chiar mai mult decât am pe card. O să plătesc diferența mâine, când îmi intră salariul.

Mașina mea o să „scuipe” mai multă chestie din aia neagră și uleioasă în weekendul ăsta, iar eu o să observ când, deja, cămășile lui Joshua o să fie de un alb ca și cornul de inorog.

Îl sun pe Jerry. Îi duc mașina și o să subzist cu bugetul de criză. Cămășile se închid la culoare. Trebuie să fac ceva cu mașina asta.

Exact în acest moment, Joshua se sprijină de tocul ușii domnului Bexley. Corpul lui umple aproape în întregime holul. Văd asta, pentru că trag cu ochiul în peretele de sticlă de lângă monitorul meu. Îmi așez la loc părul de pe brațe, cu palmele. Nu o să întorc capul ca să văd mai bine. O să mă prindă. Mereu o face. Și apoi o să se încrunte.

Ceasul se mișcă cu greu spre ora 17.00 și văd nori de furtună prin fereastra prăfuită.

Helene a plecat acum o oră – unul dintre avantajele poziției de director este că ai program de student și îmi delegi mie toate treburile.

Domnul Bexley petrece mai multe ore aici pentru că scaunul lui este mult mai confortabil, iar

după-masa, când intră soarele în birou, începe să moțăie.

Nu vreau să spun că Joshua și cu mine suntem printre cei mai buni, dar, sincer, uneori simt că așa e. Echipa de la financiar și vânzări îi raportează direct lui Joshua și, din toată cantitatea aia imensă de date pe care o primește, el le alege pe cele mai importante și le inserează într-un raport mic, pe care i-l dă mură-n gură domnului Bexley cel înfuriat și cu fața roșie.

Eu sunt șeful direct al echipei editoriale, corporate și de marketing și în fiecare lună le adun toate rapoartele într-unul singur, pentru Helene. Și presupun că și eu i-l dau mură-n gură. I-l pun într-un dosar cu spirală, ca să îl poată citi când e pe stepper. Folosesc fontul ei preferat. Fiecare zi e o provocare, un privilegiul, un sacrificiu și o frustrare. Dar când mă gândesc la fiecare pas mic pe care l-am făcut până să ajung aici, de când aveam 11 ani, mă adun. Îmi amintesc. Și îl mai suport un pic pe Joshua.

Aduc prăjituri făcute în casă la ședințele cu directorii departamentelor și toți mă adoră. Mă descriu cu „valorează greutatea ei în aur”. Joshua le dă vești proaste la ședințele lui, iar greutatea lui e măsurată în alte substanțe.

Domnul Bexley trece prin spatele biroului meu, cu servieta în mână. Sigur își face cumpărăturile de la Humpty Dumpty’s Big & Small Menswear. Cum altfel poate să găsească niște costume așa de scurte și largi? Chelește, are pete pe față și e bogat ca dracu’. Tatăl lui a înființat Bexley Books.

Îi place să îi amintească lui Helen că ea de abia ce a fost angajată. Conform lui Helen și observațiilor mele, e un bătrân decrepit. Îi zâmbesc. Prenumele lui e Richard. Dick cel Gras și Scund.

— Seară frumoasă, domnule Bexley.

— Seară frumoasă, Lucy.

Se oprește la biroul meu și îmi privește bluza mea din mătase roșie.

— Sper că Joshua ți-a dat copia cărții *The Glass Darkly,* pe care am luat-o pentru tine. E primul exemplar.

Dick cel Gras și Scund are un raft de cărți plin cu tot ceea ce a scos B&G.

Fiecare carte e primul exemplar ieșit de la tipar. O tradiție începută de bunicul său. Îi place să se laude cu asta musafirilor, dar odată m-am uitat pe raft și paginile nici măcar nu erau tăiate.

— Ai luat-o, da?

Domnul Bexley se întoarce și se uită la Joshua.

— Nu mi-ai spus nimic, doctore Josh.

Probabil Dick cel Gras și Scund îi spune *doctore Josh* pentru că pare așa de curat. Odată am auzit pe cineva spunând că, atunci când lucrurile au început să se înrăutățească la Bexley Books, Joshua a înlăturat o treime din angajați, într-un mod magistral. Nu știu cum pune capul pe pernă, noaptea.

— Atât timp cât o primești, nu contează, răspunde Joshua, drăguț, și șeful își amintește că el e Șeful.

— Da, da, pufăie, și se uită din nou în jos, la bluza mea. Bravo! Faceți echipă bună!

Când urcă în lift, mă uit și eu în jos, la bluză, să văd dacă e ceva în neregulă. Toți nasturii sunt închiși. Ce naibii ar fi putut să vadă? Mă uit în bucățile de oglindă din tavan și abia, abia se vede o umbră de decolteu.

— Dacă ai fi închis-o și mai sus, nu ți-ar fi văzut fața, spune Joshua monitorului său, în timp ce se deloghează.

— Ai putea să îi spui șefului tău să se uite din când în când la fața mea.

— Probabil încearcă să îți vadă circuitele. Sau ce combustibil folosești.

Ridic din umeri.

— Combustibilul e ura pe care o simt pentru tine.

Joshua se strâmbă. Mi-a ieșit! Apoi îl văd cum își recapătă fața fără nicio expresie.

— Dacă te deranjează, ar trebui să vorbești cu el. Ia atitudine. Așadar, în seara asta îți faci unghiile, singură și disperată?

A nimerit-o pe asta.

— Da. Te masturbezi și plângi în pernă, în seara asta, doctore Josh?

Se uită la nasturele de sus al cămășii mele.

— Da. Și nu îmi spune așa.

Îmi înghit râsul. Ne înghiontim în timp ce intrăm în lift. El apasă *B,* dar eu apăs G.

— Faci autostopul?

— Mașina e la mecanic.

Îmi iau balerinii în picioare și îmi bag pantofii cu toc în geantă. Acum sunt și mai scundă. Văd, în ușile lustruite ale liftului, că de abia îi ajung la jumătatea pieptului. Arăt ca un chihuahua lângă un Mare Danez.

Ușile liftului se deschid. Am ajuns în hol. Lumea din afara B&G este albastră, foarte rece, plină de violatori și criminali. Și plouă mărunt.

O bucată de ziar își ia zborul, exact la țanc.

Ține ușa liftului cu mâna lui imensă și se uită la vremea de afară. Apoi își întoarce ochii ăia albastru închis înspre mine și începe să se încrunte. În cap îmi apare binecunoscuta bulă. *Mi-ar plăcea să fim prieteni.* O înțep cu un ac.

— Te duc eu

— Hmmm, nu, îi răspund peste umăr și fug.

Capitolul 2

E miercuri. Cămașa crem. Joshua a plecat de ceva timp la prânz.

În ultimul timp a amintit într-o doară de tot felul de chestii pe care le fac și de cele care îmi plac. Au fost atât de exacte, încât sunt sigură că și-a băgat nasul prin lucrurile mele. Informația e putere, iar eu nu stau prea bine la capitolul ăsta.

În primul rând, întocmai ca un detectiv, încep să îmi analizez biroul. Lui Helene și domnului Bexley nu le plac calendarele de pe calculator, așa că trebuie să avem totul notat și organizat pe hârtii, de parcă am fi niște funcționari din cărțile lui Dickens.

În foile mele sunt doar întâlnirile lui Helene. Sunt obsedată să îmi blochez calculatorul, chiar și când mă duc doar până la imprimantă. Computerul meu neblocat cu Joshua prin zonă? Ar fi ca și cum i-aș da niște coduri nucleare.

La Gamin Publishing, biroul meu era o fortăreață făcută din cărți. Îmi țineam pixurile între cotoarele lor. Pe când despachetam în noul birou, am văzut cât de curat e al lui Joshua și m-am simțit ca un copil mic. Am dus înapoi acasă calendarul cu Cuvântul Zilei și magneții cu Ștrumfi.

Înainte de fuziune, aveam o cea mai bună prietenă, la serviciu. Val Stone și cu mine stăteam pe fotoliile ponosite, din piele, în sala de recreere și ne jucam jocul nostru preferat: ne băteam joc de fotografiile cu oameni frumoși din reviste. I-am pus mustață lui Naomi Campbell. Val i-a colorat cu cerneală un dinte. În scurt timp, poza era atât de plină de cicatrici, cu plasturi pe ochi, ochii roșii și coarne de drac, că ne plictiseam și treceam la următoarea.

Val a fost concediată și era nervoasă pentru că nu i-am spus dinainte. Dar chiar dacă aș fi știut

dinainte, nu aș fi avut voie să fac așa ceva. Nu m-a crezut.

Mă întorc încet și reflexia mea se desprinde în 20 de suprafețe. Mă văd în toate mărimile, de la cutia muzicală până la ecranul argintiu. Fusta roșie se învârte și mai fac o piruetă doar de dragul de a o face, ca să scap de sentimentul tulburător și bolnăvicios care mă cuprinde de fiecare dată când mă gândesc la Val.

În fine. Am pe birou un pix roșu, unul negru și unul albastru. Post-it-uri roz. Un ruj. O cutie cu șervețele ca să îmi șterg rujul și lacrimile de frustrare. Plannerul. Nimic altceva.

Merg în pași de step pe podeaua din marmură. Sunt în Țara lui Joshua acum. Mă așez pe scaunul lui și privesc totul prin ochii lui. Scaunul lui e atât de înalt, încât nu ating cu picioarele jos. Îmi afund fundul încă un pic în scaunul din piele. E absolut obscen. Cu un ochi privesc în permanență liftul, iar cu celălalt caut indicii pe biroul lui. E versiunea masculină a biroului meu. Post-it-uri albastre.

Are un creion ascuțit pe lângă cele trei pixuri. În loc de ruj, o cutie cu bomboane mentolate. Fur una și o pun în buzunarul mic și până acum nefolositor al cămășii. Mă imaginez în raionul cu laxative al unei farmacii, încercând să îmi găsesc un partener de joacă și chicotesc.

Îi zgâlțâi sertarul biroului. Încuiat. La fel și computerul. Fortăreața Knox. Bine jucat, Templeman. Încerc de câteva ori să îi ghicesc parola. Degeaba. Poate *el nu mă urăște 4 eva.* Nu are nicio poză înrămată cu vreo iubită pe birou. Niciun zâmbet, câine vesel sau plajă tropicală. Mă îndoiesc că respectă pe cineva atât de mult încât să îi înrămeze poza. O dată, pe când Joshua vorbea cu patos despre vânzări, Dick cel Gras și Scund i-a dat-o în freză, sarcastic, *Trebuie să te ajutăm să ți-o tragi, doctore Josh.*

Josh a răspuns: *Ai dreptate, șefu. Am văzut ce poate face abstinența pe termen lung din om.* A

spus asta în timp ce se uita la mine. Îmi amintesc data. Am notat-o în jurnalul pentru HR.

Ceva mă gâdilă în nări. Parfumul lui Joshua? Feromonii pe care îi emană prin toți porii? Grețos. Îi deschid calendarul și observ ceva; niște linii trasate cu creionul pe toate coloanele, de sus în jos, în fiecare zi. Mă simt ca James Bond, ridic telefonul și reușesc să fac o singură poză. Vine liftul. Simt podeaua trepidând. Mă întorc în partea cealaltă a biroului și reușesc să închid calendarul înainte ca ușile să se deschidă. Apare. M-a prins.

— Ce faci?

Celularul e în siguranță, în chiloți. Notă către mine: să îmi dezinfectez telefonul.

— Nimic.

Dar mă trădează vocea care îmi tremură.

— Voiam să văd dacă va ploua după-amiaza asta. M-am împiedicat de scaunul tău. Îmi pare rău.

Înaintează ca un Dracula zburător.

Sunt în siguranță. Îi sună telefonul din buzunarul genții pentru echipamentul de sală. După formă, înăuntru are încălțăminte de box. Mi-l și imaginez pe sărmanul vânzător care l-a ajutat pe Joshua să își aleagă pantofii. *Vă rog să îmi dați o pereche de pantofi care mă vor ajuta să alerg după țintele pe care sunt plătit să le asasinez în timpul liber. Cei mai scumpi. Mărimea 42.*

Se uită la birou, la monitorul blocat, nevinovat, la calendarul închis. Respir ușurată, încet, să nu mă audă.

Joshua își aruncă geanta pe podea. Se apropie așa de tare, că pantoful lui de piele îmi atinge flecul pantofului.

— Așaaa. De ce nu îmi spui ce făceai, de fapt, la biroul meu?

Nu ne-am jucat niciodată Jocul de-a privitul fix în ochi, fiind atât de aproape unul de celălalt. Sunt foarte scundă. Am exact 1,52 m. E crucea mea de-o viață. O tortură, de fiecare dată când cineva

aduce vorba de asta. Joshua are cel puțin 1,92. 1,94. 1,96. Poate mai mult. Un uriaș. Și e solid.

Urmând regulile jocului, mențin contactul vizual. Pot să stau unde vreau eu, în biroul ăsta. La naiba cu el. Ca un animal amenințat, care încearcă să pară mai mare, îmi pun mâinile în șolduri.

Nu e urât, după cum v-am spus, dar întotdeauna îmi e greu să îl descriu. Îmi amintesc cum, într-o seară, luam cina pe canapea și am văzut o știre la TV. O carte veche de benzi desenate, cu Superman, s-a vândut la un preț record la o licitație. Pe măsură ce mâinile cu mănuși albe întorceau paginile, desenele de modă veche cu Clark Kent îmi aminteau de Joshua.

Întocmai ca și Clark Kent, înălțimea și forța lui Joshua sunt ascunse bine sub haine făcute special că să îl ajute să se amestece în mulțime și să pară unul dintre cei mulți. Nimeni de la Daily Planet nu știe nimic despre Clark. Sub cămășile alea perfecte, se prea poate ca Joshua să fie fad și jigărit ca Superman. E un mister.

Nu are buclă pe frunte și ochelari negri de tocilar, dar are un maxilar puternic, masculin, și o gură îmbufnată și frumoasă.

Tot timpul am avut impresia că are părul negru, dar acum, că sunt așa de aproape, văd că e castaniu închis. Și sigur nu și-l pieptănă lipit de cap, ca și Clark. Ochii de un albastru închis, ca cerneala, privirea ca un laser și probabil mai are și alte superputeri.

Dar Clark Kent e așa de drăguț. Bâlbâit și bun. Joshua nu e nici pe departe ca reporterul blând și manierat. E un Clark Kent ciudat, sarcastic, cinic, care terorizează pe toată lumea din redacția de știri și o scoate din sărite în așa hal pe săraca Luis Lane, până când urlă noaptea, în pernă.

Nu-mi plac tipii înalți. Parcă sunt niște armăsari. Am impresia că ar putea să mă calce în picioare, dacă le-aș sări în cale. Ne privim suspicios. Mă

întreb cum îmi arată creștetul capului. Sunt sigură că și-o trage doar cu amazoane.

Privirile ni se ciocnesc. Cred că am exagerat un pic când i-am comparat culoarea ochilor cu cea a unei pete de cerneală. Sunt prea frumoși pentru unul ca el.

Ca să nu mor, inspir puternic aroma de brad. Miroase a creion proaspăt ascuțit. Un brad de Crăciun, într-o încăpere rece și întunecată. Deși mă doare gâtul, nu cobor privirea. Se prea poate să mă uit la gura lui acum, deși o văd destul de bine de fiecare dată când îmi aruncă insulte din cealaltă parte a biroului. De ce aș vrea să o văd îndeaproape? Nu aș vrea. Rugăciunile mele au fost ascultate. Se aude liftul. Intră Andy, curierul. Parcă e un figurant care apare în distribuție, cu numele de Curierul. Are înjur de 40 de ani, pielea uscată și e îmbrăcat în galben. Ochelarii de soare îi stau ca o tiară pe cap. Și el, ca majoritatea curierilor, își fac ziua mai frumoasă flirtând cu fiecare femeie sub 60 de ani, care îi iese în cale.

— Minunată Luce!

Urlă în așa hal, de se trezește, cu un sforăit, până și Dick cel gras și scund.

— Andy!, și mă dau încet, în spate.

Aș putea să îl îmbrățișez, pentru că a întrerupt ceea ce putea deveni un nou joc.

Are în mână un pachet mic, cam de mărimea unui cub Rubik. Cred că e Ștrumfița mea, jucătoare de baseball, din 1984.

Foarte rară și foarte scumpă. Visez de mult la ea și am urmărit-o tot drumul, cu numărul de tracking.

— Știu că ai vrea să îți dau vești despre ștrumfii tăi, dar nimic.

Telefonul de pe birou este redirecționat pe celularul meu, care, în acest moment, se află undeva, pe la șold, în chiloți.

Deci asta era vibrația pe care o simțeam. Pfu! Credeam că ar trebui să îmi fac un control la cap.

— Ce vrea să spună cu ștrumfii?

Joshua ne privește suspicios, de parcă am fi nebuni.

— Sunt sigură că ai treabă, Andy. Hai să te conduc.

Înșfac pachetul, dar e prea târziu.

— E pasiunea vieții ei. E înnebunită după ștrumfi. Omuleții ăia albaștri, cu urechile mari. Poartă pălării albe. Își îndepărtează două degete la vreo trei centimetri unul de celălalt.

— Știu ce sunt ștrumfii, răspunde Joshua, nervos.

— Nu sunt înnebunită după ei.

Vocea, însă, mă trădează. Am impresia că Joshua mai degrabă râde, decât tușește. Pentru că așa sună tușitul lui.

— Ștrumfi, ha? Așadar asta e în cutiile alea mici. Am crezut că poate îți cumperi niște haine minuscule, online. Crezi că e ok să ți se livreze chestii personale la serviciu, Lucinda?

— Are un sertar întreg cu ștrumfi. Are un… Ce e ăsta, Luce? Un Ștrumf Thomas Edison. E o raritate, Josh. I l-au dat părinții când a terminat liceul.

Andy, bucuros, continuă să mă umilească.

— Gata, Andy! Ajunge! Ce mai faci? Cum îți e ziua?

Am mâna transpirată când semnez pe aparatul din mâna lui. El și gura lui mare.

— Părinții tăi ți-au cumpărat un ștrumf când ai absolvit liceul?

Joshua râde în scaunul lui și mă privește cu un interes cinic. Sper că nu i-am încălzit scaunul, cât am stat acolo.

— Da, da. Sunt sigură că tu ai primit o mașină sau ceva de genul. Sunt siderată.

— Sunt bine, draga mea, îmi spune Andy, în timp ce își ia aparatul ăla mic înapoi, apasă câteva butoane și îl pune în buzunar.

Acum că interacțiunea noastră profesională s-a încheiat, îmi zâmbește seducător.

— Îmi pare bine că te-am văzut. Îți spun Josh, prietene, dacă eu aș sta față în față cu creatura asta superbă, nu aș munci deloc.

Andy își bagă degetele mari în buzunar și îmi zâmbește. Nu vreau să îi rănesc sentimentele, așa că îmi dau ochii peste cap, voioasă.

— Și mie îmi e tare greu, răspunde Joshua sarcastic. Fii fericit că pleci.

— Ai o inimă de piatră.

— Cu siguranță. Dacă reușesc să îl termin și să îl pun într-o cutie, poți să îl livrezi undeva, cât mai departe?

Mă aplec pe birou și mă uit la micul meu pachet.

— Au crescut tarifele pentru livrările internaționale, mă avertizează Andy.

Joshua dă din cap, plictisit de conversație, și începe să lucreze.

— Am ceva bani puși deoparte. Cred că lui Joshua i-ar plăcea o vacanță aventuroasă în Zimbabwe.

— Ai o parte diabolică, nu e așa?

Andy scormonește în buzunarul care începe să sune, și se îndreaptă spre lift.

— Ei bine, minunată Lucy, mi-a făcut plăcere, ca întotdeauna. Ne vedem în curând, când o să mai cumperi ceva online.

— Pa!

Când dispare în lift, mă întorc la birou și fața îmi devine dintr-odată neutră.

— Absolut patetic.

Scot sunetul butonului de la *știi și câștigi.*

— Cine e Joshua Templeman?

— Lucinda care flirtează cu curierii. Penibil.

Joshua continuă să tasteze, cu forță. E o dactilografa bestială. Mă plimb prin spatele biroului lui, ceea ce îl distrage. Trebuie să mute

din nou cursorul, iar asta îl enervează, dar pe mine mă bine dispune.

— Sunt drăguță cu el.

— Tu? Drăguță?

Spre surprinderea mea, asta m-a rănit.

— Sunt adorabilă. Întreabă pe oricine.

— Ok. Josh, e adorabilă?, se întreabă cu voce tare. Hmmm. Stai să mă gândesc.

Ia cutia cu bomboane mentolate, o deschide, le controlează, o închide și se uită la mine. Deschid gură și ridic limba, așa cum fac pacienții într-un spital de nebuni, când trebuie să își ia medicamentele.

— Are câteva chestii drăguțe, cred.

Ridic un deget și rostesc tăios, cuvintele magice:

— Human resources.

Se îndreaptă în scaun și ar vrea să zâmbească, dar se abține. L-aș trage de colțurile gurii, ca să o facă. În timp ce poliția îmi pune cătușele și mă târăște afară, voi urla, *La naiba, zâmbește.*

Trebuie să egalez, pentru că nu e corect. El mi-a smuls un zâmbet și m-a văzut zâmbind altora de atâtea ori. Eu nu l-am văzut niciodată. Mereu e fie fără expresie, fie plictisit, posac, bănuitor, vigilent, iritat. Din când în când îi apare o altă expresie pe față, după ce ne certăm. Aia de ucigaș în serie.

Mă întorc în mijlocul încăperii și simt că își întoarce capul.

— Nu că mi-ar păsa de ceea ce crezi tu, dar lumea mă place pe aici. Toți sunt încântați de clubul meu de lectură, despre care ai spus clar că e naspa, dar e important, ținând cont de locul în care lucrăm.

— Ești căpitanul industriei.

— Mă ocup de donațiile pentru bibliotecă. Organizez petrecerea de Crăciun. Îi iau pe interni să lucreze cu mine.

Enumăr toate astea pe degete.

— Din ce spun, nu prea mi se pare că nu îți pasă de ce cred.

Se lasă pe spate în scaun și își ține, relaxat, degetele împreunate pe abdomenul plat. Nasturele de lângă degetul mare stă să se desfacă.

Nu știu ce față fac, dar se uită în jos și îl închide.

— Nu îmi pasă ce crezi *tu,* dar vreau ca oamenii normali să mă placă.

— Ești obsedată să îi faci pe ceilalți să te adore.

Mi se face un pic scârbă, când îmi spune asta.

— Te rog să mă ierți pentru că încerc să îmi păstrez buna reputație. Că încerc să fiu pozitivă. Tu ești obsedat să îi faci pe oameni să te urască. Suntem o pereche minunată.

Mă așez și lovesc de vreo zece ori cu mouse-ul, cât de tare pot. Mă dor cuvintele lui. Joshua e ca o oglindă care îmi arată tot ce nu îmi place la mine. Sunt din nou la școală. Lucy, mica țărăncuță dezgustătoare, care se folosește de drăgălășenia ei nu care cumva să fie rănită de copiii mai mari. Mereu am fost animalul de companie, talismanul, cea care era împinsă în și din vagon. Purtată pe brațe și răsfățată. Poate chiar sunt demnă de milă.

— Ar trebui să te mai doară în cur, din când în când. Îți spun, e eliberator.

Gura i se strânge și, pentru un moment, parcă îi trece un nor pe frunte.

— Nu ți-am cerut sfatul, Joshua. Sunt foarte supărată pe mine, pentru că te las să mă cobori la nivelul tău mereu.

— Și la ce nivel ai impresia că te cobor?

Vocea lui e puțin catifelată și își mușcă buza.

— Orizontal?

Îmi imaginez cum apăs enter în jurnalul de HR și încep o nouă frază.

— Ești scârbos. Du-te dracu'!

Cred că mă duc să mă delectez cu un urlet, la parter.

— Uite, vezi? Nu ai nicio problemă să îmi spui să mă duc dracului. E un bun început. Ți se și potrivește un pic. Acum încearcă să o faci și cu alții. Habar nu ai câți te calcă în picioare. Cum vrei

să te ia în serios? Nu le mai da voie să își amâne deadline-urile în fiecare lună.

— Nu știu la ce te referi.

— Julie.

— Nu se întâmplă în fiecare lună.

Îl urăsc pentru că are dreptate.

— Ba e chiar în fiecare lună și apoi tu trebuie să te omori muncind în fiecare lună până târziu, ca să respecți deadline-ul. Mă vezi pe mine că fac asta? Nu. Cretinii ăia de jos trebuie să mi-l dea la timp.

Îmi amintesc de o frază din cartea despre asertivitate pe care o țin pe noptieră și i-o trântesc.

— Nu vreau să continui această conversație.

— Îți dau sfaturi bune. Ar trebui să mă asculți. Nu îi mai lua hainele lui Helen de la spălătorie – nu e treaba ta.

— Conversația asta se încheie acum.

— Și curierul. Las-l în pace. Săracu' bătrân trist are impresia că flirtezi cu el.

— Asta spun oamenii despre tine.

Mi-a zburat păsărică din gură. Aș vrea să dau timpul înapoi. Nu reușesc.

— Asta crezi că facem noi doi? Că flirtăm?

Se lasă pe spate în scaun, într-un fel care mie nu îmi iese niciodată. Spătarului scaunului meu nu se apleacă atunci când mă las pe spate. Am reușit doar să mă rostogolesc și să ajung în perete.

— Shortcake, dacă am flirta, ai ști.

Ne privim și simt cum mi se umezesc ochii. Conversația asta o ia razna.

— Pentru că aș fi traumatizată?

— Pentru că te-ai gândi la ea mai târziu, în pat.

— Te-ai gândit la patul meu, nu-i așa?, reușesc să îi răspund.

Clipește și are o nouă expresie pe față. Aș vrea să îl plesnesc. Parcă știe ceva ce mie îmi scapă. E elegant și masculin, și detest asta.

— Pun pariu că e un pat foarte mic.

Aproape că scot flăcări pe nări. Aș vrea să mă duc la biroul lui, să îi îndepărtez picioarele și să

mă așez între ele. Mi-aș pune un genunchi pe triunghiul mic al scaunului, exact sub pelvisul lui, m-aș ridica un pic și l-aș face să geamă de durere.

I-aș desface cravata și i-aș desface nasturii de la gât. Mi-aș pune mâinile în jurul gâtului lui bronzat și aș strânge, strânge, pielea lui fierbinte sub degetele mele, corpul i se zbate sub mine, aerul cu miros de cidru și brad între noi îmi arde nările ca fumul.

— La ce te gândești? Ai o față porcoasă.

— Cum te strâng de gât. Cu mâinile goale.

De abia reușesc să vorbesc.

Sunt mai răgușită decât una de la linia fierbinte, după o tură dublă.

— Deci ăsta e fetișul tău.

Ochii i se fac mai negri.

— Doar când e vorba de tine.

Sprâncenele i se arcuiesc, deschide gura și ochii i se fac complet negri, dar nu reușește să scoată un cuvânt.

E minunat.

∵

E ziua cămășii baby blue. Îmi amintesc de fotografia din agenda lui, pe care am făcut-o cu telefonul. După ce citesc raportul trimestrial al editurii și fac un rezumat pentru Helen, transfer poza din telefon în calculatorul de serviciu. Și apoi privesc înjur ca un infractor.

Joshua a fost în birul lui Dick cel Gras și Scund toată dimineața, și, în mod ciudat, orele au trecut greu. E liniște pe aici când nu ai pe cine să urăști.

Apăs pe print, îmi blochez calculatorul și mă târăsc pe coridor. Fac două copii, schimb rezoluția ca să fie mai întunecată, până când urmele de creion se văd mai bine. Nu mai e nevoie să vă spun că distrug toate probele nefolositoare. Aș vrea să le pot distruge de două ori.

Mă reazăm de perete și pun foaia în lumină. Sunt notate întâlnirile de luni și marți ale domnului Bexley, de acum vreo două săptămâni. Dar lângă

luni e litera D. Lângă marți, un S. Mai multe linii micuțe. Puncte lângă ora prânzului. Un șir de x-uri și patru linii oblice. Nu reușesc să îmi dau seama ce se întâmplă în după-masa asta. Sunt tentată să mă duc la pază și să îi cer lui Scott înregistrările din perioada asta, dar s-ar putea să afle Helene. Și, pe deasupra, ar însemna să îmi bat joc de resursele companiei. Asta dacă lăsăm la o parte faptul că am făcut copii ilegale și am tras mâța de coadă.

După ceva timp îmi pică fisa. E după-masa târziu și Joshua e înapoi pe scaunul din fața mea. Parcă e un iceberg cămașa aia, albastră. Îmi dau una peste frunte. Știu cum să rezolv misterul punctelor. Nu îmi vine să cred că am fost așa de înceată.

— Mersi. Abia am așteptat să fac asta toată după-masa, spune Joshua fără să își ridice ochii din monitor.

Nu știe că i-am văzut agenda și codurile în creion.

O să observ când își folosește creionul și o să fac conexiunile.

Să înceapă Jocul Spionajului.

Capitolul 3

Nu obțin rezultate rapide cu Jocul Spionajului și, până ajunge Joshua la cămașa gri, am epuizat toate soluțiile. A simțit că sunt prea interesată de activitățile lui și a devenit mai secretos și mai bănuitor. Va trebui să mă dau bine pe lângă el. Nu o să reușesc niciodată să văd cum mișcă creionul, dacă stă mereu pe jumătate încruntat, în spatele calculatorului.

Încep să mă joc Ești atât de. Funcționează așa:

— Ești atât de… ah, lasă!

Oftez. Mușcă din momeală.

— Atrăgător. Inteligent. Nu, stai. Superior tuturor.

— Revino-ți, Lucinda.

Joshua își blochează computerul și își deschide agenda, cu o mână deasupra cănii cu pixuri și creioane. Îmi țin respirația. Se încruntă și închide agenda cu zgomot. Ar trebui să arate ca un cyborg în cămașa gri, dar arată atât de bine și elegant. E groaznic.

— Ești atât de previzibil.

Cumva, știu că asta o să îl rănească tare. Ochii i se umplu de ură.

— Oh, da? Cum așa?

Jocul *Ești așa de* le dă mână liberă jucătorilor să își spună unul altuia cât de mult se urăsc.

— Cămăși. Stări. Tipare. Oamenii ca tine nu pot să aibă succes. Dacă te-ai comporta diferit, m-ai șoca.

Își privește biroul, îngândurat.

— Aș vrea să văd dacă ești în stare. Ești atât de inflexibil.

— Și tu ești atât de flexibilă?

— Foarte.

Am nimerit-o pe asta. Chiar așa e. Aș putea să îmi ridic piciorul până în dreptul feței, acum. Îmi revin, ridic o sprânceană și rânjesc la tavan. Când

mă uit din nou la el, gura, ca un mugur de trandafir, își revine la forma inițială, și se oglindește în sute de suprafețe strălucitoare.

Își duce ușor privirea în pământ, iar eu îmi încrucișez gleznele, amintindu-mi prea târziu că mi-am dat jos pantofi. E greu să fii răzbunătoare când ți se văd unghiile roșii de la picioare.

— Ai fi chiar atât de șocată dacă m-aș comporta diferit?

Îmi văd fața în panoul de lângă umărul lui. Arăt ca un leu de mare, cu ochii negri. Părul negru îmi cade pe umeri, nervos.

— În cazul ăsta, poate ar merita să încerc.

De luni până vineri sunt o persoană îngrozitoare. Din cauza lui. Arăt ca o ghicitoare, care urlă tuturor despre moartea ce va să vie. O lunatică nebună, într-un ospiciu, pe punctul de a-și scoate singură ochii.

— Ei, bine. Lucinda Hutton. O micuță fată flexibilă.

Iar se lasă pe spate. Ambele picioare sunt pe podea și sunt îndreptate înspre mine, ca niște pistoale dintr-o scenă din Vestul Sălbatic.

— HR, îi spun.

Pierd la jocul ăsta și o știe.

Să suni la HR e ca și când ai abandona. Ia creionul și apasă cu vârful pe buricul degetului arătător. Dacă e posibil ca un om să zâmbească fără să își miște fața, el tocmai ce a făcut-o.

— Am vrut să spun că ești atât de flexibilă în opinii. Cred că e vorba de felul sănătos în care ai fost crescută, Shortcake. Te rog, reamintește-mi cu ce se ocupă părinții tăi.

— Știi foarte bine cu ce se ocupă.

Sunt prea ocupată pentru tâmpeniile astea. Iau o grămadă de post-it-uri și încep să le aranjez.

— Sunt fermieri.

Se uită la tavan și se preface că se gândește.

— Sunt fermieri…

Tăcere. Parcă trece o eternitate. E o agonie. Încerc să nu continui propoziția, dar cuvântul care îl distrează așa de tare iese din gura mea ca un blestem.

— Căpșuni. Cultivă căpșuni.

De aici mi se trage porecla de Shortcake Căpșună.

Îmi scrâșnesc dinții. Dentistul meu nu va afla niciodată.

— Diamant Stelar Căpșună. Drăguț. Uite, am pus în bookmark blogul.

Dă dublu click și întoarce monitorul computerului înspre mine. Îmi cade cerul în cap. Cum naibii a aflat? Mama probabil strigă la tata acum *Nigel, dragă. Cineva a intrat pe blog chiar acum!*

Blogul *Sky Diamond.* Da, ați auzit bine. Nu m-am mai uitat de ceva vreme, pentru că nu pot să țin pasul. Mama a fost jurnalistă la ziarul local. Apoi l-a întâlnit pe tata, a renunțat la job pentru că m-am născut eu și apoi au făcut ferma. Când îi afli povestea, postările zilnice încep să aibă sens.

Privesc pe furiș ecranul lui Joshua. Articolul de azi e despre irigație. Ferma noastră aprovizionează trei piețe locale și un lanț de magazine. Părinții mei au un câmp de unde turiștii își pot lua căpșunile, iar mama vinde borcane cu dulcețuri. Când e cald, face înghețată în casă. Diamantul Stelar a primit certificat de producător bio acum doi ani. Foarte important pentru ei. Uneori merge, alteori nu, în funcție de vreme. Când mă duc acasă, trebuie să stau la poartă și să le explic vizitatorilor diferențele de arome dintre soiurile Earliglow și Diamonte. Camino Reals și Everbearers. Toate au nume de mașini vechi, mișto. Lumea nu se prea uită la numele de pe ecusonul meu și de aceea nu îl corelează cu numele fermei. Singurii care fac asta sunt fanii mașinii Beatle și sunt foarte încântați de asta. Cred că ați ghicit ce mănânc când îmi e dor de casă.

— Nu. Spune-mi că nu ai făcut așa ceva. Cum ai reușit?

— Și, știi, pe aici pe undeva e cea mai drăguță poză de familie.

Dă click din nou, fără să se uite prea mult la ecran. Are o privire diabolică.

— Ce drăguț. Sunt părinții tăi, nu? Cine este fetița asta adorabilă, cu păr negru și cârlionțat? E verișoara ta? Nu… E o poză destul de veche.

Mărește poza. E pe tot ecranul acum.

Mă fac mai roșie decât o căpșună. Sunt eu, bineînțeles.

E o poză pe care nu cred să o fi văzut vreodată. Imaginea blurată cu copaci din spate mă face să îmi amintesc. Împlinisem opt ani când părinții mei au plantat acele rânduri noi de copaci, în zona de vest a fermei. Afacerea se dezvolta în acea perioadă, ceea ce se vede din zâmbetul mândru al părinților mei. Nu îmi e rușine cu părinții mei, dar oamenii din orașul în care am crescut mereu se amuză pe seama lor. Majoritatea funcționarilor nesimțiți ca Joshua cred că e așa amuzant și drăguț. Își imaginează că părinții mei sunt niște oameni simpli, de la țară, care trăiesc pe cornișa unui deal acoperit cu viță de vie. Pentru oameni ca Joshua, căpșunile vin direct din magazine, preambalate în cutii de plastic.

În poza asta stau tolănită la picioarele părinților mei, ca un mânz. Am pantalonii murdari și pătați și părul ciufulit. Ghiozdanul, peticit, și sigur e plin de cărți cu povești despre cai și Clubul babysitterelor. Într-o mână am o plantă și cealaltă e plină cu fructe de pădure. Sunt roșie de la soare și probabil o supradoză de vitamina C. Poate de aceea sunt așa de scundă. Mi-a încetinit creșterea.

— Știi, seamănă grozav cu tine. Poate ar trebui să trimit linkul tuturor celor de la B&G și să îi întreb cine e fetița asta.

De abia se abține să nu râdă.

— Te omor!

Arăt ca o sălbatică în poza asta. Ochii sunt mai clari decât cerul, privesc chiorâș din cauza soarelui care îmi intră în ochi, și încerc să zâmbesc larg.

Același zâmbet pe care l-am avut toată viața mea. Simt o presiune în gât și îmi ard sinusurile.

Mă uit la părinții mei. Sunt atât de tineri amândoi.

Tata stă din nou drept, în poza asta, dar de fiecare dată când merg acasă e tot mai aplecat de spate. Mă uit la Joshua și îmi dau seama că încă îi vine să râdă. Ochii mi se umplu de lacrimi înainte de a-mi da seama unde sunt și cine stă în fața mea.

Își întoarce, încet, monitorul și îl închide. Reacția tipică, ciudată, a unui bărbat care vede o femeie plângând. Mă întorc și privesc tavanul, încercând să trimit lacrimile înapoi de unde au venit.

— Ce pot să fac, să semăn mai mult cu tine?

Dacă cineva ar asculta la ușă, ar putea chiar să creadă că e un om bun.

— Ai putea să nu mai fi așa de nenorocit, spun în șoaptă.

În reflexia din tavan văd cum începe să se încrunte. Doamne ferește! E îngrijorat.

Reminder! Ședință cu toți angajații, 15 minute.

Îmi aranjez sprâncenele și mă dau cu ruj, folosind peretele drept oglindă. Îmi prind părul într-un coc, cu elasticul pe care îl țin pe încheietura mâinii. Îmi șterg colțurile ochilor cu un șervețel.

Încă mai simt cum mă ard în piept cuvintele *dor de casă.* Singură. Când deschid ochii, el stă în picioare și îmi văd imaginea în oglindă. Are creionul în mână.

— Ce?, mă răstesc la el.

A câștigat. M-a făcut să plâng.

Mă ridic și iau un dosar. Ia și el unul și, fără să ne dăm seama, ne-am întors la Jocul Oglinzii. Fiecare ciocănim încet, de două ori, la ușa șefilor noștri.

— Intră, se aude simultan dinăuntru.

Helene se încruntă la computer. Preferă mașinile de scris. Folosea una înainte să ne mutăm aici, și îmi plăcea la nebunie sunetul ritmic al tastelor care se auzea din biroul ei.

Acum, mașina e închisă într-un dulap. Îi era teamă că Dick cel Gras și Scund va face mișto de ea.

— Hei, am primit reminder pentru ședința cu toți angajații, în 15. Se ține jos, în sala de consiliu.

Oftează greu și se uită la mine. Are ochii mari, negri, expresivi și cu gene lungi, pe sub sprâncenele frumoase. Nu e machiată. Are doar puțin ruj trandafiriu. S-a mutat aici, împreună cu părinții ei, din Franța pe când avea 16 ani, și chiar dacă acum are puțin peste 50 de ani, încă ai impresia că toarce, când vorbește.

Helene habar nu are că e elegantă, ceea ce o face să fie și mai elegantă. E tunsă scurt. Are unghiile scurte și se dă doar cu ojă roz pal. Când merge în vizită la rudele din Saint-Étienne, se oprește întâi la Paris, ca să facă shopping. Toate hainele ei sunt de acolo.

Puloverul din lână pe care îl poartă acum a costat, probabil, mai mult decât trei coșuri mari de cumpărături. Dacă nu vă e clar, o idolatrizez. Datorită ei am renunțat să mă machiez așa de mult. Vreau să fiu ea, când mă fac mare. Cuvântul ei preferat e „dragă”.

— Dragă Lucy, spune și întinde mâna.

Îi dau dosarul.

— Ești bine?

— Alergie. Mă mănâncă ochii.

— Hmmm. Asta nu e bine.

Scanează agenda. Pentru ședințele mai importante ne pregătim înainte, dar pentru acestea, cu angajații, nu e nevoie. Șefii departamentelor vorbesc cel mai mult. O privesc cum încearcă să își aleagă cuvintele.

— Bexley și cu mine o să facem un anunț. E foarte important pentru tine. O să vorbim despre

asta imediat după ședință.

Mi se întoarce stomacul. Sigur mă dau afară.

— Nu, sunt vești foarte bune, dragă.

Ședința decurge conform planului. Nu mă așez lângă Helene la ședințele de genul ăsta, ci prefer să stau cu ceilalți. Să mă simt una de-a lor. E felul meu de a le reaminti că sunt parte din echipă. Cu toate astea, simt că sunt rezervați cu mine. Chiar au impresia că mă duc să îi pârăsc la Helene?

Joshua stă lângă Dick cel Gras și Scund, care e în capul mesei. Amândoi sunt nemulțumiți și parcă stau într-o bulă invizibilă.

Alan e fericit când scot tortul. Lucrează la Bexley de o viață, undeva pe la financiar, ceea ce mă face să mă simt și mai bine. Mai ales că aduc prăjituri în special pentru el.

Oamenii sunt împărțiți în două tabere. Știu, pentru că am simțit un val de răceală când m-am întins să le dau prăjitura.

Noi, la Gamin, așa facem. Cei de la Bexley, probabil, de ziua lor, aduc câte un acumulator de computer.

Ajung și cei întârziați. Se umple încăperea. Aceștia se reazemă de pereți sau se cocoață pe pervaz. E un zgomot de fond copleșitor, în comparație cu liniștea de la etajul 10.

Joshua nici nu s-a atins de prăjitură. Nu e un mare amator de gustări sau un mâncăcios. Eu rontăi mereu mere sau morcovi, în biroul nostru ca o peșteră. Pungi întregi cu popcorn și cutii de iaurt dispar mereu în stomacul meu fără fund. Rad în fiecare zi o grămadă de chestii crocante. Joshua mănâncă mentosane. E de două ori cât mine. Sigur nu e om.

M-am mai uitat o dată la prăjitură. Minunat! Parcă e făcută în laboratorul unei cofetării!

Joshua se apleacă și ia o căpșună. Dă la o parte glazura și se uită la pata albă de pe degetul mare. Ce o să facă? O să și-l sugă? O să îl șteargă cu o batistă cu monogramă? Cred că îmi citește

gândurile, pentru că mă taie cu privirea. Mă înroșesc și mă uit în altă parte.

O întreb pe Margery cum mai merg lecțiile de trompetă ale fiului ei (încet) și pe Dean despre operația la genunchi (în curând). Se simt flatați că mi-am amintit și îmi zâmbesc.

Da. E adevărat că observ tot, ascult și memorez tot felul de nimicuri. Dar nu cu un scop anume. Ci pentru că nu am o viață de rahat și sunt singură.

Pe Keith îl întreb despre nepoata lui (crește), iar pe Elen despre renovările bucătăriei (un coșmar).

În tot timpul ăsta aud, în fundal, ca într-un carusel: *Joshua Templeman, poți să mori de ciudă! Sunt minunată. Eu sunt parte din echipă. Tu eşti singur.*

Danny Fletcher, de la echipa de design, îmi face semn din cealaltă parte a mesei de ședință:

— M-am uitat la documentarul pe care mi l-ai recomandat.

Blank total în creierul meu.

— Hmmm… Care?

— Mi-ai zis despre el acum vreo două ședințe. Despre da Vinci. L-ai văzut pe History Channel. L-am downloadat.

Spun o grămadă de nimicuri. Nu mi-am imaginat că cineva chiar ar putea să asculte.

Are o schiță complicată pe notepadului și încerc să trag cu privirea, să văd despre ce e vorba.

— Ți-a plăcut?

— Oh, da. A fost unul dintre cei mai importanți oameni de știință, nu?

— Nu te pot contrazice. Sunt pe nicăieri din punctul ăsta de vedere. Nu am inventat niciodată nimic.

Danny râde zgomotos. Îl privesc. Probabil e prima oară când îl privesc cu adevărat. Mereu mă surprind când reușesc să ies de pe pilot automat. Acum văd că e chiar drăguț.

— Oricum, în curând o să plec de aici.

— Oh, nu. Cum așa?

Balonul din stomacul meu explodează.

Game over.

— Dezvolt împreună cu un prieten o platformă de self-publishing. Ultima mea zi aici e peste două săptămâni. Asta e ultima mea ședință cu toată echipa.

— Asta e de rău. Nu pentru mine. Pentru B&G.

Am vorbit ca o școlăriță îndrăgostită. Sunt în stare să nu observ un tip mișto, chiar dacă stă lângă mine. Dumnezeule, a stat în fața mea tot timpul ăsta. Și acum pleacă.

A venit momentul să îl privesc cu atenție pe Danny Fletcher. Atrăgător, de încredere, în formă, cu cârlionți blonzi și moi. Nu e înalt, ceea ce e perfect pentru mine. E un Bexley, dar nu ca ceilalți. Are manșetele cămășii suflecate. Cravata, cu desene discrete cu foarfeci și clipboarduri.

— Ce cravată drăguță.

Își privește cravata și zâmbește.

— Tai și lipesc mult.

Mă uit într-o parte, la echipa de design. Majoritatea vin din Bexley și sunt îmbrăcați de parcă ar fi maeștri de înmormântări. Îl înțeleg de ce vrea să plece de la B&G. Cea mai plictisitoare echipă de design de pe planetă.

Apoi mă uit la mâna stângă a lui Danny. Bate darabana, încet. Nu are inel.

— Păi, dacă o să vrei vreodată să inventăm ceva, știi cum să mă găsești.

Zâmbește cu subînțeles.

— O să dai peste cap lumea self-publishingul?

— Exact.

Îi place remarca mea inteligentă.

Nimeni nu a flirtat, vreodată, cu mine la serviciu. Trag cu ochiul către Joshua. Vorbește cu domnul Bexley.

— Va fi greu să inventezi ceva la care japonezii nu s-au gândit deja.

Stă pe gânduri un moment.

— Cum ar fi mopurile alea pe care bebelușii le pot purta pe mâini și picioare?

— Da. Ai văzut pernele alea în formă de umăr de soț, făcute special pentru femeile singure?

Are maxilarul puternic și acoperit de o umbră de barbă argintie și o gură din aceea, un pic malefică. Asta, până zâmbește. Ceea ce face exact acum, în timp ce mă privește în ochi.

— Cu siguranță tu nu ai nevoie de o astfel de pernă, nu?

Coboară vocea și vorbește mai încet decât ceilalți.

Ochii îi lucesc, în timp ce mă privește.

— Poate.

Fac o față tristă.

— Sunt sigur că ai găsi un voluntar.

Încerc să readuc discuția pe calea cea dreaptă. Din păcate, îmi iese pe gură ceea ce sună exact ca o propunere:

— Poate ar fi distractiv să inventezi ceva.

Helen își face ordine în hârtii, iar eu mă tot foiesc în scaun. Joshua se uită la mine, nervos. Îi transmit, cu puterea gândului, o înjurătură. Ca și cum m-a auzit, se ridică în picioare.

— Încă ceva, înainte să încheiem, spune domnul Bexley.

Helen încearcă să nu se încrunte. Îl urăște când se comportă de parcă doar el ar conduce ședințele.

— Avem un anunț despre o restructurare în echipa executivă, continuă Helen.

Domnul Bexley, indignat, își strânge buzele, înainte să vorbească peste ea.

— Vom mai avea un post. Director de operațiuni.

Joshua și cu mine sărim ca electrocutați în scaune.

— Va fi în subordinea mea și a lui Helen sub mine. Vrem să existe un om care controlează operațiunile, lăsând, în felul acesta, managerii să se concentreze mai mult pe strategii.

Îi zâmbește aproape imperceptibil lui Joshua, care dă din cap. Helen îmi surprinde privirea și își ridică sprâncenele, cu subînțeles. Cineva îmi dă un ghiont.

— Toate detaliile vor fi publicate mâine pe internet, în secțiunea de HR.

O spune de parcă internetul e vreo invenție nouă.

— Jobul e disponibil pentru interni și externi.

Helen își adună hârtiile și se ridică.

Dick cel Gras și Mic se ridică și el. Înainte să plece, mai ia o felie de tort. Helen dă din cap, în timp ce îl urmează.

Lumea începe din nou să vorbească tare și tortul e tras înspre mijlocul mesei. Joshua așteaptă ce așteaptă lângă ușă, dar pentru că mă încăpățânez să rămân pe scaun, pleacă.

— Se pare că ai ceva treabă acum, îmi spune Danny.

Înghit în sec și le fac cu mâna tuturor din încăpere, un pic prea copleșită ca să îmi fac o ieșire grațioasă. O iau la fugă în momentul în care ies din încăpere și cobor câte două scări deodată. Văd ușa domnului Bexley cum se închide și intru val vârtej în biroul lui Helen. Trântesc ușa cu spatele și aceasta se închide cu zgomot:

— Care e linia ierarhică?

— Ai fi șefa lui Joshua, dacă asta te interesează.

Sunt euforică, ȘEFA lui Joshua. Ar trebui să facă tot ce îi spun, inclusiv să mă respecte. Mai, mai că fac pe mine de fericire.

— O să fie un dezastru, dar vreau să ai tu jobul ăsta.

— Dezastru?

Mă afund într-un scaun.

— De ce?

— Tu și Josh nu colaborați bine. Sunteți ca șoarecele și pisica. E o dinamică așa de puternică.

Pleoscăie, neîncrezătoare.

— Dar sunt potrivită pentru jobul ăsta.

— Bineînțeles, draga mea. Vreau să fie al tău.

Sunt tot mai entuziasmată, pe măsură ce vorbim despre asta. Încă o restructurare la orizont, dar de data aceasta sunt implicată direct.

Aș putea să mai salvez niște locuri de muncă, în loc să reduc din ele. E o mare responsabilitate, iar creșterea salarială, substanțială. Aș putea merge mai des acasă. Mi-aș putea cumpăra o mașină nouă.

— Cred că știi deja că Bexley îl vrea pe Josh. Ne-am certat urât pe tema asta.

— Dacă Joshua o să fie șeful meu, îmi dau demisia, îmi iese instantaneu pe gură.

Parcă sunt într-un film.

— Un motiv în plus să te angajăm pe tine, draga mea. Dacă ar depinde numai de mine, aș fi făcut pe loc anunțul de promovare.

Îmi mușc degetul mare.

— Și cum o să fie ăsta un proces de recrutare cinstit? Joshua și domnul Bexley o să mă saboteze.

— M-am gândit la asta. O echipă independentă de consultanți face recrutările. Avem șanse egale. O să fie doritori și din afara B&G. O să fie o luptă grea. Vreau să fii pregătită.

— O să fiu.

Sper.

— O parte din interviu constă într-o prezentare. Trebuie să începi să lucrezi la ea. Vor să le spui ce crezi despre direcția în care se îndreaptă B&G.

De abia aștept să mă întorc la birou. Trebuie să îmi actualizez CV-ul.

— Te deranjează dacă lucrez la prezentare în timpul pauzelor de prânz?

— Draga mea, nu mă deranjează dacă lucrezi la ea toată ziua, până în ziua interviului.

Lucy Hutton, director de operațiuni la Bexley și Gamin. Sună bine, nu?

Rânjesc cu toată fața.

— E al tău. Simt.

Helen face un semn ca și cum și-ar trage un fermoar peste buze.

— Acum mergi. Al tău să fie!

Mă întorc la birou și îmi deblochez calculatorul ca să deschid CV-ul. E atât de vechi.

Sunt fericită că a apărut oportunitatea asta. Totul s-a schimbat, azi. Bine… aproape totul. După câteva minute de editat, observ o umbră aplecată deasupra mea. Inspir. Miros înțepător de brad. Catarama curelei îmi face cu ochiul. Deși îmi vine, mă controlez și nu sparg tastatura.

— Jobul ăsta e al meu, Shortcake, spune Joshua.

Încep să număr, unu, doi, trei, patru, ca să mă calmez. Nu vreau să mă ridic și să îi trag un pumn.

— Ciudat. Exact asta mi-a spus Helen mie.

Îl privesc cum se îndepărtează și îmi jur că Joshua Templeman va pierde cel mai important joc pe care l-am jucat vreodată noi doi.

Capitolul 4

Rochie cu dungi negre și o cruce roșie mare în calendar, pentru vineri. Pun pariu pe o sută de dolari că la fel are și Joshua. E ultima zi în care putem aplica pentru noul job.

Am citit de atâtea ori prezentarea, încât simt că o iau razna. Sunt atât de obsedată de chestia asta, încât o visez noaptea. Am nevoie de o pauză. Îmi blochez calculatorul și privesc cu interes cum Joshua face același lucru. Suntem aliniați ca niște jucători de șah. Ne punem mâinile una peste alta. Încă nu am văzut să își miște stiloul.

— Ce faci, micuță Lucy?

Tonul drăguț și expresia blândă îmi spune că jucăm un joc pe care nu îl jucăm aproape niciodată. Se numește *Ce faci?* și începe ca și când nu ne-am urî reciproc. Ne comportăm ca niște colegi normali, care nu vor să își rupă mâinile unul altuia. Nu mă simt confortabil.

— Foarte bine, mulțumesc, mare Josh. Tu ce faci?

— Super. Mă duc să iau cafea. Îți aduc un ceai?

Are în mâna ceașca neagră și mare. Urăsc ceașca asta. Mă uit în jos: am în mână cana mea roșie cu buline. Dacă l-aș lăsa să îmi aducă ceva, sigur mi-ar scuipa în cană. Are impresia că am înnebunit?

— Cred că o să vin cu tine.

Mergem în același ritm înspre bucătărie, stâng, drept, stâng, drept, ca procurorii din Lege și Ordine, când se îndreaptă înspre camera de filmat. Trebuie să îmi măresc pasul. Colegii se opresc din pălăvrăgeală și se uită la noi, ciudat. Joshua se uită la mine, eu la el și rânjim. Trebuie să ne comportăm civilizat. Ca niște directori.

— Ha-ha, râdem amândoi de parcă am fi spus o glumă.

— Ha-ha.

Ne ducem după colț. Annabelle se întoarce de la imprimantă și aproape că scapă hârtiile din mână.

— Ce se întâmplă?

Dăm din cap amândoi și mergem în continuare, de parcă am fi doi oameni care chiar se înțeleg.

Forța de gravitație îmi flutură rochia în dungi.

— Mami și tati vă iubesc foarte mult, copii, spune Joshua atât de încet, încât doar eu îl pot auzi. Pentru cine nu îl cunoaște, poate părea chiar politicos. Câțiva curioși și-au ridicat capetele din cubicule. Suntem în centrul atenției.

— Uneori ne cam aprindem și ne certăm. Dar nu vă speriați. Chiar și când ne certăm, nu e vina voastră.

— Sunt chestii de adulți, spun, încet, către fețele înțelegătoare care ne privesc.

— Uneori tata doarme pe canapea, dar e în regulă. Noi vă iubim.

Îmi vine să râd de să mă prăpădesc, în timp ce îmi pun pliculețul de ceai în cană. Mă țin de colțul tejghelei și mă zgudui de râs.

Joshua mă ignoră în timp ce își pregătește cafeaua. Mă uit în sus și îi văd mâinile care deschid dulapul ce se află la kilometri distanță de capul meu și îi simt căldura trupului la câțiva centimetri de spatele meu. E ca răsăritul. Am uitat că oamenii sunt calzi. Îi simt mirosul pielii. Nu îmi mai vine să râd. Nu am mai avut un contact uman de când coafeza mea, Angela, mi-a făcut un masaj capilar, în urmă cu vreo opt săptămâni. Acum îmi imaginez cum mă las pe el și mușchii mi se relaxează. Ce ar face dacă aș leșina? Probabil m-ar lăsă să mă prăbușesc pe podea, și apoi m-ar împinge cu vârful piciorului.

Apoi o altă imagine. Joshua mă prinde să nu cad. Mâinile lui pe talia mea. Mă strânge.

— Ești așa hazliu, spun când îmi dau seama că tac de ceva timp.

— Foarte hazliu.

Înghit în sec.

— Și tu ești.

Se duce la frigider.

Deodată, în ușă apare Jeanette, de la HR, ca o fantomă drăguță și confuză. E o doamnă simpatică, dar cam sătulă de tâmpeniile noastre.

— Ce se întâmplă?

Își ține mâinile în șolduri. Cel puțin, așa mi se pare. Parcă e un triunghi cu poncho-ul ăla Tibetan, pe care cred că și l-a cumpărat pentru ultima călătorie spirituală. Bineînțeles că e o Gamin.

— Jeanette! Fac cafea. Vrei?

Joshua îi plimbă cana prin față și ea dă din mână, iritată. Îl urăște din toți rărunchii. E genul meu de femeie.

— Am primit un telefon urgent și am venit să văd despre ce e vorba.

— Nu e nevoie, Jeanette. E totul în regulă.

Îmi afund pliculețul de ceai încet, și privesc cum apa devine cărămizie. Joshua îmi pune o lingură de zahăr în cană.

— Nu era îndeajuns de dulce, nu?

Stau cu fața înspre dulap și râd. Oare de unde știe cum îmi beau ceaiul? Cum de știe totul despre mine? Jeanette ne privește bănuitoare. Joshua se uită la ea cu blândețe.

— Ne facem băuturi calde. Ce mai e nou pe la HR?

— Cei mai groaznici reclamanți în serie ai companiei nu ar trebui să fie lăsați singuri.

Un colț al ponchoului îi flutură.

— Ei bine, suntem legați unul de altul. Stăm în aceeași încăpere, singuri, toată ziua. Petrec împreună cu această minunată femeie între 40 și 50 de ore pe săptămână. Singuri singurei. Pare plăcut ceea ce spune, dar, de fapt, vrea să îi spună *Du-te dracu'*.

— Le-am spus câte ceva despre asta șefilor voștri, spune Jeanette pe un ton foarte serios.

Ceea ce înseamnă tot *Du-te dracu'*.

— Ei bine, în curând voi fi șeful Lucindei, răspunde Joshua.

Instantaneu, fac ochii mari.

— Sunt un profesionist și pot să mă descurc cu oricine.

Pronunță *oricine* de parcă ar vrea să spună că sunt handicapată mental.

— De fapt, eu voi fi șefa ta în curând, răspund numai miere și zahăr.

De sub poncho, apar mâinile mici ale lui Jeanette. Se freacă la ochi și își întinde tot rimelul.

— Voi doi sunteți jobul meu full time, spune cu disperare în voce.

Mă simt vinovată. Comportamentul meu nu e potrivit pentru un viitor director executiv. E timpul să fac ceva în privința asta.

— Știu că în trecut comunicarea dintre mine și domnul Templeman a fost un pic… tensionată. Dar abia aștept să rezolvăm această problemă și să întărim relațiile de echipă din B&G.

Folosesc cea mai profesională voce, în timp ce Jeanette devine tot mai suspicioasă. Joshua mă săgetează cu privirea.

— Am pregătit o recomandare de team building cu toate departamentele, pentru Helen.

O să îi spunem CDEF sau Branch-ul Alfabet. Asta e ultimul lucru care mi-a venit în minte. Cât de mișto o să sune asta la interviu? Foarte mișto!

— O să mă implic și eu, spune Joshua.

Al naibii plagiator. Îmi doresc atât de mult să îi arunc în fața ceaiul fierbinte, de îmi tremură mâna.

— Nu îți face nicio grijă, îi spun lui Jeanette, în timp ce stăm în fața ei. O să fie totul bine.

Ponchoul ei scoate sunete triste în timp ce ne îndepărtăm.

— Când o să fiu șeful tău, o să muncești pe brânci.

Vocea lui Joshua e dură și răutăcioasă.

Mă străduiesc să țin pasul cu el. Vărs niște ceai pe covor.

— Când o să fiu eu șefa ta, o să faci tot ce îți spun, și asta în timp ce zâmbești.

Dau din cap politicos când trecem pe lângă Marnie și Alan. Luăm colțul în viteză.

— Când o să fiu șefa ta, dacă faci mai mult de trei greșeli în calculele oficiale, o să îți dau avertizare în scris.

Mă aude, chiar dacă am spus-o foarte încet.

— Când o să fiu șefa ta, o să fiu condamnată pentru crimă.

— Când o să fiu șeful tău, o să impun uniforme. Nu o să mai poți purta costumele tale retro, ciudate. Deja am introdus uniformele în codul de conduită al companiei. O rochie cu dungi gri.

Face o pauză pentru efect.

— Poliester. Până la genunchi. În cazul tău, până la glezne.

Înălțimea e un subiect sensibil pentru mine și urăsc fibra sintetică. Deschid gura și scot o onomatopee drăguță. Deschid ușa biroului cu șoldul.

— În felul ăsta nu m-ai mai dori?

Mă răstesc și el oftează în timp ce se uită la tavan.

— M-ai prins, Shortcake.

— Oh, am ghicit.

Amândoi respirăm un pic mai greoi decât impune situația. Ne lăsăm cănile și ne uităm în jos.

— Nu voi lucra niciodată pentru tine. Nu o să port rochie din poliester. O să îmi dau demisia dacă o să iei tu jobul. Fără să clipesc.

Arată chiar surprins, pentru o fracțiune de secundă.

— Oh, chiar.

— Ca și cum tu nu ai face la fel dacă aș lua eu interviul.

— Nu sunt sigur.

Mă sfredelește cu privirea, un pic circumspect.

— Joshua, trebuie să îți dai demisia, dacă voi primi jobul.

— Eu nu mă dau bătut.

Are vocea tăioasă. Își pune mâinile în șold.

— Nici eu nu mă dau bătută. Dar dacă ești așa de sigur că vei avea tu jobul, care e problema să promitem că ne vom da demisia?

Îl văd cum rumegă ceea ce tocmai i-am spus.

Vreau să fie angajatul meu, să mă uit nervoasă peste ceea ce a lucrat și să rup foile. Vreau să stea în patru labe în fața mea, să adune foile rupte, în timp ce se bâlbâie, cerându-și scuze pentru incompetență. Să plângă în biroul lui Jeanette, să se certe singur pentru că nu e capabil de nimic. Vreau să îl enervez în așa hal, încât să își dorească moartea.

— Bine. De acord. Dacă vei fi promovată, îți promit că îmi dau demisia. Iar ai privirea aia excitată, îmi spune, în timp ce se întoarce și se așază la birou.

Își deschide sertarul, ia agenda și caută, preocupat, printre pagini.

— Iar mă sugrumi în gând?

Face un semn cu creionul. O singură linie. Se uită la mine.

— Ce te hlizești așa?

Am impresia că își notează în carnețel de fiecare dată când ne certăm.

∵

— Ar fi bine să merg la culcare.

Vorbesc cu părinții mei. Curăț cu grijă, cu o periuță de dinți pentru copii, ștrumful de doi dolari pe care l-am cumpărat de pe Ebay acum câteva săptămâni. La televizor e *Lege și Ordine* și îmi dau seama că detectivii merg pe o pistă falsă. Am o mască albă și cleioasă pe față și mi-am făcut unghiile de la picioare, iar acum aștept să se usuce oja.

— Bine, Ștrumfițo.

Părinții mei sunt atât de uniți, de parcă sunt un monstru cu două capete. Încă nu și-au dat seama că nu trebuie neapărat să stea lipiți unul de celălalt, ca

să îi văd pe amândoi în fereastra de video-chat. Sau poate și-au dat seama, dar le place prea mult să stea așa.

Tata e groaznic bronzat. I se văd urmele de la ochelarii de soare. Parcă e un raton. Îi place să râdă și să vorbească mult, așa că pot să îi văd de nenumărate ori dintele pe care și l-a ciobit în timp ce mânca niște coaste.

Poartă un tricou pe care îl are de când eram copil și mi se face al naibii de dor de casă.

Mama niciodată nu se uită cum trebuie în cameră. E distrasă mereu de fereastra mică de pe ecran, în care se vede pe ea însăși. Cred că își analizează ridurile.

Netul se tot deconectează și mi se face tot mai dor de ea. Are tenul deschis și nu prea suportă bine soarele.

Așa că, dacă tata e super bronzat, ea s-a umplut de pistrui. Avem pielea la fel, așa că știu ce mi se întâmplă dacă renunț la crema de protecție solară. E plină pe față și pe mâini de pistrui. Lumea întoarce capul după ea oriunde se duce. Are ochii albaștri și părul negru, prins în coc, în vârful capului. Tata e vrăjit de frumusețea ei. Știu sigur, pentru că i-a spus-o acum vreo zece minute.

— Hei, să nu îți faci griji pentru nimic. Ești cea mai tare, acolo. Sunt sigur. Ai vrut să fii editor și ai reușit. Și știi ceva? Orice s-ar întâmpla, vei fi mereu șefa de la Sky Diamond Strawberries.

Tata mi-a explicat, pe îndelete, toate motivele pentru care ar trebui să fiu promovată.

— Vai, tată.

Râd ca să nu își dea seama că sunt tensionată și emoționată pentru că Joshua a văzut blogul.

— Primul lucru pe care îl voi face când voi deveni directoare, va fi să vă ordon să vă duceți la somn devreme, seara. Baftă cu Lucy 42, mama.

Am citit ultimele zece articole de pe blog, în timp ce luam cina. Mama are un mod clar, obiectiv

de a scrie. Cred că ar fi ajuns departe, dacă nu și-ar fi dat demisia.

Annie Hutton, jurnalist de investigație. Însă își petrece zilele smulgând plantele uscate, pregătind pachetele ce trebuie livrate și amestecând tot felul de soiuri de căpșuni.

Pentru mine, faptul că a renunțat la jobul visurilor ei pentru un bărbat e o tragedie. Oricât de minunat ar fi tata sau faptul că m-au făcut pe mine.

— Sper că nu vor avea aceeași soartă cu Lucy 41. Nu am mai văzut așa ceva în viața mea. Păreau normale pe din afară, dar erau complet goale pe dinăuntru. Nu e așa, Nigel?

— Parcă erau baloane.

— Interviul o să decurgă minunat, draga mea. O să își dea seama în primele cinci minute că trăiești și respiri pentru industria asta. Îmi amintesc și acum de prima ta excursie la o editură. Te comportai de parcă erai îndrăgostită.

Ochii mamei sunt plini de amintiri.

— Știu cum te-ai simțit. Îmi amintesc prima oară când am intrat în tipografia unui ziar. Mirosul cernelii era ca un drog.

— Mai ai probleme cu Jeremy, la serviciu?

Tata știe că îl cheamă Joshua. Dar alege să nu îi spună așa.

— Joshua. Și da. Încă mă urăște.

Iau un pumn de caju și le mănânc un pic agresiv.

Tata e stupefiat.

— Imposibil. Cum poate cineva să te urască?

— Cum?, se aude și mama, ca un ecou, ridicându-și pielea din jurul ochilor cu degetul.

— E mignonă și drăguță. Nimeni nu urăște oamenii mignoni și drăguți.

Tata îi dă dreptate și încep să vorbească de parcă nu aș fi acolo.

— E cea mai dulce fată din lume. Julian sigur are niște complexe de inferioritate. Ori e sexist. Vrea să îi tragă pe toți în jos, ca să se simtă el bine.

Complexul lui Napoleon. Complexul lui Hitler. Ceva nu e în regulă cu el.

Tata înșiră toate complexele pe degete.

— Toate, tată. Le are pe toate. Pui, te rog, un post it pe cameră ca să nu se mai vadă?

— Poate e nebunește îndrăgostit de ea, spune mama, optimistă, în timp ce se uită, pentru prima oară, corect, în camera video.

Parcă mi-a căzut cerul în cap. Îmi surprind expresia în ecran. Sunt încremenită de teamă.

Tata continuă să glumească.

— Ciudat mod de a o arăta. Nu crezi? O face să se simtă groaznic, la serviciu. Dacă aș da ochii cu el, i-aș arăta eu lui. Ai auzit, Luce? Spune-i să își vadă de treabă, altfel tatăl tău o să se urce în avion și o să vină să îi spună câteva.

E ciudat să mi-i imaginez față în față.

— Tată, nu are rost…

E exact pauza de care mama are nevoie.

— Vorbind despre planuri, am putea să îți virăm niște bani în cont, ca să vii să ne vizitezi. Nu te-am văzut de atâta timp. A trecut mult timp, Lucy.

— Nu e vorba de bani, dar nu am timp, încerc să spun, dar ei încep să vorbească deodată despre mine, un fel milos, impunător, certăreț pe care nu reușesc să îl dibui.

— O să vin de îndată ce o să am un pic de timp, dar asta s-ar putea să dureze ceva. Dacă iau jobul, o să fiu cam ocupată. Dacă nu…

Mă uit la tastatură.

— Da?, spune tata, cu voce tăioasă.

— O să trebuiască să îmi găsesc alt job.

Am spus-o. Mă uit la camera.

— Bineînțeles că asta va trebui să faci. Pentru nimic în lume nu o să lucrezi pentru nesimțitul de Justin.

— Dar ar fi bine să vină acasă, îi spune tata, mamei. Nu prea ne ies socotelile. Am avea nevoie de un pic ajutor.

Văd că mama încă e îngrijorată pentru situația mea. E cam zgârcită și a trăit la fermă îndeajuns încât să își imagineze că orașul este un loc nemaipomenit de scump și zgomotos. Nu greșește întru totul. Câștig bine, dar după ce banca îmi ia banii de chirie, trebuie să strâng cureaua din nou. Și o strâng destul de tare. Gândul de a-mi lua un coleg de apartament mă sperie de moarte.

— Cum o să…?

Tata îi face semn să tacă și dă din mână ca să alunge gândul că nu aș reuși.

— O să fie bine. Johnnie o să fie șomerul care va dormi sub poduri. Nu ea.

— Ei nu i se va întâmpla asta, spune mama, alarmată.

— Te-ai împăcat cu prietena aia a ta, cu care lucrai înainte? Valerie parcă o cheamă, nu?

— Nu o întreba. Se supără, îl ceartă mama.

Tata se predă, cu mâinile ridicate, și se uită la tavan.

E adevărat; mă supără gândul, dar continui să vorbesc normal.

— După fuziune, am reușit să mă întâlnesc cu ea, la o cafea, să îi explic, dar ea și-a pierdut slujba și eu, nu. Nu m-a putut ierta. A spus că o prietenă adevărat ar fi avertizat-o.

— Dar tu nu știai, începe tata.

Aprob, din cap. E adevărat. Dar ceea ce mă frământă e gândul că, poate, ar fi trebui să încerc să aflu, într-un fel sau altul, ce se va întâmpla cu ea.

— Începusem să mă împrietenesc cu prietenii ei… și acum, uite-mă. Iar în prima bază.

O perdantă singură și tristă.

— Sigur mai sunt oameni la serviciu cu care te-ai putea împrieteni, spune mama.

— Nimeni nu vrea să fie prieten cu mine. Au impresia că îi voi povesti șefei secretele lor. Putem să schimbăm subiectul? Am vorbit cu un tip săptămâna asta.

Mi-a părut imediat rău că am spus asta.

— Oooh, spun la unison. Oooh.

Se uită unul la altul.

— E simpatic?

Asta e mereu prima întrebare. Oh, da. Foarte simpatic.

— Cum îl cheamă?

— Danny. Lucrează în departamentul de design. Nu am ieșit împreună, dar…

— Ce minunat! spune mama, exact în momentul în care tata exclamă *Era și timpul!*

Își pune degetul pe microfon și încep să șușotească despre ce ar putea să fie.

— După cum am spus, nu am ieșit împreună. Nu sunt sigură că vrea.

Mă gândesc la Danny. La privirea pe care mi-a aruncat-o, în timp ce îmi zâmbea. Vrea.

Tata urlă, în microfon.

— Ar trebui să îl întrebi. Cred că e mai interesant decât să îl împroști cu noroi, zece ore pe zi, pe James. Ieși și trăiește un pic. Pune-ți rochia roșie. Data viitoare când vorbim din nou pe Skype, vreau să îmi spui că ai purtat-o.

— Ai voie să ieși la întâlniri cu colegii?, întreabă mama și tata se încruntă la ea.

Negativismul și „în cel mai rău caz” nu sunt opțiuni pentru el. Nu îl interesează așa ceva. Dar, oricum, e interesant ce spune ea acolo.

— Nu e permis, dar el pleacă din firmă. O să înceapă o afacere pe cont propriu.

— Ce băiat bun, îi spune mama, tatei. Am un sentiment plăcut în legătură cu el.

— Gata. Trebuie să mă duc în pat, le reamintesc.

Casc și masca de față cleioasă plesnește.

— Noapte bună, draga mea, spun, în cor.

O aud pe mama cum îi spune, tristă, tatei: *De ce nu vine acasă…?,* în momentul în care tata apasă butonul End.

Să vă spun adevărul? De fiecare dată când merg acasă, se comportă de parcă aș fi cine știe ce

vedetă care vine în vizită. Parcă sunt o divă. Se laudă prietenilor și asta mi se pare ridicol. Când mă duc acasă, mă simt ca o infractoare.

După ce încheiem convorbirea, îmi dau seama că mă simt vinovată și o fiică rea. Mă gândesc ce aș lua cu mine, dacă ar trebui să trăiesc sub un pod. Sac de dormit, cuțit, umbrelă și saltea de yoga. Pot să dorm pe ea, iar yoga mă va ajuta să îmi păstrez flexibilitatea. Aș putea să îmi iau toți ștrumfii într-o cutie de pescuit.

Am copia agendei lui Joshua la capul patului. E timpul să fac un pic pe detectiva.

Mă deranjează că o parte din Joshua Templeman mi-a invadat dormitorul. Piticii din capul meu șoptesc *Îți dai seama?* Tai din rădăcină gândul. Încep să citesc. Niște cifre. Cred că alea sunt teme de discuție. Fac o notă pe marginea asta. Șase subiecte în ziua respectivă. Pare în regulă. Slashurile, habar nu am ce înseamnă. Dar X-urile? Mă duc cu gândul la felicitările și săruturile de Sf. Valentin. Nimic din toate astea nu se întâmplă în biroul nostru. Cred că e vorba de notițele pentru HR.

Închid laptopul și îl pun deoparte, apoi mă spăl pe dinți și mă pun în pat.

Remarca lui Joshua despre vestimentația mea „costume mici, ciudate și retro”, m-a determinat să îmi găsesc în fundul dulapului rochia neagră și scurtă pe care o voi purta mâine la birou. E exact opusul uneia gri, până la genunchi. Îmi subțiază talia și fundul. Arăt foarte bine în ea. Thumbelina, fă cunoștință cu Jessica Rabbit.

Are impresia că a văzut haine mici? Nu a văzut nimic, încă. Oi părea eu drăguță, așa mignonă, dar habar nu are ce forță se ascunde în mine. A venit momentul să pun punct acestei situații. Ciorapii plasă arată bestial. Am aproape 1,70 în pantofii roșii, cu toc. Să vedem cine o să mai vorbească despre căpșuni, mâine.

Lui Joshua Templeman o să îi dea cafeaua pe nas când o să mă vadă. Nu știu de ce îmi doresc asta, dar vreau să se întâmple.

În timp ce mă gândesc la toate astea, adorm.

Capitolul 5

Probabil am visat ce am visat, pentru că am adormit gândindu-mă la el. E miezul nopții, stau întinsă pe burtă și cu fața pe pernă. Sunt cu spatele la el, mă ține în brațe și e cald ca lumina soarelui. Îmi șoptește ceva și are o voce sexy. Se împinge în mine.

O să te fac să muncești al naibii de tare. Al. Naibii. Tare.

Îi simt tot corpul pe corpul meu. Încerc să mă împing în el, ca să îl simt din nou, dar îmi șoptește numele, de parcă m-ar mustra, și se împinge în sus, îmi prinde șoldurile între genunchi. Mă atinge cu buricele degetelor, ușor, pe sfârcuri. Îi simt respirația cum îmi arde pielea gâtului. Respir greu. Sunt excitată. Simt cum părți uitate și sensibile ale corpului meu prind viață. Îmi frec degetele de cearșaf, până simt că iau foc.

Mă trezesc ca arsă când îmi dau seama că am un vis erotic cu Joshua Templeman. Dar continui să țin ochii închiși. Vreau să văd până unde îmi merge mintea. După câteva momente, mă cufund din nou, în vis.

O *să fac tot ce vrei, Lucinda. Dar trebuie să ceri.*

Are o voce lenevă, cea pe care o folosește când mă privește, uneori. E ca și când m-ar privi printr-o gaură din perete și ar ști cum arăt dezbrăcată.

Îmi întorc capul și mi-l prinde cu încheietura mâinii.

Văd manșeta unei cămăși business, deschisă, și fără butoni. Pot să văd o bucată din încheietura mâinii lui: păr, vene și tendoane. Strânge pumnul și mie mi se strânge stomacul la simplul gând că va avea un orgasm.

Nu pot să îi văd fața. Chiar dacă asta poate distruge totul, mă rostogolesc pe spate, păturile și cearșaful se strâng în jurul meu. Sunt captivă în

brațele și între picioarele lui. Îmi dau seama că sunt excitată și, în timp ce mă uit în ochii lui albaștri și strălucitori, îmi dau seama că sunt udă.

Mă prefac speriată și îngrozită. Râde. Râsul lui e răgușit.

Mă tem că da. Lui nu prea îi pare rău.

E atât de dulce greutatea lui. Șolduri și mâini. Mă unduiesc deasupra lui Joshua. Geme.

Nu îmi vine să cred.

Mă dorești cu disperare.

Rostesc cuvintele astea ca pe niște adevăruri de netăgăduit. Mă sărută pe gât. Asta îmi confirmă ceea ce știu deja: e mai mult decât atracție. Nu e doar dorință fizică. E o tensiune între noi, care nu a fost niciodată exprimată, până acum. Cearșaful alb îmi arde pielea.

E deasupra mea. Sunt captivă. Îi simt mâinile cum îmi alunecă pe corp, măsurând curbele. Nasturii se rup și pare de neoprit. Îmi analizează fiecare centimetru de piele. Mă mușcă. Nimeni nu a ars așa pentru mine. Sunt atât de excitată. Chiar dacă sunt sub el, privirea lui îmi spune că eu sunt cea care câștigă jocul ăsta. Încerc să îl trag înspre mine, ca să mă sărute, dar evadează și mă tachinează.

Ai știut mereu. Zâmbește. Sunt în al nouălea cer.

Mă trezesc. Tremur.

Pijamaua e udă. Îmi simt fața cum arde, în întuneric. Nu știu ce să fac. Să termin treaba sau să fac un duș rece? Până la urmă, totul e o minciună.

Privesc umbra rochiei negre care atârnă în fața patului, până reușesc să respir din nou normal. Mă uit la ceas. Am patru ore ca să uit toate astea.

∵

E 7.30. Ziua cămășii crem. Imaginea din ușile liftului îmi confirmă că trenciul este mai lung decât rochia scurtă, așa că arăt ca o escortă de lux, în drum spre hotelul penthouse, îmbrăcată doar în lenjerie intimă.

A trebuit să vin cu autobuzul. De abia am reușit să mă cațăr pe prima scară, fără să le arăt tuturor chiloții, și când ușa s-a închis în spatele meu, am știut că rochia asta a fost cea mai proastă alegere. Mi-au confirmat-o claxoanele unui camion care a trecut pe lângă mine, când am traversat. Dacă Target ar fi fost deschis atât de devreme, aș fi intrat și mi-aș fi cumpărat niște pantaloni.

Nu pot să fac asta. O să trebuiască să stau pe scaun toată ziua. Ușile liftului se deschid și, bineînțeles, Joshua e la birou. De ce trebuie să ajungă mereu atât de devreme? Pleacă vreodată de aici? Merge acasă? Nu cumva are în încăperea unde e centrala, un sertar, ca cele de la morgă, și doarme acolo? Dar cred că se poate întreba aceleași lucruri și el despre mine.

Speram să fiu singură în birou măcar un minut, două, ca să mă pregătesc pentru o zi lungă, în care voi sta doar așezată. Dar iată-l. Mă ascund în spatele gulerului trenciului și mă prefac că scotocesc prin poșetă, doar, doar mai câștig un pic de timp. Dacă mă concentrez asupra rochiei și o văd ca o problemă majoră, pot să uit de flashurile din visul de azi-noapte.

Își ridică ochii din calculator, are creionul în mână. Se holbează la mine până îmi desfac cordonul, dar nu mai pot continua. Are ochii și mai albaștri decât în vis. Se uită la mine de parcă îmi citește gândurile.

— E frig aici, nu?

Își strânge buzele și îmi face semn, din mână, să mă învârt, ca să mă vadă.

Trag puternic aer în piept, îmi scot haina și o pun în cuier.

Simt între coapse cum mă freacă ciorapii plasă, în timp ce mă îndrept înspre birou. Parcă am pe mine un costum de baie.

Văd cum își coboară ochii în calculator, genele lungi îi proiectează o umbră în formă de semilună, pe obraji. Pare tânăr. Apoi își ridică privirea și văd

că are ochii unui bărbat dur și circumspect. Îmi tremură gleznele.

— La nai-ba! pronunță rar. Ai întâlnire, Shortcake?

— Da, mint automat, iar el își pune creionul la ureche, cinic.

— Hai, spune tot!

Încerc să mă așez, nonșalantă, cu fundul pe marginea biroului. Sticla e rece. O simt pe coapse. Și mă împunge. E o greșeală fatală, dar nu mai pot să dau înapoi acum. Aș părea idioată. Amândoi ne uităm la picioarele mele.

Mă uit la tocurile roșii. Gresia strălucește. Las părul să îmi cadă peste ochi. Dacă mă concentrez pe tâmpenia asta de rochie, o să uit cât îmi doresc să mă lingă, să mă muște, să mă dezbrace.

— Ce e?

Pentru prima dată, vocea lui sună normal.

— Ce s-a întâmplat?

Mă uit la una dintre găurile ciorapului, de pe coapsă. Cu siguranță mi se citește pe față visul de azi-noapte. Simt cum mi se încălzesc obrajii. Cămașa lui crem, moale și mătăsoasă e exact ca așternuturile din visul meu. Subconștientul meu o ia razna. Încerc să stabilesc contactul vizual, dar mă sperii și mă învârt în jurul scaunului. Aș vrea să pot fugi de acolo, direct acasă.

— Hei, îmi spune cu un ton mai ferm. Ce se întâmplă? Spune-mi.

— Am avut un vis.

O spun așa cum cineva ar spune *A murit bunica.*

Mă așez pe scaun, și îmi apăs tare genunchii unul de altul.

— Descrie-mi visul.

Are pixul în mână și eu sunt ca un cățel care privește mișcările cuțitului și furculiței.

Vreau să ne jucăm Tenisul cuvintelor. Cel care nu găsește o replică… pierde.

— Te-ai înroșit toată. Din cap până-n picioare.

— Nu te mai uita la mine.

Are dreptate, bineînțeles. Biroul ăsta plin de oglinzi îi confirmă spusele.

— Nu pot să nu mă uit la tine. Ești exact în raza mea vizuală.

— Încearcă.

— Nu văd prea des prin birou coapse descoperite în felul ăsta. Nu găsesc așa ceva nici în manualul HR.

— Nu poți să îți iei ochii de la picioarele mele îndeajuns de mult încât să citești în manual.

E adevărat. Se uită în podea, dar după câteva momente începe să mă măsoare din nou cu privirea. De la glezne, tot mai sus.

— Îl știu pe de rost.

„Atunci știi că picioarele nu sunt un subiect de conversație potrivit. Dacă mă îmbrac în rochia sac de poliester, îți iei adio de la el”.

— Abia aștept. Să fiu promovat, zic. Nu mă refeream la picioarele tale.

— Visează în continuare, perversule.

Tastez parola. Cea dinainte a expirat. Acum e MORI-JOSH-MORI!

— E jobul meu. Nu al tău.

— Așadar, la ce oră ai întâlnire?

— La șapte, blufez.

— Unde?

Face un semn cu creionul. Un X? Un slash? Nu pot să îmi dau seama.

— Ești foarte interesat de întâlnirea mea. Cum așa?

— Studiile arată că, dacă șefii sunt interesați de viețile personale ale angajaților, asta le ridică moralul și îi încurajează. Exersez.

Discursul lui profesional este contrazis de intensitatea ciudată a privirii. E captivat de tot ce se întâmplă. Îi arunc cea mai intensă privire de care sunt capabilă.

— Ne întâlnim și bem ceva la barul sportivilor de pe Federal Avenue. Și nu o să fii niciodată șeful meu.

— Ce coincidență. Exact acolo mă duc și eu diseară, să văd meciul. La șapte.

Am dat-o în bară cu minciuna asta. Îl studiez, să îmi dau seama dacă și el minte.

— Poate ne vedem acolo, continuă.

E diabolic.

— Bineînțeles. Poate, spun pe un ton plictisit, ca să nu își dea seama că sunt nervoasă și speriată.

— Visul… Era și *un bărbat* în el, nu?

— Bineînțeles.

Fără să vreau, îl măsor cu privirea. Îi văd clavicula.

— A fost foarte erotic.

— Ar trebui să îi scriu un mail lui Jeanette, spune încet, după ce face o pauză și tușește ușor.

Se preface că tastează, fără să se uite la ecran.

— Am spus erotic? Am vrut să spun esoteric. M-am încurcat.

Își închide un ochi.

— Visul tău a fost… misterios?

Tac. E timpul să încerc detectorul uman de minciuni.

— Era plin de simboluri și înțelesuri ascunse. Mă rătăcisem într-o grădină și acolo era un bărbat. Cineva cu care petrec mult timp, dar părea un străin.

— Continuă, spune Joshua.

E așa de ciudat să îi vorbesc, iar el să nu pară plictisit.

Îmi încrucișez picioare cât de elegant pot. Se uită sub birou și apoi, din nou, la mine.

— Eram dezbrăcați, spun pe un ton încrezător și apoi fac o pauză. Asta rămâne între noi, da?

Dă din cap, vrăjit, iar eu mă felicit pentru că am câștigat Jocul de Tenis.

Trebuie să prelungesc momentul; nu mi se întâmplă des să conduc. Mă rujez, folosind peretele pe post de oglindă. Culoarea se numește Flamethrower și e marca pe care o folosesc mereu. Viciat, violent, otrăvitor, roșu. Roșu ca sângele.

Culoarea chiloților diavolului, cum îl numește tata. Am atât de multe rujuri din astea, că e imposibil să nu fie vreunul pe o distanță de un kilometru, în apropierea mea. Sunt alb-negru, dar mulțumită lui Flamethrower, pot să fiu Tehnicolor. Trăiesc cu o groază perpetuă că producătorul îl va scoate de pe piață. De aceea am atât de multe.

— Așadar, merg prin grădina asta și bărbatul e chiar în spatele meu.

Azi sunt o mincinoasă patologică. În asta mă transformă Joshua Templeman.

— E chiar în spatele meu. Aproape lipit de mine. De fundul meu.

Mă ridic și mă plesnesc peste cur, ca să îmi exemplific cuvintele, care par atât de adevărate, tocmai pentru că în cea mai mare parte sunt. Joshua dă încet din cap, înghite în sec, în timp ce ochii îi coboară pe rochia mea.

— Mi se pare că îi recunosc vocea.

Fac o pauză de vreo 30 de secunde, îmi presez buzele pe un șervețel și apoi privesc inimioara roșie înainte de a-l mototoli și a-l arunca în coșul de gunoi de lângă picioarele mele. Mă dau din nou cu ruj.

— Mereu trebuie să faci asta de două ori?

Îl enervează modul afectat în care povestesc. Bate darabana cu degetele, pe birou.

Clipesc.

— Nu vreau să se ducă.

— Cu cine ai întâlnire, mai exact? Cum îl cheamă?

— *Un tip.* Schimbi subiectul. Dar e în regulă. Îmi pare rău că te plictisesc.

Mă așez și dau click. Calculatorul se aprinde.

— Nu, nu, spune Joshua, încet, de parcă se sufocă. Nu mă plictisești.

— Bine. Așadar sunt în grădină și totul se… reflectă. Parcă e acoperită de oglinzi.

Dă din cap. Își pune cotul pe birou și bărbia în mână. Își îndepărtează scaunul.

— Și eu… fac o pauză și mă uit la el. Lasă…

— Ce?, urlă în așa hal, încât sar câțiva centimetri de pe scaun.

— Îi spun *Cine ești? De ce mă dorești atât de mult?* Sunt surprinsă când îmi spune pe nume.

Joshua a mușcat momeala. E ca un pește lucios, care se zbate, iremediabil prins în cârlig. E atât de multă tensiune, încât simt cum aerul se dilată și vibrează.

— Îi șoptesc să se apropie, și mă uit în jur, deși știm amândoi că nu e nimeni pe o distanță de câțiva kilometri.

Joshua dă automat din cap și mă uit la poala lui. Nu e singurul care se poate holba sub birou.

— Oh…, fac pe deșteaptă, dar obrajii lui Joshua încep să ardă și prind, încet, încet, culoarea rujului meu.

Îmi privește ciorapii plasă cu o expresie atât de chinuită, că aproape îmi pare rău de el.

— Nu e profesional.

Se uită la tavan, încercând să își găsească cuvintele.

— HR.

— E parola noastră? Ok.

În lumina fluorescentă pare atât de minunat, cu pielea imaculată, încât mă enervează. Dar are o strălucire ciudată pe față.

— Ești cam transpirat.

Îi iau post-it-urile de pe birou și îl pup, încet, pe cel de deasupra. Acum are urmele buzelor mele, pe el. Îl rup și i-l pun în mijlocul ecranului.

— Sper că nu pui ceva la cale.

Mă duc înspre bucătărie.

∵

Trăiește un pic.

Danny și-a strâns lucrurile din cubicul și e haos, acolo. Peste tot sunt numai cutii, teancuri de hârtii și dosare.

— Bună!

Sare de pe scaun și, din greșeală, mâzgălește poza pe care o photoshopa, cu o linie gri.

Bravo, Lucy! Bine jucat!

— Iartă-mă. Ar trebui să port un clopoțel.

— Nu. E în regulă. Bună.

Apasă pe unde, save, se întoarce, mă măsoară din cap până în picioare cu viteza luminii, înainte să se fixeze pe tivul rochiei mele pentru alte câteva secunde.

— Bună. Mă întrebam dacă ți-a venit vreo idee de colaborare.

Nu îmi vine să cred că sunt atât de directă, dar sunt disperată. E în joc mândria mea. Am nevoie de cineva care să stea lângă mine în seara asta, la bar, altfel Joshua o să se prăpădească de râs. Zâmbește cu toată fața.

— Am o mașină a timpului care e pe jumătate gata, la care ai putea să arunci o privire.

— Am o soluție mai simplă.

— Spune ora și locul.

— Barul Federal? Diseară, la șapte?

— Minunat. Uite, îți las numărul meu de telefon. Degetele ni se ating când mi-l întinde. Măi, măi. Ce băiat drăguț. Unde Dumnezeu a fost până acum?

— Ne vedem diseară. Adu, hmmm, proiectele.

Mă întorc, lasciv, printre birouri, și urc scările la ultimul etaj, frecându-mi, în gând, mâinile.

E timpul să muncesc. Mă las pe spate, în scaun, și încep să lucrez la propunerea unei activități de team-building. Pun două spații pentru semnătură, în josul paginii, mă semnez și o arunc în tava lui de documente. De abia peste două ore se uită la ea. O citește în patru secunde. O semnează și o pune în tavă fără să clipească.

Se comportă ciudat în după-masa asta. Îmi încrucișez degetele și încep Jocul de-a fixatul cu privirea. Trec cam trei minute, dar într-un final oftează și își blochează calculatorul.

Ne uităm atât de adânc unul în ochii celuilalt de parcă intrăm într-un tărâm 3D; doar linii verticale și orizontale și liniște.

— Ei, bine, emoționată?

— De ce ar trebui să fiu?

— Marea întâlnire, Shortcake. Nu ai prea avut, în ultimul timp. Cam de când te știu.

Pune între ghilimele, cu degetele, marea întâlnire. E sigur că mint.

— Am fost foarte selectivă.

Își trosnește degetele atât de tare, încât mă mir că nu îl doare.

— Pe bune.

— Dar e plin pe aici de bărbați care corespund standardelor.

— Nu e adevărat.

— Îți cauți propriul burlac eligibil?

— Nu… mai taci din gură!

— Ai dreptate.

Mă uit la gura lui pentru o fracțiune de secundă.

— În sfârșit am găsit pe cineva în locul ăsta uitat de lume. Bărbatul visurilor mele.

Îmi ridic sprâncenele, cu subînțeles. Își amintește de conversația noastră de dimineață.

— Da. Pleacă în curând din B&G, așa că încerc să mă mișc repede.

— Pari foarte sigură pe tine.

— Da.

Nu îmi amintesc când a clipit ultima oară. Are ochii atât de negri, că îmi e teamă.

— Iar ai privire de criminal în serie.

Mă ridic și iau foaia cu propunerea de la el.

— O să îți fac o copie pentru Dick cel scund și gras. Nu îmi strica planurile, Joshua. Habar nu ai cum să pui pe picioare o echipă. Lasă expertul să se ocupe de asta.

Când mă întorc, nu mai arată chiar atât de sumbru, dar are părul răvășit. Ia copia documentului. Se uită la ea și pot să văd exact când îi apare ideea în cap. Este exact poziția vulpii

care pândește cuibul găinilor. Se uită la mine, ochii îi strălucesc. Își mușcă buza de sus și ezită.

— La orice te gândești, nu o face.

Ia un creion și scrie ceva. Încerc să văd, dar stă în picioare și ține foaia atât de sus, încât un colț aproape că atinge tavanul. Nu pot să risc să stau pe vârfuri, în rochia asta.

— Cum aș putea să rezist?

Ocolește biroul și îmi atinge bărbia cu degetul mare, în timp ce trece în grabă pe lângă mine.

— Ce ai făcut?, îl întreb.

Intră în biroul domnului Bexley. Mă uit la biroul lui Helen, în timp ce îmi frec bărbia.

— De acord, spune ea, punând documentele deoparte. E o idee bună. Ai văzut cum cel de la Gamin și cei de la Bexley stau tot timpul despărțiți, în timpul ședințelor? M-am săturat de situația asta. De când am fuzionat, nu ne-am comportat niciodată ca o echipă. Sunt impresionată că tu și Joshua ați găsit soluția asta.

Fraza asta ultima mi se pare destul de perversă. Sper să nu o uit.

— Încercăm să colaborăm și să trecem peste problemele noastre.

E adevărul.

— O să vorbesc cu Bexley, la patru. Tu ce idei ai?

— Am găsit un loc potrivit pentru un team building, la vreo 15 minute de autostradă. Au multe table.

— Pare scump.

Am știut că va spune asta.

— Am făcut calculele. Suntem sub limita de buget pentru traininguri, pe anul ăsta.

— Așa. Și ce o să facem în cuibușorul ăsta de nebunii, pentru corporatiști?

— Deja m-am gândit la niște activități de team building. Activitățile vor fi prin rotație, în așa fel încât să fie mereu alți oameni în echipe. Aș vrea să

fiu mediator. Vreau să încheiem odată războiul ăsta între Bexley și Gamin.

— Oamenii urăsc activitățile de echipă, subliniază Helen.

Nu pot să o contrazic. E un adevăr general valabil în corporații. Angajații mai degrabă ar mânca schelete de șobolani, decât să participe la activități de grup. Eu, una, așa aș face. Dar până modelele de team building nu vor evolua, asta e tot ce am.

— La sfârșit vom da un premiu celui care a făcut cel mai mare efort și și-a adus cea mai mare contribuție.

Fac o pauză. Așa, de efect.

— O zi de concediu plătit.

— Îmi place, chicotește ea.

— Dar ai grijă că Joshua pune ceva la cale, o previn.

Dă din cap.

La patru fix e la Colosseum. Ca de obicei, îi aud cum urlă unul la celălalt.

La cinci, Helen iese din biroul domnului Bexley și, când ajunge la biroul meu, e foarte nervoasă.

— Josh, tușește peste umăr, iar vocea îi e plină de dezgust.

— Domnișoară Pascal, cum sunteți?

Parcă are o aură deasupra capului. Ea îl ignoră.

— Scuză-mă, dragă. Am dat cu banul și am pierdut. Am ales ideea lui Josh pentru team building. Cum se numește? Paintball?

Doamne ferește, nu.

— Nu asta era recomandarea. Știu. Eu am scris-o.

Joshua aproape zâmbește. Îi strălucește fața. Satisfacția iese râuri, râuri din ființa lui.

— Mi-am luat libertatea de a-i oferi o alternativă domnului Bexley. Paintball. Au dovedit că e o activitate eficientă de team building. Aer curat, mișcare…

— Accidente la locuri de muncă și asigurare de sănătate „parează Helen. Costuri.

— Fiecare o să plătească 20 de dolari ca să își împuște colegii, o asigură, în timp ce se uită la mine. Compania nu va trebui să plătească nici măcar un cent. O să fie entuziasmați să se înscrie. Ne împărțim pe echipe.

— Dragul meu, cum va ajuta spiritul de echipă faptul că separăm oamenii și le dăm pistoale cu vopsea?

În timp ce ei se ceartă cu un ton politicos și fals, eu fierb. Mi-a deturnat inițiativa și mi-a transformat-o într-una infantilă, grosolană. Așa de tipic Bexley.

— Cine știe? Poate o să vedem niște combinații ciudate, îi spune lui Helen.

— În cazul ăsta, vreau să vă văd în aceeași echipă, îl tachinează Helen.

Îmi vine să o iau în brațe. Nu poate să tragă în propriul coechipier.

— După cum spuneam, combinații ciudate. Oricum, hai să nu o agităm pe Lucinda înainte de întâlnire.

— Oh, chiar, Lucy?, îmi bate în birou Helen. O întâlnire. Aștept un raport complet dimineață, dragă. Și vino mai târziu, dacă vrei. Muncești prea mult. Trăiește puțin.

Capitolul 6

La 18.30 încep să dau din picior.

— O să întârzii?

— Nu e treaba ta.

La dracu'! Nu mai pleacă odată? Muncește de 11 ore și încă arată fresh, ca o margaretă. Eu vreau doar să mă trântesc în patul meu.

— Nu ai spus la șapte? Cum te duci până acolo?

— Cu un taxi.

— Și eu merg tot acolo. Te duc eu. Insist.

Se distrează copios. I se citește pe toată fața. Se așteaptă să recunosc că am mințit. Mă simt bine știind că îl am pe Danny, asul meu din mânecă.

— Bine. Cum vrei.

Nu mai sunt nervoasă pentru că mi-a dat peste cap planurile legate de team building. Totul îmi scapă încet, încet de sub control. Mă duc la baie, cu trusa de machiaj în mână. Pe coridor se aude ecoul pașilor mei. Nu am mai avut de mult o întâlnire. Sunt prea ocupată. Între muncă, Joshua Templeman și dormit, nu mai am timp de nimic.

Joshua nu crede că cineva ar vrea să petreacă timp cu mine. Pentru el sunt o scorpie dezgustătoare.

Îmi fac cu atenție o linie cu eyeliner-ul pe pleoapă. Ochi de pisică. Îmi șterg rujul, până rămâne doar o pată de culoare. Mă parfumez în sutien, îmi fac cu ochiul și îmi fac curaj. Am o pereche de cercei lungi, în buzunarul lateral al trusei de machiaj. Mi-i pun. De la outfit office, la cel de seară, exact ca în articolele din reviste. Îmi aranjez sutienul.

Când ies din baie, dau nas în nas cu Joshua. Îmi ține haina și poșeta. Ne atingem și mă trece un fior când îi simt corpul.

Mă privește ciudat.

— De ce faci toate astea?

— Uau! Mulțumesc.

Îmi întind mâna și îmi pune poșeta pe braț. Încă îmi ține haina. Cheamă liftul.

— Așadar, o să îți văd mașina.

Încerc să sparg liniștea. Gândul ăsta mai agită mai mult decât faptul că o să mă întâlnesc cu Danny. E un spațiu așa de strâmt. Am mai stat vreodată, Joshua și cu mine, atât de aproape? Nu cred.

— De mult timp încerc să mi-o imaginez. Cred că e o Volkswagen Beetle. Ruginită și albă, ca Herbie.

— Mai încearcă.

Îmi ține haina nonșalant și se joacă cu manșetele. Pe lângă corpul lui, arată ca o haină de copil. Îmi pare rău pentru săraca haină. Îmi întind mâna, dar mă ignoră.

— Mini Cooper, de la începuturile anilor ’80. Verde broască. Scaunul nu se dă în spate, așa că volanul îți stă între genunchi.

— Ce imaginație bogată ai. Conduci o Honda Acord din 2003. Argintie. Destul de murdară înăuntru. Are mereu probleme cu cutia de viteze. Dacă ar fi un cal, ar trebui să îl împușți. Ajunge liftul și pășesc înăuntru cu atenție.

— Ești un stalker mai bun decât mine.

Mi-e un pic teamă când văd că apasă pe *B*. Sigur pune ceva la cale. Poate o să mă ucidă acolo, jos. O să fiu moartă, într-un tomberon. Detectivii o să îmi vadă ciorapii plasă și machiajul strident, și o să creadă că am fost o prostituată. Între timp, o să șteargă orice urmă a ADN-ului meu de pe pantofii lui și o să își facă un sandviș.

— Ochi de criminal în serie.

Aș vrea să nu par așa speriată. Se uită peste umărul meu, la reflexia de pe peretele liftului.

— Da. Știu ce spui. Tu ai privirea excitată.

Trece cu degetul peste panoul liftului.

— Nu. Ăștia sunt ochii mei de criminal în serie.

Oftează și apasă pe butonul de urgență. Liftul se oprește brusc.

— Te rog, nu mă omorî. Sigur e vreo cameră de luat vederi pe aici.

Fac un pas în spate, speriată.

— Mă îndoiesc.

Se apropie de mine. Își ridică mâna, iar eu îmi ridic brațul, ca să îmi apăr fața, exact ca un personaj dintr-un film horror, prost. Asta e. O să mă stranguleze. Și-a pierdut mințile. Mă ridică de talie și mă pune cu fundul pe balustrada pe care nu am văzut-o până acum. Brațele mi se prăbușesc pe umerii lui și rochia mi se ridică pe coapse. Când privește în jos, respiră greu, de parcă eu îl strangulez *pe el.*

— Pune-mă jos. Nu e amuzant.

Picioarele mi se mișcă în aer, fără niciun efect. Nu e prima oară când un copil mai mare profită de faptul că e mai puternic decât mine. În clasa a zecea, Marcus Dushay m-a trântit pe capota mașinii directorului școlii și apoi a fugit, râzând. Comportament de copil. Nu există demnitate pentru noi, cei scunzi, în lumea celor mai mari.

— Stai aici, o secundă.

— Ce vrei să faci?

Încerc să alunec, dar mă ține strâns de talie și mă împinge în perete. Îl strâng de umeri până îmi dau seama că, de fapt, corpul lui e plin de mușchi pe sub aceste cămăși à la Clark Kent.

La naiba.

Spun singurul lucru idiot care îmi vine în cap.

— Mușchi. Oase.

— Mulțumesc.

Amândoi parcă ne sufocăm. Când îmi apăs piciorul de el, ca să îmi păstrez echilibrul, mâna i se încolăcește în jurul pulpei. Când îmi pune o mână pe maxilar și îmi dă capul pe spate, aștept să simt cum mă strânge de gât. În orice moment, palma lui caldă o să strângă tot mai tare și o să mor. Nas în nas. Ne simțim respirația unul celuilalt pe față. Unul dintre degetele lui e în spatele lobului urechii mele. Și mă cutremur când coboară.

— Shortcake.

Mă topesc. Înghit în sec.

— Nu o să te omor. Ești așa de dramatică.

Și apoi mă sărută, încet. Niciunul nu închidem ochii. Ne uităm unul la celălalt, așa cum facem mereu, mai aproape decât am fost vreodată. Irisul îi e bleumarin. Genele i se apleacă și mă privește cu indignare.

Mă mușcă de buza de sus, ușor. Mi se face pielea de găină. Mi se întăresc sfârcurile. Îmi strâng degetele de la picioare, în pantofi. Îl ating, din greșeală, cu limba și verific dacă m-a rănit, deși nu m-a durut. A fost prea atent, delicat. Creierul meu încearcă în van să înțeleagă ce s-a întâmplat, iar corpul meu începe să se liniștească. Când se apleacă din nou și, în timp ce își apropie gura de a mea, o deschide ușor, îmi cade fisa. Joshua. Templeman. Mă. Sărută.

Pentru câteva secunde, îngheț. Mi se pare că nu mai știu să sărut. A trecut atât de mult de când asta nu mai face parte din activitățile mele zilnice. Nu îi pasă. Îmi explică regulile cu gura lui.

Jocul Sărutului e așa, Shortcake. Apeși, retragi, înclini, respiri, repeți. Folosește-ți mâinile ca să îți găsești poziția perfectă. Strângi doar cât să te poți mișca încet. Auzi cum îți pulsează sângele în urechi? Supraviețuiești cu guri mici de aer. Nu te opri. Nici să nu îți treacă prin cap să te oprești. Respiră încet, retrage-te, lasă-l pe celălalt să te prindă cu buzele sau dinții și să te ducă mai departe, tot mai departe, mai adânc. Te predai. Simți cum terminațiile nervoase plesnesc de viață, cu fiecare atingere a limbii. Simți o greutate între picioare.

Scopul jocului e să faci asta pentru tot restul vieții. La naiba cu civilizația umană și toate limitările ei. Liftul ăsta e acasă, acum. Asta e ceea ce facem acum.

Să nu dea dracul să te oprești.

Mă pune la încercare și se retrage pentru o fracțiune de secundă. Regulă de bază, încălcată. Își apasă din nou gura pe a mea, iar eu îmi fixez mâna pe ceafa lui. Învăț repede și el e profesorul perfect.

Are gustul mentosanelor care trosnesc între dinți. Dar cine mestecă mentosane? Le-am încercat o dată și mi-a luat foc gura. O face ca să mă tachineze. I se citește satisfacția în privire, când vede cum mă enervez. Îl mușc și eu, la rândul meu, ca să i-o plătesc, dar se apropie și mai mult de mine, trup pe trup, și mă încălzesc peste tot pe unde mă atinge. Ni se lovesc dinții.

Ce naiba se întâmplă?, pare că îl întreabă, în tăcere, sărutul meu.

Taci, Shortcake. Te urăsc.

Dacă am fi actori, într-un film, ne-am da de toți pereții, butoanele ar zbura, ciorapii mi-ar fi sfâșiați și pantofii mi-ar cădea din picioare. În schimb, sărutul ăsta e decadent. Stăm rezemați de un zid, în soare, și linge înghețată la cornet, murim de cald și avem halucinații fără sens.

Așa, hai mai aproape, se topește. Linge-o pe a mea și eu o voi linge pe a ta.

Gravitația mă prinde de gleznă și începe să mă tragă în jos, de pe balustradă. Joshua mă ridică, prinzându-mă cu o mână de coapsă.

Îi pierd gura pentru un moment, ceea ce mă face să mârâi, înnebunită de frustrare. *Treci înapoi, trișorule!* E îndeajuns de șmecher încât să se supună. El scoate un *oh.* Sunetul ușor amuzat pe care îl fac oamenii când descoperă ceva neașteptat, dar plăcut. Sunetul care înseamnă *ar fi trebuit să știu.* Buzele i se arcuiesc și îi ating fața. Primul zâmbet pe care Joshua îl are în prezența mea e lipit de buzele mele.

Mă retrag, mirată, și, într-o milisecundă, fața i se transformă. Devine din nou gravă și serioasă, cu toate că e încă roșie din cauza emoției.

Din boxele liftului se aude un hârâit și amândoi tresărim când o voce timidă și rușinată spune:

— E totul în regulă acolo?

Începenim într-un tablou care se numește *Am fost prinși.*

Joshua reacționează primul și se apleacă în față, ca să atingă interfonul.

— Am greșit butonul.

Mă așază încet, pe podea, și face câțiva pași în spate, îmi pun cotul pe balustradă, și picioarele îmi alunecă.

— Ce naiba a fost asta?, reușesc să mai spun, cu o ultimă suflare.

— Parterul, te rog.

— Ah, da.

Liftul mai coboară câțiva centimetri și se deschid ușile.

Dacă ar mai fi așteptat o jumătate de secundă, nu s-ar fi întâmplat. Haina mea e pe jos, o ridică și o șterge de praf, cu o grijă ce mă surprinde.

— Hai!

În timp ce iese, aruncă o privire în urmă. Cerceii mi s-au prins în părul acum tot răvășit de mâinile lui. Caut o ieșire. Nu e niciuna. Ușile liftului se închid cu o izbitură în spatele meu. Joshua deschide o mașină sport, neagră și fițoasă, iar când ajung la ușa pasagerului dăm nas în nas. Am ochii mari, cât cepele. Trebuie să se întoarcă, să nu îl văd cum râde. Îi văd dinții albi în oglinda retrovizoare a unei dube din apropiere.

— Oh, Doamne, spune el tărăgănat și afectat, în timp ce se întoarce și își șterge zâmbetul de pe față, cu mâna.

— Te-am traumatizat.

— Ce… ce…

— Să mergem.

Vreau să o iau la goană, dar nu mă țin picioarele.

— Nici să nu te gândești, îmi spune.

Mă strecor în mașină și pic pe scaun aproape inconștientă. Parfumul lui se intensifică aici, copt de vară, menținut de iarnă, păstrat cu grijă în sticlă

și metal. Îl inhalez ca un cunoscător profesionist de parfumuri. Note puternice de mentă, cafea amară și bumbac. Puțin mai subtile, arome de piper negru și pin. Cele intense, piele și cidru. Luxos precum cașmirul. Dacă așa îi miroase mașina, nici nu vreau să mă gândesc cum îi miroase patul. O idee bună. Să îmi imaginez patul lui.

Intră, îmi aruncă haina pe bancheta din spate și mă uit într-o parte, la poala lui.

La dracu'! Îmi feresc ochii. Orice ar avea acolo, e îndeajuns de impresionant încât să mă facă să mă uit din nou.

— Ești în stare de șoc, mă mustră, ca un profesor.

Respir sacadat, iar el se întoarce și mă privește. Are ochii de un negru otrăvitor.

Își ridică mâna, iar eu mă dau pe spate. Se încruntă, se oprește, apoi îmi întoarce cercelul cu atenție.

— Am crezut că o să mă ucizi.

— Încă mai vreau să fac asta.

Ajunge la celălalt cercel, iar încheietura mâinii lui e atât de aproape, încât îmi vine să îl mușc. Cu greu reușește să îmi desfacă părul, până îmi așază la loc și celălalt cercel.

— Vreau atât de tare. Habar nu ai.

Pornește mașina, bagă în marșarier și conduce de parcă nimic nu s-a întâmplat.

— Trebuie să vorbim despre asta.

Am vocea răgușită și excitată. Degetele i se strâng pe volan.

— Părea momentul potrivit.

— Dar *m-ai sărutat.* De ce ai făcut-o?

— Aveam nevoie să testez o teorie la care mă gândesc de ceva timp.

Încetinește la un stop și îmi privește gura și picioarele.

— Aveai o teorie? Cred că, de fapt, voiai să mă dai peste cap înainte de întâlnire.

Mașinile din spatele nostru claxonează și privesc peste umăr.

— Dă-i drumul.

— Ah, da. Ai dreptate. Întâlnirea ta. Întâlnirea ta imaginară.

— Nu e imaginară. Mă întâlnesc cu Danny Fletcher de la design.

Mă simt nespus de bine când văd cât e de surprins. Aș vrea să îl pictez, în ulei și să dau tabloul generațiilor viitoare. Expresia de pe fața lui este de-a dreptul *neprețuită.*

Mașinile încep să ne ocolească. Toată lumea claxonează în jurul nostru. Înjurăturile șoferilor îl scot din starea de stupoare.

— Ce?

Într-un final vede că s-a făcut verde și accelerează dintr-odată, încercând să evite o mașină care a virat brusc în fața noastră. Își duce o mâna la gură. Nu l-am văzut niciodată pe Joshua așa de agitat.

— Danny Fletcher. Mă întâlnesc cu el în zece minute. Acolo mă duci. Ce se întâmplă cu tine?

Nu spune nimic preț de câteva străzi. Îmi privesc cu încăpățânare mâinile și nu mă pot gândi decât la limba lui în gura mea. *În gura mea.* Estimez rapid că trebuie să fi fost vreo zece miliarde de săruturi în lift, în istoria omenirii. Ne urăsc pentru clișeul ăsta.

— Credeai că mint?

Bine, din punct de vedere tehnic am mințit, dar doar la început.

— Mereu cred că minți.

Schimbă benzile nervos. La orizont se văd nori amenințători. Se apropie o furtună. Ura te sleiește de puteri. Asta e sigur. Fiecare picătură de sânge din vene mă apropie de moarte. Irosesc aceste momente efemere cu cineva care mă disprețuiește din tot sufletul. Asta trebuie să îmi amintesc.

Tremur de nervi, car o cutie la biroul din noua și opulenta clădire B&G, etajul zece. La fereastră

e un bărbat, care privește traficul de dimineață. Se întoarce și ne privim în ochi pentru prima oară.

Nimeni nu mă va mai săruta așa, vreodată. Niciodată, pentru tot restul vieții.

— Aș vrea să putem fi prieteni, spun, cu voce tare.

Vreau să fi tăcut.

Am ținut în mine pentru atâta timp cuvintele astea, și acum au explodat.

E atât de tăcut, încât am impresia că poate nu m-a auzit.

Dar apoi îmi aruncă o privire atât de plină de dispreț, încât mă răvășește și mă arde pe dinăuntru. Mă doare privirea lui.

— Nu o să fim niciodată prieteni, spune pe un ton prietenos, ca și cum ar spune cuvântul patetic.

Când încetinește în fața barului, o zbughesc afară, înainte să oprească de tot. Îl aud cum mă strigă, plictisit. Îmi spune Lucy.

Îl văd pe Danny la bar, bălăngănind din vârful degetelor o sticlă de bere. Îmi fac loc prin mulțime și îi cad în brațe.

Săracul Danny, care a venit devreme, ca un gentleman, și care nu are nici cea mai vagă idee cu ce nebună o să își petreacă seara.

— Bună.

E bucuros.

— Ai reușit să ajungi.

— Bineînțeles!

Reușesc să râd un pic.

— Am nevoie să beau ceva. A fost o zi groaznică.

Mă cațăr întocmai ca un jocheu, pe scaunul de la bar.

Danny îi face semn barmanului. Bâte de baseball identice se leagănă pe ecrane imense, deasupra barului. Îi simt din nou gura lui Joshua pe a mea și îmi apăs buzele cu degetele.

— Un pahar mare de gin tonic. Cel mai mare pe care îl ai, te rog.

Barmanul mă ascultă și dau pe gât jumătate din băutură. Cred că mi-a curs și pe bărbie puțin. Îmi ling colțurile gurii. Încă simt gustul lui Joshua. Danny îmi surprinde privirea, în timp ce las paharul.

— E totul în regulă? Cred că trebuie să îmi povestești despre ziua asta.

Mă uit bine la el. S-a schimbat într-o pereche de blugi închiși la culoare și o cămașă drăguță, cu nasturi. Îmi place că a făcut un efort să se ducă acasă și să se schimbe, pentru mine.

— Arăți bine, îi spun, sincer, și privirea i se luminează.

— Și tu ești frumoasă, spune pe un ton intim.

Își așază cotul pe bar. E un om deschis și lipsit de răutate. Simt o bulă ciudată de emoție, în piept.

— Poftim?

Îmi șterg bărbia. Bărbatul ăsta se uită la mine ca și cum nu mă urăște. E ciudat.

— Nu puteam să îți spun la serviciu. Dar întotdeauna am crezut că ești cea mai frumoasă fată de acolo.

— Oh…

Cred că m-am înroșit. Simt că mă sufoc puțin.

— Nu prea faci față complimentelor.

— Nu primesc foarte multe.

E purul adevăr. Râde.

— Da. Bine. Cum să nu…

— E adevărat. Doar când vorbesc cu ai mei, pe Skype.

— Ei bine, va trebui să schimb asta. Așadar. Spune-mi despre tine.

— Lucrez pentru Helen, după cum știi.

Mă fâstâcesc.

Dă din cap, amuzat.

— Cam asta e tot.

Danny zâmbește și aproape că pic pe spate, de pe scaun. Sunt atât de proastă când vine vorba de socializare, ca de abia reușesc să port o discuție cu

o ființă umană. Vreau să fiu acasă, pe canapea, cu toate pernele pe cap.

— Da. Dar vreau să știu *despre tine.* Cum îți petreci timpul liber? De unde e familia ta?

Ce expresie inocentă și sinceră are! Mă gândesc la copii, înainte ca lumea să îi distrugă.

— Pot să mă duc și să mă reîmprospătez, înainte? Vin direct de la birou.

Înghit cealaltă jumătate de pahar. Gustul vag de mentă de pe limbă ia toată aroma băuturii.

Dă din cap și mă îndrept, amețită, înspre baie. Mă reazem de peretele toaletei, scot un șervețel din sutien și îl presez pe colțul ochiului. Frumoasă. O umbră întunecă holul și știu că e Joshua. Oricât de departe ar fi, forma lui îmi e mai cunoscută decât propria-mi umbră. Îmi ține haina pe care am uitat-o pe bancheta din spate.

Izbucnesc în râs și continui să râd până îmi curg lacrimi pe față. Cu siguranță îmi distrug machiajul.

— Dispari, îi spun, dar el continuă să se apropie.

Îmi ia bărbia în mână și îmi studiază fața.

Amintirea sărutului plutește între noi și nu îl pot privi în ochi. Îmi amintesc cum am gemut în gura lui. Mă simt umilită.

— Nu!

Îl plesnesc.

— Plângi…

Mă iau singură în brațe.

— Nu. Nu plâng. De ce ești aici?

— E un coșmar să găsești parcare aici. Haina ta.

— Ah, da. Haina mea. Bineînțeles. Sunt prea obosită ca să mă mai lupt cu tine în seara asta. Ai câștigat.

Pare confuz, așa că îi explic.

— M-ai văzut râzând și plângând. M-ai făcut să te sărut, când ar fi trebuit să îți dau o palmă peste fața asta înfumurată. Ai avut o zi bună. Du-te să vezi meciul și să mănânci covrigei.

— Crezi că de asta mă joc? Să te văd plângând?

Dă din cap.

— Nu de asta.

— Ba da. Exact de asta. Acum pleacă, îi spun cu putere.

Se îndepărtează și se sprijină de peretele din fața mea.

— De ce te ascunzi aici? Nu ar trebui să fii acolo și să îl vrăjești de mama focului?

Privește în direcția barului și își freacă fața cu mâna.

— Aveam nevoie de un minut. Și nu e mereu chiar așa de ușor, crede-mă.

— Sunt sigur că nu vei întâmpina nicio problemă.

Nu pare sarcastic. Îmi șterg lacrimile și mă uit la șervețel. E ceva rimel pe el. Oftez din tot sufletul.

— Arăți bine.

E cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus vreodată.

Ating peretele cu mâna, încercând să găsesc o ieșire spre o altă dimensiune, sau, cel puțin spre baia femeilor. Orice, numai să plec de lângă el. Își pune mâna în păr. Se vede că e agitat.

— Bine. Nu ar fi trebuit să te sărut. Am fost un tâmpit. Dacă vrei să mă raportezi la HR…

— Asta e problema ta? Îți e teamă că o să fac plângere?

Vorbesc cam tare. Patronul barului se întoarce. Respir adânc și când vorbesc din nou sunt mai liniștită.

— M-ai răvășit în așa hal, încât nu sunt în stare să îi fac față unui tip care îmi spune că sunt frumoasă.

E mâhnit.

— De aia plâng. Pentru că Danny mi-a spus că sunt frumoasă și aproape că am căzut de pe scaun. M-ai distrus.

— Eu… începe să spună, dar nu știe ce să spună. Lucy, eu…

— Nu mai ai ce să îmi faci. Ai câștigat azi.

Arată de parcă tocmai i-ai dat un pumn. Umbra îi alunecă pe podea și pleacă.

Capitolul 7

O sun pe Helen de dimineață să îi spun că nu sunt mahmură, dar am niște probleme personale și o să întârzii un pic. E drăguță și îmi spună să îmi iau liber toată ziua și să mă odihnesc.

Odihneşte-te şi termină prezentarea pentru interviu. Deadline-ul e mâine.

Am un tricou galben lămâie. Este culoarea dormitorului copilului, când nu știi dacă o să fie fată sau băiat. E culoarea sufletului meu laș.

Aseară, după ce a plecat, Joshua s-a simțit vinovat. Se vedea că îi pare rău.

Eu mi-am revenit, m-am dus lângă Danny și am salvat seara. Danny și cu mine avem câteva lucruri în comun. Și părinții lui au o fermă. Așa că nu și-a bătut joc și nici nu m-a luat peste picior, cum au făcut alții, până acum.

Mi-a dat curaj să vorbesc mai mult decât o fac de obicei, despre asta. Am împărtășit povești despre viața la fermă. I-am citit pe față toate stările. Am petrecut câteva ore împreună și am râs împreună ca niște prieteni vechi. A fost perfect. Ar trebui să fiu fericită și încântată. Ar trebui să îmi aranjez CV-ul pentru interviu. Ar trebui să mă gândesc la o a doua întâlnire. Până la urmă, fac singurul lucru pe care nu ar trebui să îl fac. Stau în pat, cu ochii închiși și mă gândesc la sărut.

Shortcake, dacă am flirta, ți-ai da seama.

Poate a uitat că sunt Lucinda Hutton, cea care face pe plac tuturor, Căpșună Shortcake, și m-am transformat în altceva. Un spațiu închis, alt machiaj, rochia scurtă și parfumul fresh. Într-un moment de nebunie, am fost obiectul dorinței lui, de la etajul zece până la parter. Și a fost, fără niciun dubiu, al meu.

Trebuie să testez o teorie la care mă gândesc de ceva timp.

Ce teorie? Ce înseamnă *un timp*?

Dacă a făcut un experiment pe mine, ar fi putut să aibă decența să îmi spună rezultatul.

Când mă gândesc la dinții lui care m-au mușcat, încet, de buza de sus, simt cum îmi vibrează ceva între picioare.

Când mă gândesc la mâna lui, pe coapsa mea, trebuie să mă ating unde m-a atins el. Trupul lui greu… Îmi taie respirația pentru un timp. Sunt curioasă ce gust am avut, pentru el. Cum m-a simțit. Mă plimb în pijama la trei după-masa, paralizată de faptul că trebuie să aplic pentru job. Se apropie deadline-ul.

Cineva sună la ușă. Primul gând e: Joshua. A venit să mă târască la serviciu. Dar e un curier care mi-a adus flori. Un buchet imens de trandafiri roșii. Deschid plicul și pe felicitare sunt trei cuvinte.

Ești mereu frumoasă.

Nu e semnată, dar nici nu trebuie. Pot să îmi imaginez cum Jeanette se înmoaie, în timp ce îi dă lui Danny un post-it cu adresa, în timp ce șoptește *Nu ai asta de la mine.*

Chiar și doamnele de la HR încalcă regulile în numele iubirii.

Îi scriu: *Mulțumesc mult!*

Răspunde aproape instantaneu: *M-am simțit excelent. Mi-ar plăcea nespus să ne mai vedem.*

Răspund: *Absolut!*

Mă ridic, cu mâinile în șold, și mă uit la flori. Egoul meu nu putea să găsească un moment mai potrivit ca să explodeze. Mă întorc la calculator. Job-ul ăsta va fi al meu. Și Joshua va pleca.

— Hai să încheiem cu asta.

∵

Mă calcă pe nervi când intru în birou, vineri, și îl văd. Îmi pun haina în cuier și mă duc direct în biroul lui Helen.

Pentru prima oară, a ajuns devreme. Îmi vine să o iau în brațe.

— Am venit, îi spun.

Îmi face cu mâna și închid ușa.

— Gata? Ai aplicat?

Dau din cap.

— Și Joshua. Și doi din afară, până acum. Cum a fost întâlnirea? Totul în regulă?

E mereu întruchiparea calmului. Astăzi poartă un blazer peste ceea ce trebuie să fie o cămașă de mătase, băgată într-o fustă de lână. Helen nu ar purta niciodată ceva atât de comun, precum bumbacul. Sper că, atunci când moare, îmi va lăsa moștenire garderoba ei. Mă așez pe scaun.

— A fost bine. Danny Fletcher, de la design. Sper că e bine. Pleacă săptămâna viitoare și va fi freelancer.

— Să îi fie rușine că pleacă. Face treabă bună. Dar nu o să fie o problemă să vă vedeți.

Mintea îmi zboară la sărutul cu Joshua, din lift. Asta da, e o problemă.

— Dar s-a întâmplat ceva?, încearcă să mă descoasă.

— M-am certat tare cu Joshua înainte de întâlnire și m-a cam răvășit. M-a dat peste cap. Simțeam că, dacă aș fi venit aici, ne-ar fi luat ambulanța pe amândoi, plini de sânge.

Helen mă privește bănuitoare.

— De ce v-ați certat?

Poate nu e chiar bine să îi dezavuez lui Helen problemele mele personale. Nu e profesional. Îmi ard obrajii și nu îmi vine nicio minciună în cap.

— Credea că mint despre faptul că am o întâlnire. Sunt așa penibilă.

— Interesant, spune încet. Te-ai gândit mult la asta?

Ridic din umeri. Doar obsesiv, până în punctul în care nu am mai putut să dorm.

— Sunt supărată pe mine pentru că l-am lăsat să preia controlul. Nici nu știi cât îmi e de greu să stau în aceeași încăpere cu el, încercând să fac față atacurilor lui permanente.

— Ba pot să îmi dau seama. Se numește comportament pe muchie de cuțit.

Arată cu degetul înspre perete. Am încredere deplină în ea. Domnul Bexley e de cealaltă parte a peretelui, încercând să găsească modalități de a o ucide. Îmi urmărește privirea. Auzim un strănut, un pârț și un mormăit.

— De ce ar crede că minți? Și de ce te-a supărat atât de tare ce a făcut?

Helene desenează spirale pe carnet și mă simt un pic hipnotizată. Parcă e terapeutul meu.

— Are impresia că sunt neserioasă. Mereu își bate joc de ceea ce fac părinții mei. Sigur își bate joc și de locul unde am făcut școala. De hainele mele. De înălțime. De fața mea.

Dă din cap înțelegător, în timp ce mă privește cum încerc să fac față acestor gânduri complicate și confuze.

— Mă deranjează că are impresia asta despre mine. Mă supără că mă vede așa. Tot ce vreau e să mă respecte.

— Ți-ai câștigat reputația de a fi o persoană plăcută și ușor de abordat, plusează ea. Toată lumea te place, în afară de el.

— Trăiește ca să mă distrugă.

Cred că încep să exagerez un pic.

— Și tu, pe el, subliniază ea.

— Da. Și nu vreau să fiu așa.

— Evită-l azi. Ai putea să te muți în biroul gol de la etajul trei, pentru câteva zile. Am putea să redirecționăm telefoanele.

Dau din cap.

— Tentant, dar nu. Pot să îi fac față. O să pregătesc raportul trimestrial și o să îl păstrez pentru mine. O să uit că el există.

Încă îmi amintesc gustul gurii lui. I-am inspirat respirația caldă, până când plămânii mei s-au umplut cu el. Îi aveam în trup aerul. M-a învățat în două minute lucruri pe care nu le-am învățat într-o

viață întreagă. Să uit de existența lui e o provocare. Se pare că tot jobul meu e plin de provocări.

Închid ușor ușa biroului lui Helene, și mă adun. Mă întorc și e acolo, cu umerii aplecați.

— Hei.

Îl întreb din priviri ce mai face.

— Bună, răspunde pe un ton oficial și vine cu pași mici și nesiguri înspre biroul meu. Mă siderează ceea ce spune.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, Lucy.

Îl cred. Amintirea feței lui răvășite, în timp ce pleca de lângă mine, la bar, m-a făcut să nu dorm două nopți la rând. Acum e momentul. Aș putea să ne readuc în status quo-ul nostru de zi cu zi. Aș putea să îl atac. M-ar ataca la rândul lui. Dar nu ăsta e omul care vreau să fiu.

— Știu că îți pare rău.

Aproape că zâmbim amândoi. Ne privim gurile. Fantoma sărutului planează deasupra noastră.

Nu e pe de-a-ntregul el însuși, azi. E un pic devastat.

Probabil a dormit prost în ultimele nopți.

Are o cămașă galben mușchi. Cea mai urâtă culoare pe care am văzut-o. Nodul cravatei e făcut prost. E nebărbierit. Părul e un dezastru. Arată exact ca un Gamin, azi. Își amintește. I se vede în privire. Vreau să fug până pic din picioare. Vreau să îi răstorn totul de pe birou. Îmi simt hainele pe pielea goală. Așa mă fac să mă simt ochii lui Joshua, când mă privește.

— Hai să predăm armele. Da?

Ridică mâinile, în semn că e neînarmat. Sunt îndeajuns de mari încât să îmi cuprindă gleznele. Înghit în sec.

Ca să îmi ascund stângăcia, mă prefac că scot un pistol din buzunar și îl pun deoparte. La rândul lui, scoate o armă dintr-un toc și o pune pe agendă.

Scot un cuțit invizibil din coapsă.

— Toate.

Arăt sub birou. Se apleacă la gleznă și se preface că își scoate un pistol ascuns acolo.

— Așa e mai bine.

Mă afund în scaun și închid ochii.

— Ești destul de ciudată, Shortcake.

Nu pare răutăcios. Mă forțez să îmi deschid ochii și Jocul Privirilor aproape că mă ucide. Are ochii de un albastru ca pieptul de păun. Totul se schimbă.

— O să îmi faci raport la HR?

Simt o durere în piept. Deci *d-asta* arată ca naiba. A avut o zi de rahat ieri, gândindu-se că oamenii de la pază îl vor da afară din clădire, când voi ajunge eu. Imaginea biroului meu gol cred că l-a îngrozit. A stat aici, vizualizând momentul în care va fi închis, pentru că a molestat o femeie mignonă. Acum înțeleg. Ce proastă sunt.

— Nu. Dar putem să nu mai vorbim niciodată despre asta?

De abia îmi ies cuvintele din gură. Îl iert, în loc să fiu sarcastică. Un alt pas înspre persoana ce îmi doresc să fiu. Cu toate astea, se încruntă, ca și cum l-aș fi insultat.

— Asta vrei?

Dau din cap că da, dar sunt o mincinoasă. *Tot ce îmi doresc e să te sărut până adorm. Vreau să alunec printre așternuturile tale. Vreau să fiu vulnerabilă lângă tine.*

Ușa domnului Bexley este întredeschisă, așa că vorbesc cât pot de încet.

— Mă sperie.

Vede că îi spun adevărul. Am privire de om disperat, nebun. Dă din cap și pur și simplu: Control, A; Delete. Sărutul nu s-a întâmplat niciodată.

Sper să se întâmple ceva, să întrerupă momentul. O alarmă de incendiu. Julie care să mă cheme și să îmi spună că nu vom mai avea niciodată deadline-uri. Nu sunt singura care sper să se deschidă pământul.

— Cum a fost întâlnirea?

Are vocea slăbită și e palid. Trebuie să se străduiască din greu să fie drăguț cu mine.

— Bine. Avem multe în comun.

Încerc în zadar să deschid calculatorul.

— Sunteți amândoi foarte scunzi.

Se încruntă la calculator, de parcă asta e cea mai oribilă conversație la care a luat parte vreodată. Nu e natural când încearcă să fie prietenos cu mine.

— Nici măcar nu a făcut mișto de mine, cu căpșunile. Danny e… drăguț. E genul meu.

E singurul lucru la care mă pot gândi și îl pot spune.

— Și Domnul drăguț te-a condus acasă?

Știu ce mă întreabă, de fapt.

— Nu. Am luat un taxi. Singură.

Oftează din greu. Își freacă fața. E epuizat. Mă privește printre degete.

— Ce să ne jucăm, acum?

— Ce ai zice să ne jucăm de-a colegii normali? Sau Jocul Prieteniei? Mereu mi-am dorit nespus să le încercăm pe amândouă.

Mă uit în sus și îmi țin respirația.

Își îndreaptă spatele și mă privește nervos.

— Dar am pierde timpul așa, nu crezi?

— Ouch! Dacă o spun sarcastic, nu va ști dacă vorbesc serios sau nu.

Își deschide agenda, ia creionul în mână și începe să scrie atât de multe notițe, încât clipesc și mă întorc înspre calculator. Nu îmi mai pasă de agenda lui tâmpită. Creionul, experimentul meu în care îl spionam, nimic. Totul se încheie acum. Mi-am pierdut timpul.

Îmi spun să fiu bucuroasă.

∵

Azi e îmbrăcat într-un tricou negru minunat. De pus în ramă. Unul din acele tricouri despre care să le povestești nepoților. Iar ce se ascunde sub acel tricou ar putea înnebuni pe toată lumea. Simt chiloții cum încep să mă ardă.

A trecut o săptămână de la sărut. Echipa Alphabet de la Bexley și Gamin se îngrămădește în autobus, ca vitele.

— Documentul, spune Joshua tuturor celor care urcă. Documentele la mine. Banii la Lucinda. Hei, ăsta nu e semnat. Semnează-l. Documentele.

— Cine e Lucinda?, întreabă cineva din spate.

— Banii la Lucy. Persoana asta incredibil de scundă, de aici. Păr. Ruj. Lucy.

Cineva o să fie plin, din cap până în picioare, de vopsea, în curând.

Oamenii se tot apropie și aproape că mă strivesc de autobuz.

— Hei. Nu ți-am spus să o calci în picioare.

Joshua îi împinge în spate și mă ajută să îmi găsesc echilibrul. Îi simt căldura mâinii prin mânecă. Julie mă atinge pe celălalt umăr și aproape că sar în sus.

— Îmi pare rău că nu am respectat deadline-ul, zilele trecute. Abia aștept să dorm cum trebuie. Sunt ca un zombie.

Îmi dă cei 20 de dolari și văd că are manichiură french. Îmi ascund în palmă unghiile roase.

— Speram să mă ajuți cu ceva, și, peste umărul ei, îl văd pe Joshua încordat, numai ochi și urechi. Nu vreau să ne audă. O trag pe Julie de o parte, cu o mână încă întinsă, în care oamenii continuă să pună cei 20 de dolari.

— Bine. Despre ce e vorba?

Deja mi se strânge stomacul.

— Nepoata mea împlinește 16 ani și trebuie să facă un internship. Îndrumătorul școlar crede că ar ajuta-o pe viitor. Nu poate să chiulească în fiecare zi de la școală, nu? Adolescenții habar nu au ce înseamnă să muncești.

— Ai putea să vorbești cu Jeanette. Ar găsi ceva.

Mai iau banii cuiva.

— Elevilor le palce să lucreze cu echipa de design.

— Nu. Vreau să lucreze cu tine.

— Cu mine? De ce?

Îmi vine să o iau la sănătoasa.

— Ești singura persoană de aici care ar avea îndeajuns de multă răbdare cu ea. E cam nărăvașă.

Asta e o premieră mondială. Aș vrea ca Joshua să ne întrerupă. S-a întâmplat ceva. Te rog. Dar îmi dau seama că satelitul lui oricular nu interceptează mesajele. *Joshua, Mayday Mayday, o să fac orice, dacă ne întrerupi.*

— Are o grămadă de probleme. Droguri și altele pe lângă. Te rog, vrei să mă ajuți? Ar însemna nespus de mult pentru mama ei și, poate, ar readuce-o pe linia de plutire.

— Hm. Pot să mă mai gândesc?

Îi văd ochii lui Joshua, care nu mai trage cu urechea. Stă cu fața la noi și mâinile în șolduri.

— Trebuie să știu acum. Se întâlnește cu îndrumătorul școlar peste jumătate de oră. Trebuie să îi spună că a făcut ceva în sensul ăsta.

Mă privește și îmi zâmbește. Așteaptă un răspuns.

— Cam pentru cât timp? O zi?

Julie mai face un pas înspre mine și îmi strânge brațul cu mâna ei frumoasă, de mă doare.

— Două săptămâni, în timpul următoarei vacanțe. Ești o dulceață. Mulțumesc. Îi scriu chiar acum. Nu o să fie prea fericită, dar o aduci tu cu picioarele pe pământ.

— Stai, dar e deja în autobuz.

— Ei, bine, totul e în regulă. Știi ce i-aș fi spus eu, nu?, îmi spune Joshua.

Îmi pun o mână în cap. Scalpul îmi fierbe și mă mănâncă.

— Taci din gură.

— Aș fi spus un singur cuvânt. E simplu. Ar trebui să îl încerci și tu uneori. Spune împreună cu mine: nu!

— Hei, Danny se așază la coadă și îmi zâmbește.

Nu. Salut.

Încerc să par cea mai drăguță fată din lume. Sper că s-a dat cu cremă de protecție. Are pielea albă.

— Ai reușit. Ai ajuns. Cred că paintball-ul e un mod plăcut să sărbătorești ultima ta zi aici.

Știu toate astea. Ne-am trimis mailuri toată săptămâna și l-am ajutat să își ducă ceva cutii la mașină. Semnul mailului de pe toolbar mi-a dat motive de bucurie în toate zilele astea. Am fost emoționată și neliniștită toată dimineața. Cu capul în nori. Mă îndrăgostesc. Clar.

— Documentul, șuieră Joshua printre dinți.

Danny îi întinde hârtia fără să își ia ochii de la mine.

— Îmi place tare mult cum îți stă părul azi, îmi spune Danny.

Îmi bag capul în pământ, flatată. E normal să îmi spună asta. Sunt foarte mândră de părul meu. Balsamul costă mai mult decât cocaina.

— Mulțumesc. E un pic răvășit. Cred că din cauza umezelii.

— Îmi place răvășit.

Danny îmi atinge cârlionții ce îmi ajung pe mână. Ne privim în ochi și începem să râdem.

— Sunt sigură că îți place, urâtule.

Scutur din cap.

— Dă-i banii și urcă în autobuz, îi spune Joshua sacadat, ca și cum Danny ar fi un prost.

Se uită cu ciudă unul la celălalt. Îi iau cei 20 de dolari și îi ofer, în schimb, zâmbetul meu Flamethrower.

— Vrei să fim coechipieri?

— Da, spun în același moment în care Joshua latră *Nu.*

Îi iese tare bine cuvântul ăsta.

— Echipele sunt deja făcute, răbufnește, și Danny se uită la mine și mă întreabă din priviri *Ce dracu' are?*

— Speram să… încearcă Danny să spună, dar Joshua îl străpunge cu privirea de parcă i-ar spune *să nici nu îți treacă prin cap!*

Ultima persoană din rând îmi dă banii și așteptăm cu toții. Tensiunea plutește în aer.

Capitolul 8

— Vorbim imediat, îmi promite Danny și urcă în autobuz.

Nu îl învinovățesc. Joshua ține brațele încrucișate, ca un bodyguard de la vreun club.

— Ce naiba a fost asta?, îl întreb pe Joshua.

Scutură din cap.

Helene și domnul Bexley apar în mașinile lor, respectiv un Porsche și un Rolls. O să ne vedem cu ei acolo. Bineînțeles, nu vor participa la team building. Vor sta pe balcon și vor supraveghea parcul și vor bea cafea și se vor urî de moarte unul pe celălalt.

— Să mergem, spune Joshua și mă împinge în autobuz. Au mai rămas doar două locuri și sunt chiar în față. Joshua a pus semn cu rezervat pe ele. Danny se pune pe culoar și oftează cu regret.

Joshua a trimis membrilor echipei un email cu instrucțiunea de a ne schimba în haine casual, la prânz. Chestii pe care le putem distruge.

Port blugii mulați și un tricou cu Elvis, larg. A fost al tatălui meu. Elvis gras, în salopetă, cu microfonul la gură. Îmi cade ușor pe umăr. Am privirea lui Kate Moss la un festival de muzică. Judecând după fața lui Joshua, când m-a văzut, sunt vai și amar de capul meu. Însă, chiar și așa, s-a uitat la breteaua verde smarald a sutienului meu. Sunt sigură că a făcut-o.

Și el s-a schimbat în haine casual. Pe când își împacheta cămașa neagră, business, pe birou, ca un vânzător dintr-un magazin de haine, m-am văzut în peretele din diagonala lui; eram cu gura deschisă, ca o idioată care îl dorea.

În primul rând, poartă blugi. Sunt vechi și purtați, cu urme de vopsea albăstruie și i se strâng pe coapse când se așază. Îi stau foarte bine. Tricou. E din bumbac, jerpelit și i se întinde pe bust, când se apleacă. Ce forme, pe sub tricoul ăla… Iar

mânecile, pe bicepșii ăia care mă… Dar abdomenul lui mă înnebunește. Are pielea aurie.

— Pot să te ajut cu ceva?

Se atinge pe tricou. Îi urmăresc mâinile cu privirea. Vreau să îi storc tricoul ăla într-un bol și să îl mănânc cu o linguriță de desert.

— Nu m-am gândit niciodată că porți… arăt înspre bustul lui fabulos.

— Credeai că merg la paintball în Hugo Boss?

— Cum? Hugo Boss? Nu fac uniforme pentru naziști?

— Lucinda. Pe bune.

Închide ochii pentru aproape un minut. Se ciupește de nas. Pot să jur că încearcă să nu râdă sau să țipe.

Mă uit cruciș, îi scot limba și spun *Prrrrr*. Nu reacționează. Învinsă, mă întorc și mă uit până îl văd pe Danny, cu părul lui ciufulit. Ne facem cu mâna și facem exact aceeași față, ca să ne spunem cât suntem de nefericiți cu vecinii de scaune. Și apoi îmi dau seama că sânii mei sunt la câțiva centimetri de capul lui Joshua, așa că mă întind pe spate, în scaun.

— Tu și el? Devine un pic patetic.

Joshua e țâfnos. Mă rănește cuvântul ăla. *Patetic.* Mi-a mai spus așa.

Ne-am învârtit și învârtit, până am ajuns tot în punctul unde ne simțim cel mai confortabil.

M-am întrebat cum se vor desfășura lucrurile după sărut, după lacrimi, tristețea și durerea din ochii lui. Scuzele. Liniștea care s-a întins în fiecare zi, de atunci încoace.

El crede că ne urâm din nou și nu o să mai rezist mult, așa. Pur și simplu nu mai pot. Am irosit prea mult din mine însămi. Ceea ce înainte era ușor ca bună ziua acum a devenit o luptă crâncenă. Sunt atât de obosită, că mă doare.

— Bineînțeles. Sunt deplorabilă.

Privesc înainte, la drum, și Jocul Privirilor continuă, dar doar de o parte. Îl ignor. Nimeni nu

ne poate vedea, în afară de șofer, dacă asta și-ar dori, dar trebuie să fie atentă la trafic.

— Shortcake.

Îl ignor.

— Shortcake.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

— Hai, joacă-te cu mine un minut, îmi spune tandru, chiar în ureche.

Îmi întorc fața înspre el și încerc să îmi reglez respirația.

— HR, reușesc să îi spun.

Fața lui e atât de aproape de a mea încât pot să îi gust respirația, mentolată și dulce. Pot să îi văd liniile mici, din iris, străluciri neașteptate de galben și verde. Sunt atâtea nuanțe de albastru, câte galaxii. Stele mici.

— Trandafirii mai trăiesc?

E ceva ce omul ăsta nu știe? Încerc să ignor faptul că umerii ni se ating puțin. Umerii nu sunt zone erogene. Cel puțin credeam că nu sunt.

— Cine ți-a spus?

— Toată lumea știe că Danny Fletcher este bărbatul visurilor tale. Trandafirii și câte și mai câte. Prânzuri în doi la lumina lumânării, în bucătăria de la birou.

Se uită la buzele mele și mi le ling. Se uită la breteaua de la sutien și îmi strâng genunchii.

— Cine e sursa ta?

Ochii i se închid la culoare. Pupila înghite albastrul și mă gândesc la ochii pe care îi avea în lift. Ochi de criminal. Ochi pătimași. Ochi de nebun.

— Sursa internă? Așa cum au revistele în cazul celebrităților? Ești *o celebritate,* Lucinda?

— Nu știu de unde știi atâtea.

— Sunt intuitiv. Știu totul.

— Din ce limbaj al trupului ți-ai dat seama că am trandafiri în dormitor? Probabil te uiți prin fereastra mea cu un telescop.

— Poate locuiesc vizavi.

— Ai vrea tu, ciudatule.

Încep să simt primele picături de transpirație pe șira spinării. Dacă ar locui vizavi, probabil eu aș fi cea care ar sta în întuneric, cu binoclul.

— Ei bine, ai?

— S-au ofilit. I-am aruncat la gunoi azi dimineață.

Mâna îi alunecă pe brațul meu încet, delicat, apăsat.

Mi se face pielea de găină. Are mâna atât de rece. Mă uit la el. E încruntat.

— Ești cam fierbinte.

— Da. Dar asta știe toată lumea.

Sunt sarcastică. Mă retrag. Autobuzul virează după un colț. Amețesc puțin și văd în ceață. Mi se face greață. Nu. Nu o să mi se facă rău. Probabil corpul meu reacționează la stresul cauzat de interviul pentru job, sărut și la privirea de ucigaș a lui Joshua.

— Abia aștepți să fii anihilată?

Mă gândesc la cea mai bună replică.

— O să te distrug. Jocul Urii. Tu împotriva mea. Doar așa se pot termina toate astea.

— Ai dreptate, spune Joshua, nervos, în timp ce se ridică și se pune în genunchi, pe scaun, ca să se adreseze colegilor noștri.

Au încetat să vorbească și simt răzvrătirea în aer. Mă pun și eu în genunchi și le fac cu mâna. Zâmbesc toți. Observ că cei de la Gamin stau în stânga, cei de la Bexley în dreapta.

— O să fie șase probe, azi, începe Joshua.

— Șapte, dacă îl includeți și pe el, adaug, și câțiva râd.

Se încruntă la mine.

— Șase echipe a câte patru. La fiecare probă, se vor schimba echipele. Scopul e să vă cunoașteți între voi într-un spațiu extern, activ. Ca echipă, va trebui să găsiți strategii ca să cuceriți primii steagul.

Au privirile goale. Nu înțeleg nimic. Oftează.

— Pe bune? Nimeni nu a mai jucat paintball? Va trebui să obțineți steagul înaintea echipei adverse. Regula principală e să nu trageți în arbitri. Sau la față. Sau în testicule.

La dracu'! Atât îmi doream și eu.

— Marion, Tim, Fiona, Carey, voi sunteți arbitri. Observați jucătorii. Veți sta lângă steaguri și veți puncta participanții.

Sunt ușor impresionată. M-am îngrijorat puțin când mi i-am imaginat pe cei patru, corpolenți, cu dureri, bătrâni, jucând paintball.

Carey și Marion se privesc și aprobă din cap, cu emfază, în timp ce Joshua dă din mână în mână patru clipboarduri. Aș fi vrut să fi discutat toate astea cu mine. Deține controlul total și nu îmi place.

— După ce terminăm, o să ne adunăm pe punte, să bem o cafea și să discutăm despre ce am învățat unii despre ceilalți, azi.

Alunecă înapoi pe scaun.

— Întrebări?

Mă uit să văd dacă sunt mâini ridicate.

— Primim salopete?

Joshua bombăne ceva de genul *idioții naibii.*

Mă ocup eu de asta.

— O să primiți un costum și o cască de protecție pentru față și ochi.

Simt privirea lui Joshua pe curbura șoldului meu, prin tricou.

— Da?, întreb și Andy își coboară mâna.

— Cât de tare doare?

— Foarte tare, spune Joshua de pe scaun.

— Dar rețineți că scopul nu e să vă răniți.

Îi trag o privire scurtă lui Joshua.

— Indiferent cât de mult vă doriți asta!

— Voi doi sunteți adversari?, spune cineva din spate, stârnind râsul tuturor.

Antipatia dintre noi e bine cunoscută și am cam pierdut controlul în privința asta. Amândoi. În cea

mai mare parte e vina mea. Trebuie să încetez cu glumele despre cât îl urăsc pe Joshua.

— Scopul jocului e să ne apropie. Toți vom fi în aceeași echipă, la un moment dat. Exact ca la serviciu. Chiar și noi doi. Oricum. Să nu uităm: marele premiu!

Toată lumea stă dreaptă.

— Premiul, mă întrerupe Joshua gălăgios, de pe scaun, e o zi de concediu în plus. Exact. O zi de concediu. Dar trebuie să dovediți că o meritați, fiind extraordinar de dedicați echipei din care faceți parte.

Lumea începe să vocifereze. O zi de concediu. O zi de libertate din închisoare. Sunt încântați.

Paintball Shootout se află într-o mică plantație de pini. Terenul este uscat, plin de praf. Pomii stau să moară. O cioară se învârte deasupra capetelor noastre, croncănind amenințător.

Toată lumea se împrăștie și formează un cerc neregulat în apropierea porților.

Un tip în costum de camuflaj de la Paintball Shootout stă lângă Joshua ca un sergent. Sunt de aceeași înălțime, musculoși, ca cei din marină.

Poate Joshua își petrece tot timpul liber aici. Sunt colegi de arme. Camarazi care au văzut niște chestii serioase, pline de vopsea, în acest pustiu deșertic. Îmi dau seama că trebuie să stau și eu în față, când îi văd că se holbează amândoi la mine.

Joshua arată cum trebuie să ne luăm costumele și echipamentul de protecție. Toată lumea îl privește cu atenție. Sergentul Paintball parează întrebările prostești, cu răbdare îndelung exersată.

Primim costumele, căștile și genunchierele. Apoi armele. Suntem niște adulți, care participă la o activitate de team building, ca niște profesioniști, atât de natural, încât timp de câteva minute ne învârtim haotic prin jur, încercăm tot felul de poziții cu armele și scoatem tot felul de sunete. Joshua și Sergentul Paintball ne privesc ca pe niște nebuni de la sanatoriu.

Alan, a cărei zi de naștere a fost de curând, spune că o să ne secere pe toți.

— Poc, poc, poc, intonează pe un ton grav. Poc, poc.

Mă dau rapid la o parte și încep să mă simt mică și slabă. Mă uit la picioarele lungi și ochii lui. Vrea să provoace durere.

Poate tensiunea o să ucidă emoțiile astea. Sunt niște derbedei, Gamin versus Bexley, care confundă armele de paintball cu niște AK-47.

Încep să simt transpirația cum îmi curge pe frunte, pe buza de sus, și habar nu am ce se întâmplă cu stomacul meu. Dar nu e de bine. Din ruj a rămas o ușoară urmă roz și părul îmi e îndesat într-o cască de protecție.

Cel mai mic costum pe care îl au îmi e mare, așa că oamenii râd când mă văd. Câtă eleganță. Câtă grație. Am nevoie de toată forța mea, ca să trec peste după-amiaza asta.

Helene îmi face cu mâna. Stă pe puntea de observație, are o șapcă albă, cămașă crem, din in, pantaloni țigaretă și soarbe cu paiul o Cola dietetică. Doar Helene poate să poarte alb într-un parc de paintball.

Domnul Bexley mormăie ceva și stă pe scaun, cu mâinile încrucișate, ca un broscoi kaki.

— Distracție plăcută tuturor, strigă Helene. Și nu uitați: vă vedem!

Cu vocea aceea ciudată de Brig Brother în cap, începem.

Joshua citește membrii primei echipe, din care fac parte și eu. Din aceeași echipă fac parte Andy și Annabelle. Doi Gamins și doi Bexley. Echipa adversă e la fel. Probabil așa a format toate echipele.

Ar fi trebuit să îmi deschid gura săptămâna asta și să îl întreb despre organizare, dar era prea multă tensiune între noi. În plus, pentru că ideea mea de team building a căzut, toată săptămâna am fost

îmbufnată și lipsită de energie. Mi-a distrus-o. Așa că să organizeze el tot!

Dar văzând că oamenii sunt încântați de activitate, îmi dau seama că a fost bună ideea lui. Așa că inițiativa mea a devenit, de fapt, victoria lui.

O văd pe Marion cu steagul. Îmi face cu mâna, bucuroasă, în timp ce ține un pix între dinți, clipboard-ul în mână și binoclul la gât. Își ia rolul foarte în serios.

— Care e planul, echipă?

Nu îi văd pe adversarii noștri.

— Rămânem împreună sau ne împrăștiem?

Annabelle nu e sigură.

— Hm, aș spune ca mai degrabă să rămânem împreună, ținând cont de faptul că e o activitate de team building.

Mă proptesc de ramurile subțiri ale unui pin și aș vrea să îmi pot șterge fața de transpirație. Simt că leșin de cald în costumul ăsta.

— Ar trebui să alegem o persoană care o să meargă după steag, iar noi să o apărăm, spune Andy.

E bună ideea lui.

— Îmi place. Cine să meargă?

Amândoi se uită pe furiș și temători la Joshua.

Nu știu cum face, dar nu pare deloc penibil cu casca pe cap. Are mâna îndeajuns de mare încât să spargă un perete. Ar trebui reprodus în miniatură și să fie vândut în magazine de jucării pentru băieței violenți.

— Annabelle, decide Joshua. Și dacă va fi împușcată, vom merge după steag în ordine alfabetică.

Excelent. Asta înseamnă Andy, Joshua și apoi Lucy. Practic, nu mai rămâne nimeni să mă apere. Sunt carne de tun.

Ne aliniem în șir indian și începem acoperirea. Andy vede cum devin tot mai speriată și zâmbește drăguț.

— Toți o să avem grijă de tine, Luce, nu îți face griji.

Știam că Joshua o să găsească un mod să își bată joc de mine. O să ies din toată povestea asta rănită, devastată și plină de vopsea. Și nici măcar nu pot să trag în el, până nu intru în altă echipă. Se aude împușcătura de start, mă târăsc pe mână și genunchi, sunt aplecată într-un mod ciudat și alunec. Sunt prima care se pune în mișcare. E și logic, ținând cont de strategia noastră. O să le deschid calea. Sunt cea mai puțin importantă.

Nu reușesc să mă sprijin pe brațe și cad pe burtă. Annabelle fuge în fața mea, haotic și fără nicio strategie. Mă ridic în genunchi și încerc să o chem înapoi. Simt o mână pe ceafa și sunt trasă înapoi, până când îl văd pe Joshua că se aruncă la pământ, lângă mine, cu arma în mână. Îmi face semn să mă întind pe burtă.

— Să nu îndrăznești, îi șoptesc.

— O să te împuște în față, dacă apari așa.

— De ce nu m-ai lăsat, atunci?

Își pune mâna în jurul meu și mă împinge ferm, la pământ. E atât de dulce greutatea mâinii lui.

— Ce e cu tine?

— Nu e nimic, încerc să mă fofilez.

— Arăți groaznic.

— Mulțumesc. Trebuie să o acopăr pe Annabelle.

Mă ridic să o văd cum se mișcă, năucă, printre trunchiuri, total descoperită. Andy o urmează, galant. Steagul e o cârpă portocalie, în depărtare.

M-am ridicat și fug. Joshua e în spatele meu. Ridic arma, trag în aer de vreo două ori și o nimeresc ușor în umăr. Spune un au, dezamăgită, și pleacă mai departe.

Când mă uit la Joshua, pare ușor impresionat.

— Reao!

Nu o mai văd pe Annabelle. Aerul e plin de pocnitori, explozii și țipete de durere.

După câteva ture, îl găsesc pe Andy în genunchi, încercând să își lege șiretul. Are o pată mare de vopsea, pe piept.

— Oh, Andy!

Se uită în sus, la mine și are privirea unui veteran din Vietnam, care știe totul despre moarte și sângele ce îi țâșnește din rana din stomac.

Mă înhață de genunchi.

— Du-te să o salvezi.

S-a uitat la prea multe filme de acțiune, dar și eu, judecând după excesul meu de responsabilitate și nevoia de a-i apăra pe ceilalți. O voi salva pe Annabelle.

— Mă duc să îmi iau o Cola, spune Andy și distruge momentul.

Continui să alerg. De abia respir și ochelarii de protecție mi se aburesc un pic. Aud ceva trosnind în spatele unor butoaie așezate în formă de piramidă. Seamănă cu o împușcătură. Mă uit în jos. Nu am nimic, până acum. Cred că aș fi simțit dacă aș fi fost împușcată. Mă uit pe partea din spate a picioarelor.

— Ești curată, îmi spune Joshua.

Mă uit la el. Stă ascuns în spatele unui copac tăiat. Ține arma într-un mod cool, țintind înspre cer. Încerc să îl imit și aproape îmi scapă din mână.

— Ciudato!

Chiar nu era necesar să spună asta. Trebuie că are multă forță în mâini.

— Taci din gură!

Annabelle e chircită și arată de parcă s-a sinucis. O privesc cum își ridică arma și îl scoate pe Matt din joc. Scot un sunet de bucurie, se ridică și îmi arată *ok,* cu degetul mare. Rânjește cu toți dinții, în timp ce îmi face semn să înaintez. Steagul flutură, la doar câțiva metri de noi. E împușcată pe neașteptate exact în mijlocul spatelui și geme de durere. Nici măcar nu trebuie să mă uit la Joshua ca să știu că îmi face semn din cap.

— Hai, dă-i drumul. O să te acopăr. Suntem doar noi doi, prietene. Întâi vârsta, apoi frumusețea.

— Minunat. Sunt un om mort.

Aleargă rapid până la butoiul unde m-am ascuns și își verifică muniția, în timp ce se uită peste umăr.

— Părinții tăi au fost în armată?

Asta ar explica multe. Comportamentul inflexibil, impersonal, rece. Dependența de reguli și rațiune. Acuratețea și modul temperat în care face totul. Nu are prieteni și nu reușește să creeze legături umane. Pun pariu că părinții lui s-au mutat din loc în loc. Patul lui trebuie să fie mereu perfect făcut.

— Nu, îmi spune în timp ce îmi controlează arma. Sunt doctori. Chirurgi. Adică au fost.

— Au murit? Ești… orfan?

— Ce să fiu? S-au pensionat. Sunt bine sănătoși.

— Mmmm. Ești de aici?

Vârful puștii mele e în noroi. Sunt prea obosită. Sper să fiu împușcată. Trebuie să mă odihnesc.

— Doar eu și fratele meu trăim în oraș.

Se încruntă la mine și îmi apasă arma cu a lui.

— Ridic-o.

— Sunteți doi? Doamne ferește.

Încerc să îl ascult, dar nu mă mai țin brațele.

— Ai fi încântată să știi că nu semănăm.

— Vă vedeți des?

— Nu.

Evaluează traseul din fața noastră.

— De ce nu?

— Nu e treaba ta. Șșșt!

Îl văd pe Danny printre copaci, cum ne urmărește. Se schimbă din nou echipele. E hărmălaie peste tot.

Între noi e o sfoară. Îi fac cu mâna. Îmi răspunde și îmi zâmbește cu toată fața. Joshua ridică arma și îl împușcă de două ori în spatele coapselor, cu o

precizie de pușcaș de elită. Apoi scoate un sunet de batjocură.

— Ce mama naibii? Nu joc împotriva ta!

Își strigă arbitrul și îi povestește. Șchiopătează puțin.

— Nu trebuia să faci asta, Joshua. Nu ai fost deloc sportiv.

Înaintăm. Merge ușor înclinat în față, pășește de parcă plutește și face slalom printre împușcături, în timp ce mă împinge în spatele unui copac. Steagul flutură în apropiere, dar mai avem de învins doi adversari.

— Liniște! ne spunem la unison și ne privim.

Un meci de paintball, în direct, e cel mai groaznic loc unde putem juca Jocul Privirilor.

Trebuie să mă sprijin cu casca de copac, din nou, ca să îl pot privi cum trebuie. Ochii lui au o culoare pe care n-am mai văzut-o niciodată. Fiorii luptei îl electrizează. Mereu privește cu atenție în urma noastră, încruntat. Cum să nu mă pierd cu firea în fața unei asemenea priviri neînfricate?

Stăm lipiți unul de celălalt. Mă furnică pielea și, când mă uit într-o parte, întrevăd o bucată din bicepsul lui curbat și umflat.

Îmi stă inima în loc când îmi amintesc cum și-a ținut mâna pe maxilarul meu, cum l-a legănat și apoi m-a ridicat, până i-am atins gura. Cum a gustat din mine, ca dintr-o prăjitură. Se uită la gura mea și știu că își amintește exact același lucru.

Capitolul 9

— Transpiri, mormăie Joshua.

Poate m-am înșelat.

Aud o creangă trosnind și îmi dau seama că cineva se apropie de noi, din spate. Îmi ridic sprâncenele a mirare și Joshua dă din cap. A venit momentul meu, iar el trebuie să ia steagul. Îl prind de costum și îl întorc cu spatele la copac. Mă pun în fața lui.

— Ce…?, spune din spatele meu, dar scanez terenul, să văd dacă suntem atacați.

Sunt Lara Croft, care își ridică arma, cu privire răzbunătoare. Pot să văd forma umărului inamicului, în spatele butoaielor.

— Mergi! îi strig.

Încerc să găsesc, cu mănușa groasă, trăgaciul.

— Te acopăr!

Se întâmplă instantaneu. *Poc, poc, poc.* Mă doare totul – brațe, picioare, stomac, sâni. M-au omorât. Joshua încearcă să mă apere cu propriul corp. Simt cum i se zguduie trupul, în timp ce e împușcat. Își ridică mâna să îmi apere capul. Pot să opresc timpul în loc, exact în acest moment, și să trag un pui de somn?

Își întoarce capul și urlă la inamic. Împușcăturile se opresc și îl laud pe Simon, în apropiere, cum croncăne triumfător, stând pe movilă și fluturând steagul. La naiba. Un lucru trebuia să fac și eu și nu m-a lăsat.

— Ar fi trebuit să pleci. Te acopeream eu. Acum am pierdut.

Simt un alt val de greață.

— Îmi pare răăău, spune Joshua, sarcastic.

Rob se apropie. Ține arma în jos. Scâncesc de durere. Mă doare tot corpul.

— Îmi pare rău, Lucy. Îmi pare foarte rău. M-a cam luat valul. Mă joc foarte multe jocuri pe computer.

Rob se dă câțiva pași înapoi, când îi vede fața lui Joshua.

— Ai rănit-o pe bune, se rățoiește Joshua la el și îi simt mâna cum îmi protejează capul.

Încă mă apăsă în copac, îmi ține genunchiul cu al lui și, când privesc în stânga, o văd pe Marion cu binoclul la ochi, uitându-se la noi. Îl pune deoparte și scrie ceva pe clipboard. Strâmbă din gură, ca și cum ceva nu îi convine.

— Gata.

Îl îmbrâncesc. Corpul lui e imens și greu și îmi e atât de cald, încât vreau să îmi smulg costumul și să mă întind în vopseaua rece.

Toți gâfâim un pic, în timp ce ne întoarcem la start, sub balcon. Șchiopătez. Joshua mă prinde brusc de braț, probabil ca să mă ajute să merg mai repede. O văd pe Helene cum își coboară ochelarii de soare. Îi fac cu mâna ca o pisicuță tristă, dintr-un film de desene animate; *șontâc, șontâc.*

E plin de răniți peste tot. Oamenii gem de durere, în timp ce își ating încet diferite părți ale corpului. Fiecare povestește ce a pățit. Mă uit în jos și îmi dau seama că s-a întărit vopseaua peste tot, pe mine. În față, Joshua e ok. Dar pe spate e un dezastru. Să ne vezi când o să fim în echipe adverse.

Îmi smulg mănușile și casca, iar Joshua îmi dă clipboard-ul lui și o sticlă cu apă. O ridic la gură și o golesc imediat. Totul e ciudat. Joshua îl întreabă pe Sergentul Paintball dacă au o aspirină.

Danny se strecoară printre camarazii răniți, până la mine. Arăt groaznic și știu asta. Mă privește

— Au! Mă doare totul.

— Vrei să te răzbun?

— Bineînțeles. Ar fi minunat.

Rob este definiția pușcașului fericit să împuște.

— Consideră că s-a rezolvat. Și, Josh, despre ce a fost vorba? M-ai împușcat în picior, iar eu eram în alt joc.

— Îmi cer scuze. M-am încurcat, minte Joshua.

Danny îl scrutează cu privirea și Joshua se uită, smerit, la cer.

Colegii noștri se bălăngăne și împiedică, plini de vopsea și dureri, fără să știe ce trebuie să facă în continuare. Se creează haos.

Mă uit pe clipboard. Văd că m-a trecut în echipa lui la fiecare rotație, probabil la cererea lui Helene. Oricum nu are de unde să știe. Se joacă Sudoku. Iau repede un pix și fac modificări, înainte să strige următoarea echipă. Oamenii se adună și încep să se plângă.

— Stai. Li se aduce trusa de prim ajutor. Poate ar fi mai bine să stai deoparte pentru restul după amiezii. Ceva nu e în regulă cu tine, îmi spune Joshua.

Trag din nou cu privirea la Helene și apoi mă uit la cei din jurul meu. Aș putea să fiu șefa lor, în curând. După-amiaza asta e o audiție. Fără niciun dubiu. Nu o să dau greș tocmai acum.

— Da, da. Îmi spui asta de când ne-am cunoscut. Distracție în continuare.

Plec, fără să mă uit înapoi, la noua mea echipă. Parcă e cea mai lungă după masă din viața mea, dar și trece foarte repede. Sentimentul că sunt urmărită, mă dă un pic peste cap, dar creăm imediat legături în micile noastre echipe, îl împing pe Quintus, de la financiar, într-un buncăr, în timp ce peste noi plouă cu bile roz.

— Mergi! Mergi! răcnesc ca un comandant SWAT.

Bridget merge înspre steag. E plin de vopsea la picioarele ei. Mă simt foarte rău și asta se vede când fac a treia rotație, după ce înhață steagul. Știam că nu e de bine sentimentul ăsta al victoriei, dar m-am simțit de parcă am escaladat Everestul.

Colegii mei au urlat și Samantha, marea jucătoare de baschet, de la Bexley, m-a ridicat de la pământ, m-a luat în brațe și m-a învârtit. Mi-a venit să vomit. Mâinile îmi tremurau de la cum ținusem arma. Totul părea un pic ireal, de parcă,

din clipă în clipă urma să mă trezesc dintr-un somn prost.

Cerul e o cupolă argintie. Mă uit la fețele din jurul meu, pline de transpirație. Simt că oamenii aceștia sunt familia mea. Văd cum un Gamin bate cinciul cu un Bexley și izbucnesc în râs. Suntem o echipă. Poate că, totuși, ideea lui Joshua a fost bună, până la urmă. Poate singurul mod în care oamenii pot fi uniți e lupta și durerea. Poate supraviețuirea e ceea ce contează.

Dar, oricum, unde e Joshua? Nu îl mai văd tot restul după-amiezii, în afară de momentele în care se schimbă echipele. Mi se pare că îl văd în fiecare persoană care se ascunde pe după copaci. Îl văd cum se pune în genunchi, încarcă și trage. Dar apoi clipesc, și îmi dau seama că e altcineva. Aștept lovitura mortală. O bulină mare și roșie, direct în inimă.

— Unde e Joshua?, îi întreb pe arbitri, dar ei ridică din umeri.

— Unde e Joshua? îi întreb pe toți. Unde e Joshua?

Nu primesc niciun răspuns și asta începe să mă irite, îmi scot costumul, deși în jurul meu continua să se tragă. Îmi trag în jos gulerul, ca să mă răcoresc un pic. Nu prea funcționează. Apoi vomit. Doar apă și ceai. Nu am avut chef să iau prânzul, azi. Sau micul dejun. Arunc nisip peste și îmi șterg gura cu dosul mâinii. Pământul se învârte prea repede așa că mă țin de un copac. Pe când ultima goarnă începe să sune, aerul s-a răcorit deja și ne întoarcem toți înspre sediul central. Toată lumea e epuizată și e mult zumzet în jur. Oamenii își scot costumele. Toată lumea se plânge. Sergentul Paintball arată de parcă tocmai trebuie să ia o decizie crucială. Joshua stă în picioare, cu o mână în șold și instinctiv îmi ridic arma. Lucy contra Joshua, anihilare totală!

Se îndreaptă înspre mine, absolut indiferent față de atitudinea mea masculină și ia arma. Îmi dau jos

casca. Face un pas în spate și îmi șterge transpirația de pe gât. Parcă m-a electrocutat. Scot un murmur ciudat. Îmi deschide fermoarul costumului și mă dezbracă. Îi dau mâinile la o parte. Mi-l dau jos singură, sărind.

— Ești nebună, îmi spune pe un ton acuzator.

Ridic din umeri, nepăsătoare, și încep să urc scările, înspre locul unde Helene și Dick cel scund și gras așteaptă.

— Se pare că ați făcut o muncă de echipă grozavă, spune Helene.

Suntem vesele și ne luăm în brațe. Îmi ridic colțul tricoului.

Am vânătăi. Mi se face rău de la mirosul de cafea. Mă duc în față. Joshua a condus spectacolul ăsta prea mult timp. Pot să salvez situația.

— Pot să îi chem pe arbitru ca să discutăm despre munca de echipă și actele de curaj pe care le-au văzut?

Arbitrii ne comunică observațiile și încerc să le pun cap la cap. Suzie a cam făcut valuri, pentru că i-a permis coechipierului său să alunece și să ia steagul.

— Mi-am luat patru împușcături pentru asta, spune Suzie, în timp ce se freacă pe șold și se strâmbă de durere.

— Dar le-ai luat pentru echipa ta, spune domnul Bexley, deșteptându-se din amorțeală, care bănuiesc că e cauzată de medicamente. Ai făcut treabă bună, domnișoară.

— Și, apropo de curaj, spune Marion, mi se strânge stomacul, mica Lucy de aici a făcut ceva nemaipomenit.

Se aud aplauze și le fac semn să se oprească. Dacă cineva îmi mai spune mică, scundă și *ridicol de scundă,* o să îl fac bucăți.

— Și-a luat-o de cel puțin zece ori azi, ca să apere o persoană care a cam exagerat. Nu o să îi spun numele.

Se uită fix la Rob și el, ca un cățel vinovat se uită în jos, vinovat. Ceilalți se încruntă la el.

— A stat în fața colegului ei, cu mâinile întinse și l-a apărat să nu fie ucis!

Marion mă imită, ca să arate cum s-a întâmplat. Își întinde brațele ca o sperietoare de ciori și își zguduie corpul, ca și când cineva o împușcă. E o actriță bună.

— Și, spre surprinderea mea, cel pe care l-a apărat, nu e nimeni altul decât Josh Templeman!

Toată lumea râde. Oamenii sunt amuzați și două fete de la HR își dau coate.

— Daaar, daaar… în acel moment el o întoarce ca să o apere și e împușcat în spate! Să o apere! Asta chiar că e bună.

Marion citește romane de dragoste în bucătărie, la prânz.

Îi surprind privirea lui Joshua. Își șterge fruntea, cu brațul.

— Se pare că paintball-ul ne-a unit, azi, reușesc să spun, și toată lumea aplaudă.

Dacă ar fi un episod dintr-un serial, tocmai am ajuns la morală: nu vă mai urâți între voi.

Helene e mulțumită. Zâmbește. Știu zâmbetul acela. Suzie e câștigătoarea marelui premiu. Primește diploma cu o plecăciune adâncă.

Deborah a filmat câteva împușcături frumoase și o rog să mi le trimită pe mail, ca să le inserez în newsletter-ul pentru angajați.

Helene mă prinde de cot.

— Vezi că luni nu sunt. O să meditez sub un copac.

Toată lumea se îndreaptă înspre autobuz și sunt fericită să văd că nu mai știi care e Galin și care Bexley.

Toți arată de parcă au fost loviți de tren; hainele murdare, sunt transpirați și roșii la față. Aproape toate femeile arată ca niște urși panda, cu machiajul întins în jurul ochilor. În ciuda disconfortului fizic, se simte aerul de camaraderie.

Helene și domnul Bexley demarează nou, în trombă.

Câțiva oameni sunt luați de partenerii lor și e o amestecătură haotică de mașini și praf.

Șoferița autobuzului își pune deoparte ziarul când ne vede venind și deschide ușile.

— Vă rog așteptați puțin, îi spun și fug înapoi.

Ajung la baie și mi-e foarte rău. Înainte să vomit tot, aud o bătaie puternică în ușă. Există o singură persoană pe care o cunosc și ar putea să bată la ușă atât de nerăbdător și agitat.

— Pleacă, îi spun.

— Sunt Joshua.

— Știu.

Trag apa din nou.

— Îți e rău. Ți-am spus.

Trage încet de clanță.

— Mă duc singură acasă. Pleacă.

E liniște și presupun că a plecat la autobuz. Vomit din nou. Trag apa încă o dată. Mă spăl pe mâini, mă aplec peste chiuvetă atât de tare, până apa îmi țâșnește pe blugi. Elvis e ud și se agață de mine.

— Mi-e rău, îi destăinuiesc reflexiei din oglindă.

Am febră, ochii îmi lucesc. Sunt albastră și gri și albă.

Cineva sparge ușa și urlu de frică.

— La naiba! spune Joshua, îngrijorat. Arăți rău.

De abia reușesc să îl privesc. Podeaua se învârte cu mine.

— Nu pot. Autobuzul. Nu pot.

— Pot să o sun pe Helene. Ar veni înapoi. Nu poate să fi ajuns prea departe.

— Nu, nu, o să fiu bine. Pleacă din oraș, să se relaxeze. Pot să am grijă de mine.

Stă în tocul ușii, cu fruntea încruntată.

Iau apă rece în mână și mă stropesc pe ceafa, încercând să prind un pic de forță. Părul mi s-a desfăcut și mi s-a lipit de gât.

— Bine. Sunt bine.

Pe drumul înapoi mă prinde de cot cu două degete, ca pe un sac de gunoi. Simt privirile avide cum ne privesc de pe geamurile autobuzului. Mă gândesc la cele două fete care își dau ghionturi, și mă îndepărtez de el.

— Aș putea să te las aici și să vin să te iau apoi, cu mașina, dar mi-ar lua cel puțin o oră.

— Tu? Tu ai veni înapoi să mă iei? Aș rămâne aici toată noaptea.

— Hei. Nu mai vorbi așa, bine?

S-a cam săturat.

— Da, da, HR.

Mă clatin în timp ce urc în autobuz.

— Doamne ferește! strigă Marion. Lucy, arăți groaznic.

— Lucy! mă strigă Danny din spatele autobuzului. Ți-am ținut un loc!

E atât de în spate, încât de abia îl văd. Dacă aș sta acolo, aș vomita pe toată lumea.

Scuze, îi spun mut lui Danny, mă așez pe scaunul din față și închid ochii.

Joshua mă apasă cu dosul palmei pe frunte și simt un fior.

— Ai mâna rece.

— Nu. Tu arzi. Trebuie să te vadă un doctor.

— E aproape vineri seara. Ce șanse sunt să găsim unul? Trebuie să mă pun în pat.

Drumul înapoi e destul de rău. Timpul parcă nu mai trece. Mă simt ca un gândac într-un borcan pe care îl zguduie un copil.

Autobuzul se leagănă, înăuntru e cald, nu e aer și simt fiecare dâmb și curbă. Mă concentrez asupra respirației și simt brațul lui Joshua pe al meu. Mă sprijină cu umărul, ca să stau dreaptă.

— De ce? întreb fără rost.

Îl simt cum ridică din umeri. Autobuzul ne lasă în fața B&G. Câteva femei se adună în jurul meu și încerc să înțeleg ce spun. Joshua mă ține de

gulerul tricoului umed și le spune că sunt bine. Are o discuție aprinsă cu Danny, care mă tot întreabă:

— Ești sigură?

— Bineînțeles, dracului, că e sigură, tună și fulgeră Joshua.

Apoi rămânem singuri.

— Ești cu mașina?

— Jerry o mai ține un weekend. Mecanicul. O să iau autobuzul.

Mă împinge încet, în față. Mă simt ca o marionetă transpirată, care de abia se mișcă. Am un gust acru în gură. Îmi dă drumul de gât și mă prinde cu un deget de blugi și cu altul de cot. Îi simt încheietura mânii pe fund și izbucnesc în râs.

Scările înspre parcare sunt abrupte și mă împiedic, dar el mă ține strâns și mă împinge în față. Deschide cu cartela și continuă să mă ghideze înspre mașina lui neagră. Înăuntru miroase a fum și ulei. Simt toate mirosurile. Râgâi în spatele unui stâlp, iar el îmi pune mâna, ezitant, între omoplați. Mă freacă ușor pe spate. Simt un nou val de greață. Mă duce înspre scaunul din dreapta. Îmi aruncă pe bancheta din spate geanta de care am uitat. Pornește mașina și mă privesc în oglinda lateral: capul e înclinat într-o parte, pomeții sunt vinețiii, lipicioasă de la transpirație, cu rimelul întins pe toată fața.

— Acum. O să îți fie rău în mașină, Shortcake?

Nu pare nerăbdător sau deranjat. Îmi deschide puțin geamul.

— Nu. Poate. Da, e posibil.

— Folosește asta, dacă ai nevoie, și îmi dă un pahar gol, de cafea.

Bagă în marșarier.

— Unde trebuie să merg?

— La dracu'!

Încep să râd din nou.

— Așadar, de acolo vii.

— Taci din gură. Fă stânga.

Îi arăt drumul înspre casă.

Țin ochii închiși și îmi număr respirațiile, să nu vomit. Asta e ceva!

— Aici. E foarte bine aici, în față.

Dă din cap că nu și îi arăt unde e locul meu de parcare, gol. Trebuie să mă ajute să mă dau jos din mașină și mă reazăm de el.

Obrazul meu se odihnește pentru un moment, pe ceea ce pare să fie pieptul lui. Mâna prinde ceva ce pare să fie talia lui. Apasă pe buton și stăm față în față în liftul pentru mașini, iar Jocul Privirii e înțesat de amintiri excitante, apăsătoare, despre ultima oară când am făcut asta.

— Aveai ochii de criminal în serie, în ziua aceea.

Cred că mi-am vomitat inclusiv simțul rațiunii.

— Și tu.

— Îmi place tricoul tău. Atât de mult. Îți vine minunat.

Pare uimit. Se uită la tricou.

— Nimic deosebit. Un simplu tricou. Și mie… îmi place al tău. E lung, ca o rochie.

Ușile liftului se deschid. Ies, clătinându-mă. Din nefericire, mă urmează.

— Sunt aici.

Mă sprijin de ușă. Îmi caută cheile în poșetă și deschide ușa. Nu am mai văzut pe nimeni atât de disperat să fie invitat înăuntru. Își bagă capul înăuntru. Se ține cu mâinile de tocul ușii, de parcă o să se prăbușească.

— Nu e cum mă așteptam. Nu e foarte… colorat.

— Mulțumesc. Pa.

Îl împing în bucătărie și iau un pahar. Apoi beau direct de la robinet.

— Cred că putem găsi o clinică cu program prelungit, spune Joshua din spatele meu și îmi ia paharul înainte să îl scap din mână.

Împinge toaster-ul lângă perete și, ca să umple liniștea ciudată, împătură o cârpă de șters vasele. Ia cu unghiile o firimitură de pâine lipită pe blat.

Oh, Doamne, e una dintre acele persoane cărora le place să facă curat.

Vrea să își suflece mânecile și să înceapă să frece și dezinfecteze.

— E cam dezastru, nu?

Arăt către cana cu urme de ruj. Se uită la ea îndelung și amândoi începem, în același timp, să încercăm să ne evităm, în spațiul ăsta mic.

— Lasă-mă să te duc la un doctor.

— Trebuie doar să mă întind.

— Vrei să sun pe cineva?

— Nu am nevoie de nimeni, spun pe un ton mândru.

Întind mâna după cheie.

— Nu am nevoie de nimeni care să aibă grijă de mine. Pot să trec de asta. *Sunt singură pe lume.*

— Singură pe lume? Ce dramatic. Mă duc la farmacie, să văd ce îți pot lua.

— Bine, bine. Un weekend frumos.

Când ușa se închide, mă uit înjur și îmi reconfirm că e cam dezastru la mine în casă. Dezordonată și fără culori. Tata îi spune Iglul. Nu am avut timp să o personalizez. Am fost prea ocupată. Dulapul ștrumfilor ocupă o mare parte din perete din living, întunecat, când nu e lumina aprinsă. Slavă Domnului că Joshua a plecat.

Patul meu arată de parcă am avut niște vise erotice, intense, ceea ce e foarte adevărat. Așternuturile sunt mototolite și, pe partea unde ar fi trebuit să fie un bărbat, e plin de cărți. Lenjerie intimă și chiloți cu ștrumfi se ițesc de prin sertare, ca salata dintr-un burger. Iau copia agendei lui Joshua de pe noptieră și o ascund.

Fac un duș dureros de minunat, etern. Dau drumul la apă rece și simt că îngheț. Apoi apă caldă. Îmi arde pielea pe dinăuntru. Înghit picături de apă. Îmi torn o porție mare de șampon pe creștet și îl las să se scurgă. Nu mă dau cu balsam. Sunt pe moarte. Clar! Mi se învârt în cap imagini fără sens. Mă sprijin de perete și îmi amintesc cum

a fost când m-am rezemat de copac, iar Joshua Templeman mă apăra cu trupul lui.

În intimitatea minții mele îmi pot imagina orice vreau și nu sunt gânduri progresiste, din secolul XXI. Sunt gândurile unei femei din peșteră, depravată. În capul meu el e electric și are un instinct animalic de a-mi proteja trupul cu mușchii lui puternici. Absoarbe fiecare impact și ăsta e un privilegiu. E injectat până la refuz cu superdrogul natural, testosteronul. Mă învăluie și sunt în siguranță. Nimic pe lume nu îmi poate face rău. Orice m-ar putea răni, ar trebui întâi să treacă de el, înainte de a mă atinge. Și asta nu se va întâmpla niciodată.

— Trăiești?

Țip când îmi dau seama că vocea nu e în capul meu, și mă agăț de gresie.

— Nu intra!

Am închis ușa. Mulțumesc, îngerule păzitor. Îmi încrucișez mâinile peste toate zonele interzise.

— Bineînțeles că nu intru, pufnește.

— Sunt complet goală. Am vânătăi…

Sunt un tablou de Monet, plin de culori; nuferi mov plutesc în verde. Tace.

— Ieși! Du-te în living.

Mă doare carnea, când mă șterg. Întredeschid ușa băii și e liniște. Mă fofilez afară și găsesc chiloți, un sutien bej, absolut hidos, pantaloni scurți și o bluză de pijama veche și jerpelită cu un dinozaur drăguț, cu ochii somnoroși, pe jumătate închiși. Sub el, scrie: DORMIZAUR.

Sunt goală, îmi iau pijamaua, iar Joshua e în spatele peretelui. Atât ne desparte. Te iubesc, perete. Ce perete de treabă. Mă bag atât de apăsat în pat, încât salteaua scârțâie și ăsta e ultimul lucru pe care îl aud.

∵

Mă trezesc într-un vulcan.

— Nu! Nu!

— Nu te otrăvesc. Nu te mai zbate.

Mâna lui Joshua e pe ceafa mea și îmi bagă două pastile în gură. Le înghit cu apă și apoi mă așază pe spate.

— Mama mi-a dat mereu limonadă. Și stătea cu mine. Oricând mă trezeam, era tot acolo. Și a ta făcea așa?

Vorbesc de parcă am cinci ani.

— Părinții mei erau prea ocupați ca să facă asta. Aveau grijă de alți oameni bolnavi.

— Doctori.

— Da. În afară de mine.

O notă din vocea lui îmi spune că e un subiect sensibil, îi simt mâna pe frunte, degetele ușoare și puternice.

— Hai să îți luăm temperatura.

— Mă simt ca o proastă.

Vocea mea e ciudată, din cauza termometrului pe care mi l-a băgat în gură. Trebuie să îl fi cumpărat, pentru că eu nu am unul. Asta va fi unul dintre cele mai penibile momente din viața mea.

— Nu o să mă lași să scap ușor cu asta.

Asta încerc să spun. Mulțumită termometrului, vorbesc de parcă m-am lovit la cap.

— Bineînțeles că nu e așa. Nu mesteca termometrul, răspunde repede și mi-l scoate din gură.

— Nu vrem să ai febră peste 37.

În lumina palidă a serii, ochii îi sunt bleumarin, în timp ce mă controlează aproape ca un doctor, înainte de a-mi trece mâna peste frunte din nou, ușor, și asta nu pentru a-mi controla temperatura. Îmi aranjează un pic perna. Nu are ochii bărbatului pe care îl știu.

— Bine. Mai rămâi un minut. Dar poți să pleci, dacă vrei.

— Lucy, rămân.

Când în sfârșit încep să visez, îl visez pe Joshua că stă pe marginea saltelei mele și mă privește cum dorm.

Capitolul 10

Vomit și Joshua Templeman îmi ține în față o cutie imensă de Tupperware, cea în care duc de obicei prăjituri la serviciu. Simt mirosul de plastic și dulceag al resturilor de înghețată și ouă. Vomit și mai mult. Mă ține de cap cu încheietura mâinii și mi-a strâns părul în pumn.

— E așa scârbos, mormăi. Sunt așa de… sunt atât de…

— Șșșt, răspunde și adorm, tremurând și gemând, iar el îmi șterge fața cu ceva rece și umed.

Ceasul arată 1.08 a.m. când mă ridic din nou. O compresă rece îmi pică în poală. Mă sperii când simt ceva greu pe saltea, lângă mine.

— Eu sunt, spune Joshua.

Stă sprijinit de tăblia patului, cu degetul mare într-un catalog cu ștrumfi. E descălțat, are doar șosetele și stă cu gleznele încrucișate. Celelalte cărți au fost înghesuite până la refuz în dulap.

— Îmi e așa de frig. Îmi clănțăne dinții.

Îmi pun mâna în păr. E încă umed, de când am făcut duș.

Dă din cap.

— Ai febră. Se înrăutățește.

— Nu. Rece, mă cert cu el.

Mă împleticesc înspre baie, lăsând ușa întredeschisă. Fac pipi, trag apa și apoi îmi dai seama că nu m-am comportat deloc ca o doamnă. Ei, asta e. Acum a văzut și a auzit aproape tot. Nu îmi mai rămâne nimic de făcut decât să îmi înscenez propria moarte și să încep o viață nouă. Îmi pun niște pastă de dinți pe limbă și frec cu degetul. Gargară. Încă o dată. Aud niște bumbac cum fâșâie, elastic care pocnește, salteaua care scârțâie și prin deschizătura ușii, văd că schimbă lenjeria de pat. Sunt transpirată, un dezastru, dar tot reușesc să îi privesc partea dorsală.

— Cum te simți?

Se uită la mine pe sub braț și aranjează ultimul colț al cearșafului. Salteaua mea e norocoasă. Are parte de atingerea unui bărbat.

— Oh, bine. Tu? Ce faci?

Mă prăbușesc în pat și mă înfofolesc în pături. Lângă mine, simt salteaua cum se afundă mult, iar el îmi pune mâna pe frunte.

— Ah, asta e bine.

Mâna lui are exact temperatura după care tânjesc. Îmi ridic și eu mâinile și i le pun pe frunte. Așa suntem chit.

— Ok.

Se amuză.

Îl ating pe colegul meu Joshua pe față. Visez. O să mă trezesc într-un autobuz, sforăind și cu salivă pe bărbie. Dar trece un minut și nu se întâmplă asta. Mâinile îmi alunecă pe obrajii lui nebărbieriți și îmi amintesc cum m-a mângâiat pe față, în lift. Nimeni nu m-a mai ținut așa. Deschid ochii și pot să jur că tremură. Îi iau pulsul. Face același lucru. Am mâinile pe gâtul lui acum și îmi amintesc cât de mult îmi doream să îl sugrum, odată. Îi cuprind gâtul cu mâinile, ca să văd cât e de mare și el închide un ochi.

— Hai. Fă-o, îmi spune.

Gâtul lui e prea mare pentru mâinile mele micuțe.

Simt cum se înfiorează. E încordat. Din gât, i se aude un sunet. Îl doare. Poate îl sugrum și îl ucid chiar în acest moment. Gâtul i se albește. Când mă țintuiește cu privirea, știu că e pe cale să se întâmple ceva. Nu sunt pregătită, când se întâmplă.

Lumea explodează în mii de bucăți, în momentul în care izbucnește în râs. E aceeași persoană pe care o privesc în fiecare zi, dar acum arde în el un foc. E electrizant. Radiază de veselie și lumină și ies din el culori. Maro, auriu, albastru, alb. E o crimă faptul că nu am văzut niciodată zâmbetele astea până acum. Gura îi e ușor curbată, dinți perfecți și o gropiță în fiecare colț al gurii.

De abia mai poate respira din cauza râsului. Devin dependentă de râsul lui. Așa cum sunt dependentă de mirosul gurii sau al pielii lui. Râsul lui minunat. E ceva de care am nevoie, de acum.

Dacă până acum mi se părea atrăgător așa, nervos, să vezi de acum înainte… E răpitor când zâmbește. Inima îmi bate tare și frenetic. Pe jumătate conștientă, încerc să îmi imprim imaginea asta în creier, să nu o uit niciodată. Este singura pe care o voi avea, din timpul febrei delirante. Doar dacă aș putea să opresc timpul în loc, exact în acest moment. Deja simt tristețea care mă va copleși când se va termina. Vreau să îi spun *nu pleca încă.*

Cred că degetele mi s-au relaxat, pentru că râde de se zguduie salteaua sub noi. Are în colțul ochiului un diamant strălucitor și umed, iar imaginea asta îmi străpunge inima. Când voi avea 100 de ani, o să îmi amintesc mereu și mereu de acest moment frumos și imposibil.

— Hai! Ucide-mă, Shortcake, gâfâie și își șterge ochiul cu mâna. Știu că asta vrei.

— Așa de tare, îi spun, la fel cum mi-a spus și el odată.

Am un nod în gât și cuvintele de abia îmi ies din gură.

— Atât de tare. Habar nu ai.

∵

Pijamaua e leoarcă de transpirație când mă trezesc și sunt surprinsă să văd că în încăpere mai e cineva. Un bărbat pe care nu l-am mai văzut niciodată. Încep să urlu ca o maimuță rănită.

— Liniștește-te, îmi șoptește Joshua la ureche.

Mă ghemuiesc în poala lui, îmi înfund fața în clavicula sa și îi inhalez parfumul atât de puternic, încât, probabil, îi sug tot sufletul din el. Mă pregătesc să mă ducă la spital, departe de patul meu și brațele astea, unde mă simt în siguranță.

— Nu îl lăsa, Josh! O să mă fac bine!

— Sunt doctor, Lucy. De cât timp și care sunt simptomele?

Bărbatul își pune niște mănuși.

— Nu era total refăcută, azi dimineață. Îmbujorată, distrasă și situația s-a înrăutățit de-a lungul zilei. Transpiră tare de la prânz și nu a mâncat. Vomită de la cinci după-masa.

— Și apoi?

Doctorul continuă să aleagă lucruri din geantă și le aliniază la capătul patului. Mă uit suspicios.

— Delirează de la 20.00. A încercat să mă stranguleze pe la 1.30. A avut febră aproape 40 și acum are aproape 41.

Îmi strâng ochii când simt pe amigdale mâinile în mănuși de plastic, străine.

Josh mă mângâie încet, pe umăr. Stau între picioarele lui și îi simt corpul greu între omoplați. Propriul meu fotoliu uman. Doctorul mă apasă pe abdomen și plâng de durere. Îmi ridică tricoul câțiva centimetri.

— Ce naiba s-a întâmplat aici?, spun cei doi la unison și fluieră.

— Am fost la paintball, cu colegii. Nici măcar spatele meu nu arată în halul ăsta.

Josh mă apasă și transpir și mai mult.

— Săraca Shortcake, îmi spune în ureche.

Nu e nicio urmă de sarcasm în vocea lui.

— Ați mâncat la restaurant?

Încerc să îmi amintesc.

— Mâncare thailandeză la pachet. Nu azi. Ieri, cred.

Felul în care bărbatul se încruntă îmi e atât de cunoscut.

— E posibil să fi făcut o toxiinfecție alimentară.

— Sau un virus, îl contrazice Joshua. Durează de prea mult timp.

— Dacă ești atât de priceput să îi pui diagnosticul, de ce te-ai mai deranjat să mă suni?

Încep să se ciondănească în legătură cu simptomele mele. Mie mi se pare că sunt doi tipi

care vorbesc despre sport și virușii din oraș sunt echipele. Îi privesc prin ochii întredeschiși. Habar nu aveam că doctorii vin la domiciliu, mai ales la 2.39 noaptea. Are înjur de 35 de ani, brunet, ochi albaștri. E clar că și-a tras repede o geacă peste pijama.

— Arăți bine, îi spun doctorului. Faptul că mi-am pierdut orice simț al rațiunii ar trebui să fie al doilea diagnostic.

— Ooo, chiar că delirează, spune Joshua caustic, în timp ce mă strânge atât de tare de clavicule, că nu mă mai pot mișca.

— Ciudat, el e cel despre care lumea spune că arată bine, zice doctorul, în treacăt, în timp ce caută ceva în geanta de la piciorul patului.

— Calmează-te, Joshua.

— Ești *fratele* lui, spun surprinsă, ca un copil mic, în timp ce circuitele din capul meu încep să funcționeze din nou. Credeam că e un experiment care a sfârșit prost.

Se uită unul la altul și fratele lui Joshua izbucnește în râs.

— E așa drăguță.

— E…

Simt că Joshua aprobă din cap. Mă aranjează un pic la pieptul lui și creierul meu înfierbântat are impresia că mă strânge în brațe.

— Sunt penibilă. Îmi spune asta mereu. Cum te cheamă?

— Patrick.

— Patrick Templeman. La naiba. Chiar ești doctorul Templeman.

Sunt încă în poala lui Joshua, cu capul în curbura gâtului lui și, probabil, îl umplu de transpirație. Încerc să mă smulg, dar mă ține strâns.

— Sunt, într-adevăr, doctorul Templeman. Unul dintre ei.

Fața îi redevine serioasă, tușește și se întoarce. Îl prind de mânecă, încercând să văd cât de mult

seamănă cu Joshua. Nu se împotrivește, dar cu privirea îl sfredelește pe Joshua, care stă încordat în spatele meu.

— Scuze, da. Josh arată mai bine.

O scurtă pauză și apoi frații încep să râdă. Patrick nu se simte deloc lezat, iar brațele lui Joshua se relaxează.

— Poți să îmi spui chestii rușinoase despre el?

— Când o să te simți mai bine. Promit. Să se hidrateze, Josh. E atât de mică, încât o să se deshidrateze rapid.

— Știu.

Mă conving împreună să îmi iau medicamentul. Sunt leșinată, în pat, și cei doi ies din cameră, închizând încet ușa. Cu toate astea, reușesc să îi aud.

— Ai fi fost bun la treaba asta, spune Patrick, cotrobăind prin geantă. Ai făcut tot ce trebuia.

Joshua oftează greu. Sunt sigură că și-a încrucișat brațele.

— Nu deveni defensiv. Acum. Următoarea chestie importantă. O să îmi dai vreodată un răspuns?

— Urma să fac asta, minte Josh.

— Ei, bine, poți să îmi dai unul chiar acum. Și nu te preface că nu știi data. Știu sigur că mama ți-a dat invitația cu mâna ei. Nu voiam să se facă „pierdută”, cum s-a întâmplat cu cea pentru petrecerea de cununie.

Josh, nevăstuică mică.

Patrick se gândește exact la același lucru.

— Dă-mi un răspuns acum. Mindy trebuie să știe. Firma de catering. Locurile la masă.

— Sunt ocupat, acum, încearcă Josh, dar Patrick i-o taie.

— Imaginează-ți cum o să pară, dacă nu vii.

Josh nu spune nimic, iar Patrick insistă.

— Știu că va fi greu.

— Ai pretenția să intru acolo ca și când nu s-a întâmplat nimic?

Patrick e confuz.

— Dar o să vii cu Lucy, nu?

Încerc să procesez, în întuneric, toate astea. De ce, Doamne iartă-mă, i-ar fi greu lui Joshua să meargă la nunta fratelui său?

— Nu e iubita mea. Lucrăm împreună.

Joshua pare nervos. Mă simt de parcă am primit un pumn în stomac.

— Aproape că m-ai păcălit.

— Mda. Îi place de un tip simpatic. Nu așa sunt toate?

E o liniște tensionată.

— De câte ori trebuie să îți repet?

— Niciodată.

Joshua e regele tăcerilor, când vine vorba de o conversație. E tot mai liniște. Îmi imaginez cum privesc amândoi spre ușa dormitorului meu.

Patrick vorbește mai încet și tot ce aud e că se ceartă. Deși nu îmi place, mă dau jos din pat și sunt atentă să rămân în umbră, ca să îi pot urmări în liniște. Sunt dezgustătoare.

— Îți cer să vii la nunta mea și să o faci pe mama fericită. Să mă faci pe mine fericit. Mindy e al naibii de stresată pentru că are impresia că se destramă familia.

Joshua oftează greu și cedează.

— Bine.

— Asta e un da? *Da, te rog, Patrick mi-ar plăcea din tot sufletul să vin la nunta ta. Îți accept invitația.*

— Da. Așa.

— Ai o bilă albă în plus. Dacă trece de noaptea asta.

Mă agăț de perete, terifiată, până îl aud pe Joshua spunând, sarcastic:

— Ha-ha.

∵

E aproape dimineață și camera mea e albăstruie. Stau în fund și înghit ceea ce mi-am dat seama că e limonadă. S-o fi dus la magazinul de peste drum?

Gustul dulce acrișor din copilărie și dorul de casă aproape că mă fac să mă înec.

Ia paharul, îmi pune mâna pe după umeri și mă așază între perne. Atingerea lui era nesigură ieri, dar acum mă ține cu palmele și degetele, sigur pe el. E frânt.

— Josh…

Mă privește surprins.

— Lucy.

— Lucinda, șoptesc, vicleană.

Se întoarce, să nu îl văd cum zâmbește, dar îl prind de mânecă.

— Nu. Te-am văzut deja.

Numai la zâmbetul lui mă gândesc.

— Bine.

Îmi dau seama că e dat peste cap. Nu e singurul. M-am holbat la el așa de mult, încât a devenit el însuși o paletă de culori. El e culoarea din fiecare zi a săptămânii. Pătrățelele din calendar.

— Alb, cu dungi ocru, crem, galben, galben mușchi dezgustător, baby blue, turcoaz, gri, bleumarin.

Le enumăr pe degete.

Se alarmează.

— Încă delirezi.

— Nu. Astea sunt cămășile pe care le ai. Hugo Boss. Nu ai fost niciodată la Target?

— Care naiba e diferența dintre alb și alb murdar?

— Ocru. Ca și coaja de ou. Sunt diferite. O singură dată m-ai surprins.

— Și când s-a întâmplat asta?, întreabă înțelegător, ca o babysitter.

Îmi înfig călcâiul în saltea. De ce nu sunt îmbrăcată într-un neglijeu negru? Niciodată nu am fost mai oribilă. Am pijamaua cu dormizaur. Privesc în jos. Am un maiou roșu. La dracu'! M-a schimbat el.

— În lift, îmi iese din gură, fără să gândesc.

Aș vrea să dau timpul înapoi, la momentul în care eram măcar puțin atrăgătoare.

— M-ai surprins atunci.

Mă privește cu atenție.

— Ce ai crezut?

— Am crezut că vrei să îmi faci rău.

— Ah, minunat, se lasă pe spate, rușinat. Clar, metoda mea e un pic învechită.

Cu puteri supraumane, mă prind de mâneca lui și mă ridic un pic.

— Apoi am realizat ce faci. Mă sărutai. Bineînțeles. Nimeni nu m-a mai sărutat de ani de zile.

Se încruntă.

— Ah, chiar?

Mă privește. Îmi e așa de greu să vorbesc, încât vocea îmi tremură.

— A fost sexy.

— Nu m-au sunat nici de la HR nici de la poliție, așa că…

Îmi urmărește buzele cu privirea. Îmi încolăcesc mâna în tricoul lui. Mi se întinde pe pumn. E atât de moale. Vreau să îmi înfășor toată cu el.

— Te-ai gândit doar la patul meu?

— Nu mă așteptam să ai atâtea cărți. E un pic mai mare decât îmi imaginam. Patul, zic.

— Și apartamentul?

— E o cocină mică.

Nu o spune pe un ton răutăcios. E adevărat.

— Crezi că domnul Bexley și Helene se giugiulesc în lift?

O să îi tot pun întrebări, dacă îmi răspunde.

— Garantat. Sunt sigur că fac sex porcos după flecare revizuire trimestrială.

Ochii i se fac negri și când își trage tricoul din mâna mea, văd o bucățică de abdomen. Tare și cu păr. Acum transpir și mai mult.

— Pun pariu că atunci când faci duș, îți rămâne apă pe aici.

Îi ating clavicula.

— Mi-e sete. O să mă deshidratez, îi simt respirația pe față.

— Hai să fim ca ei când ne facem mari, Josh. Am putea începe un nou joc. Imaginează-ți. Am putea să ne jucăm mereu.

— Hai să vorbim despre asta când nu delirezi din cauza febrei.

— Da. Bine. Când nu o să mai fiu bolnavă, o să mă urăști din nou. Dar acum e bine.

M-a cuprins disperarea dintr-odată, așa că îi iau mâna și i-o pun pe fruntea mea, ca să mă ascund.

— Nu o să fiu, îmi spune.

Își trage încet mâna și mă mângâie pe păr.

— Mă urăști așa de mult și nu o să mai rezist mult.

Sunt demnă de milă. Mi se simte în voce.

— Shortcake…

— Nu îmi mai spune Shortcake.

Încerc să mă întorc pe partea mea, dar îmi apasă umerii cu podul palmei. Nu mai respir.

— Să te privesc cum te prefaci că nu îți place porecla asta este cea mai bună parte a zilei, pentru mine.

Nu îi răspund. Zâmbește și îmi dă drumul.

— Hai, povestește-mi despre ferma cu căpșuni.

E un subiect sensibil și nu e prima oară când mă întreabă despre asta. Sunt pe cale să îi ofer motive să mă ia peste picior ceva timp de acum încolo.

— De ce?

— Mereu am vrut să știu. Spune-mi totul despre căpșuni.

Vocea lui caldă și măgulitoare mă omoară.

În imaginația mea sunt aproape acolo, sub umbrela de stofa, cu colțul rupt, vorbind turiștilor, în timp ce copiii lor fug în față, cu gălețile care zornăie. Zumzetul parcă de pe o altă planetă, a greierilor, umple aerul. Nu e niciodată liniște.

— Bine. Fragii mai sunt numiți și mignonette și cresc în sălbăticie, în Franța, și sunt de mărirea

unghiei. Și chiar așa, mici fiind, au o aromă incredibilă.

— Mai spune-mi.

Întredeschid ochii.

— Nu e de glumă cu căpșunile. Toată lumea a făcut mișto de mine pe tema asta.

— Ba chiar e ceva foarte drăguț.

Cuvântul *drăguț* îmi luminează tot dormitorul întunecat și sunt atât de emoționată, încât încep să mă bâlbâi.

— Bine. Bine, Earliglows. Cresc așa de repede. Într-o zi treci pe lângă ele, la apus, și e doar verde în jurul tău, iar a doua zi sunt acolo. Muguri mici și roșii, care se fac tot mai roșii.

Josh suspină și închide ochii pentru un moment. E epuizat.

— Care sunt preferatele tale?

— Red Gauntlets. Erau în rândul cel mai apropiat de bucătărie și îmi era prea lene să merg mai departe. Beam câte un smoothie mare și roz în fiecare dimineață.

Stă în liniște și clar nu are ochii bărbatului pe care îl cunosc. Sunt melancolici, însinguraţi și atât de frumoși, încât trebuie să îi închid pe ai mei.

— Îți jur. Încă simt semințele între dinți. Chandler sunt preferatele tatei. Îmi spune că mi-a plătit taxa la facultate cu ei.

— Cum e tatăl tău? Îl cheamă Nigel, nu?

— Tu și blogul ăla. A muncit atât de mult ca să mă trimită la școală. Nici nu îți pot spune. Plângea pe veranda din spate în ziua când am plecat la facultate. A spus…

Mă opresc. Mi se pune un nod în gât și îmi e imposibil să continui.

— Ce a spus?

Mă dau la o parte.

— Nu m-am mai gândit la asta de atâta timp. Nu am mai fost acasă de opt luni. Nu am fost nici de Crăciun, pentru că Helene s-a dus în Franța și am vrut să îi fac back-up.

— Nici eu nu m-am dus acasă.

— Oh, da. Ai mei mi-au trimis prin poștă un pachet mare, am mâncat biscuiți și am deschis cadouri pe podeaua sufrageriei, în timp ce mă uitam la reclame. Tu ce ai făcut?

— Cam tot asta. Ce ți-a spus, atunci, tatăl tău, pe veranda din spate?

E ca un câine care nu renunță la osul său.

Nu pot să îi redau toată conversația aceea. Aș începe să plâng. S-ar putea să nu mă mai opresc niciodată. Tatăl meu, cu coatele pe genunchi, lacrimile care îi curg pe fața plină de praf. Am închis conversația într-un colț al inimii mele.

— Că pierderea lui e câștigul lumii. Și mama nu mai înceta să se laude, le spunea tuturor că fiica ei merge la facultate… Acum face un soi nou de căpșuni și toate se numesc Lucies.

— Conform blogului, Lucy Twelve era un soi destul de bun. Mai spune-mi.

— Nu înțeleg de ce ești așa de fascinat de blogul ăla. Mama era jurnalistă în presa scrisă, dar a trebuit să renunțe la tot.

— De ce?

— Pentru tata. Scria un articol despre efectele unei furtuni puternice asupra agriculturii, așa că s-a dus la un producător local. L-a găsit pe tata într-un copac. Visul lui era să aibă o fermă de căpșuni și nu putea să facă asta singur.

— Crezi că a luat decizia greșită?

— Tata mereu spune, *M-a ales pe mine.* Ca pe un măr, direct din copac. Îi iubesc, dar uneori mi se pare că povestea lor e tristă.

— Ai putea să o întrebi, o dată. Cred că nu regret nimic. Sunt încă împreună. Iar tu ești aici.

— Tata îți spune în tot felul, începând cu J, dar niciodată pe numele adevărat.

— Poftim?

Pare îngrijorat.

— I-ai spus tatălui tău despre mine?

— E supărat pe tine pentru că ești așa de rău. Julian și Jasper și John. Odată ți-a spus Jebediah și aproape că am făcut pe mine de râs. Va trebui să îl implori să te scuze, asta e sigur.

Josh e atât de deranjat, încât decid să iau o pauză și să schimb subiectul.

— Când îmi e dor de casă, miros căpșuni calde. Iar asta se întâmplă mai tot timpul.

Îl văd cum să chinuiește să înțeleagă toate lucrurile astea fără sens.

— Te jucai afară, pe câmpuri, când erai mică?

— Știi bine că mă jucam. Doar ai văzut o poză, pe blog.

Îmi întorc fața. Eu, cu genunchii roz de la zeama de fructe de pădure, cu coama ciufulită, ochii mai albaștri decât cerul. O țărăncuță sălbatică.

— Nu te rușina. Îmi pune, delicat, degetul pe maxilar și îmi întoarce fața înspre el.

— Tu cu veșnicii tăi pantaloni scurți. Ai același zâmbet.

— Nu mi-ai văzut niciodată zâmbetul.

— Pun pariu că ai avut o casă în copac.

— Chiar am avut. Trăiam acolo.

Ochii i se luminează și are o expresie pe care nu am mai văzut-o niciodată. Îmi închid ochii pentru o secundă, ca să îi las să se odihnească. Îmi ia temperatura și când își ia mâna de pe fruntea mea, ripostez. Îmi atinge mâna.

— Niciodată nu te-am disprețuit pentru locul de unde vii.

— Da, da. Ha-ha. Shortcake Căpșună.

— Cred că locul de unde vii – Sky Diamond Strawberries… este cel mai tare loc. Mereu am vrut să merg acolo. M-am uitat pe Google Maps unde e. Chiar am căutat zboruri și unde aș putea să închiriez o mașină, ca să ajung acolo.

— Îți plac căpșunile?

Nu știu ce altceva să spun.

— Iubesc căpșunile. Așa de mult. Habar nu ai.

E atât de bun, încât mă emoționează. Nu pot să îmi deschid ochii. O să vadă că plâng.

— Ei, bine, e acolo. Te așteaptă. Plătește-o pe doamna de sub umbrelă și ia o găleată. Spune-i că te-am trimis eu, dacă vrei un discount, dar o să te întrebe ce mai fac. Ce fac *pe bune.* Dacă sunt singură, dacă mă hrănesc cum trebuie. De ce nu mă duc acasă.

Mă gândesc la aplicațiile pentru job, una lângă cealaltă, într-un dosar bej. Mă lovește un val de oboseală și amețeală. Vreau să dorm, să fiu în locul acela întunecat unde anxietățile și tristețile nu mă pot urmări. Încep să mă simt de parcă mă învârtesc încet.

— Ce ar trebui să îi spun?

— Îmi e așa de frică. Totul se va termina în curând, într-un fel sau altul. Mă țin de un capăt de ață. Habar nu am dacă o să pot să îi răsplătesc vreodată pentru tot ce au făcut pentru mine. Sunt așa de singură uneori. Îmi vine să plâng. Mi-am pierdut cea mai bună prietenă. Îmi petrec tot timpul cu un bărbat imens și înspăimântător, care vrea să mă omoare, și, probabil, acum e singurul meu prieten, cu toate că nu vrea să fie. Și asta îmi frânge inima.

Își apasă gura pe obrazul meu. Un sărut. Un miracol. Respirația caldă a lui Joshua, pe obrazul meu. Mă ia de mână și degetele ni se împletesc.

— Shortcake. Nu.

Totul se învârte în jurul meu și mă agăț tot mai tare de mâinile lui.

— Sunt așa de amețită…

Sunt. Însă conversația asta trebuie să se oprească.

— Trebuie să te întreb ceva, spune el într-un târziu și vocea lui taie bezna din jur.

— Nu e corect să te întreb acum, dar o voi face. Dacă aș găsi o modalitate ca să ieșim din dezastrul ăsta, ai vrea să o fac?

Încă mă mai țin de el, de parcă e singurul lucru care mă poate opri să cad de pe planetă.

— Cum ar fi?

— Oricum aș putea. Ai vrea să o fac?

— Mi-ar fi îndeajuns dacă am mai fi prieteni doar în restul zilei care a mai rămas. Ar fi îndeajuns de minunat, ca să ardă toată negativitatea. Zâmbetul acela ar fi îndeajuns.

— Asta e partea din vis în care tu zâmbești, Josh.

Suspină. Mă ține și pe măsură ce adorm, șoptesc din ceața somnului.

— Bineînțeles că aș face-o.

Capitolul 11

Mă ridic cu atenție. În dormitor e lumină și intră soarele. Urme ale bolii sunt împrăștiate peste tot. Prosoape, comprese, caserola Tupperware, curat. Ochelari, medicamente și un termometru. Pijamaua mea cu dormizaur e în coșul de rufe. La fel și maioul roșu. Hainele de la paintball sunt aruncate pe jos și trebuie arse.

Îmi iau temperatura ca să îmi confirm ceea ce știam deja: nu mai am febră.

Am un maiou albastru acum. Mă simt slăbită, așa că mă agăț de saltea. Îmi simt umărul și îmi dau seama că încă port sutienul. Le mulțumesc tuturor zeilor din lume. Totuși, Joshua Templeman mi-a văzut aproape tot corpul gol.

Mă duc în sufragerie. E încă acolo, întins pe canapea, e cu șosetele în picioare și un picior mare se bălăngăne de pe capătul canapelei.

Înșfac haine curate și mă reped în baie. Doamne ferește. Nu am reușit să îmi dau jos rimelul la duș și mi s-a întins pe toată fața. Arăt de parcă m-am costumat în Alice Cooper de Halloween. Am chiar și păr de Alice Cooper și e prins în coc. Mă schimb, mă spăl pe față cât de repede pot și îmi clătesc gura. Aștept să bată la ușă în orice moment.

E mai rău decât atunci când ești mahmur. E mai rău decât atunci când te trezești după ce ai cântat dezbrăcat la karaoke, la o petrece de Crăciun de la birou. Am spus prea multe aseară. I-am povestit despre copilăria mea. Știe cât de singură sunt. Mi-a văzut toate lucrurile. Știe atât de multe, încât puterea va ieși din ele în nori toxici. Trebuie să îl scot din casa mea. Mă apropii de canapea. E o canapea de trei locuri, dar încape numai bine în ea. Sare ca ars înainte să apuc să îl văd dormind.

— Cred că o să fiu bine.

Revistele mele sunt aranjate. Nu am pantofi cu toc sub măsuța de cafea. Joshua a strâns de prin

casă. Stă întins la câțiva metri de dulapul meu plin cu ștrumfi. A aprins luminile și acum e clar ca lumina zilei că sunt nebună. Se ridică și camera devine mai mică.

— Mulțumesc că te-ai sacrificat vineri seara. Nu mă supăr dacă vrei să pleci.

— Ești sigură?

Mă atinge cu atenție pe frunte, obraji, gât. Clar mă simt mai bine, pentru că atunci când îmi atinge gâtul, sfârcurile mi se întăresc. Îmi încrucișez brațele pe piept.

— Da. Sunt bine. Pleacă acasă, te rog.

Se uită în jos, la mine, cu ochii aceia albastru închis și amintirea zâmbetului este împrăștiată pe toată fața lui serioasă. Se uită la mine de parcă sunt pacientul lui. Nu mai merit un sărut în lift. Nimic nu distruge chimia ca un episod scurt de vomitat.

— Pot să rămân. Dacă încetezi să mai fi speriată.

I se citește un fel de milă pe față și știu de ce. Și eu știu lucruri. Am văzut o parte ascunsă din el în timpul nopții nesfârșite căreia i-am supraviețuit. Sub moaca aia scârboasă, e răbdare și bunătate. E uman. Are umor. Zâmbetul acela. În adâncimile ochilor lui se ascund culori strălucitoare și genele lui arată de parcă i le-am răsucit cu vârfurile degetelor. Obrajii i-ar încăpea în palma mea. Gura lui… Ei, bine. Mi-ar încăpea cam peste tot.

— Iar ai privirea aia, excitată, îmi spune și simt obrajii cum îmi iau foc. Trebuie că te simți mai bine, dacă poți să mă privești așa.

— Sunt încă bolnavă, spun repede și, când mă întorc, aud râsul acela răgușit.

Se duce în dormitor și iau câteva guri de aer.

— Ești cam nebună, într-adevăr.

Când se întoarce, are geaca în mână și îmi dau seama că a stat toată noaptea în hainele cu care a fost la paintball. Și nici măcar nu pute. Nu e drept.

— Trebuie să…

Devin frenetică. Îl prind de cot când se încalță, lângă ușă.

— Da, da. Plec. Nu trebuie să mă dai cu forța afară. Ne vedem la serviciu, *Lucinda.*

Îmi zdrăngăne în față o sticlă cu medicamente.

— Du-te înapoi, în pat. Încă două din astea când te trezești.

Ezită din nou. Nu vrea să plece. I se vede pe față.

— Sigur o să fii bine?

Îmi pune din nou mâna pe frunte, ca să îmi ia temperatura, cu toate că nu ar fi avut cum să se schimbe în 30 de secunde.

— Să îndrăznești să mă iei peste picior, luni.

Cuvântul *luni* vibrează între noi și își retrage mâna.

Cred că asta e noua noastră parolă.

— O să mă prefac că nu s-a întâmplat, dacă asta vrei. Îmi spune ferm și simt cum mi se strânge stomacul.

Ultima oară când i-am cerut asta, era vorba despre sărut; s-a ținut de promisiune.

— Să nu încerci să folosești toate astea împotriva mea. Mă refer la interviurile pentru job.

Privirea din ochii lui topește vopseaua de pe peretele din spatele meu.

— O să mă aducă pe culmi faptul că știu cum e voma ta. Fii naibii serioasă, Lucy.

Când ușa se trântește în spatele lui și liniștea se lasă peste apartament, aș vrea să am curajul să îl chem înapoi. Să îi spun mulțumesc și să îmi cer scuze pentru că da, are dreptate, ca întotdeauna.

Mă sperii. Mă culc, ca să nu mă mai gândesc la asta.

Când deschid din nou ochii, am o nouă perspectivă. E sâmbătă seara și apusul colorează peretele de la picioarele mele în galben-piersică. Parcă e o lumânare care strălucește. Ca pielea lui.

Am o revelație atât de puternică, încât dormitorul parcă ia foc. Mă holbez la tavan și îmi

recunosc uimitorul adevăr. Nu îl urăsc pe Joshua Templeman.

∵

E lunea cămășii albe, 6.30 a.m. Sunt atât de epuizată, încât ar trebui să sun și să le spun că sunt bolnavă. Oricum Helene nu e la birou, dar trebuie să îl văd pe Joshua.

Am analizat cu atenție fiecare moment în care a fost în casa mea și știu că trebuie să îi cer scuze pentru că l-am dat afară în halul acela. Nu a făcut nimic altceva decât să fie decent și bun cu mine. Aproape că deveniserăm prieteni și am distrus totul cu gura mea mare. Când îmi amintesc cum am tras cu urechea la conversația dintre Josh și Patrick, mă simt foarte vinovată. Nu ar fi trebuit să aud nimic din toate acele lucruri.

Cum să îi mulțumesc cum se cuvine unui coleg care m-a ajutat să vomit? Codul bunelor maniere al bunicii nu o să mă ajute în cazul ăsta. Un bilet cu mulțumesc sau o prăjitură nu va șterge tot ce s-a întâmplat.

Mă privesc în oglinda din baie. Cele două zile de boală m-au stors de orice culoare. Am ochii umflați și roșii. Buzele palide și uscate. Arăt de parcă am fost închisă într-un buncăr.

Bucătăria e curată lună și bec. Mi-a aranjat poșta pe un raft. Deschid cu o mână primul plic, în timp ce cu cealaltă îmi fac un ceai de plante. E un bilet drăguț, care îmi spune că mi-a crescut chiria. Mă holbez la sumă și respirația mea probabil zguduie ștrumfii de pe raft. Anunțul pripit că voi părăsi B&G mă sperie infinit mai mult acum.

Cum să dau interviu la o altă firmă și să le spun ce mă recomandă pentru job? Încerc să mă gândesc la toate lucrurile pe care știu să le fac, dar nu reușesc să mă gândesc decât cum să îl păcălesc pe Joshua. Sunt copilăroasă și neprofesionistă. Mă trântesc pe scaun și încerc să mănânc o cereală uscată din cutie. Apoi mă afund încă un pic în neîncrederea în mine și negativism.

Deschid browserul și dau chek pe un site de recrutare depresiv și lacunar. Mă simt ușurată când sunt întreruptă de telefon și văd că e Danny. Ciudat. Poate are o pană de mașină.

— Alo?

— Salut. Cum te simți?

Are vocea caldă.

— Sunt aproape vie.

— Am încercat să te sun de câteva ori vineri seara, dar îmi tot răspundea Josh. Ce nenorocit!

— M-a ajutat.

Îmi dau seama că am o vocea înțepată, ceea ce înseamnă că îl apăr. Ce naibii se întâmplă?

M-a ținut când am vomitat. Și l-a sunat pe fratele lui în toiul nopții. Mi-a spălat vasele. Și sunt sigură că m-a vegheat în timp ce dormeam.

— Ah. Scuză-mă. Credeam că îl urâm. Mergi la serviciu azi?

— Da. O să merg.

— Sunt jos, în hol, dacă vrei să te duc eu.

— Serios? Nu e asta prima ta zi de libertate?

— Ba da. Dar Mitchell mi-a scris o scrisoare de recomandare și trebuie să o iau. Nu mă deranjează să te duc.

— Cobor în cinci minute.

Verific ca fermoarul rochiei gri, din lână, să fie închis. Cu fața asta trasă, dacă m-aș ruja, aș fi ridicolă.

— Bună, îmi spune Danny când ies din lift.

Are în mână un buchet de margarete albe. Emoțiile mele alternează de la încântare la rușine.

Parcă e pe frânghie, lângă mine. Ar trebui să fiu oarbă, să nu îi citesc dezamăgirea în privire.

Clipește ca să alunge reacția și îmi oferă florile.

— Ești sigură că nu vrei să stai acasă?

— Arăt mai rău decât mă simt. Ar trebui să…

Arăt înspre lift. Mă uit din nou la el. Are un tricou de la concertul celor de la Matchbox Twenty, iar ochelarii de soare de pe cap au rame

albe, urâte. E o situație incomodă. Ne uităm unul la celălalt.

— Poți să le pui pe birou.

— Bine. Așa voi face.

Nu îmi place ideea, dar sunt ametită. Dacă duc florile sus, va trebui să îl invit înăuntru. Ieșim și e prima gură de aer proaspăt pe care o respir de câteva zile încoace. Trebuie să ies din starea asta. Danny a fost atât de atent în dimineața asta. Îmi acopăr ochii din cauza soarelui. Poate ar trebui să fiu și eu atentă cu el. Oare găsesc ramuri de măslini la alimentară?

— Trebuie să iau ceva. Mă întorc imediat.

Îl văd pe Danny rezemat, răbdător, de mașină, în timp ce plătesc cadoul pentru Joshua. Îndes cadoul în poșetă și traversez strada în grabă.

Îmi deschide ușa SUV-ului roșu. Îl privesc în timp ce merge înspre locul lui. În haine casual, arată mai tânăr. Mai slab. Mai palid. În momentul în care intră în mașină și o pornește, îmi dau seama că nu i-am mulțumit cum se cuvine pentru trandafirii roșii. Sunt o fată fără maniere.

— Mi-au plăcut trandafirii.

Se uită la buchetul din poala mea.

— Margaretele?

Intră în trafic.

— Da. Astea sunt margarete. O bună alegere pentru cineva care își revine după un weekend epic, în care a vomitat încontinuu.

Aș vrea să nu fi spus ceva așa de scârbos, dar râde.

— Așadar. Joshua Templeman. Care-i treaba cu el?

— Diavolul și-a trimis singurul fiu pe pământ.

Ciudat. Mă simt vinovată.

— Se comportă protector, ca un frate mai mare.

Danny miroase ceva și știu asta. Mă prefac că nu înțeleg ce vrea să spună.

— O să îi spun că intențiile mele sunt onorabile.

Îmi aruncă un rânjet, dar încep să mă simt dezamăgită.

Scânteia drăguță a flirtului a murit.

Sunt ca o soră pentru Joshua? Nu e prima oară când un tip îmi spune asta. Mă copleșește eternul sentiment de rușine. M-a sărutat în lift. Asta nu susține teoria. Dar nu a mai încercat de atunci, așa că poate e adevărat. Îmi amintesc cum i-am spus cât de sexy a fost sărutul din lift și tresar.

— Nu mi-a spus că ai sunat. Mulțumesc că ai vrut să vezi ce fac.

— Am crezut că îți va transmite mesajele mele. Nu contează. Mi-ar plăcea să te mai scot în oraș. La cină, de data asta. Arăți de parcă ai nevoie de o masă bună.

Perseverența lui, ținând cont de felul în care arăt, e de apreciat. Nu trebuie să îl refuz doar pentru că am dezvoltat o obsesie pentru Joshua. Mă uit la Danny. Dacă ar fi să îmi pun o dorință, el este tipul pe care Marry Poppins mi l-ar aduce.

— Mi-ar plăcea să luăm cina cândva.

Parchează în zona verde și îl bag înăuntru ca vizitator. Când se deschid ușile liftului, îmi dau seama prea târziu că m-a adus până la etajul zece.

— Mulțumesc.

Iese odată cu mine și mă oprește.

— Ia-o ușor azi.

Îmi îndreaptă gulerul. Îi simt încheieturile mâinilor pe gât. Rezist tentației de a mă uita în stânga. Poate Joshua e la birou și ne privește. Poate nu. Mă omoară faptul că nu știu.

— Cină? Ce ai spune să luăm cina în seara asta? Nu poate să îți facă rău.

— Bine.

Accept doar ca să îl văd plecat. Îmi dă margaretele înflorite și reușesc să zâmbesc. Mă întorc încet. Cândva, demult, acest moment ar fi fost triumfător. Am visat zile întregi la așa ceva. Dar când îl văd pe Joshua stând la birou și

aranjând hârtii în teancuri, aș vrea să dau timpul înapoi.

Jucăm un nou joc. Nu știu regulile, dar știu că am făcut un mare pas înapoi. Pun margaretele pe birou și îmi scot haina.

— Salut, prietene, îi spune Danny lui Joshua, care se afundă în scaun. Nu prea e o postură bossy.

— Nu mai lucrezi aici.

Joshua nu prea le are cu amabilitățile.

— Am adus-o pe Lucy și m-am gândit să vin să mă asigur că nu te-am supărat cu ceva.

— Ce vrei să spui?, îl săgetează Joshua cu privirea.

— Știu că ești destul de protector cu Lucy. Dar m-am comportat ok cu tine, nu?

Mă simt în dificultate.

— Da, bineînțeles.

Pentru unul care trebuie să îi facă față unui bărbat de mărimea lui Joshua, Danny cu siguranță e foarte curajos, încearcă din nou.

— Ce vreau să spun e că nu ești prea drăguț. Ai fost un nesimțit vineri, la telefon.

— Avea vomă pe maiou. Asta mai trebuia. Să fiu și secretara ei.

— Trebuie să vorbim despre atitudinea asta a ta, de frate mai mare.

— Coboară tonul, îi spun încet. Ușa domnului Bexley e deschisă.

— Ei bine, nimeni nu e îndeajuns de bun pentru sora mea mai mică.

Vocea lui Joshua e plină de sarcasm, dar eu continui să mă dezumflu. E cea mai oribilă dimineață.

— Și ai dreptate. Nu mai lucrez aici, așa că sunt pot să mă întâlnesc cu Lucy, dacă așa am chef.

Danny mă privește și ridică sprâncenele.

— Ei. Ce să vezi. Romantismul nu a murit.

Joshua se face negru de furie.

— Ieși de aici înainte să te arunc afară.

Danny mă sărută pe obraz și sunt aproape sigură că a făcut-o ca să îl înfurie pe Joshua. A fost o mișcare deșteaptă.

— Te sun mai târziu, să vorbim despre cină, Luce. Și cred că trebuie să continuăm discuția, Josh.

— La revedere, îi spune Joshua cu o voce falsă.

Domnul Bexley scoate un muget din biroul lui și în sfârșit remarc trandafirul roșu de pe tastatură.

— Oh…

Sunt o idioată sinistră.

— Era acolo când am ajuns.

Am petrecut atât de mult timp cu Joshua în aceeași încăpere, încât îmi dau seama imediat că minte.

Trandafirul ăsta e de un roșu perfect. Prin comparație, margaretele arată ca niște ierburi care au crescut într-un canal.

— Erau de la tine? De ce nu mi-ai spus?

Domnul Bexley mugește din nou și mai plictisit. Joshua continua să îl ignore și mă țintuiește cu privirea.

— Ar fi trebuit să stea Danny cu tine. Nu eu.

— El… noi doar… E… Nu știu. E simpatic.

Dau din lac în puț.

— Da, da. Simpatic. De treabă. Cea mai importantă calitate a unui bărbat.

— Uite. O faci din nou. Ai fost simpatic în weekend. A fost frumos din partea ta să îmi trimiți trandafiri. Dar acum ești din nou un nenorocit.

M-a scos din sărite.

— Domnule Josh, ne întrerupe domnul Bexley din ușă. Vino în birou meu o secundă, te rog. Și ai grijă cum vorbești, domnișoară Hutton. Dispare.

— Scuze, șefu'. Vin acum, spune Joshua, printre dinți.

Suntem amândoi nervoși și puțin lipsește să ne strângem de gât. Trece pe lângă biroul meu și ia trandafirul.

— Ce naibii ai?

Vreau să i-l smulg și mă înțep în palmă cu un spin.

— Ți-am trimis tâmpiții ăia de trandafiri doar pentru că păreai atât de distrusă după cearta noastră. De aia nu fac lucruri drăguțe pentru ceilalți.

— Au!

Îmi privesc palma. Mă ustură și curge sânge.

— M-ai zgâriat!

Îl prind de manșetă și îl strâng tare de încheietura mâinii.

— Mulțumesc, asistentă Joshua, ai fost foarte bun cu mine. Și mulțumește-i superbului doctor, fratele tău.

Își amintește.

— Din cauza ta trebuie să merg la nunta lui. Aproape că scăpasem. E vina ta.

— Vina *mea?*

— Dacă nu te-ai fi îmbolnăvit, nu l-aș fi văzut pe Patrick.

— Vorbești tâmpenii. Nu ți-am cerut niciodată să îl suni.

Privește cu atenție dâra de sânge pe care i-am lăsat-o pe manșetă cu o expresie plină de repulsie. Îmi îndeasă un șervețel în palmă.

— Minunat, îmi spune și aruncă trandafirul distrus în gunoi.

— Dezinfectează rana aia.

Dispare în biroul domnului Bexley. Îmi deschid inbox-ul și văd că ne-au programat la interviu pentru joia viitoare. Mă cam doare stomacul. Mă gândesc la chirie. Mă uit la biroul gol din fața mea.

Apoi ridic mouse pad-ul, unde am ascuns cartea de vizită a florarului, pe care am găsit-o în buchetul de trandafiri. Am tras cu ochiul la ea săptămâna trecută, când Joshua nu era atent. O privesc și mă întreb cum Dumnezeu am putut să cred că erau de la Danny. E scrisul lui Joshua. Dar nu am observat că literele erau înclinate și ascuțite. *Ești mereu frumoasă.*

Pe biroul meu e o petală roșie. O iau pe vârful degetului și o miros puternic. Nici nu mai văd margaretele. Palma mă ustură și mă mănâncă. Josh are dreptate. Mi-am făcut rău singură, pentru că nu am fost atentă. Stau pe scaun și miros parfumul de trandafiri și căpșuni, până când sunt sigură că mă pot abține să nu plâng.

Capitolul 12

Mă simt ca un copil când își suflecă mânecile. Una dintre ele are pe ea ADN-ul meu.

Se uită, încruntat, în monitor. Nu mi-a spus o vorbă de câteva ore. Am făcut-o lată.

— O să îți duc la spălat cămașa, mă ofer, dar nu mă bagă în seamă. O să îți cumpăr alta. Îmi pare atât de rău, Josh.

Mi-o taie scurt.

— Și crezi că asta ar schimba cu ceva ce s-a întâmplat azi?

Simt că mă sufoc.

— Sper. Nu fi supărat.

— Nu sunt supărat.

Gâtul lui e roșu în contrast cu gulerul alb.

— Încerc să îți spun că îmi pare rău. Și voiam să îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine.

— Înseamnă că margaretele alea drăguțe sunt pentru mine?

Îmi amintesc. Asta s-ar putea să repare totul.

— Stai. Ți-am adus un cadou.

Scot din poșetă cutia mică de plastic, cu fundă roșie. I-o arăt de parcă ar fi cutia unui Rolex. Ochii i se luminează de o emoție pe care nu reușesc să o definesc. Apoi se încruntă din nou.

— Căpșuni.

— Ai spus că le iubești.

Probabil cuvântul *iubire* nu a fost niciodată rostit în biroul ăsta. Vocea îmi tremură într-un mod ciudat. Se uită fix la mine.

— Mă surprinde că ți-ai amintit.

Pune căpșunile în tavă și se reloghează la calculator.

După câteva momente de liniște, încerc din nou.

— Cum pot să te răsplătesc pentru… tot?

Îi sunt îndatorată.

— Spune-mi ce pot să fac. Fac orice.

Ce vreau să îi spun e *Vorbește cu mine. Conectează-te cu mine. Nu pot să repar nimic, dacă mă ignori.*

Îl privesc cum tastează în continuare, cu fața lipsită de expresie, ca un idiot. Are în dreapta lui teancuri de cifre de vânzări și le-a însemnat cu o bară verde. Între timp, mă simt pierdută fără Helene.

— O să îți fac curat în casă. O să fiu sclava ta pentru tot restul zilei. O să… îți fac o prăjitură.

E o durere surdă între noi. Sau poate că m-a șters din amintirea și sufletul lui. Ar trebui să îl las să muncească în tăcere, dar nu pot să mă opresc din vorbit. Oricum nu mă aude, așa că nu contează dacă voi spune cu voce tare ceea ce urmează.

— O să merg cu tine la nuntă.

— Taci, Lucinda.

Așadar, mă aude.

— O să conduc eu. Poți să te îmbeți. Poți să te îmbeți tare și să te distrezi de mama focului. O să fiu șoferul tău personal.

Începe să tasteze. Continui.

— O să te duc acasă și o să te pun în pat, așa cum ai făcut și tu pentru mine. Poți să vomiți în cutia de Tupperware și eu o să o curăț. Așa o să fim chit.

Își odihnește degetele pe tastatură și închide ochii. Am impresia că înjură, în gând.

— Nici măcar nu știi unde e nunta.

— Dacă nu e Coreea de Nord, vin oriunde. Când e?

— Sâmbăta asta.

— Sunt liberă. Așa rămâne. Dă-mi adresa și o să te iau. Spune-mi la ce oră.

— Ești cam încrezută. Ce te face să crezi că nu am deja o parteneră?

Aproape că îmi vine să îi spun că știu sigur că sunt partenera lui. Îmi sună telefonul la țanc. Mă întorc pe scaun la 180 de grade. Nu a auzit de mesaje?

— Bună, Lucy. Te simți mai bine? Mai luăm cina?

Îi răspund încet.

— Nu știu sigur. Trebuie să mă duc să îmi iau mașina și nu mă simt foarte bine.

— Am auzit atâtea despre mașina asta a ta.

— Cred că e argintie. Atât îmi amintesc despre ea.

— Am rezervat o masă pe diseară, la șapte. La Bonito Brothers. Parcă îți plăcea acolo, nu?

Nu prea am de ales. E greu să obții o rezervare acolo, încerc să nu suspin.

— Bonito Brother e bine. Mulțumesc. Nu o prea am poftă de mâncare, dar o să fac tot posibilul să mănânc. Ne vedem acolo.

— Pe diseară.

Închid și mai stau un pic cu fața la perete.

— Danny Fletcher îți pregătește o seară-clișeu. Restaurant italian, față de masă în carouri. Probabil o lumânare. O să îți împingă cu nasul ultima chifteluță. A doua întâlnire, nu?

— Hai să schimbăm subiectul.

Mă prefac că încep să tastez. Ecranul se umple cu mesaje de eroare.

— Cei mai mulți tipi ar încerca să te sărute, la a doua întâlnire.

Înțepenesc și simt că o iau razna. Joshua, la o a doua întâlnire cu o altă femeie. Joshua la o întâlnire. Punct. Mi-l imaginez pe Josh la masă cu o femeie frumoasă, râzând și zâmbind. La fel cum mi-a zâmbit mie, odată. Ochii i se luminează când se gândește la sărutul de noapte bună, ce urmează. Simt o greutate în piept. Încerc să tușesc, dar nu reușesc.

Nu sunt singura care pare înnebunită.

— Spune odată. Arăți de parcă ești pe punctul de a exploda.

— Fă-ți un bine și stai acasă diseară. Arăți groaznic.

— Mulțumesc, doctore Josh. Oricum, de ce îți spune rățoiul cel gras și mic așa?

— Pentru că părinții și fratele meu sunt doctori. Așa îmi amintește el că nu mi-am atins potențialul.

Mi-o spune de parcă aș fi proasta satului și se ridică. Mă duc după el, pe hol, până în camera cu imprimanta. Nu încetinește, așa că îl prind de braț.

— Așteaptă o secundă. Încerc să repar ce s-a întâmplat. Știi, ai dreptate. Am venit aici, azi, sperând că aceste ultime zile o să fie diferite.

Deschide gura să spună ceva, dar îi dau bătaie mai departe. Mă lasă să îl țin la perete, dar știm amândoi că ar putea să mă ridice ca pe un fulg, dacă ar vrea.

Se aud tocuri. Cineva vine înspre noi. Sunt tot mai agitată. Trebuie să clarific totul acum, sau o să am un atac cerebral.

În debaraua de serviciu. Din fericire, e deschisă și intru. E plin de soluții de curățare și aspiratoare.

— Treci aici.

Mă ascultă, fără tragere de inimă, trag ușa după noi și mă sprijin de ea. Stăm în liniște până când pașii se îndepărtează.

— E confortabil.

Dă cu piciorul într-o grămadă de hârtie igienică.

— Ei bine, ce e?

— Am dat-o în bară. Știu.

— Nu ai cu ce să o dai în bară. M-ai enervat. Menținem status quo-ul.

Își sprijină cotul de un raft și își trece mâna, obosit, prin păr. Cămașa îi iese puțin din pantaloni. Sunt atât de aproape, încât pot să aud cum materialul i se întinde și îi alunecă pe piele.

— Am crezut că, poate, războiul se încheie. Am crezut că am putea fi prieteni.

I se citește dezgustul în ochi. Spun tot.

— Josh, vreau să fiu *prietenă* cu tine. Sau ceva de genul ăsta. Habar nu am de ce, pentru că ești groaznic.

Ridică un deget.

— Sunt vreo două cuvinte interesante în ceea ce ai spus.

— Spun o grămadă de cuvinte interesante. Dar tu nu auzi niciunul.

Strâng pumnii până îmi trosnesc încheieturile și deodată îmi pică fisa.

Motivul suferinței mele e acesta: nu o să îi mai văd niciodată partea aia ascunsă, delicată. Mă gândesc la brațele lui în jurul pernei mele, vorbindu-mi, în timp ce am febră. Mâinile lui care mă mângâie încet.

Acum arată de parcă mi-ar da foc. Tot ce mi-a rămas e noaptea aceea delirantă, în care am fost prieteni.

— Sau ceva de genul ăsta.

Arată ghilimelele cu degetele.

— Ai spus că ai vrea să fim prieteni, sau ceva de genul ăsta. Ce înseamnă exact *ceva de genul ăsta?*. Vreau să știu ce opțiuni am.

— Probabil să nu ne urâm. Nu știu.

Încerc să mă așez pe niște lăzi, dar se rup, așa că mă ridic din nou.

— Cum e iubitul tău?

Își ține mâinile în șolduri și dintr-odată camera se micșorează atât de mult, încât devine microscopică.

E aproape de mine. Nu știu ce săpun divin folosește Josh, dar vreau și eu. O să țin o bucată în sertarul de sus, ca să îmi parfumez lenjeria. Simt cum mi se încălzesc obrajii.

— Nici nu îți pasă că mă întâlnesc cu Danny. Nu crezi că cineva ar vrea să fie cu mine.

În loc să îmi răspundă, ridică mâna, cu palma în sus. Mânecile cămășii sunt încă răsucite. Îi văd tendoanele puternice și venele de pe încheietură. E pentru prima oară când îi observ venele acelea proeminente, pe care le au de obicei bărbații cu mușchi.

— Atinsul la serviciu este împotriva regulilor HR.

Am gâtul uscat. *Să nu mă atingi ar trebui să fie ilegal.*

Așteaptă. Mă privește până când îmi strecor mâna într-a lui. E greu să rezist cuiva care își ține mâna în felul acela și e absolut imposibil dacă e Joshua. Îi simt căldura și mărimea degetelor înainte să îmi întoarcă mâna și să inspecteze zgârietura de pe palmă. Îmi ține mâna de parcă e un porumbel rănit.

— Pe bune acum, ai curățat asta? Spinii de trandafir pot să aibă ciuperci pe ei. Zgârietura se poate infecta.

Apasă în jurul rănii, neliniștit și încruntat. Cum poate să fie atât de diferit, de la un moment la altul? Îmi dau seama de un al doilea lucru. Poate că eu sunt factorul determinat. Mă sperie gândul ăsta. Singurul mod în care îl pot face să lase garda jos e să o las eu. Poate pot schimba totul.

— Josh.

Când mă aude că îl alint, îmi strânge degetele și îmi dă mâna înapoi. E timpul să încerc. Sper că nu mă înșel.

— Am vrut să fii acolo, vineri. Te-am vrut doar pe tine. Și dacă nu vrei să fii prietenul meu, o să încerc să mă joc cu tine Jocul Sau ceva de genul ăsta.

Urmează o pauză lungă. Nu face nimic. Am greșit. Am fost penibilă. Inima îmi bate mult prea tare.

— Pe bune?

E sceptic. Îl împing și mă trece un fior când îi aud corpul cum apasă greu, pe ușă.

— Sărută-mă.

Îi șoptesc și aerul se încălzește.

— Așadar, Jocul sau ceva de genul implică sărutări. Ce interesant, Lucinda.

Îmi trece degetele prin păr și mi-l dă ușor de pe față.

— Încă nu știu regulile. E un jos destul de nou.

— Ești sigură?

Se uită în jos, la mâna mea ce stă larg deschisă pe abdomenul lui. Îi ating carnea tare.

— Porți o vestă antiglonț?

— Trebuie, în biroul ăsta.

— Îmi pare rău că te-am rănit. Și pentru că te-am dat afară din casă. Josh.

Când îl alint, e ca o ofertă de pace. Îmi cer scuze.

Sincer, e o plăcere. Pot să îmi imaginez că e prietenul meu. Prietenul meu, care mă lasă să îmi plimb palma pe bustul lui, în debaraua de serviciu. Aș vrea ca și el să mă atingă la fel.

— Scuzele sunt acceptate. Dar nu poți să te aștepți să fiu drăguț când un alt bărbat te aduce la birou, te sărută și îți dă flori. Nu așa funcționează jocul ăsta între noi.

— Nu am avut niciodată habar cum funcționează.

Înghit cu noduri. Își pune degetele sub bărbia mea și îmi apropie fața de a lui.

— Te-am crezut deșteaptă, Lucinda. M-am înșelat.

Mă ridic pe vârfuri, mâinile îmi alunecă pe umerii lui și îl strâng cu putere. Gâtul i se încordează și reușesc să îl sărut. Simt efectul. Mâinile i se relaxează. Își apropie șoldurile de mine. Simt cum ceva puternic mă apasă pe stomac.

E cel mai tare joc pe care l-am jucat vreodată. Mă prinde de spate, mă arcuiesc și reușesc să îmi pun o mână pe ceafa lui.

— E vreun motiv pentru care nu ne sărutăm încă?

— Diferența de înălțime, în mod special.

Încearcă să ascundă faptul că are o erecție atât de puternică, încât poate să îndoaie o doză de aluminiu. Dar așa ceva e imposibil de ascuns. Îi zâmbesc și încerc să îl trag înspre gura mea.

— Hai, nu mă face să mă cațăr până acolo.

E a mea. Gura lui vrea să fie a mea. Dar nu se apleacă. E prins între dorință și nehotărâre. Are

fața încordată. Mi-l imaginez prins de treburile de la serviciu.

— O să mai lucrăm împreună doar vreo două săptămâni. Așa că… ce contează?

Mă felicit pentru tonul neutru.

— Ce frază romantică.

Se linge în colțul gurii. Vrea. E clar că vrea. Dar continuă să reziste.

— Atinge-mă.

În loc să mă ia în brațe, își întinde brațele și mi se oferă, așa cum și eu am făcut cu el. Apoi stă. Respiră sacadat.

— Atinge-te cu ele.

Mă surprinde. Mereu mă surprinde. Îi iau o mână și i-o pun pe o parte. Cealaltă, pe fund. Amândouă mă strâng, dar nu se mișcă. Practic, mă ridic de una singură, fără ajutorul lui.

— Fentăm regulile de HR? Nu mai vreau amenințări în legătură cu asta. Ne irosim timpul.

Am irosit timp spunând așa ceva. Am nevoie de tot oxigenul pe care îl pot inhala. Căldura mâinilor lui mă arde prin haine.

Îi împing mâna între fund și coapse. Trebuie să se aplece mult și gura i se apropie de a mea. Acum îi iau cealaltă mână de pe coaste și i-o pun pe sân. Arată de parcă stă să leșine. Egoul meu e prea mare ca să încapă în camera asta.

— Deci așa ar fi sexul cu tine.

Nu reușesc să nu îl tachinez.

— Speram să participi mai mult.

În sfârșit spune ceva.

— M-aș implica. Atât de tare, că nu ai fi în stare să stai pe picioare a doua zi.

Se aud și mai mulți pași, pe coridor. Sunt într-o cameră mai mică decât o celulă și Joshua are mâinile pe mine. Cu multă îndrăzneală, îi ridic mâna și îi apăs degetele pe decolteu doar ca să văd ce se întâmplă.

— Aici e bine. Oamenii dau prea multă importanță mersului pe jos.

Oricât de mult control de sine ar avea îl pierde, și mâinile se mișcă independent de voința lui. Una e pe genunchiul meu și îmi ridică piciorul. Își strecoară vârful degetelor sub fustă și mă mângâie pe coapsă, lângă chiloți. Îmi atinge elasticul și tremur. Își afundă degetele între sânii mei. Apoi îmi pune piciorul înapoi pe podea și își bagă mâinile în buzunar.

— Vreau să faci ceva pentru mine. Vreau să mergi la întâlnirea drăguță cu Danny și vreau să îl săruți.

Doar spunând asta și gura i se strâmbă de scârbă. Mă întorc la înălțimea mea obișnuită. Ne-am spus niște lucruri incredibile în ultimul timp, dar asta le depășește, de departe, pe toate.

— Poftim? De ce?

Mâinile îmi cad de pe umerii lui.

Simt cum cad în gol. S-a jucat cu mine în tot timpul ăsta. Îmi citește în ochi neliniștea și mă oprește, punându-mi o mână pe cot.

— Dacă e mai bine decât atunci când ne-am sărutat în lift, caz închis. Continuă să te vezi cu el. Plănuiește o nuntă în foișor, la Sky Diamond Strawberries.

Încep să protestez, dar mi-o taie scurt.

— Dacă nu îți place, trebuie să mi-o spui. În față. Verbal. Sincer. Fără sarcasm.

Nu mai am cale de ieșire.

— E ciudat că îmi ceri asta.

Fac un pas înapoi și dau peste o măturică.

— Jocul Sau ceva de genul nu se termină până nu îmi spui că nimeni nu sărută ca mine.

— Pot să îți spun asta acum?

Mă ridic din nou pe vârfuri, dar nici nu se gândește.

— Nici gând să fiu micul tău experiment înainte să îl alegi pe Domnul Simpatic. Așa că da, vreau să îl săruți pe Danny Fletcher în seara asta și să îmi spui cum a fost. Dacă e minunat, atunci multă baftă.

— Ești tare pornit împotriva tipilor de treabă.

Apoi mă avertizează din nou:

— Încă un lucru. Dacă nu sărută la fel de bine ca mine, nu mai ai voie să îl săruți vreodată.

Deschide ușa și mă împinge afară. Îl văd pe domnul Bexley, care se târăște posac, așa că închid rapid ușa în spatele meu. E uimit când mă vede ieșind din debara.

— Căutam o soluție pentru curățarea geamurilor. Sunt amprente peste tot, prin birou.

— L-ai văzut cumva pe Josh? Nu dau de el. Totul se duce de râpă și el a plecat.

— A plecat să vă cumpere cafea și gogoși. Ați fost atât de ocupat. Promiteți-mi că o să păreți surprins.

— Arătați cam răvășită, domnișoară Hutton. Nu mă deranjează să văd o domnișoară roșie în obraji. Totuși, ar trebui să zâmbiți mai mult.

— Ups. Îmi sună telefonul, spun, deși nu sună niciun telefon.

— Amintiți-vă. Să păreți surprins când se întoarce Josh.

— Pot să par surprins, îmi spune, și se îndreaptă înspre baie.

Are un ziar în mână. Josh poate să plece în voie, acum.

Reușesc să rămân calmă până ajung la birou, dar fac ceea ce îmi doresc cu disperare de ceva timp: trag puternic aer în piept. Gâfâi de parcă am fugit la un semimaraton. Simt cum mi se scurge transpirația pe spate și pe față. Degetele îmi ard de la atingerea hainelor lui. Șterg jumătate din suprafața etajului zece înainte să mă calmez îndeajuns ca să mă pot așeza. Sunt atât de excitată, că aș putea să leșin până îmi trece.

Joshua se întoarce după 20 de minute, cu gogoși și cafea. Domnul Bexley nu s-a întors încă de la baie.

— Ai scos bine cămașa. Bravo! îmi spune Joshua și îmi pune ciocolată caldă și o gogoașă cu

căpșuni lângă mouse pad.

Mă uit la minunata gogoașă roz de parcă tocmai am picat amândoi dintr-o gaură neagră. Dispare în biroul șefului. În cele 20 de minute mi-a dispărut toată încrederea că aș putea face față jocului *Sau ceva de genul.* E prea mare, prea deștept și trupul meu îl place mult prea mult. Trebuie să mă gândesc la niște reguli. Când se așază la birou și începe să își soarbă cafeaua, totul îmi pare vulgar.

— Dacă *Jocul Sau ceva de genul* implică sex, o să se întâmple o singură dată. Și nu va conta.

Îmi pun mâna la gură.

Închide un ochi, cinic, și începe să mănânce căpșunile de la mine. E fermecător. Nu l-am văzut niciodată mâncând.

— O singură dată.

Ridic un deget.

— Doar o dată? Ești sigură? Dar ai putea măcar să îmi oferi o cină, înainte.

Se lasă pe spate, bucurându-se de troc. Mușcă, mestecă, înghite și eu trebuie să îmi întorc privirea pentru că al naibii de sexy.

— Bineînțeles. Putem să luăm un meniu Happy Meal la pachet.

— Uau! Mulțumesc. Un burger și o jucărie înainte să o facem. O dată.

Soarbe cafeaua și se uită în tavan.

— Nu ai putea să mă duci la un restaurant extravagant, italian? Sau vrei să mă faci să mă simt ieftin?

— O dată.

Îmi mușc degetele până mă doare. *Taci din gură, Lucy.*

— Poți să îmi spui cu precizie ce implică o dată ăsta?

Își pune bărbia în palmă, închide ochii și cască. Dacă ne-ar vedea cineva, ar putea crede că vorbim despre serviciu, nu despre un joc murdar, cu noi doi, goi, în patul meu.

— Părinții tăi nu ți-au vorbit niciodată despre sex?

Îmi sorb ciocolata.

— Încerc să înțeleg regulile dinainte. Inventezi o grămadă pe măsură ce avansăm. Ai putea să mi le trimiți pe mail?

Domnul Bexley trece prin mijlocul încăperii, distrugând momentul și scoate un sunet absolut neconvingător, de surpriză, când vede gogoșile și cafeaua pe biroul lui.

— Vin într-un minut, îi spune Joshua.

Se întoarce înspre mine:

— O dată, ha? Ai putea să te abții?

Zâmbește pe sub mustăți și începe să dea click.

— Nu mai fi așa de mândru de tine, spun cât pot de încet. Nu-i sigur că se va întâmpla.

— Nu te comporta de parcă numai eu vreau asta. Nu îmi faci o favoare. E o favoare destul de mare pe care ți-o faci ție.

Nu pare să facă mare caz de ceea ce i se ascunde sub fermoar, dar nu mă pot abține să nu mă uit. Nu mă pot opri din vorbit.

— O facem o dată, ca să ucidem tensiunea sexuală dintre noi. După cum am spus: ce contează?

Clipește, deschide gura să spună ceva, dar pare să se răzgândească. Pare cam dezamăgit pentru un tip căruia o tipă tocmai i-a spus că vrea să facă sex cu el.

— Atunci cred că trebuie să mă străduiesc să fac să conteze data aia, Shortcake.

O promisiune și o avertizare. Mușc aproape jumătate din gogoașă, ca să nu trebuiască să răspund.

Ridic mâna, în semn că sunt de acord. Se ridică și își ia cafeaua. E un semnal că renunță. Dar apoi aruncă mingea din nou în terenul meu. Mă obligă să fiu eu cea care ia decizia, într-un mod atât de direct, încât sunt impresionată. Scrie ceva pe un

post-it albastru. Litere negre, ascuțite și aplecate; cerneala se împrăștie puțin în fibra de hârtie.

Scrie ceva ce nu am visat vreodată să știu. Nu știu dacă ăsta e motivul pentru care vreau să îl iau de acasă, înainte de nuntă, *sau ceva de genul.* Nu pot să întreb, pentru că am gura plină. Îl lipește pe ecranul computerului meu. E adresa lui.

Capitolul 13

— Mă aștept ca în orice moment să intre aici val vârtej fratele tău mai mare și să te smulgă de lângă mine. De parcă ai ieșit într-o seară din timpul săptămânii, iar mâine ai școală, spune Danny în timp ce îmi înfig lingurița în formă de jumătate de inimă în înghețată.

— Sunt sigur că stă ascuns în mașină, în fața restaurantului, pregătit să te calce.

Iar asta nu e în totalitate o glumă. Chelnerița vine să vadă dacă mai avem nevoie de ceva. Îi spunem încă o dată că totul e delicios. Totul e perfect. Fața de masă și lumânările, checked. Muzică romantică și eu într-o rochie roșie și rujată. Dacă nu ar fi senzația din stomac, când mă gândesc la sărutul ce urmează, aproape aș adormi.

— Trebuie să te întreb. Ești singură? Disponibilă? Simt ceva. Tu și el nu sunteți…?

— Da, nu. Nu! Nu simți nimic. Absolut nimic. Sunt singură.

Și repet asta de vreo două ori. Danny nu pare prea convins. Cine se scuză, se acuză.

Mă panichez. Dacă cineva ar bănui că între mine și Joshua e ceva, asta ar avea repercusiuni asupra reputației mele. HR-ului. Demnității. Îmi amintesc privirile amuzate și ghionturile de după paintball și mă gândesc că poate cineva nu și-a ținut gura.

— Se bârfește pe la birou despre cine cu cine se cuplează. Samantha și Glen, de exemplu. Pfuuu, a fost un dezastru.

Danny rânjește. Îi place să bârfească.

Își ridică sprâncenele, sperând că o să îi vorbesc și eu despre vreun scandal siropos, dar dau din cap.

— Nimeni nu îmi spune chestii, la birou. Au impresia că o să îi torn.

— E adevărat că Josh a făcut un an de Medicină?

— Nu știu. Știu doar că părinții și fratele lui sunt doctori.

— Noi am sperat mereu că într-o zi va pleca de la Bexley Books și se va face proctolog sau ceva de genul ăsta.

Mă face să râd.

— Așadar, ai avut parte de vreo despărțire dureroasă în trecut?

Danny pare foarte curios.

— Cred că, de fapt, încerc să îmi dau seama de ce ești singură.

— Nu am avut timp de întâlniri și nu m-am străduit prea tare să îmi fac prieteni noi după ce am pierdut legătura cu cei de la Gamin, după fuziune. Muncesc foarte mult. Când lucrezi pentru președintele unei companii, nu prea ai program normal, de opt ore.

— Așadar, ce era cu trandafirul de pe biroul tău?

Ridică din sprâncene și așteaptă să îi răspund.

— A fost o glumă.

Așteaptă să îi spun mai multe, dar când vede că nu o fac, renunță și schimbă subiectul.

— Ți-au acceptat CV-ul pentru noua poziție?

— Da. Interviurile sunt săptămâna viitoare.

— Sunt mulți candidați?

— Pe listă sunt doar eu, vreo doi externi și prietenul meu bun, Joshua Templeman. Patru, în total.

— Aștepți de mult momentul ăsta, presupune Danny.

Cred că am din nou privirea de nebună.

— Helene m-a ajutat mult să cresc, profesional. Pe vremea când eram Gamin Publishing, m-a transferat într-o echipă editorială, după doar un an de când lucram pentru ea.

Am vocea tristă.

— Mulți oameni vor să intre în domeniul editorial, cu orice cost. Chiar dacă presupune ca la

început să lucreze în administrativ. Jumătate din oamenii de aici nu au început de la job-ul visurilor lor. Ai făcut bine că ai profitat de oportunitate.

— Nu. Nu asta e problema mea. Îmi pare bine că am trecut pe o poziție corporate.

— Dar apoi a avut loc fuziunea.

— Da. Mulți oameni și-au pierdut locul de muncă. Am fost norocoasă că am reușit să mi-l păstrez pe al meu. Chiar dacă asta a însemnat să rămân pe aceeași poziție. Mi-am pierdut cea mai bună prietenă.

O spun de parcă e moartă.

— Șef de operațiuni o să dea bine în CV-ul tău, mai ales la vârsta ta.

— Da, respir și îmi imaginez asta scris cu font Arial.

Și apoi îmi imaginez cum ar arăta pe CV-ul lui Joshua și visul se destramă.

— Pregătesc o prezentare pentru interviu. E ceva la care mă gândesc de mult timp. Niciodată nu am fost într-o poziție importantă, așa cum mi-ar fi plăcut. Niciodată nu a fost momentul potrivit. Vreau să demarez un proiect, prin care să publicăm cărțile în pregătire în format ebook. Design diferit, coperțile. Cred că job-ul ăsta nou o să îmi dea libertatea de care am nevoie, ca să fac ce îmi doresc.

— Se pare că o să ai nevoie de mult suport din partea echipei de design. Să nu uiți de mine, spune Danny.

Caută în buzunar și îmi dă noua lui carte de vizită. O doamnă de la masa alăturată îl privește cam strâmb, în genul *Ce vrăjeală.*

Cere nota și întinde cardul.

— Oh, mulțumesc, chițăi ciudat și zâmbește.

Mergem înspre mașina mea.

— Iartă-mă că am vorbit așa de mult despre serviciu.

— E în regulă. Am lucrat și eu acolo. Așa. Am ajuns. Asta e mașina ta.

Danny se oprește și pune mâinile pe mașină.

— E incredibilă.

— Nu?

Mă reazem de portieră.

— Liberă în sfârșit, liberă în sfârșit!

— Tocmai ai citat din Martin Luther King Jr., ca să descrii relația cu mașina ta?

— Hm. Cred că da.

Izbucnește în râs.

— Doamne, ești incredibilă.

— Sunt o idioată.

— Nu spune asta. Aș vrea să te sărut. Te rog, adăugă curtenitor.

— Bine.

Închidem ochii. Știm amândoi că ăsta e momentul. Momentul adevărului. Fie Danny mă distruge, fie Josh se va umfla în pene.

Arătăm ca o felicitare de Sf. Valentin. Șoseaua e alunecoasă din cauza ploii; ne luminează farul unei mașini.

Rochia mea roșie e piesa de rezistență și un bărbat cu zulufi blonzi mă lasă un pic pe spate și îmi privește gura cu ochii lui albastru deschis. Are înălțimea perfectă.

Are respirația dulceagă și proaspătă, de la desert, iar mâinile lui mă țin respectuos de talie. Când îmi atinge buzele, mă rog să simt ceva. Mă rog la toți sfinții și la toate stelele. Mă rog să simt o urmă de dorință. Îl sărut pe Danny Fletcher o dată și încă o dată, până mă conving că nu simt nimic. Îmi deschide puțin gura cu buzele, deși își ține limba în gură, ca un gentleman. Îmi pun mâna pe umărul lui. Și dacă la început mi se părea fit și musculos, acum mi se pare slab, ca un pui de găină. Pun pariu că nu ar putea să mă ridice în brațe. Ne retragem amândoi.

— Bine…

Nu mai e nicio speranță și cred că și-a dat seama. Îmi studiază fața. A fost ca și cum aș săruta un văr. Totul greșit. Vreau să o fac din nou, să mă

asigur, și când înaintez, face jumătate de pas înapoi și își ia mâinile de pe mine.

— Mi-a plăcut să fiu cu tine, începe. Ești o fată extraordinară.

Termin eu fraza în locul lui:

— Nu putem totuși să fim prieteni? Îmi pare rău.

E dezamăgit, dar și ușurat. Și un pic iritat, ceea ce mă face să îl plac mai puțin.

— Ba da. Bineînțeles. Suntem prieteni.

Scot cheile de la mașină.

— Mulțumesc pentru cină. Noapte bună.

Îl privesc în timp ce se îndepărtează și îmi face la revedere cu mâna. Merge încet, cu cheile de la mașină în mână. O masă scumpă în schimbul unui sărut neplăcut.

Ei bine, ai câștigat, Joshua Templeman. Mi-a fost teamă că nu va fi așa.

Sunt puțin supărată. A fost o seară plictisitoare, lâncezită, irosită.

Dar ce e cel mai rău? Dacă Joshua nu ar fi existat, după standardele mele ar fi fost o întâlnire ok. Absolut în regulă. Am avut parte de întâlniri și săruturi mai rele. Chiar dacă nu era prea multă chimie, am fi putut construi ceva pe ceea ce avem. Singura mea șansă. Am distrus-o.

Am avut mereu impresia că Joshua stătea pe un al treilea scaun, la mica noastră masă romantică, privind, judecând. Amintindu-mi de toate lucrurile care lipseau. Când m-am uitat la gura lui Danny, m-am rugat să simt ceva.

Când încep să nu mai recunosc străzile, trag pe dreapta și mă lupt minute bune cu setările de la GPS, apăs greșit cu degetele mele neîndemânatice și am o bucată de hârtie albastră în dinți.

O înjur în toate felurile posibile pe femeia de la GPS. O implor să se oprească. Dar nu o face. Ca o scârbă, mă direcționează exact la apartamentul lui Josh.

Clar nu mă duc în fața clădirii lui. Nu sunt chiar atât de jalnică. Parchez pe o stradă lăturalnică și mă uit în sus, la clădire, întrebându-mă care pătrat strălucitor e al lui.

Josh, de ce m-ai distrus?

Îmi vibrează telefonul. E un nume pe care îl văd foarte rar pe ecran.

Joshua Templeman: *Ei bine? Puncte de suspensie etc.*

Blochez ușile mașinii și mă înfofolesc în haină cât de tare pot. Mă gândesc ce să îi răspund. Ar fi trebuit să încerc mai mult în seara asta. Să fiu mai persuasivă cu mine însămi. Dar am obosit să tot încerc.

Scriu răspunsul. E un emoticon cu un rahat care zâmbește. Asta descrie foarte bine totul. Mă hotărăsc să trag o fugă în blocul lui, rugându-mă să nu fiu răpită între timp. Nu trebuie să îmi fac prea multe griji. Ploaia a golit străzile până și de cei mai serioși stalkeri. Tocurile roșii se aud tare, în timp ce încerc să identific apartamentul. E ciudat să merg așa, încercând să văd lucrurile prin ochii altcuiva, mai exact ai dușmanului de moarte. Privesc fisurile din asfalt și mă întreb dacă le calcă când merge să cumpere fructe și legume de la magazinul bio. Aș vrea să locuiesc lângă un asemenea magazin; poate nu aș mânca atât de multe macaroane cu brânză.

Mereu am simțit că oamenii apar în viața noastră ca să ne învețe diferite lecții. Am fost sigură că rostul lui Josh e să mă pună la încercare. Să mă facă mai puternică. Și, până la un punct, așa a fost.

Trec pe lângă un panou din sticlă, mă opresc și mă privesc. Rochia asta e tare frumoasă. Am din nou culoare în obraji și pe buze, în special datorită cosmeticelor. Mă gândesc la trandafiri. Încă nu pot să mă obișnuiesc cu ideea. Erau de la Joshua Templeman. A intrat într-o florărie, din proprie inițiativă și a scris acele trei cuvinte pe un bilețel

care a schimbat totul. Ar fi putut să scrie orice. Oricare din următoarele ar fi fost perfectă: *Îmi pare rău. Îmi cer scuze. Am făcut-o de oaie. Sunt un idiot. Războiul s-a terminat. Mă predau. Suntem prieteni.*

Dar, în schimb, acele trei cuvinte. *Ești mereu frumoasă.*

Cel mai ciudat lucru pe care mi-l putea spune persoana de la care m-aș fi așteptat cel mai puțin să o facă. *Poate nu m-a urât niciodată. Poate m-a dorit mereu.*

Îmi vibrează din nou buzunarul.

Joshua Templeman: *Unde ești?*

Unde, într-adevăr. Nu îți face griji, Templeman. M-am furișat în spatele blocului tău și mă uit la tomberoane, încercând să îmi dau seama dacă cea de peste drum e cafeneaua în care mergi de obicei sau preferi să te plimbi prin parcul micuț cu fântână. Mă uit cum lumina strălucește pe asfalt și văd totul cu alți ochi.

Unde mă aflu? Sunt pe altă planetă.

Alt mesaj.

Joshua Templeman: *Lucinda. Încep să mă enervez.*

Nu răspund. La ce bun? Trebuie să rezumăm seara asta ca pe o altă experiență ciudată de viață. Îmi văd mașina la capătul străzii, așteptând răbdătoare. Un taxi încetinește și când refuz, din cap, pleacă mai departe.

Așa încep stalkerii? Mă uit în sus și văd o molie cum se învârte în jurul unui felinar. O înțeleg perfect, în seara asta. Trec rapid prin fața clădirii lui și gata. O să îmi întorc capul și mă uit unde sunt cutiile poștale. Poate o să vreau să îi las o amenințare cu moartea. Sau un bilet anonim, pervers, învelit într-o pereche de chiloți de mărirea unui steag naval. Măresc pasul când ajung prin

fața ușii și reușesc să văd în treacăt holul. Cineva merge în fața mea. Un bărbat înalt, foarte bine proporționat cu mâinile în buzunar, cu pasul sigur și apăsat. Aceeași siluetă pe care am văzut-o în prima zi la B&G. Forma pe care o cunosc mai bine decât propria-mi umbră.

Bineînțeles, pe planeta asta nouă pe care sunt, nu mai există nimeni în afară de Josh. Se uită peste umăr, pentru că, bineînțeles, aude pantofii care fac atât de mult zgomot. Mă opresc. Se uită din nou, în spate. Nu-i vine să creadă.

— Am ieșit la vânătoare, îi spun.

Nu îmi iese așa cum mi-aș fi dorit. Nu e hazliu. Pare o amenințare. Sunt o scârbă înfricoșătoare, acum. Ridic mâinile ca să arăt că nu sunt înarmată. Inima îmi bate tare.

— Și eu, răspunde.

Un alt taxi trece ca un rechin.

— Unde mergi, de fapt?

Vocea mea răsună tare pe strada goală.

— Tocmai ți-am spus. Am ieșit la vânătoare.

— Pe jos?

Mă mai apropii câțiva pași.

— Aveai de gând să mergi pe jos?

— Voiam să alerg pe mijlocul străzii ca Terminator.

Izbucnesc în râs. Îmi încalc una dintre reguli, rânjind la el, dar nu mă pot opri.

— Ești pe jos, până la urmă. Picioroange.

Face semn către pantofii mei, cu tocuri foarte înalte.

— Îmi oferă câțiva centimetri în plus, că să mă pot uita prin gunoiul tău.

— Ai găsit ceva interesant?

Se apropie și se oprește la vreo zece pași de mine. Aproape că îi simt mirosul pielii.

— Cam ce mă așteptam să găsesc. Resturi de legume, zaț de cafea, scutece de adulți.

Își dă capul pe spate și râde la stelele micuțe care se văd printre nori. Râsul lui uimitor, vesel e

chiar mai frumos decât mi-l aminteam. Fiecare atom din corpul meu tremură, dorind mai mult. Spațiul dintre noi vibrează, plin de energie.

— Poți să zâmbești.

E tot ce pot să spun.

Râsul lui valorează cât o mie ale tuturor celorlalți. Vreau o poză. Vreau să am ceva de care să mă agăț. Am nevoie ca planeta asta ciudată să nu se mai învârtă, încât să pot opri timpul în loc, exact în acest moment. Ce dezastru.

— Ce pot să spun? Ești amuzantă seara.

Fac un pas înapoi. Nu îi mai văd fața.

— Așadar, tot ce a trebuit ca să vii până aici a fost să îți dau adresa mea? Poate ar fi trebuit să ți-o dau din prima zi.

— Ce? Ca să poți să dai peste mine cu mașina?

Mă apropii încă puțin. Ne întâlnim sub felinar. Azi l-am privit mai mult de opt ore, dar în afara biroului pare un alt om și e ciudat.

Are părul umed și strălucitor, iar în pomeți, o strălucire. Tricoul de bumbac e albastru spălăcit și, probabil, moale ca așternuturile unui bebeluș, iar aerul rece îl mușcă de brațele goale. Blugii aceia vechi îi iubesc trupul și nasturele îmi face cu ochiul ca o monedă romană. Șireturile adidașilor sunt aproape deschise. E o plăcere să îl privești.

— Nu a mers așa de bine, presupune.

Uimitor, nu rânjește. Ochii ăia albastru închis mă privesc răbdători.

Cum pot să ies din situația asta? Încep din nou să mă simt stingheră și nu mai e nici urmă de glumă.

— A fost ok.

Mă uit la ceas.

— Dar nu excelent, dacă ești în fața blocului meu. Sau ești aici ca să îmi dai vești bune?

— Oh, mai taci. Am vrut să… nu știu. Să te văd. Cum să rezist? Mă gândeam să îți pun un pește mort în cutia poștală, într-o zi. Tu ai văzut unde locuiesc. Nu e drept.

Nu se lasă distras.

— L-ai sărutat, așa cum ne-am înțeles?

Mă uit la felinar.

— Da.

— Și?

Când mă vede că ezit, își pune mâinile în șold și privește în jos, pe stradă, aparent îngrijorat. Îmi trec dosul mâinii pe buze.

— Întâlnirea a fost în regulă, spun încet, dar se apropie și îmi prinde maxilarul în mâini. Ce tensiune!

— În regulă. În regulă și excelentă și simpatică. Ai nevoie de ceva mai mult decât în regulă. Spune-mi adevărul.

— În regulă e ceea ce îmi trebuie. Am nevoie de ceva normal și ușor.

Îi citesc dezamăgirea în ochi.

— Nu de asta ai nevoie. Crede-mă.

Încerc să îmi întorc fața, dar nu mă lasă. Mă mângâie pe obraz. Încerc să îl împing, dar mă trezesc și mai aproape de el. Am tricoul lui în pumn.

— Nu e îndeajuns pentru tine.

— Nici măcar nu știu de ce sunt aici.

— Ba știi.

Mă sărută pe obraz și mă ridic pe vârfuri, înfiorată.

— Ai venit să îmi spui adevărul. Măcar o dată nu mai fi o mică mincinoasă.

Are dreptate, bineînțeles. Mereu are dreptate.

— Nimeni nu mă sărută cum o faci tu.

Am rarul privilegiu de a-l vedea pe Josh cu ochii strălucind și din cauza a altceva, în afară de nervi sau iritare. Se apropie și mă privește. Orice ar vedea în ochii mei se pare că îl liniștește, mă ia în brațe și mă ridică. Îi simt gura pe a mea.

Ce contează? Din păcate pentru mine, acest sărut contează.

Îmi tremură brațele, în jurul gâtului lui, și mă strânge mai tare, până mă simt în siguranță.

Degetele mi se împletesc în părul lui des și mătăsos. Îl trag ușor de păr. Geme. Buzele noastre se afundă în sărutări. Alunecă, trage.

Energia care de obicei explodează fără vreun rost între noi, acum își face drum și creează o buclă de electricitate între noi, se învârte prin mine și apoi trece în el. Cu fiecare mișcare a buzelor lui, inima îmi strălucește tot mai tare în piept.

Reușesc să iau o gură de aer și alunecarea noastră înceată, sexy se transformă într-o serie de sărutări sfâșiate. Ne mușcăm delicat. Încearcă, timid. Mă simt de parcă mi se spune un secret. E o fragilitate în sărutul ăsta, la care nu m-aș fi așteptat vreodată.

Sunt sigură de asta, așa cum sunt sigură de faptul că, într-o zi, această amintire va dispărea. Încercă să mă facă să nu uit. E atât de dulce amărui, că mă doare inima. Exact când deschid gura și limba mea e pe cale să strecoare într-a lui, încheie sărutul, nevinovat.

Oare ăsta e ultimul sărut?

— Sărutul prin care am marcat a doua întâlnire.

Așteaptă să îi răspund, dar îmi citește pe față că nu sunt capabilă să scot o vorbă.

Continuă să mă țină în brațe, confortabil. Îmi încrucișez gleznele și îl privesc de parcă nu l-am mai văzut vreodată.

E atât de aproape, încât frumusețea lui aproape că mă sperie, cu ochii ăia atât de luminoși. Ne frecăm nasurile. Am scântei în gură, disperată să o simt din nou pe a lui.

Mi-l imaginez la întâlnire cu altcineva și un val de gelozie mă izbește direct în stomac.

— Da, bine. Ai câștigat, spun când reușesc să respir din nou. Mai vreau.

Mă aplec în față, dar nu înțelege aluzia. Oricât de superb ar fi, e doar o bucată din ceea ce e capabil. Am nevoie de intensitatea din lift.

Un cuplu de vârsta a doua trece pe lângă noi, la braț și ne sparg bula. Femeia se uită în urmă, peste

umăr, cu inima în ochi. E clar că suntem adorabili.

— Mașina mea e încolo, îi arăt cu degetul.

Sunt agitată.

— Apartamentul meu e încolo, arată în sus, cu degetul, și mă pune jos cu atenție, ca pe o sticlă de lapte.

— Nu pot.

— Mic. Bucătărie.

M-a ghicit. E rândul meu să îi spun ceva crud de sincer.

— Bine. Recunosc. Mi-e o frică de fac pe mine. Dacă vin sus, știm amândoi ce se va întâmpla.

— Nu, serios.

— Sau *Ceva* se va întâmpla. Data aia unică despre care vorbeam. Nu o să mai ajungem la interviu, săptămâna viitoare. O să fim distruși, în patul tău, cu așternuturile sfâșiate.

Simt că urmează să râdă din toată inima, așa să mă întorc și arăt înspre mașina. Ridic un picior și o iau la fugă.

Capitolul 14

— Nu, nu o să o faci, îmi spune.

Intră în holul clădirii cu mine sub braț, de parcă aș fi un ziar împăturit. Ba chiar își verifică și poșta.

— Liniștește-te. Vreau doar să îmi vezi apartamentul, ca să fim chit.

— Mereu am crezut că trăiești într-un beci, undeva, aproape de nucleul pământului, reușesc să spun, în timp ce apasă butonul pentru etajul patru.

Când îi văd degetul, am flashbackuri. Mă uit la butonul de urgență și la balustrade.

Încerc să îl miros discret. Îmi afund nasul în tricoul lui și trag puternic în piept. Dependență rușinoasă. Chiar dacă mă vede, nu spune nimic.

— Unchiul Satana nu avea niciun apartament la un preț rezonabil.

E un lift mare și nu am niciun motiv să rămân sub brațul lui, în felul ăsta. Dar etajul patru e atât de aproape, încât nu are niciun rost să îmi iau brațele de pe talia lui. Are degetele în părul meu.

Îmi întind mâinile ușor, una pe spatele lui, alta în jurul abdomenului. Mușchi și căldură, și carne. Îmi afund din nou nasul în coastele lui și inspir.

— Ciudato, îmi spune blând și mergem pe hol.

Deschide o ușă. Iată-mă legănată la intrarea în apartamentul lui Joshua Templeman. Îmi smulge haina ca pe o coajă de banană. O atârnă lângă ușă.

— Hai, intră.

Nu știu la ce să mă aștept. Poate un fel de ciment gri, lipsit de personalitate, un televizor imens și un scaun de lemn. O păpușă voodoo cu păr negru și ruj roșu. O păpușă Shortcake Căpșună cu un cuțit înfipt în inimă.

— Unde e dart-ul cu poza mea?

Mă îndepărtez puțin.

— În cealaltă cameră.

E masculină și întunecată, delicios de caldă, pereții vopsiți în ciocolatiu și nisipiu. Miroase atât

de plăcut. A portocale. Ca în orice casă de bărbat, canapeaua moale e în mijlocul camerei, în fața televizorului. Nici măcar nu l-a aprins. Se grăbea. Mă descalț și devin și mai mică. Se duce în bucătărie, iar eu trag cu ochiul de după colț.

— Investighează. Știu că mori de curiozitate.

Începe să umple un ceainic strălucitor, de argint, de pe plită. Scot un sunet de uimire. Sunt uimită. În primul rând, lumea nu mai fierbe apă din Evul Mediu.

Are dreptate, bineînțeles. Mor de curiozitate să mă uit prin jur. De asta am venit. Joshua pe care îl știu nu îmi mai ajunge. Informația e putere și, odată ajunsă în punctul ăsta, nu mă mai satur. Un scâncet tăcut, voios, mi se oprește în gât. E mult mai bine decât trotuarul din fața clădirii lui.

Pe tot peretele e o bibliotecă. Lângă fereastră, un fotoliu, o altă lampă și, sub, un teanc de cărți, luminate de lampă.

Mă simt ușurată. Ce m-aș fi făcut dacă ar fi fost un analfabet frumos?

Îmi plac abajururile. Pășesc într-unul din cercurile verzi pe care lumina le formează pe covorul oriental.

Mă uit în jos, la modelele de pe covor: vinișoare de iederă care se curbează și se învârt. Pe peretele din sufragerie are un tablou cu un deal, probabil din Italia, din Toscana. E un original. Văd petele minuscule făcute de pensulă. Rama e aurie. Pe dealuri sunt clădiri înghesuite. Domuri și turle de biserici și un cer vinețiu deasupra. Nu se vede nicio stea.

Pe măsuța de cafea sunt niște reviste de business. Pe canapea e o pernă drăguță și extravagantă, făcute din șiruri întregi de funde albastre. Totul e așa de… surprinzător. Arată de parcă o ființă umană trăiește aici. Îmi dau seama că locul ăsta e mult mai drăguț decât cel în care trăiesc eu. Mă uit sub canapea. Nimic. Nici măcar praf.

Văd un origami în formă de pasăre, făcut dintr-o foaie pe care i-am aruncat-o într-o zi, într-o ședință. Stă în echilibru pe marginea unui raft de cărți.

Îi privesc profilul cum stă în bucătărie, cum aranjează două cești pe tejgheaua din fața lui. Ce ciudat să îmi imaginez cum și-a pus în buzunar bucățica de hârtie, împăturită, și a adus-o acasă.

Pe următorul raft de jos e o singură poză, cu Josh și Patrick, între doi oameni care, bănuiesc că sunt părinții lui.

Tatăl lui e înalt, arată bine și are un zâmbet sever, dar mama lui strălucește în poza asta. Clar nu își mai încape în piele, pentru că are doi băieți atât de frumoși și mari.

— Îmi place mama ta, îi spun când vine lângă mine.

Se uită la poză și își strânge gura. Înțeleg aluzia și merg mai departe.

Are o grămadă de cărți de medicină pe raftul de sus. Par destul de vechi. Mai e și o statuie anatomică în formă de mână și se văd toate oasele. Pun toate degetele jos, în afară de cel din mijloc și rânjesc la opera mea de artă.

— De ce ai chestiile astea?

— Sunt din cealaltă viață a mea.

Dispare din nou în bucătărie.

Pun televizorul pe mute și se așterne liniștea. Mă duc după el, în bucătărie. Totul strălucește de curățenie și mașina de spălat vase e pornită. Mirosul de portocale vine de la spray-ul de cameră, antibacterial. Observ pe frigider post-itul cu buzele mele și arăt înspre el.

Ridică din umeri.

— Ai muncit atât de mult pentru el. Era păcat să îl arunc.

Stau în lumina frigiderului strălucitor și mă holbez la tot ce e înăuntru. E un curcubeu de culori, aici. Tulpini. Frunze. Rădăcini arămii. Tofu și sos organic de paste.

— Eu am în frigider doar brânză și condimente.

— Știu.

Închid frigiderul și mă reazăm de el. Magneții mă înțeapă în spate. Îmi ridic fața ca să mă sărute, dar dă din cap. Nu.

Un pic abătută, mă uit sertarul cu tacâmuri și ating mâneca hainei care atârnă lângă ușă. În buzunar găsesc o chitanță de benzină. 46 de dolari, plătiți cash. Totul e aranjat la dungă, la locul lui. Nu e de mirare că l-a luat cu mâncărimi când mi-a văzut apartamentul.

— Casa mea e ca o magherniță din Calcutta, în comparație cu asta. Și eu am nevoie de un coș pentru îmbrăcămintea de sală. Unde ții gunoiul? Unde e stiva de haine murdare?

— Ți se confirmă cele mai groaznici temeri. Sunt un ciudat obsedat de ordine.

Eu sunt ciudata, pentru că de douăzeci de minute nu fac altceva decât să mă uit la toate lucrurile lui. Îi violez intimitatea până la exasperare, dar el stă acolo și mă lasă să o fac.

E un apartament cu două dormitoare și stau într-o cameră amenajată ca birou, cu mâinile în șold. Un monitor imens, niște gantere mari. Un dulap înțesat cu echipament sportiv de iarnă și un sac de dormit. Alte cărți. Mă uit tânjind la biroul plin. Dacă nu ar fi acolo, i-aș citi facturile de curent.

— Ai terminat?

Mă uit în jos. Țin în mână o mașină de jucărie pe care am găsit-o într-unul din sertarele mici ale biroului. O strâng în mână ca un hoț de buzunare.

— Nu încă.

Sunt atât de speriată, că abia reușesc să vorbesc.

Josh îmi face semn cu degetul și merg înspre ușă. E întuneric. Aprinde lumina de la întrerupătorul de lângă urechea mea și scot un sunet de încântare.

Camera este vopsită în albastru preferat al cămășilor lui. Turcoaz. Turcoaz pal combinat cu culoarea laptelui.

Simt ceva în piept, ca un sentiment adânc de déjà vu. Ca și când am mai fost aici. Și voi mai fi. Îmbrățișez tocul ușii.

— E culoarea ta preferată?

— Da.

Are vocea încordată. Poate a fost luat peste picior din cauza asta.

— O iubesc, spun respectuoasă.

E o pată de lumină atât de neașteptată în contrast cu ciocolatiul închis și maroniul, exact *ca Josh.* Surprinzător. Albastru pal. Tăblia maro închis a patului, tapițată în piele, salvează camera de o notă feminină.

E în spatele meu, îndeajuns de aproape să mă las pe el, dar rezist tentației. Mirosul pielii lui îmi ia mințile. Patul e făcut, iar lenjeria din bumbac e albă. Mi se pare sexy. Baia e lună și bec. Prosoape roșii și periuță de dinți, tot roșie. Parcă e desprinsă dintr-un catalog Ikea.

— Nu aș fi crezut niciodată că ești genul care are ferigă. Am avut și eu una, dar s-a uscat.

Mă întorc la patul lui Joshua Templeman. Ating cu vârful degetelor fața de pernă.

— Ok. Ești cam ciudată.

Încerc să mișc tăblia, dar e solidă.

— Încetează. Așază-te pe canapea. Ți-am făcut un ceai.

Merg cu spatele, ca un rac, înspre living.

— Cum poți să stai acolo și să mă privești cum caut prin toată casa?

Iau perna modernă și o îndes în spatele meu. Îmi dă o ceașcă, pe care o țin ca pe o armă.

— M-am uitat peste tot. Acum e rândul tău.

Sunt cam confuză, dar încerc să maschez asta cu o glumă.

— Te-ai zgâit la toate pozele pe care le am cu tine?

— Nu. Nu ți-am găsit albumul. Dar știu că ai 26 de Tata ștrumfi și nu îți împături cum trebuie așternuturile.

Stă confortabil de cealaltă parte a canapelei, cu capul într-o parte. Atârnă destul de des în scaunul de la birou, dar nu l-am văzut niciodată în pozițiile astea, atât de relaxate. Nu pot să mă opresc din a-l privi.

— Cearșafurile sunt prea mari. Nu am brațele destul de lungi.

Oftează și dă din cap.

— Asta nu-i o scuză.

— Te-ai uitat și în sertarul cu lenjerie?

— Bineînțeles că nu. Am păstrat ceva pentru data viitoare.

— Pot să mă uit în al tău?

Încep să o iau razna. Mi-am lăsat mințile în pragul casei lui. Sorb din ceai. E ca nectarul.

— Acum, Shortcake. O să facem ceva puțin neobișnuit.

Dă televizorul pe unmute, ia o înghițitură din ceașca lui imensă și începe să se uite la reluarea filmului *Camera de Urgență,* ca și cum am face asta în fiecare seară. Inima îmi bate nebunește și încerc să mă concentrez. Hai, că nu e mare lucru. Stau pe canapeaua lui Joshua Templeman.

Îmi pun capul pe-o parte și mă uit la el cât durează episodul, urmărind scenele intense cu operații, reflectate în ochii lui.

— Te plictisesc?

— Nu, răspunde absent. Sunt obișnuit.

Nu suntem normali. Minutele trec, el continuă să își bea cafeaua și eu să mă holbez.

Are un pic de barbă, pe care nu am văzut-o la birou, îmi explodează pieptul de emoție.

Corpul și creierul meu sunt gata de atac, de fiecare dată când sunt în prezența lui. Când mă privește, mă uit în altă parte. Își pune mâna între noi, cu palma în sus și se uită din nou la televizor.

E ca și când a lăsat o farfurie cu semințe și acum stă liniștit, așteptând găina lașă să facă o mișcare. Îi ridic mâna și îi împletesc degetele într-ale mele. Pentru o secundă mă sperii, pentru că nu

reacționează, dar căldura mâinilor lui începe să crească în palma mea. Simt un fior profund, minunat. Ne ținem mâinile împreunate pe canapea, ia cana cu cealaltă mână și dă din cap la ecran.

— Urmăresc filme cu doctori ca să îi fac în ciudă tatălui meu. Îl înnebunesc. Nu ai putea niciodată să te uiți la așa ceva în casa lor.

— De ce? Nu par reale?

Mă bucur că pot să mă concentrez și la altceva decât la relația mâinilor noastre.

— Nici gând. Sunt ficțiune 100%.

— Prefer *Lege și Ordine.* Îmi place la nebunie când un angajat al unui restaurant găsește un trup în tomberon.

— Sau un om care plimbă câinii, în Central Park.

Arată înspre ecran cu ceașca de cafea.

— Așa-zisul doctor nici măcar nu poartă mănuși.

Se încruntă la ecran, profund lezat. Arta ținutului de mână este subestimată și e rușinos că un gest atât de simplu aproape îmi taie răsuflarea. Îmi acoperă cu degetele lui dosul palmei și îmi ajung până la încheietură.

Mereu m-au intimidat bărbații bine făcuți. Îmi amintesc de foștii mei iubiți și îmi dau seama că nu există termen de comparație. Cu ei era mai ușor. De la egal la egal. Niciunul nu a avut constituția și atitudinea asta, atât de masculină.

Umerii făcuți și proeminenți echilibrează bicepșii ușor curbați. Cotul și încheieturile mâinilor arată de parcă sunt desenate. Cum o fi să stai întinsă sub un asemenea bărbat? Ar fi ucigător.

Josh se uită la *Camera de Urgență* și cască, fără să își dea seama că încerc să estimez cât de mare îi e pieptul, ca un prădător carnivor.

Diferența de mărime a fost mereu motiv de ceartă în interacțiunile noastre zilnice, de la birou. Am încercat să mă arăt mai puternică în singurul mod la îndemână: cu mintea și gura. Cred că m-a

schimbat. Acum cred că îmi plac mușchii. Încep să respir mai tare și mă privește.

— Ce e cu privirea asta ciudată? Relaxează-te.

— Mă gândeam la cât de mare ești.

Mă uit la mâinile noastre, împreunate. Îmi mângâie încet palma cu degetul arătător. Când ne privim din nou, ochii îi sunt mai închiși la culoare.

— O să încap perfect.

Mi se face pielea de găină. Îmi strâng coapsele și din greșeală fac un pârț. Ce sexy!

Nu pot să rezist. Mă uit înspre dormitor, peste umăr. E atât de aproape încât nu i-ar lua mai mult de cinci pași ca să mă împingă pe saltea. Aș putea să îi simt limba pe piele în mai puțin de 30 de secunde.

— Arată-mi cum încapi perfect.

— O să îți arăt.

Palmele ni s-au unit perfect. Mi s-a încălzit ceafa, sub păr. Trebuie să mă sărute din nou. De data asta o să îmi bag limba sub a lui atât de puternic, încât o să geamă. Până o să mă apese cu ceva tare. Până o să mă ducă în dormitor și o să se dezbrace.

Cel mai lung episod din istorie e pe cale să se termine. Inima îmi bate de să îmi sară din piept.

Pune televizorul pe mute și își întoarce capul înspre mine. Începe *Jocul Privirilor.* Observ cum ochii îi devin negri, iar ceea ce urmează să se întâmple îmi taie respirația. Simt cum îmi pulsează toate părțile sensibile ale corpului. Simt o greutate caldă între picioare. Mă uit la gura lui. Se uită la a mea. Apoi la mâinile noastre, împreunate.

— Ce se întâmplă acum?

Îmi aruncă o privire. Următorul cuvânt ce îi iese din gură e ca o lovitură de bici.

— Dezbracă-te.

Tresar, râde și oprește televizorul.

— Glumesc. Hai. O să te conduc la mașină.

Râsul lui e ca un drog pentru mine. Ăsta e al treilea. Le îndes în buzunar. În gură.

— Dar… mă plâng. Am crezut că…

Se încruntă a mirare, de parcă nu înțelege ce vreau să spun.

— Știi…

— Mă cam doare să fiu dorit doar pentru trupul meu. Nici măcar nu am avut o primă întâlnire.

Se uită din nou la mâinile noastre.

— Din ceea ce văd, ai niște oase extraordinare. Pentru ce altceva ar trebui să te doresc?

Încep să îl strâng de articulații. E cea mai oribilă modalitate de seducție, dar se pare că nu îl deranjează. Cotul lui e prea mare ca să îmi încapă în mână. Din fericire, rochia îmi alunecă un pic când mă întind înspre el și ochii îi cad în decolteu.

Când stabilim contactul vizual, îmi dau seama că am spus ceva nepotrivit. E de acord, pentru că se încruntă.

— Nu o să o facem asta, acum.

Aproape că nu îmi vine să cred. Când îl privesc, închide ochii și trage puternic aer în piept.

Îmi dau seama cât de mult îmi doresc ca seara asta să nu se termine.

— Dacă te întreb ceva despre tine, îmi răspunzi?

— O să faci la fel?

Ne regăsim calmul.

— Bineînțeles. Nu așa e relația noastră? Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.

— Bine.

Își deschide ochii și pentru un moment nu mă pot gândi la nicio întrebare care să nu aibă prea multă legătură cu mine.

Ce *crezi cu adevărat despre mine? Ai plănuit totul cu atenție, dinainte, ca să mă dai peste cap? Cât de tare o să mă rănești?*

Încerc să par detașată.

— Hai să transformăm asta într-un joc. Așa cum facem mereu. E mai ușor. Adevăr sau provocare.

— Adevăr. Pentru că mori să îți spun provocare.

— Ce reprezintă semnele cu creion din agenda ta? Are legătură cu HR-ul?

Se încruntă.

— Zi-mi provocarea.

Îi simt parfumul cum mă înconjoară, discret. Canapeaua intimă, de pluș, mă face să mă apropii și mai tare de el.

— Chiar e nevoie să mai întrebi?

Se ridică și mă ridică și pe mine. Îmi prind mâinile în talia blugilor lui și îi simt fundul tare. Mi-e atât de poftă, îmi lasă gura apă.

— Nu putem să începem în seara asta.

Îmi scoate degetele din blugi.

— De ce nu?

Parcă sunt o cerșetoare.

— Am nevoie de mai mult timp.

— E doar zece jumate.

Îl urmez înspre ușa de la intrare.

— Mi-ai spus că vom face asta o singură dată. Am nevoie de mult timp.

Simt o înțepătură între picioare.

— Cât timp?

— *Mult.* Zile. Poate mai mult.

Strâng genunchii. Clipește des.

— Hai să sunăm mâine și să spunem că suntem bolnavi.

Sunt de neoprit în încercarea mea de a-l dezbrăca. Se uită la tavan și înghite cu putere.

— De parcă mi-aș irosi singura șansă într-o seară oarecare, de luni.

— Nu am irosi-o.

— Cum să îți explic? Când eram copii, Patrick își mânca imediat oul de Paști. Eu puteam să trag de al meu până la ziua mea de naștere.

— Când e ziua ta?

— 20 iunie?

— Ești Rac?

— Gemeni.

— Și de ce, mă rog, nu îl mâncai imediat?

Uau, chiar că mă pricep să fac lucrurile să sune murdar.

Îmi dă părul la o parte de pe umeri.

— Pentru că asta îl făcea pe Patrick să își piardă mințile. Mergea în camera mea și îl privea obsesiv. Mă întreba în fiecare zi dacă îl mănânc. Înnebunea. Îi înnebuneam și pe părinții mei. Chiar și ei mă implorau să îl mănânc. Când, în sfârșit, decideam să o fac, avea un gust mult mai bun, știind cât de mult îl doreau toți ceilalți.

Îmi mută umărul rochiei cu jumătate de centimetru înspre dreapta și îmi privește pielea, înainte să se aplece și să o miroasă. Îi simt respirația, mă gâdilă și empatizez cu toate ouăle de Paști care au fost torturate. Cât trebuie să fi suferit, sărmanele!

— E pervers să te excite o poveste din copilărie despre doi frați, nu?

Își apasă gura pe umărul meu și râde. Îmi vibrează tot corpul. Mă uit înspre dormitorul lui frumos, aranjat, și cu lumina încă aprinsă. Albastru și alb, ca o minunată cutie de la Tiffany. Un cadou cu fundă. O cameră în care vreau să îmi petrec zile întregi. O cameră din care n-aș mai vrea să ies.

— Luai câte o mușcătură, pe rând, or îl mâncai pe tot deodată?

— Cred că o să afli. Până la urmă.

Ia cheile și le zdrăngăne, în timp ce îmi iau haina pe mine. În lift, nu ne atingem. Mă conduce în liniște, până la mașină.

— Pa. Mulțumesc pentru ceai.

Îmi e rușine. M-am comportat nebunește în seara asta. De ce pot să mă comport normal cu un tip ca Danny, dar când vine vorba de Josh parcă devin o idioată? Simt ceva care mă înțeapă, în mână, și privesc în jos. La naiba, e mașina de jucărie.

— Sunt o ciudată.

Îmi iau fața în mâini și simt roțile mici pe obraji.

— Da.

E amuzat.

— Îmi pare rău.

— Ți-o fac cadou.

Primul lucru pe care mi-l dă, în afară de trandafiri. Sunt onorată și mă uit la ea cu atenție. Are inițialele JT scrijelite pe partea de jos.

— E o comoară din copilărie? Pare veche.

Cred că nu i-aș mai da-o înapoi, nici dacă s-ar răzgândi.

— Poate începi să îți faci o colecție. Cred că am făcut ceva nemaipomenit pentru noi. Am reușit să ne controlăm. Un episod întreg din Camera de Urgență.

— Știi cum să mă ții de mână.

— Probabil nu mă pricep la multe lucruri, dar încerc să o fac bine, îmi spune.

E cel mai ciudat lucru pe care mi-l putea spune și simt că a mai căzut un zid între noi.

— Mulțumesc. Ne vedem mâine.

— Nu o să ne vedem. Îmi iau liber, mâine.

El nu își ia niciodată liber.

— Ocazie specială?

Mă uit în sus, la apartament și simt un val de singurătate.

— Am o întâlnire.

Când simt că am reușit să dețin controlul tuturor sentimentelor care mă copleșesc, se întâmplă ceva. Nu mă așteptam la asta. Mă simt de parcă cineva mi-a spus că a fost anulat Crăciunul. Fără Josh în fața mea? Mă mușc de buze, ca să tac.

Te rog, mă implor. *Te rog urăște-l pe Josh din nou. E prea greu.*

— Nu o să îți fie dor de mine, nu? Poți să faci față de una singură unei zile de marți.

Atinge mașina din mâna mea și învârte un pic roțile.

Încerc să fiu nonșalantă, dar mă citește.

— Să îmi fie dor de tine? O să îmi fie dor de fața ta drăguță. Dar cam atât.

Sper că am reușit să fiu măcar puțin sarcastică. Tremur din tot corpul. Mă târăsc până la mașină. Bate în geam ca să mă atenționeze să blochez

ușile. De abia după câteva încercări, reușesc să bag cheia în contact.

În oglinda retrovizoare îl văd pe Josh, imperturbabil, până când se face mic, doar un alt om între atâtea miliarde, dar nu îmi pot lua ochii de la el până nu dispare de tot.

Când ajung acasă, încă am mașinuța în mână.

Capitolul 15

Stau la birou, cu ochii holbați, și mă uit la locul gol de la biroul lui Josh. Biroul e rece. Tăcut. Un rai al birourilor. Oricare dintre colegii de la cubiculele de jos ar ucide pentru liniștea asta.

Josh ar trebui să fie în fața mea, într-o cămașă albă, cu dungi. Ar trebui să tasteze la un calculator, să se încrunte, să tasteze din nou.

Dacă ar fi aici, s-ar uita la mine și când privirile ni s-ar conecta, o bulă de energie luminoasă ar răsări în mine. Aș numi-o plictiseală. Sau nemulțumire. Aș numi-o ceva ce nu ar fi.

Mă uit la ceas. Un minut e o eternitate. Ca să mă distrez, mă joc cu mașinuța pe mouse pad și scot de acolo cartea de vizită a florarului.

Ești mereu frumoasă.

Mă uit la propria-mi reflexie din sticla care mă înconjoară. Mă uit la perete, la tavan, mă analizez din diferite unghiuri. Cuvintele astea trei nu îmi sunt îndeajuns.

Întorc cartea de vizită a florarului și văd adresa. Îmi vine cea mai bună idee și chicotesc cu voce tare. Înșfac geanta și mă duc la exact aceeași florărie. Înainte să îmi pierd calmul, îi spun să îmi pregătească un buchet de trandafiri albi, împreună cu o felicitare.

Habar nu am ce o să scriu, până când mâinile o fac singure:

Nu te doresc doar pentru trupul tău. Te doresc pentru mașinuțele de jucărie. Shortcake.

Brusc mă cuprinde un val de neîncredere, dar florarul a luat deja felicitarea și a dus buchetul în camera din spate.

Florile astea sunt doar o glumă. Atât. Și el a făcut-o, iar nouă nu ne place să rămânem datori. Îmi strecor cartea de credit înapoi, în poșetă, și mi-l imaginez cum deschide ușa. Și fața pe care o face.

Mă hazardez. Și nu ar trebui să fac asta.

Pe drum înapoi cumpăr cafea și bat discret la ușa lui Helene.

— Bună. Te întrerup din ceva?

— Da. Slavă Domnului! exclamă, și își aruncă ochelarii cu atâta forță, încât se izbesc de podea. Cafea. Ești o sfântă. Sfânta Lucy a cofeinei.

— Și asta nu e totul.

Scot dintr-o cutie, de sub braț, niște macarons, cu etichetă *Made in France.* Îi țin în sertar de ceva timp, în caz de urgență. Sunt o lingușitoare!

— Am spus sfântă? Am vrut să spun zeiță.

Deschide dulapul din spate și scoate o farfurie; e delicată, pictată cu flori și suflată cu aur. Bineînțeles.

— E așa de liniște pe aici, azi. Nu sunt obișnuită să nu se uite nimeni urât la mine.

— Obișnuiește-te. Se holbează cam des la tine, nu, draga mea? Am observat la ultimele ședințe. Ochii ăia ai lui, albastru închis, sunt cam atrăgători. Cum merge cu pregătirile pentru interviu?

Deschide cutia de macarons cu coupe-papierul din argint și mă bucur că, pentru moment, nu e atentă. Pune, cu grijă, macarons pe farfurie și luăm amândouă. Eu aleg unul alb, cu vanilie, ca și cămașa care nu e azi, pentru că sunt dramatică.

— Sunt mai pregătită ca niciodată.

— Nu sunt în comisia de interviuri, așa că nu e conflict de interese dacă exersăm azi, un pic. Cum iese prezentarea?

— Mi-ar plăcea tare mult să îți arăt ce am făcut până acum.

— Bexley a făcut tot felul de comentarii. Nu știu ce mă fac, Lucy, dacă nu iei interviul…

Se uită pe fereastră, supărată. Își trece o mână prin păr și îl aranjează. E perfect. Strălucitor. Aș vrea ca și părul meu să fie atât de ascultător.

— Cu ușurință ar putea să ia el jobul. Josh are o minte pragmatică. Eu sunt mai literară.

— Nu sunt neapărat de acord. Dar dacă vrei, am putea să vă împerechem și să creăm noua generație de angajați B&G. E prima oară când te aud spunându-l Josh.

Mă prefac că am gura prea plină. Mestec și arăt înspre gură și dau din cap și reușesc să obțin 20 de secunde. Sper să sune telefonul.

— Oh, știi. Cred că… așa îl cheamă. Joshua. Hm, Josh Templeman. Joshua T.

În timp ce mănâncă, mă privește cu un interes viu.

— Ai o strălucire stranie, azi, dragă.

— Nu, nu am.

M-a prins. Începe să iasă la iveală tot jocul meu cu Josh.

— Sunteți toți un pic confuzi și speriați. E vorba despre întâlniri.

— E un pic confuz, totul. Danny e drăguț. Chiar e.

— Iubiții mei preferați din tinerețe nu erau tocmai drăguți.

Se aude un zgomot în ușa domnului Bexley, care e lângă cea a lui Helene. Îi sunt profund recunoscătoare Rățuștei Grase și Scunde pentru că ne-a întrerupt.

— Intră, spune ea răstit.

Intră val vârtej și încremenește când mă vede pe mine și cutia cu macarons de pe birou.

— Ce vrei?

— Nu contează.

Stă acolo, nemișcat, cu ochii la birou, până când ea oftează și îi întinde farfuria. Ia două. Ezită la al treilea. Pot să jur că Helene e amuzată când el se întoarce, iese și închidă ușa fără să spună un cuvânt.

— Doamne ferește, parcă miroase zahărul. L-am servit doar ca să îi încurajez diabetul.

— Ce voia?

— E singur fără Josh. Va trebui să se obișnuiască.

— Când putem să exersăm un pic prezentarea?

— Exact acum. Uimește-mă, draga mea.

Văd că i-am captat atenția chiar de la introducere.

— În prezentare propun un nou proiect de tehnologizare a backlistului. Am luat ca exemplu primele 100 de cărți publicate de Gamin și de Bexley. Doar 55% sunt disponibile în format electronic.

— IPad-urile sunt un moft, intervine domnul Bexley, care stă în ușă și mestecă.

— Cine ar vrea să citească de pe o bucată de sticlă?

— E demonstrat științific că piața cărților electronice e în creștere în cazul persoanelor de peste 30 de ani, le explic, încercând să fiu calmă.

De când e acolo? Cum a deschis ușa atât de silențios? Mă concentrez pe Helene și încerc să îl ignor.

— E o oportunitate imensă, pentru noi toți. Putem să reînnoim contractele cu autorii pe care nu i-am mai tipărit. Oferă o șansă de dezvoltare oamenilor din interiorul companiei care pot digitaliza conținutul, celor de la design și să aducem vechile cărți B&G pe lista de bestseller. Lumea editorială e în continuă dezvoltare și trebuie să ținem pasul.

— Te rog, pleacă, îi spune Helene peste umăr domnului Bexley.

Ușa se închide, dar pot să jur că încă îi văd umbra picioarelor pe sub ușă. Dacă îi dezvăluie lui Josh strategia mea, o să câștige. Mă duc la ultimul slide.

— Dacă o să am norocul să obțin poziția asta, o să încerc să demarez proiectul cu cărțile în format electronic. Am creat un buget inițial, la care o să ajung peste câteva slide-uri. Coperțile acestor cărți o să trebuiască să fie create din nou. Costurile implică și angajarea a trei designeri, pe parcursul a doi ani.

Mă duc la propunerea de proiect. Helene îmi pune întrebări în legătură cu câteva subiecte, îi răspund și îmi motivez cu ușurință toate propunerile. În sfârșit, ajung la ultimul slide. Helene se uită la monitor atât de mult, încât verific să văd dacă nu a orbit.

— Draga mea. Foarte, foarte bine.

Îngenunchez lângă scaunul ei. Are lacrimi în ochi, îmi ia câteva șervețele din mână și suspină.

— Am fost egoistă să te țin aici, spune încet. Nu… nu pot fără tine. Dar acum văd cât de mult am greșit. Ar fi trebuit să fac mai mult ca să ajungi în echipa editorială, după fuziune. Și tu erai supărată pentru că ai pierdut o prietenă.

Nu pot să spun nimic. Nu știu ce să spun.

— Dar de fiecare dată când mă gândeam să angajez pe cineva în locul tău, îmi aminteam cât de bună ești în ceea ce faci, cum, practic, faci biroul ăsta să funcționeze și mă ajuți să rămân întreagă la cap. Și apoi îmi spun, că hai, mai merge încă o lună.

— Îmi fac treaba. Atât, spun, dar clatină din cap.

— Încă o lună. Și încă una. Și asta te-a rănit, Lucy. Aveai ambiții. Îți doreai anumite lucruri. Aveai idei. Dar nu puteam să te las să pleci.

— Așadar, prezentarea a fost ok?

Râde și își șterge ochii.

— O să fii promovată. Și o să ducem B&G în joc, cu proiectul tău. Împreună. Vreau să fiu alături de tine, să fim colege. Să îți fiu mentor a fost, probabil, unul dintre cele mai bune lucruri din cariera mea.

Se uită la ultimul slide și se oprește.

— Dar trebuie să știu. Dacă nu ar fi fost interviul pentru noua poziție, ai fi păstrat această idee doar pentru tine? De ce să o faci?

Mă îndrept, pe tocuri, și îmi privesc mâinile.

— Bună întrebare.

Câte alte lucruri a scos din mine ideea promovării?

— Credeam că știi că ideile tale sunt importante.

Începe să fie anxioasă.

— Cred că așteptam momentul potrivit. Sau nu aveam încredere. Acum sunt forțată să fac asta. Cred. Chiar dacă nu obțin jobul, toată chestia asta… m-a trezit.

Mă gândesc la seara trecută, cum l-am sărutat pe Josh sub felinar și apoi îmi amintesc.

— Dacă domnul Bexley îi spune lui Josh despre prezentarea mea?

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Dacă o să fie găsit mort, în râu, va trebui să îți ții gura închisă și să îmi oferi un alibi. Concentrează-te pe săptămâna viitoare. Am o sugestie.

— Excelent.

Iau stickul și mă așez din nou în fața ei.

— Dă-i drumul.

— De ce să nu ai pregătit deja un ebook pentru prezentare? Ia ceva din catalog, transformă cartea în format electronic și expune câte ore durează, ce costuri salariale presupune să publici pe hârtie. Costul de creație. Va dovedi că ai dreptate în ceea ce privește bugetul.

— Da. E o idee bună.

Sorb din cafeaua călduță.

— Crezi că numerele sunt punctul forte al lui Josh, nu? Asta e șansa ta să demonstrezi că ești la fel de capabilă să creezi un buget de bază pentru proiectul nou.

Aprob din cap și caut printre notiție, iar mintea o ia înainte.

— Dar că să fie cinstit, nu poți să folosești resursele companiei pentru asta. Fii creativă. Folosește-ți contactele. Poate un freelancer.

Bineînțeles că vorbește despre Danny. Îmi notez câteva chestii, pentru mine, în timp ce stinge proiectorul.

— O să mă ocup de asta, îi spun foarte sigură pe mine.

— Nu am niciun dubiu, draga mea.

Helene se uită la ușa învecinată și se strâmbă.

— Te-ai mai gândit în ultimul timp la conflictele cu Josh? Am o teorie interesantă.

Chicotește.

— Nu știu dacă sunt pregătită să o aud.

Mă aplec pe biroul ei.

— Poate nu e tocmai potrivit, dar iată. Josh a crezut că minți în legătură cu întâlnirea pentru că nu suportă gândul că ai putea fi cu altcineva, în afară de el.

— Oh. Hm. Ah.

Încerc toate combinațiile de vocale. Simt cum mi se încinge pieptul, gâtul, fața, rădăcina părului, până devin roșie din cap până-n picioare.

— Gândește-te la *asta,* și mai bagă un macaron în gură.

Deschid gura, ezit, o închid și mai fac asta de câteva ori. Se ridică, se scutură de firimituri și mă privește șiret.

— Trebuie să plec. Îmi vine omul care se ocupă de apa caldă, la trei. De ce vin mereu la cele mai nepotrivite ore? Mergi și tu acasă, dragă. Nu arăți prea bine.

Rămân la birou, după ce pleacă. Totul e foarte clar. Ar trebui să îl sun pe Danny, să vorbim despre ebookuri, dar de fiecare dată când ridic receptorul îl pun la loc. Ca să fiu profesionistă, caut cartea lui de vizită și îi scriu să ne întâlnim a doua zi. Habar nu am ce tarif are, dar acum e totul sau nimic.

Am un mesaj. Mi se strânge stomacul. Inima o ia la sănătoasa.

Joshua Templeman: *Mă bucur să aud asta.*

Așadar, a primit trandafirii. Îmbrățișez telefonul.

Interviul ăsta e cel mai groaznic Purgatoriu. Atât de mulți oameni mi-au urat baftă, pe coridor. Nici nu pot să îmi imaginez cât de rușine mi-ar fi față de ei, dacă nu as reuși.

Dacă Josh ia jobul, va trebui să plec.

Mă uit la crucea din agendă, care îmi arată că interviul e săptămâna viitoare. Oricât de mult mi-a lăudat Helene prezentarea, trebuie să mă pregătesc și pentru cel mai rău scenariu. În business e bine să ai o strategie de ieșire. Am niște bani puși deoparte într-un binecuvântat cont, de care nu mă ating. Am vrut să plec într-o vacanță anul acesta, dar banii ăia o să fie salvarea mea. Poate va trebui să mă duc și să stau sub umbrelă la poarta principală a Sky Diamond Strawberries. Părinții mei probabil vor sări în sus de fericire. Nici măcar nu ar avea decența să fie dezamăgiți de mine.

Dacă Josh va obține jobul și îmi dau demisia, tristețea mea va ucide fluturașii din piept, pe care îi simt când se uită la mine?

Ar putea jocul nostru ciudat, fragil, să supraviețuiască în afara acestor ziduri? Prietenia cu Val nu a reușit. Am putea să ne vedem când voi auzi de succesul lui la B&G, iar eu voi sta coadă pentru un job?

Pe de altă parte, s-ar bucura de succesul meu, în timp ce umblă cu CV-ul prin oraș? E prea mândru. Dar nu sunt fără opțiuni. Am niște contacte ale unor edituri micuțe. Dar asta ar însemna că nu îi sunt fidelă lui Helene. Aș putea să o rog să mă transfere într-o altă echipă. Poate e timpul să încep de jos, în echipa editorială. Dar dacă rămân la B&G, asta înseamnă aproape sigur că Josh va fi noul COO.

Nici nu e nevoie să spun că nu aș mai avea nicio șansă să stau din nou pe canapeaua lui.

Viața ar fi mai ușoară dacă l-aș putea urî pe Joshua Templeman. Mă uit la scaunul lui gol, închid ochii, albastrul dormitorului mi se perindă prin mine.

Sunt pe cale să pierd ceva ce nici măcar nu am avut.

∵

Plec devreme, așa cum mi-a sugerat Helene și caut ceva care să mă țină ocupată.

Totul e ordonat, mulțumită lui Josh. Caut licitații Online cu Ștrumfi și fac o evidentă a colecției actuale.

Număr Tata ștrumfii.

Mă uit în frigiderul gol și îmi amintesc de curcubeul de fructe și legume din al lui. Vreau să îmi fac o ceașcă de ceai, dar nu am. Aș putea să mă duc la magazin, dar în loc de ceai beau un pahar cu apă. Mi-e frig și mă înfofolesc într-un pulover.

Acum că i-am văzut apartamentul, nu pot să nu mă uit cu alți ochi la al meu. E așa de monoton. Pereți albi, covor bej, canapeaua de o culoare nedefinită, între alb și bej. Niciun covor cu forme și tablouri în ramă.

Îmi fac un duș și mă machiez, ceea ce e ridicol. De ce m-aș da cu parfum în decolteu? Sau mi-aș pune blugii frumoși? Nu e nimeni aici ca să mă vadă sau ca să mă miroase. Nu am unde să merg. A trecut atât de mult de când nu am mai sunat pe nimeni ca să ieșim în oraș. Mă așez și îmi tremură genunchii. Mă prăbușesc pe dinăuntru. Mă simt ca un magnet, care se zguduie. Așa se simt dependenții? Încep să îmi dau seama ce se întâmplă, dar nu pot să mi-o recunosc. Nu încă. A mai fost vreodată atât de înspăimântător să ții telefonul și să te uiți la un contact?

Joshua Templeman

Ar trebui să stau aici și să mă uit la…

Danny Fletcher

Ar trebui să îl sun pe Danny, să îi spun să ne mergem la un film sau să mâncăm ceva. Am putea discuta și pune la cale proiectul meu. E noul meu prieten. Ar veni oriunde i-aș cere, în douăzeci de minune. Pun pariu că ar face-o. Sunt îmbrăcată.

Sunt gata. Dar nu îl sun. În schimb, fac ceva ce nu aș fi crezut vreodată că voi face.

Apăs pe *Call.*

Imediat închid și arunc telefonul pe pat, ca pe o grenadă. Îmi șterg de șolduri palmele transpirate și scot un șuierat.

Telefonul începe să sune.

Apel de la Joshua Templeman

— Oh, salut, reușesc să spun cu greu, când răspund.

Îmi pun tâmpla pe podul palmei. Nu mai am niciun pic de demnitate.

— Am avut un apel ratat. A sunat o dată.

Se audă muzică tare, în fundal. Probabil bea ceva într-un bar, înconjurat de fotomodele înalte, în rochii albe, mulate.

— Ai treabă. Vorbim mâine.

— Sunt la sală.

— Cardio?

— Fiare. Seara trag de fiare.

Asta înseamnă că ziua face cardio. Scoate un mormăit ușor și se aude sunetul puternic de metal care cade.

— Ce s-a întâmplat? Nu îmi spune că s-a apelat din buzunar, din greșeală.

— Nu.

Nu are rost să mă prefac.

— Interesant.

Aud cum își ia niște haine, poate prosopul, și o ușă care se închide. Muzica oribilă se aude mai încet.

— Am ieșit. Nu îmi amintesc dacă ți-am mai văzut vreodată numele pe ecranul telefonului. S-a întâmplat ceva la serviciu?

— Știu. Exact la asta mă gândeam și eu. Urmează o tăcere apăsătoare. Nu. Nu e vorba despre serviciu.

— Ce păcat. Am sperat că Bexley a avut o embolie și a murit.

Râd. Apoi mă fâstâcesc.

— Am sunat pentru că…

Nu te-am văzut azi. M-am simțit dată peste cap, disperată și tristă și, habar nu am de ce. Dacă te-aș vedea, nu aș mai simți durerea ciudată din piept. Nu am prieteni. În afară de tine. Doar că tu nu ești prietenul meu.

— Da…?

Nu mă ajută *absolut deloc.*

— Mi-e foame și nu am de mâncare. Nu am nici ceai și la mine e frig. Și mă plictisesc.

— Ce viață tristă.

— Tu ai multă mâncare și ceai. Și la tine e mai cald și eu…

Liniște.

— Nu mă plictisesc când sunt cu tine.

Sunt mortificată.

— Dar ar fi mai bine să…

Mă întrerupe:

— Ar fi mai bine să vii încoace.

Mă simt eliberată.

— Să aduc ceva?

— Ce să aduci?

— Aș putea să iau niște mâncare, de pe drum.

— Nu. E în regulă. O să gătesc ceva. Vrei să vin să te iau?

— Mai bine vin singură.

— Probabil e mai sigur așa.

Amândoi știm de ce. Ar fi mai ușor să rămân peste noapte.

Mi-am luat deja poșeta, haina, cheile. M-am încălțat, închid ușa și alerg pe hol, până la lift.

— O să îmi arăți mușchii pe care i-ai lucrat?

— Am crezut că mă vrei pentru mai mult decât atât. Aud cum pornește mașina. Măcar nu sunt singura nerăbdătoare.

— Facem întrecere până la tine. Vreau să te văd tot transpirat. Trebuie să fim chit.

— Dă-mi jumătate de oră. Nu, o oră.

E alarmat.

— O să te aștept în hol.

— Nu pleca acum.

— Ne vedem în curând, îi răspund și închid.

Încep să râd când pornesc mașina și intru în trafic. E un joc nou, Să ne întrecem, cu două mașini în capete diferite ale orașului, care se grăbesc înspre centru. Mă înspăimântă cât de tare îmi doresc să fiu în casa lui, pe canapea. Îmi doresc asta atât de mult, încât dau din picior, agitată, la semafor. Pun pariu că face același lucru.

Când ajung pe trotuarul din fața casei lui, practic am epuizat toate scuzele, motivele, avertismentele. Sunt aici. Fug în hol.

Nu l-am văzut toată ziua și îmi e dor de el.

Săgeata liftului arată în sus. Îmi țin respirația. A ajuns.

Nu suportă gândul că ai putea fi cu altcineva, în afară de el.

Ușa se trântește și iată-l.

Capitolul 16

E ciufulit și transpirat, puțin aplecat, din cauza genții cu echipamentul de sală. Fruntea i se încrețește când mă vede, are o privire nesigură. Inima. Mea. Explodează.

— Am câștigat! strig în timp ce alerg înspre el.

Are îndeajuns de mult timp să întindă brațele, în timp ce sar. Mă prind cu mâinile și picioarele în jurul lui, iar el lovește peretele din spatele lui cu zgomot. Ușa se închide și reușește să apese butonul.

— Cred că, tehnic, eu am câștigat. Am ajuns în clădire înaintea ta, îmi spune deasupra capului.

— Am câștigat. Am câștigat, repet până începe să râdă și cedează.

— Bine. Ai câștigat.

Transpirația îi miroase a apă de ploaie și cedru, lăsând în urmă o dâră de parfum de pin și rozmarin, care îmi gâdilă nările. Îmi apăs fața în gâtul lui și inspir, o dată și încă o dată, până când liftul ne anunță că am ajuns la etajul patru. Încerc să îmi adun toate puterile ca să îi dau drumul, dar dependența de trupurile noastre unul peste celălalt e mai puternică decât voința mea.

— Bine, atunci, o ia în jos, pe hol.

Sunt agățată ca un urs koala de el, haina îmi flutură, poșeta mi se lovește de geanta lui de sală. Sper să nu dea peste vreun vecin.

Mă las pe spate îndeajuns încât să îi văd fața și ochii strălucind de bucurie. Își pune geanta lângă ușă și începe să caute printre chei.

— Orice bărbat ar trebui să fie întâmpinat așa.

— Nu te gândi la mine. Fă-ți treaba.

Îl îmbrățișez și mai tare. Gulerul i se pliază perfect pe obrazul meu. Are un hanorac cu glugă și trupul lui e ud. Aud cum își aruncă geanta în coș. Se descalță de adidași, iar asta nu pare tocmai ușor

și apoi îmi ia poșeta. Apasă un buton de pe termostat.

— Pe bune. Prefă-te că nu sunt aici.

Merge în bucătărie și se apleacă în față, ca să se uite în frigider, ceea ce mă face să îl strâng și mai tare. Umple un pahar și îmi apăs urechea pe gâtul lui, ca să îl aud cum înghite.

Îmi strâng picioarele și mai puternic în jurul lui, o mână îi alunecă pe fundul meu și îl strânge într-un mod prietenos.

— Ce ai în buzunar?

— Oh.

Îmi amintesc și mă simt ca o idioată. Mă dau jos.

— Nu e nimic.

— M-am rănit la mână.

Îmi scoate obiectul zgrunțuros din buzunar. Moare de curiozitate să vadă ce a găsit.

— E un ștrumf. Bineînțeles. Cu ce altceva să îți umpli buzunarele? De ce are un arc?

— Am vreo zece din ăștia. E Ștrumful cel Morocănos.

— Dacă nu aș ști cât de mult iubești ștrumfii, m-aș simți insultat.

Îi place. Zâmbește.

— Care-i treaba cu ștrumfii?

— Tata făcea mereu livrări în afara statului nostru. Pleca înainte de apus și se întorcea când mă băgăm în pat. Întotdeauna îmi aducea un ștrumf de la benzinăria de pe drum.

— Așadar îți amintește de tatăl tău. Ce drăguț.

— Vreau să spun că se gândea la mine.

— Mulțumesc că te-ai gândit la mine.

— Ei bine, și tu mi-ai dat ceva de al tău. Acum suntem chit.

— E așa de important? Să fim chit?

— Bineînțeles.

Observ o tablă mică, pe care e scris un plan de nutriție săptămânal. E *un ciudat.*

— Bine. Tu ești curată și eu nu. Trebuie să fac un duș.

— Cum de miroși atât de bine după ce ai fost la sală?

Mă duc în living și mă arunc pe canapea, cu un mormăit. Mă afund în ea, de parcă e făcută din spumă cu memorie.

Bună, Lucy, îmi spune canapeaua. *Știam că o să te întorci.*

— Nu cred că miros bine, răspunde el din bucătărie.

Aud apa cum fierbe, cum deschide frigiderul și o linguriță care scoate un clinchet.

— Ba da, bat în perna cu fundă. A conifere.

— Cred că e săpunul. Mamă îmi dă baxuri. Îi place să îmi pregătească pachete.

Apare în cameră, stau cu capul în jos, așa că îl văd invers. O bucată de umăr, tare, care iese din hanoracul ce a alunecat. Poartă un maiou pe dedesubt. Îmi e poftă. Pune o ceașcă lângă mine și îmi dă perna.

— Dă-ți jos hanoracul. Te rog. Nu o să fac nimic. Doar o să te privesc.

Își pune degetul pe fermoar și îmi mușc buza. Când îl închide până sus, urlu.

— Bea-ți ceaiul, perverso.

M-a cam lovit în stomac. Închide ușa dormitorului și după un minut aud dușul. Ridic o cutie. E o mașinuță de jucărie. Nu e visul oricărui bărbat să fie dorit pentru trupul lui? De ce mi-a reproșat asta?

Îmi pun sub gât pernă cu fundă. De data asta e o mașinuță neagră, asemănătoare cu a lui. Asta a făcut în ziua lui liberă?

S-a dus și mi-a cumpărat o jucărie?

Deschid pachetul și mă joc pentru un timp cu mașinuța. O plimb pe abdomen. Mi-l imaginez în duș cu săpunul, ca o perversă ce sunt.

Bineînțeles că pe măsură ce trec minutele, încep să mă agit. Nu știu de ce sunt aici. Tot ce știu e că

această canapea e noul meu loc preferat de pe pământ. Ar trebui să mă încalț și să plec. Ating ceașca. Nu s-a răcit îndeajuns ca să pot bea.

Trebuie să încep să mă comport normal. M-a cam luat valul. Mă gândesc la fetele cu care iese. Înalte, cool, blonde. O simt în oasele mele mici, de brunetă. Îmi amintesc că o dată m-am dus cu Val la un club, pe vremea când încă mai făceam chestii împreună, înainte de fuziune, înainte de singurătate. Am văzut fetele astea frumoase, plictisite, reci. Stăteau lângă bar și ignorau toți bărbații care le abordau. Val și cu mine ne-am petrecut restul serii imitându-le pe ringul de dans, făcând tot felul de figuri și râzând în hohote, sub privirile lor care ne săgetau. Aș putea să încerc și acum.

Când se deschide ușa dormitorului, sunt o femeie matură, picioarele încrucișate elegant, răsfoind o carte de medicină, sorbind din ceai. Și-a luat un tricou negru, moale și e cu picioarele goale. Nu poate să aibă un defect?

Se așază pe marginea canapelei, cu părul umed și ciufulit. Dau pagina și, din păcate, o imagine sângerie a unui penis erect îmi răsare în față.

— Încerc să fiu un pic mai normal.

Se uită la pagină.

— Și cum îți iese până acum?

— Mă bucur că nu e o carte 3D.

Se distrează de moarte. Îl urmez în bucătărie și îl privesc cum taie legumele, în bucăți ridicol de subțiri.

— Omletă e bine?

Înghit și trag cu ochiul la tablă. Marți: omletă. Mă uit ce e la cină pentru restul săptămânii. Mă gândesc cum să îl fac să mă invite din nou.

— Pot să te ajut cu ceva?

Dă din cap și sparge șase ouă într-un bol de metal.

— Și? Cum a fost la serviciu? Clar ți-a fost dor de mine.

Mă rușinez și îmi iau fața în mâini. Își râde un pic în barbă.

— A fost plictisitor.

Asta e adevărul.

— Nimeni cu care să te cerți, hm?

— Am încercat să mă iau de câțiva dintre oamenii drăguți de la payroll, dar s-au smiorcăit.

— Secretul e să găsești acea persoană care poate să facă față.

Scoate o tigaie și începe să călească legumele într-o singură picătură de ulei.

— Probabil Sonja Rutherford. Doamna înspăimântătoare de la corespondență, care arată ca o Morticia Addams albicioasă.

— Nu mă înlocui așa de repede. Îmi rănești sentimentele.

Gândul că așa ceva chiar se va putea întâmpla mă face să mă las pe el. Vreau să îi simt corpul. Spatele lui e cel mai confortabil loc în care îmi pot ascunde fața.

Când totul se va termina, îmi voi aminti momentul ăsta.

— Trebuie să îmi spui de ce ești aici.

— Azi… am fost puțin supărată, gândindu-mă că totul se va schimba?

— Doctorul Josh te diagnostichează cu Sindromul Stockholm.

— Știu.

Îmi ghemuiesc obrazul în mușchii lui.

— Poate îți e mai degrabă teamă de schimbare, decât de ideea de a sta singură, acolo.

Apreciez că nu a spus automat că va trebui să îmi caut serviciu.

— Mă tot gândesc la dormitorul albastru. Simt că trebuie să vorbim despre asta. Înainte să se scurgă timpul.

Aud cum pune ouăle în tigaie. Acoperă tigaia și o întoarce.

— Ești genul de om care trebuie luat cu ușurelul.

Deschid gura să protestez, dar continuă.

— Te cunosc, Luce. Și așa e. Te sperii tare. Imaginează-ți că facem sex. Aici, pe tejghea.

Lovește cu putere.

— Ai fi atât de ciudată apoi, încât nu mi-ai mai vorbi niciodată. Ai renunța la interviuri și ai pleca să trăiești în pădure.

— Și de ce ți-ar păsa? Mi-ar plăcea să locuiesc în pădure.

— Am nevoie să cooperezi. Și poate găsim o soluție în care nu rămânem fără timp.

Oftează și controlează omleta.

— Ai aventuri de o noapte? Adică mergi în cluburi, agăți țipe și le duci acasă?

Se strâmbă. Poate nu sunt singura care își imaginează pețitori fără față.

— Bineînțeles că nu. Dacă nu te iau pe tine în calcul. Iar cu tine nici de o noapte nu am parte, măcar.

Mă freacă ușor pe umăr, prietenește, și toți mușchii mei, încordați ca un arc, se mai relaxează. Mă apropii și îmi las toată greutatea pe el. Când îmi pun obrazul pe pieptul lui, mă învăluie căldura ce o emană.

— Încerc să mă asigur că atunci când o vom face, nu vei avea niciun regret.

— Mă îndoiesc că voi avea.

— Mă simt flatat.

Scoate omleta.

— Du-te înapoi pe canapea și dă drumul la televizor.

Mă afund în plușul perfect al canapelei. O să îmi transform iglu-ul într-un refugiu intim, unde să mă simt în siguranță. Am nevoie de lămpi, covoare, mai multe rafturi și un tablou cu Toscana. Găleți cu vopsea și un dormitor albastru pal. Lenjerie de pat alba și o ferigă.

— De unde ai luat canapeaua asta? Vreau una la fel.

— E singura de pe pământ, spune, din bucătărie.

— Pot să o cumpăr de la tine?

— Nu.

— Dar perna cu fundă?

— E unică.

— Cred că îți înțeleg strategia.

Mă uit un pic la televizor și Josh îmi întinde farfuria și o furculiță.

— Mă simt ca o ducesă când sunt aici. Nu trebuie să mă aștepți.

Îmi arunc pantofii sub măsuța de cafea.

— Există monștri oribili cărora le place, în secret, să răsfețe micile ducese. Ar trebui să lăsăm armele deoparte pentru vreo două ore. Începând de acum?

— Da. Hai să o facem. Yummy, ce bine arată.

Simt mirosul de busuioc proaspăt. Cum de e încă singur?

Se uită la știri și îmi ia farfuria goală. Apoi îmi dă un bol cu înghețată de vanilie. El nu și-a luat.

— De ce te mai chinui să ții ceva în congelator?

— În cazul în care am musafiri care vor ceva dulce.

Icnesc doar la gândul că asta se poate întâmpla.

— O lingură nu ți-ar distruge abdomenul ăla. E proteină, nu?

Se uită la bol și suspină. Îmi ia lingura și ia o gură mare.

— Oh, Doamne.

Își dă ochii peste cap de plăcere.

— Ar trebui să te răsfeți în fiecare seară cu ceva bun. Puțin. Nu are rost să fii așa de dur cu tine.

— Puțin zici, ha?

Mă fixează cu privirea.

— Bine.

Mai iau o gură mare de înghețată. Lingura îmi alunecă pe limbă. Obscen. Limba lui, limba mea. Ling lingura și mă privește, își încordează pieptul, respiră repede.

Desface o pătură gri și moale, o pune peste mine și stau întinsă acolo ca un copil răsfățat. Stă în

capătul celălalt, aproape de picioarele mele, și îi privesc profilul când se întinde pe marginea canapelei să ia cartea de medicină de pe jos.

— Pari supărat.

— Sunt… fericit.

Pare surprins.

— Ciudat.

— De ce mai ai cărțile alea? Asta are atâtea penisuri în ea.

— Trebuia să urmez tradiția familiei. Nu am reușit să fiu ca ei, cred. Și multe dintre cărți sunt ale mamei. Sunt destul de vechi, dar a vrut să le am eu.

Deschide cartea la prima pagină și își trece mâinile peste scrisul de mână. Vreau să îl întreb despre părinții lui, dar, cunoscându-l, o să se închidă în el.

— Doctorul Josh. Ai fi fost un doctor sexy.

— Oh, bineînțeles.

Lasă cartea și zappează.

— Ce le-ar mai fi bătut inima pacientelor tale!

Îmi ia bolul gol. Mă sărută pe maxilar până încep să gâfâi și îmi ia pulsul, ca un expert.

— Să vedem. Gândește-te la mine în haină albă, cu stetoscopul care îți alunecă în decolteu.

Aproape că simt discul rece, pe piele. Tremur și simt cum mi se întăresc sfârcurile.

— Mă faci să am o fantezie nouă, spun șmecherește și zâmbește.

— Cred că m-aș descurca.

Încep să mă gândesc cum ar fi viața noastră sexuală. Ne jucăm diferite jocuri în fiecare zi; e de la sine înțeles că s-ar sfârși în pat. Imaginea mă izbește atât de puternic, încât simt corpul cum mi se strânge, se golește și îl dorește.

Să îi simt vocea în spatele urechii, când stăm în ușa dormitorului lui. Ce ne jucăm acum?

— M-aș preface că sunt bolnavă în fiecare noapte.

— În fiecare noapte?

Încă îmi ia pulsul, se uită la ceas, buzele i se mișcă în timp ce numără. E atât de sexy să simt inima cum îmi bate tot mai tare. Până la urmă, îmi dă drumul.

— Îți cam bate inima. Și ai privirea excitată. Cred că e destul de serios.

— O să mor?

— Îți recomand odihnă completă pe canapea, sub supravegherea mea. Însă doar te ating. Și gata.

— Aș face o glumă proastă despre felul în care mă vizitezi la pat, dar ar fi redundant.

Mă strecor din nou sub pătură

— Îți imaginezi ce vizite aș face. Aș fi oribil. Aș speria bolnavii.

— De asta nu ai vrut să fii doctor? Pentru că urăști oamenii?

— Nu a fost să fie.

Vocea îi devine aspră.

— A fost ceva ce ți-a plăcut?

— Mi-a plăcut aproape tot. Eram bun la teorie. Am o memorie bună. Și nu urăsc toți oamenii. Doar… pe majoritatea dintre ei.

— Și practica? Ai avut o experiență neplăcută? Te-au obligat să îți bagi degetul în fundul cuiva?

Râde cu atâta poftă de i se încrețesc cutele de lângă nas.

— Nu începi să lucrezi direct pe oameni. Și nu începi cu fundurile. Ce e în capul tău, de poți să gândești așa ceva?

— Cadavre. Pun pariu că ai văzut cadavre. Cum a fost?

Mă gândesc la toate scenele de autopsie din *Lege și Ordine.*

— Odată, tatăl meu…

Ezită, se uită într-o parte, se gândește. Nu îl forțez. După o pauză lungă, continuă.

— Tata, în înțelepciunea lui, a decis să îmi dea niște activități mai puțin formale, la spital, în vacanța dinainte de a merge la facultate. O parte au fost în regulă. Am fost pasat pe la câțiva doctori,

majoritatea prea obosiți ca să îl refuze. Dar într-o după-masă mă bate pe spate și îmi prezintă un legist și mă lasă cu el.

Încep să mă simt groaznic.

— Nu trebuie să îmi spui, dacă îți e greu.

— Nu, e în regulă. Cred că a fost botezul suprem al focului. Am rezistat cinci minute. Și am vomitat. Mirosul de cadavru, chimicalele… mi-au lăsat un gust în gură. Cred că din cauza asta am început să mănânc bomboanele mentolate. Au trecut ani și încă mai simt, uneori, mirosul acela.

Îmi ridică brațul și îmi miroase încheietura mâinii.

— Pielea ta miroase ca bomboanele. Până în acel moment era clar că voi studia medicina. Stră-străbunicul meu a fost doctor, iar asta a fost dintotdeauna vocația celor din familia Templeman. Dar după ce am văzut omul acela, cu pieptul deschis, a fost începutul sfârșitului.

— Ai reușit să rămâi până la sfârșitul autopsiei?

— Am reușit să rămân încă un an. Și apoi am renunțat.

E răvășit de amintiri și vulnerabil.

— Așadar ai venit să mă investighezi în legătură cu alegerile pe care le-am făcut în viață?

Îi iau degetele și îi pun mâna într-a mea.

— Nu voiam să fiu niciunde altundeva în seara asta. Simțeam că nu îmi găsesc locul.

Sunt mândră că am avut curajul să i-o spun.

Se întoarce înspre mine și expresia din ochii lui e mai blândă.

— Îmi tremurau picioarele uite așa.

Îi arăt și zâmbește în colțul gurii.

— Să mă vezi cum am condus, până aici. Râdeam ca un om care tocmai a ieșit din închisoare. Eram absolut înnebunită.

— Crezi că, în sfârșit, ai luat-o razna?

— Sigur. Nevoia ciudată să îți privesc fața frumoasă m-a copleșit total. Aveam energia a douăzeci de bombe atomice.

— De ce crezi că mă duc la sală atât de mult?

Mă inundă fericirea. Mă ridic și mă reazăm de el, capul îmi cade perfect pe gâtul lui. E adevărat. Sunt plină de el.

— Nu trebuie să îți motivezi alegerile. Să dai vreo explicație. Nimănui. Nici măcar mie.

Dă încet din cap și îl acopăr cu pătura.

Nu mi-aș fi imaginat niciodată că într-o zi voi sta pe o canapea, cu gust de vanilie în gură, cu capul pe umărul lui Joshua Templeman. Va fi un dezastru. Închid ochii și respir.

— Vreau să știu de ce ai fost atât de tristă azi, Shortcake.

E straniu cum reușește să îmi simtă schimbările de stare.

— Pur și simplu. Mă gândeam la tot ce risc.

— Spune-mi.

— Nu pot. Tu ești inamicul meu.

— Ești extraordinar de intimă cu inamicul tău.

E adevărat. Mă simt confortabil. Intimă.

— Nu vreau să vorbim despre mine. Nu vorbim niciodată despre tine. Cred că nu știu mai nimic despre tine.

Își împletește degetele în ale mele și ne punem mâinile pe abdomen.

Fac cercuri micuțe și suspină.

— Bineînțeles că știi. Hai, spune-mi ce vrei să știi.

— Știu lucruri superficiale. Culorile cămășilor tale. Ochii tăi albaștri superbi. Trăiești cu bomboane mentolate și mă faci să mă simt ca o scroafă. Sperii fără milă trei sferturi din angajații B&G. Și asta doar pentru că pe ceilalți nu îi cunoști.

Se strâmbă.

— Dar câte chestii drăguțe.

Continui să enumăr ce știu despre el.

— Ai un creion pe care îl folosești în niște scopuri secrete, care cred că au legătură cu mine. Îți speli și usuci hainele o dată la două zile.

Proiectorul din boardroom te deranjează la ochi și îți dă dureri de cap. Ești bun să sperii oamenii cu tăcerea ta. E strategia ta în meetinguri. Stai acolo îi săgetezi cu privirea, până când adversarul cedează.

Tace.

— Ah, și în secret ești un om bun.

— Cu siguranță știi mai multe despre mine decât toți ceilalți.

Simt că e tensionat. Când îl privesc, pare răvășit.

Faptul că știu atâtea despre el l-a speriat de moarte. Din păcat, următorul lucru pe care îl spun, s-ar putea să îl deranjeze.

— Vreau să știu ce îți trece prin cap. Vreau să îți storc creierii ca pe o lămâie.

— De ce vrei să știi atâtea despre mine? Credeam că o să fiu o aventură sexuală pe care o vei trece pe listă înainte de a te așeza la casa ta cu Domnul Drăguț.

— Vreau să știu pe cine folosesc și transform într-un obiect. Care e mâncarea ta preferată?

— Înghețată de vanilie. Să o mănânc direct din bol, cu lingura ta. Și căpșunile.

— Vacanța de vis.

— Sky Diamond Strawberries.

Când mă uit la el, un pic nervoasă, o lasă mai moale și arată înspre rama de pe perete.

— Exact vila aia din Toscana.

— Vreau să mă cațăr în tabloul ăla. Ce ai face acolo?

— Aș înota într-o piscină mozaicată.

Zâmbește când vede câtă plăcere îmi face imaginea aia.

— Piscina are o fântână pe undeva? Un leu care scuipă apă?

— Da. Are. După ce înot, mă întind la umbră și mănânc struguri și brânză. Apoi beau un pahar mare cu vin și adorm cu o carte pe față.

— Tocmai ai descris raiul. Și apoi ce se întâmplă?

— Am uitat să spun că o fată frumoasă înoată cu mine, în piscină și apoi dormim împreună. Îi e foame. Mai bine i-aș aduce niște paste. Carbohidrați și ulei, acoperite cu brânză.

— Îmi place fantezia asta culinară, reușesc să spun.

Îmi doresc atât de mult să fiu fata aceea, de îmi vine să urlu.

— Ne-am întoarce în vilă, pe întuneric și i-aș trage fermoarul rochiei roșii. I-aș da șampanie și căpșuni, ca să prindă forță.

— De unde îți ies toate astea?

Sunt atât de fermecată, încât aproape că mă bâlbâi. Dacă ăsta e vacanța visurilor lui, nu i-aș supraviețui în dormitor.

— Apoi m-aș trezi și aș face toate astea din nou, a doua zi. Cu ea. Săptămâni întregi.

Mă uit la tablou și îmi imaginez cum stăm amândoi sub cerul întunecat, înstelat, luminile îndepărtate ale mașinilor luminează rândurile de copaci de la marginea drumului.

Trebuie să spun ceva. Orice. Mă privește, evident amuzat.

— Norocosule.

Râde din tot sufletul.

— Următoarea întrebare.

— Ai eșuat pe o insulă pustie. Care ar fi cele trei lucruri pe care le-ai luat cu tine?

— Un cuțit. O prelată.

Se gândește îndelung la al treilea lucru.

— Și pe tine. Ca să te enervez, adaugă.

— Nu sunt un obiect. Nu se pune.

— Dar aș fi atât de singur pe insulă.

Mă gândesc la el, singur, în toate ședințele.

— Ok. Ne târâm pe plajă și te înjur pentru că m-ai luat din civilizație și de la produsele de îngrijire a părului și de la ruj. Apoi?

Fiorul pe care îl simt când își mișcă buzele pe lobul urechii mele zguduie canapeaua. Când îi simt gura, pe gât, gem tare.

Stinge televizorul și pentru un moment sunt sigură că mă va da afară. Sau mă va lua în brațe și mă va arunca pe pat. Nu știu. Îi simt degetele cum alunecă, delicat, prin părul meu, până ajung la ceafă. Mor de plăcere.

— Ți-aș construi un adăpost și ți-aș găsi o nucă de cocos și apoi ne-am petrece timpul împreună.

— Cum?, abia reușesc să șoptesc.

— Probabil așa.

Și mă sărută.

Capitolul 17

Respirăm puternic și în cameră nu mai e oxigen.

Aseară m-a sărutat în stradă în așa fel încât să vreau mai mult. Acum știu care a fost problema mea, azi. Tânjeam. Încă văd imaginea noastră, în Toscana, pe măsură ce ne sărutăm cu gura deschisă, îmi atinge limba cu a lui și respiră. Suspină. Își dorea asta. Tânjea la fel de mult ca mine. Gura mea are gust de vanilie, a lui de mentă. Combinația e delicioasă.

S-a întâmplat un miracol, și nici măcar nu știu când, dar știu că se întâmplă chiar acum. Joshua Templeman nu mă urăște. Nici măcar puțin. Nu are cum, când mă sărută așa.

Își ia o mână din păr și mă mângâie pe față, îmi strânge carnea, mă sărută și mângâie pe obraz. E atât de dulce, chiar și când sărutul începe să devină pervers.

Îmi pun un genunchi în poala lui și îl strâng între coapse.

— Mi-am jurat că nu vom ajunge aici, în seara asta.

— Și totuși iată că ești aici. Interesant.

Amândoi ne uităm în jos, la coapsele mele peste ale lui și nu pot să mă abțin să îmi mișc șoldurile în față.

Poziția asta nouă îmi pompează forță și adrenalină în sânge. Îmi pun mâinile în jurul gâtului lui și îl privesc.

Părul încă e un pic ciufulit. Îi prind ceafa în palmă și îmi pun capul pe inima lui.

Îmi întorc, încet, cu capul pe piept, coapse, testez densitatea cărnii. E atât de fermă că pot simți liniile dintre fiecare mușchi, chiar și prin tricou. Încerc să i-l ridic, dar e prins sub genunchii mei.

Nu mai am răbdare. Aproape că îi sfâșii tricoul, dar nu am destulă forță. Trebuie că vede că mă

comport ca o sălbatică, violentă, pentru că închide ochii și geme.

— Uneori mă privești de parcă…

Uită ce voia să spună și încep să îl sărut pe maxilar. Ține mâinile cu palmele în sus, lângă pulpele mele. Mă lasă să dețin controlul. Îmi place. Îl simt cum zâmbește când îl mușc ușor de buza de sus.

Simt canapeaua moale sub genunchi. Ne frecăm unul de celălalt. Simt cum se excită. O simt tare. Mă înțeapă în spatele coapselor.

— O vreau, îi spun și văd cum ochii se fac negri ca noaptea.

Îl dezbrac rapid și ne sărutăm din nou.

Mă mișc înainte și înapoi în poala lui și mâinile îi alunecă ușor pe corpul meu. Încet. Delicat. Umeri, axile, marginea sânilor. Tremur și mâinile îi alunecă mai jos. Coaste. Talie. Șolduri. Fund. Coapse. Degetele lungi trag de talia blugilor. Îmi atinge pulpele cu vârful degetelor. Când capul mi se prăbușește pe gâtul lui, mă strânge de încheieturile mâinilor. Îmi amintește că poate prelua controlul oricând.

— Știu cât ești de mică.

Îi place corpul meu și mai face un tur, încet, peste tot.

Îmi strecor limba în gura lui și încep să mă gândesc la ședința de acum câteva săptămâni. Stătea lângă fereastră și priveam soarele cum alunecă pe pervaz, pe podea, pe tablă, pe măsură ce după-amiaza se stingea, încet.

Avea un costum navy, pe care nu îl poartă foarte des și cămașa albastru pal. Stăteam în fața lui, privind cum soarele îi apleca trupul, ca o maree. I-aș fi mirosit hainele încălzite.

Îmi amintesc cum m-a tăiat cu privirea, cu ochii albastru închis, în timpul ședinței. Am amețit și stomacul s-a rupt în două. A rânjit și a continuat să se uite răbdător la prezentarea Power Point, fără să observe cum desenam, cu mâna încordată.

Ochii aceia, luminându-mi fața, m-au făcut să îmi ies din simțiri. Nu știam de ce. Acum știu.

— Mă gândeam la ședința de acum câteva săptămâni.

Îmi mut capul într-o parte și mă sărută sub maxilar.

Tremur din tot corpul. Își pune mâinile pe pieptul meu, degetele împing sub sâni. Mă concentrez doar la atingeri.

— Da. Ce e cu ea? Nu mă descurc prea bine dacă te gândești la asta acum.

Mă sărută din nou, încet. Trec minute bune până pot să vorbesc din nou. Poate chiar ore. Respir greu și mă mușcă încet de buza de sus. Degetul merge în sus, se apropie de sfârc și își continuă drumul până la maxilar. Mă zgudui și freamăt.

Trebuie să îi explic bine.

— Te-ai uitat la mine ca și cum… Și cred că vreau să te sărut. Acum mi-am dat seama.

— Ah, da?

Cealaltă mână mă răsplătește ridicându-mi maioul. Piele pe piele. Degetele se joacă ușor cu breteaua de la sutien.

— Îmi aminteam cum te-ai uitat la mine.

— Ca și cum mă gândeam la ceva porcos? Chiar mă gândeam. Purtai o fustă de mătase albă cu nasturi din perle. Și, până la jumătatea ședinței, puloverul acela moale. Părul prins, buze roșii.

Se lasă pe spate și îmi trece degetele de pe gât, în jos, până la decolteu. Le afundă și reușesc să spun, tremurat, singurul lucru la care mă pot gândi.

— E un pulover de cașmir.

— Îți place doctorul Josh… Îmi place bibliotecara Lucy, cea pedantă și retro. Mătase-cașmir Lucy. Asta e fantezia mea. Să ai părul prins cu un creion și să cerți șeful vreunui departament pentru că lipsesc statisticile din ultimul trimestru.

Continuă să coboare pe abdomen. Degetele îmi apasă pe coapse.

— Ce fantezie clară. Nu îmi vine să cred că îți amintești ce purtam.

— Dar, hei, pot să continui. Aș putea să îmi pun niște ochelari de tocilar și să te cert.

Mă încrunt și îmi pun degetul la gură. *Taci.*

Geme teatral.

— Nu aș rezista.

— Îți imaginezi cum ar fi? Zi de zi, noapte de noapte?

Știe exact ce spun.

— Oh, da.

— Cum ai spus înainte. Trucul e să găsești pe cineva care e îndeajuns de puternic să facă față. Care poate oferi pe măsura a ceea ce primește.

— Tu poți?

Are ochii unui drogat. Pupilele mărite, irisul încețoșat.

— Da.

Ne sărutăm cu o nouă intensitate, incitați de fanteziile cu dormitorul nostru comun. Lucy și Josh, starlete de reviste porno. Se arcuiește deasupra mea. Îi simt erecția atât de puternic pe picior, încât aproape că mă rănește.

Se oprește din sărut.

— Încet. Vreau să te întreb ceva.

Se dă puțin în spate și ne privim în ochi. Gura îi e moale, roz și o vreau peste tot, pe mine. Să mă lingă și să mă muște de carne. Respir atât de zgomotos, încât aproape că nu îl aud când vorbește.

— Când m-ai sunat în seara asta, ai vrut să îl suni pe Danny înainte?

Încep să îi explic și mă mângâie pe mână.

— Nu sunt un psihopat gelos. Vreau doar să știu.

— Ai câștigat deja concursul cu el. E prietenul meu acum. Și asta e tot ce vom fi.

— Dar nu ai răspuns.

— E o opțiune rațională. Și nu prea iau alegeri raționale în serile din ultimul timp. Mă bucur că nu

l-am sunat. Probabil aș fi la cinema acum, în loc să fiu aici.

Mă așez mai bine în poala lui.

Josh încearcă să zâmbească, dar nu prea îi iese.

— Aș merge la un film cu tine. Uite, se face târziu.

Mâinile îi alunecă pe spatele meu și mă prinde de fund. Mă trage înspre el și îi simt erecția. Apoi mă ridică și mă așază lângă el.

Stă în fața mea, pe marginea canapelei și își pune fața în mână. Respiră la fel de greu ca mine. Ego-ul meu nu se supără.

— La naiba, suspină. Sunt atât de excitat, spune cu un zâmbet pe jumătate rușinat și îi înțeleg pe deplin disperarea.

Cu siguranță se întreabă de ce se pune într-o asemenea situație. E un adult, care trăiește o scenă adolescentină cu colega lui.

— Vrei să auzi cât de excitată sunt eu?

— Mai bine nu, reușește să spună.

— Probabil ar trebui să plec acasă.

Mă rog să îmi spună să rămân. Nu o face.

Vorbește printre mâini.

— Dă-mi un minut.

Duc cana și bolul în bucătărie și spăl bolul. Mă uit la tigaie, o pun în chiuvetă și o umplu cu apă fierbinte și detergent de vase. Picioarele îmi tremură și de abia reușesc să stau dreaptă.

— Mă ocup eu, spune Josh în spatele meu. Lasă-le.

Tânjesc să îi privesc penisul, prin haine, dar pentru că sunt o doamnă, rezist.

Mă ajută să îmi iau haina și ne încălțăm. Stăm, atenți, fiecare de cealaltă parte a liftului, dar ne privim de parcă puțin lipsește să apăsăm butonul de urgență și să ne salvăm.

— Mă simt ca oul tău de Paște.

Când ajungem la bordură, mă ia de mână și trecem strada. La mașină, ridic gura înspre a lui. Îmi ia cu grijă fața în mâini și mă sărută. Ne

cutremurăm amândoi, instantaneu. De parcă nu ne-am sărutat de o veșnicie. Mă împinge în ușa mașinii și scâncesc. Limbi, dinți, respirație.

— Ai gustul oului meu de Paște.

— Te rog. Te rog. Te doresc atât de mult.

— Ne vedem mâine, la serviciu, îmi răspunde.

Mă întoarce și mă sărută pe ceafă. Chiar și prin păr, respirația lui caldă mă face să trag aer atât de puternic în piept, încât aproape că sforăi.

— Ăsta e un rahat de act de autocontrol?

Mă bâțâi.

— Posibil. E în concordanță cu caracterul meu.

Hmmm. Îmi vine ceva în cap.

— Ai de gând să faci cu mine sex până mă epuizezi în dimineața interviului, ca să câștigi?

Josh își pune mâinile în buzunar.

— Mi-a ieșit la fiecare promovare din viața mea. De ce m-aș opri acum?

— Vrei să te asiguri că nu scapi de mine la nuntă.

Ceva din privirea lui mă face să fac un pas înapoi și să mă lipesc de ușa rece a mașinii.

— Nu ai mințit și le-ai spus totul despre doctorița neurochirurg căreia îi ești promis?

Zâmbește.

— Dr. Lucy Hutton. E genială, dar neortodoxă.

— Serios. Răspunde la întrebare. Nu trebuie să mă prefac, nu?

— Nu.

Îmi mușc degetul și mă uit pe stradă. De ce simt că minte?

— Ei bine, încep să mă gândesc că mă lași excitată ca să te asiguri că mă întorc. Sunt ca o pisică. Iar tu îmi lași o farfurioară cu smântână.

Râde din tot sufletul. Mă trece un fior de plăcere. Niciodată, în viața mea, nu m-am simțit atât de vie.

Luptă-te cu mine. Zâmbește-mi. Spune-mi dacă ești trist. Nu mă lăsa să plec.

— O să vedem dacă e adevărat. Dacă te întorci mâine seară, o să recunosc că e parte dintr-o strategie.

Se uită la mine, încântat.

Nu prea mă bate gândul de a mă întoarce. Perspectiva zilei de mâine e plăcută, acum.

— Încă unul.

Mă sărută pe obraz și mormăi, distrusă.

— Hai, pleacă, Shortcake. Și amintește-ți. Nu vreau să te văd speriată, mâine.

Nu reușesc să îmi pun centura de siguranță. Sunt atât de amețită. Parcă în acest moment începe să treacă efectul drogurilor. Îmi bate în geam ca să îmi amintească să blochez ușa.

∵

Sunt la jumătatea drumului înspre casă, când un gând înspăimântător prinde viață. Abia aștept să merg mâine la serviciu.

Azi, cămașa lui e crem.

Poartă-te natural, Lucy. Mergi de parcă nimic nu s-a întâmplat. Fără ciudățenii. Du-te.

Mă privește, îmi tremură genunchii și las geanta din mână. Se vede capacul caserolei în care am prânzul și o roșie se rostogolește pe jos. Mă pun în patru labe și îmi prind tocul stiletto în cureaua hainei.

— La naiba, spun printre dinți.

Josh se ridică și vine înspre mine.

— Taci din gură.

Îmi desprinde haina și îmi adună prânzul. Îmi întinde o mână. Ezit câteva secunde înainte să accept și să îl las să mă ridice.

— Pot să mai intru o dată?

Îmi ia haina și o pune în cui. Ușa domnului Bexley e deschisă și becurile sunt aprinse. Helene întârzie. Probabil e încă în pat.

— Cum ți-ai petrecut seara, Lucinda? Arăți obosită.

Mi se strânge stomacul când îi aud vocea impersonală.

Asta până îl privesc și îi citesc în ochi faptul că glumește. Dacă domnul Bexley ar trage cu urechea, nu ar auzi nimic neobișnuit. Asta e un joc nou, periculos, Jocul Poartă-te normal. O să încerc.

— Oh, a fost bine. Cred.

— Bine. Hmmm. Ai făcut ceva interesant?

Ține stiloul în mână.

— Am stat pe canapea.

Se rotește în scaun și îi privesc poala.

— Ochi de criminal în serie, spun tăcut, doar din buze. Stau pe marginea biroului, scot rujul Flamethrower și încep să mă rujez, folosind cel mai apropiat perete pe post de oglindă. Se uită la picioare mele cu atâta dorință, că aproape îi simt privirea pe piele.

— Și tu ce ai făcut, Josh?

— Am avut o întâlnire. Cel puțin, cred că a fost o întâlnire.

— Cum e fata?

— Lipicioasă. A sărit pe mine, la propriu.

Râd.

— Să fii lipicios nu e prea atrăgător. Sper că ai dat-o afară din casă.

— Cam da.

— Așa o să se învețe minte.

Încep să îmi adun părul într-un coc, înainte să îmi trag de rochie. E din croșet de lână crem, mulată și călduroasă și recunosc că am luat-o ca să mă asortez cu cămașa lui. Îi place de bibliotecara Lucy cea pedantă? Asta primește azi. Îmi privește mâinile. Eu pe ale lui. Sunt albe.

— Nu sunt sigur că o voi mai vedea.

Pare plictisit și dă click-uri. Când își mută privirea, îmi amintesc de seara trecută și mă cutremur pe dinăuntru.

— De ce nu o duci la nunta fratelui tău? E mereu plăcut să ai o parteneră sexy în situații din astea.

Ne privim și mă afund, încet, în scaun. Jocul Privitului nu a fost niciodată mai murdar. Sună

telefonul. Mă uit la nume și cuvântul *futui* mi se aprinde ca un neon în creier. Josh mă privește.

— Dacă e el, o să…

— E Julie.

— Cam devreme pentru ea, nu? Va trebui să fii fermă.

Telefonul sună încontinuu.

— O să las să intre mesageria vocală. Sunt prea obosită să fac față la asta, acum.

— Nu vrei face asta.

Tastează *9 și răspunde.

Pe operatorii de la call center îi învață să zâmbească, atunci când răspund la telefon. Oamenii pot simți că zâmbești. Joshua trebuie să învețe asta.

— Telefonul Lucindei Hutton. Sunt Joshua. Vă rog, așteptați.

Apasă o tastă și îmi face semn cu telefonul.

— Fă-o. Te urmăresc.

Amândoi privim luminița roșie.

Încă sunt fata zâmbitoare de pe plasturele cu căpșuni. Privește-mă, sunt o fetiță cuminte. Dulce, adorată de toată lumea. Nimic nu e prea greu.

— Vreau să văd că ești la fel de tare pe poziții cu ceilalți, așa cum ești cu mine.

Apăs pe tasta roșie.

— Salut, Julie. Ce faci?

Oftează atât de tare, încât aproape îmi arde urechea.

— Salut, Lucy. Nu sunt bine. Sunt foarte obosită. Nici nu știu de ce am venit la birou. De abia m-am așezat. Mă uit la ecran și simt că mor.

— Îmi pare rău să aud asta.

Mă uit la Josh. Aruncă flăcări din priviri. Îmi dă din puterea lui. Nu o să îmi pese de scuzele sau cererile ei.

— Cu ce te pot ajuta azi, Julie?

Profesionist, dar cu o notă caldă în voce.

— Ar trebui să lucrez la chestia asta pentru Alan. El va trebui să o revizuiască și să ți-o trimită.

— Ah, da. Am nevoie de ea până când se încheie afacerea.

Josh îmi arată ok, sarcastic, cu degetul mare.

— Drept să îți spun, nu prea reușesc să găsesc vechile rapoarte pe sharepoint. Îmi tot spune că folderul a fost mutat. În fine. Am tot încercat și cred că trebuie să plec.

— Dacă o primesc până la cinci, nu e nicio problemă.

Josh se uită la tavan și ridică din umeri. Credeam că sunt fermă, dar nu e impresionat.

— Speram să plec acasă și să mă ocup de asta mâine, la prima oră, când sunt mai odihnită.

— Dar nu doar ce ai ajuns?

O iau razna? Mă uit din nou la ceas.

— Am venit pe fugă să îmi verific emailul.

Are vocea unui soldat.

— Alan a spus că e în regulă dacă vorbesc cu tine, întâi.

Aud, pe fundal, cum zdrăngăne cheile de la mașină.

Îmi adun puterile.

— Îmi pare rău, dar nu sunt de acord. Am nevoie de ea până la cinci, te rog.

— Știu că am deadline, îmi răspunde și vorbește cu o octavă mai sus. Încerc să îți spun că Alan nu ți-o va trimite la timp.

— Dar tu ai nevoie de amânare, nu Alan.

Trece ceva timp până vorbește din nou.

— Am crezut că vei fi un pic mai flexibilă.

Are vocea rece. Și iritată.

— Nu mă simt bine.

— Dacă trebuie să pleci acasă, încep și îl văd pe Joshua că se încruntă, va trebui să îți iei azi concediu medical și să aduci fișa de la medic.

— Nu mă duc la doctor pentru oboseală și durere de cap. Îmi va spune să dorm. Asta vreau să fac.

— Îmi pare rău dacă nu te simți bine, dar asta e politica HR.

Josh își pune mâna la gură ca să nu îl văd cum râde.

Joc jocul HR cu Julie.

— Îți pare rău? Nu mi se pare deloc?

— Am fost corectă cu tine, Julie. Te-am amânat de atâtea ori. Dar nu pot să stau mereu până târziu ca să termin rapoartele astea.

Josh face un cerc cu mâna în aer. Continui.

— Dacă tu nu termini la timp, va trebui să stau peste program.

— Nu ai familie aici sau iubit, nu? Nu te afectează dacă stai până târziu, așa cum se întâmplă în cazul celor care au soți, oameni care au familii.

— Ei bine, nu o să mă mărit și nici nu o să am o viață dacă stau aici până la nouă seara, nu? Aștept raportul de la Alan până la ora cinci.

— Ai stat prea mult în compania oribilului ăluia de Josh.

— Se pare că da. Ah, și încă ceva. Nu pot să o ajut pe nepoata ta să facă internshipul. Nu îmi convine.

Închid.

Joshua stă pe spate și începe să râdă.

— Na, rahat.

— Am fost nemaipomenită, nu? M-ai văzut?

Dau cu pumnul în aer, ca și când i-aș da lui Julie un uppercut. Josh stă cu mâinile pe abdomen și mă privește.

— Ia de aici, Julie, cu soțul tău și cu viața ta și cu falsele probleme de somn.

— Așa. Spune tot ce ai pe suflet.

— Ia de aici, Julie, cu tot *eu mi-grenele* tale.

— Ești minunată.

— Ia de aici, Julie, cu tot cu manichiura ta french.

— Ok.

Îmi zâmbește exact în acest birou, care odată era un câmp de bătălie. Mă las pe spate, în scaun, închid ochii și simt un val de plăcere, venind

dinspre el. Deci așa se simte. Așa ar fi putut fi în tot timpul ăsta. Nu e prea târziu.

— Gata. S-a terminat! Nu mai stau peste program. Probabil am distrus relația cu ea, dar a meritat.

— O să ai o viață și un soț cât ai zice pește.

— Urgent. Probabil săptămâna viitoare. Sper că e drăguț.

Deschid ochii și felul în care mă privește mă face să îmi doresc să nu fi spus asta. Amândoi ezităm și își întoarce privirea. Am distrus energia frumoasă dintre noi.

— Lasă-mă să mă bucur de momentul ăsta. Joshua Templeman este, oficial, prietenul meu.

Îmi împreunez degetele și îmi întind brațele deasupra capului.

Mă duc să iau micul dejun.

— Josh, am nevoie de cifrele alea până la prânz, spune domnul Bexley, trecând printre noi.

Cred că știm cu toții că micul dejun al domnului Bexley constă într-o farfurie cu bacon.

— Sunt aproape gata. O să vi le trimit pe mail.

Domnul Bexley tușește. Cred că e cel mai frumos mod în care poate mulțumi și lăuda pe cineva. Apoi se întoarce înspre mine.

— Bună dimineața, Lucy. Ce rochie drăguță ai.

— Mulțumesc.

— Ți-ai făcut manichiura, nu? Se apropie ziua interviului.

Se apropie de biroul meu și mă măsoară cu atenție de la gât în jos.

Rezist tentației de a îmi împreuna brațele. Nu știu cum de domnul Bexley nu a observat privirea de ucigaș a lui Josh. Continuă să mă măsoare din priviri.

— Nu, îi spune Josh șefului său, cu voce metalică.

— Sunt pregătită pentru interviu.

Mă uit și eu în jos, să văd la ce se holbează Bexley.

— Domnule Bexley, la ce vă uitați?

Îl privesc calm pe domnul Bexley, în ochi. Trepidează.

Își îndepărtează rapid privirea și începe să își treacă degetele prin părul rar. Se înroșește.

Doamne, sunt tare azi.

Josh scrâșnește din dinți și se uită în jos, la birou, atât de nervos, încât mă mir că nu îl sparge.

— După ce am tras cu ochiul în biroul lui Helene, mi-am dat seama că ești foarte pregătită. Doctore Josh, cred că ar trebui să ne discutăm strategia.

La naiba. O să îi spună lui Joshua despre proiectul meu. Mă uit panicată la Josh, care îl privește pe șeful său de parcă e un idiot.

Și apoi îmi reamintește că nu, nu e prietenul meu și nu contează cât de mult ne sărutăm pe canapeaua lui, încă suntem adversari.

— Nu am nevoie de ajutor ca să o înving.

Capitolul 18

E rece și tonul lui îmi dă fiori. O spune de parcă e cel mai ridicol lucru pe care l-a auzit.

Prostuța de Lucy Hutton. E imposibil să o iei în serios. Și nu se potrivește deloc cu Joshua Templeman. Sunt o glumă. Nu o să obțin jobul. E imposibil pentru una ca mine.

— Poate nu, mustăcește domnul Bexley.

Absolut încântat că a împușcat doi iepuri dintr-odată, pleacă încetișor. În timp ce așteaptă liftul, se uită înapoi, la noi.

— Dar, din nou, doctore Josh, poate vrei să te mai gândești la asta.

Liftul se închide în timp ce Josh împroașcă printre dinți, încontinuu, *Să te fut.*

— Am mințit.

Liniștea sună ca două pahare de cristal care se ating.

— Ei bine, ești un actor destul de bun. Eu cu siguranță te-am crezut.

Îmi iau sticla cu apă și iau o gură, încercând să mai scap de nodul din gât. De fapt îi sunt recunoscătoare. Asta îmi lipsea. Suntem doi cai de cursă, care alergăm spre linia de finish. Am lăsat-o cam moale, dar tocmai ce am simțit prima lovitură de bici. Asta e starea în care trebuie să rămân până la interviu.

— Am mințit încă de la început. Eram supărat pe el pentru că te privea în felul ăla și am greșit. Am prostul obicei de a mușca. Uită-te la mine, Luce.

Când o fac, repetă rar:

— Nu am vrut.

— E în regulă. Aveam nevoie de așa ceva.

Folosesc același ton rece și neutru pe care el l-a folosit cu domnul Bexley. Habar nu am cum de pot să am o asemenea voce, atât de rece, când simt

furia cum îmi arde pieptul. Și eu sunt o actriță bună.

Din cutele de pe frunte îmi dau seama că e îngrijorat.

— Avea nevoie de aia? Să fiu un nesimțit? Se pare că numai așa ceva primești din partea mea.

— Tocmai mi-ai oferit ce aveam nevoie să aud.

Totul în viață e despre perspectivă. Și dacă aleg să cred că tocmai am primit un impuls de motivare din partea adversarului meu, pot să fac abstracție de orgoliul meu rănit. O să mă concentrez pe ceea ce urmează. Datorită lui.

Reminder. Cinci minute până la întâlnirea cu Danny, ca să discutăm despre proiect.

— Așteaptă. Trebuie să clarificăm problema. Cu toate că nu pot explica, în momentul ăsta.

E agitat.

— Nu am îndeajuns timp.

— Nu voiam să sune așa.

— Ies.

Îmi iau geanta și haina.

— Și unde mergi? În caz că mă întreabă Helene, adaugă.

Arată groaznic.

— Te mai întorci?

— Mă văd cu cineva la cafea.

— Bine, spune după o secundă. Nu te pot opri.

— Mulțumesc pentru că îmi dai voie să îmi fac treaba.

Împinge nervos tăvile cu documente de pe birou, în timp ce mă îndrept înspre lift.

Mă duc la Starbucks-ul de peste drum.

Treaba e că în luptele cu Joshua Templeman nu câștig niciodată. Asta mă dezamăgește. În momentul în care am impresia că am câștigat, se întâmplă ceva care îmi amintește că nu e așa.

Te rog, lasă-mă să mă bucur de momentul ăsta. Joshua Templeman este, oficial, prietenul meu.

Câștig, apoi pierd, pierd, pierd.

Danny e deja așezat la fereastră. Faptul că întârzii e un alt cui bătut în sicriul profesional.

— Salut. Mulțumesc că ai acceptat să ne vedem. Scuze că am întârziat.

Comand cafea și îmi continui ideea.

— Am timp weekendul ăsta, spune Danny, ca un gentleman adevărat.

Mă privește cu interes nedisimulat. Părul legat, gâtul gol și gura roșie. Am un sentiment vag că a considerat sărutul nostru doar o eroare.

— O să te plătesc din buzunarul meu. Poți să îmi spui cât o să coste, aproximativ?

Danny nu pare preocupat.

— Hai să facem o înțelegere. Menționează-mă în timpul interviului și spune-i lui Helene despre noul meu software pentru edituri. S-ar putea să fie potrivit pentru proiectul tău. Și… trei sute de dolari.

— Bun. Și bineînțeles că o să îi spun lui Helene, îl asigur.

Pot să fac asta. Să vorbesc despre el și să îl ajut să își pună pe picioare afacerea.

Câțiva oameni de la B&G stau la coadă, la cafea, și ne privesc bănuitor.

Altul trece pe stradă și îmi face cu mâna. Sunt într-un mare acvariu. Obrajii încep să îmi ardă și mă gândesc la tot ce am spus și făcut cu Joshua la ultimul etaj. Înțepăturile, insultele, săruturile care mi-au ars creierii. În lumea noastră izolată, totul părea așa de normal și acceptabil.

— Mulțumesc că te-ai gândit la mine, în legătură cu asta.

Danny soarbe din cafea.

— Păi după cina noastră de luni, am știut că pot avea încredere în tine, că o să îmi păstrezi micul secret. Și, așa cum ai spus, aveam nevoie de ajutor, iar tu ai fost prima persoană la care m-am gândit.

— Oh, e un secret?

— Helene știe, bineînțeles. Domnul Bexley știe *conceptul* proiectului, dar nu produsul final, pe

care îl voi prezenta.

Aș fi vrut să nu trebuiască să spun ceea ce urmează și mă întristează văzând cât de încurcat a devenit totul.

— Trebuie să te rog să nu îi vorbești lui Josh despre asta. Știu că nu o să îl mai vezi, dar vreau să păstrăm totul doar între noi. E atât de sigur că va avea jobul. E mai important ca niciodată să îl învingem.

— Nu o voi face, dar e chiar acolo.

— Poftim?, aproape că urlu.

Nu mă pot întoarce.

— Comportă-te ca și cum am discuta despre afaceri.

Desenez o diagramă pe notepad și Danny desenează niște linii pe ea.

— Ce e cu el? Mereu pare furios.

Danny dă din cap înspre notepadul meu și continuăm să ne prefacem că discutăm despre afaceri.

— Asta e fața lui.

— Voi doi aveți o dinamică tare ciudată.

— Nu e nicio dinamică. Absolut nicio dinamică.

Beau cafeaua. O idee proastă. E prea fierbinte.

— Dar știi că e îndrăgostit de tine, nu?

Înghit o gură mare de cafea și simt că mă înec. Danny se apleacă în față și mă bate pe spate.

Îmi curg lacrimile. Aș vrea să mă lase să mor.

— Nu e, spun printre lacrimi.

Îmi șterg fața cu un șervețel.

— E cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Ca prieten, și Danny subliniază *prieten,* zâmbind, îți spun că este.

— Ce face?

— O sperie de moarte pe fata de la casă. Oamenii sunt îngrijorați la gândul că jobul va fi al lui. Știm cu toții ce bun e când vine vorba de concedieri. Câțiva tipi de la design își pregătesc CV-urile, în caz că se va întâmpla.

— Sunt sigură că se va putea lucra cu el.

Încerc să fiu diplomată. Nu o să mă cobor la nivelul lui Josh. Mă ridic și îmi adun lucrurile.

— Hai să îl salutăm, spune Danny și sunt sigură că își bate joc de mine.

Zâmbește pe sub mustăți.

— Nu. O să ieșim pe geamul de la baie. Repede.

Râde și dă din cap. Din nou sunt impresionată de curajul lui. Toți încearcă să evite monstrul din ceață. Dar știu un secret despre Josh. Îmi amintesc de noaptea trecută, când mi-a luat pulsul, numărându-mi bătăile inimii. Cum m-a acoperit cu pătura. Cum mi-a înfofolit picioarele. E remarcabil cum a reușit să își păstreze masca de om înfiorător, pentru atâta timp.

— Salut, spunem la unison, când ne apropiem de el.

— Heeei. Salut, spune Josh, tăios.

— Nu mai urmări oamenii.

Par atât de lezată, încât fata care face cafeaua izbucnește în râs.

Josh își aranjează manșeta.

— V-a fost dorul unul de celălalt, nu?

Îi transmit telepatic lui Danny cuvântul SECRET. Ridic din sprâncene și el îmi face semn din cap că nu. Josh surprinde schimbul ăsta de replici tăcute.

— Lucy tocmai îmi spunea despre o oportunitate de a lucra cu ea.

Danny e un geniu. Nimic nu e mai credibil decât adevărul.

— Așa e. Danny mă ajută cu prezentarea.

Nici să vrem și nu am putea părea mai dubioși.

— Lucrați la prezentare. Da. Bine.

Josh își ia cafeaua când e strigat și îmi aruncă o privire atât de acuzatoare, încât simt că îmi cade cerul în cap.

— Asta făceam și aseară, Lucinda, pe canapeaua mea?

Lui Danny îi cade fața. Nu e distractiv. Dacă se află, reputația mea va fi distrusă. E prea interesant. Și un subiect bun de bârfă. Danny ține încă legătura cu atâția oameni de la design. Și își bagă nasul peste tot.

— În *visele* tale, Templeman. Ignoră-l, Danny. Hai să mergem.

Îl trag pe Danny după mine, printre oameni. Josh ne urmează, calm, și soarbe din cafea. În timp ce trecem strada, îl târăsc pe Danny după mine și îl țin atât de strâns de braț, încât tresare.

— Chiar dacă te răpește și te torturează, să nu îi spui ce faci pentru mine. O să se folosească de orice informație ca să mă distrugă.

— Uau, voi doi chiar sunteți dușmani de moarte.

— Da. De moarte. La cuțite.

— Așadar încearcă să îți afle strategia pentru interviu?

Danny salută un coleg și își verifică telefonul.

— Exact! nechez nervoasă.

Cred că am rezolvat totul.

— O să te sun când mă hotărăsc ce carte o să folosim.

Josh aproape că ne-a ajuns. Încep să mă gândesc că aș putea să îl arunc pe Danny în fața mașinilor și să încheiem odată povestea asta.

— Ok. Ne auzim diseară. Pa, Josh. Baftă la interviu.

Danny pleacă.

Josh și cu mine nu vorbim. Urcăm în lift. E palid. Mie încă nu îmi vine să cred ce a spus Danny: *știi că e îndrăgostit de tine, da?*

— E așa simpatic. Ce băiat de treabă. Cred că îmi dau seama ce ai văzut la el.

Vorbește atât de tăios, încât mă dau înapoi.

— Cred că am avut un vis ce părea foarte real, azi-noapte.

— Hei. Ce pot să spun? Am *mințit.* Sunt o actriță bună.

Îmi desfac brațele și mă îndrept spre birou.

— Îți e rușine cu mine?

— Nu. Bineînțeles că nu. Dar nu se știe. El bârfește. Hai, nu face fața aia îmbufnată. Oamenii o să vorbească.

— Ce să îți povestesc… Mereu au vorbit despre noi. Și nu îți pasă dacă vorbesc despre tine și el, dar despre noi doi, da?

— Noi doi lucrăm la 20 de metri unul de celălalt. E diferit. Vreau să restabilesc un pic de profesionalism în biroul ăsta.

Josh se prinde de nas.

— Bine. Facem cum vrei tu. Dacă asta e ultima oară când vorbim chestii personale în clădirea asta, îți spun de acum. Vineri adu-ți geanta.

— Poftim? Ce se întâmplă vineri?

— Adu-ți lucrurile pentru nuntă. Rochia și celelalte chestii.

Îl privesc uimită. Îmi reamintește:

— Vii la nunta fratelui meu. Ai insistat. Îți amintești?

— Stai. De ce îmi aduc rochia de vineri? Nunta e sâmbătă. E vreo repetiție? Nu am fost de acord să merg de două ori la nuntă.

— Nu. Nunta e la Port Worth și trebuie să mergem cu mașina până acolo.

Îl privesc, neîncrezătoare.

— Nu e atât de departe.

— Îndeajuns de departe încât să trebuiască să plecăm după serviciu. Trebuie să o ajut pe mama cu niște chestii în seara dinaintea nunții.

Simt o combinație de supărare, teroare, sentimente rănite și certitudinea că totul va fi un dezastru.

Ne privim unul pe celălalt.

— Știam că nu o să te bucure ideea, dar nici eu nu mă așteptam la chestia asta oribilă.

Josh se lasă pe spate și încearcă să mă liniștească.

— Nu te speria.

— Nici măcar nu am fost la un film împreună, sau la un restaurant. Am avut emoții și când m-ai dus cu mașina. Și acum îmi spui că trebuie să conduc, cu tine lângă mine, câteva ore și să îmi aduc pijamalele? Unde o să stăm?

— Probabil la vreun hotel mizerabil.

Aproape că mă sufoc. Cred că o să o iau la fugă prin ieșirea de incendiu. Am știut că la un moment dat ne vom juca *Sau ceva de genul.* Dar m-am gândit că o vom face în dormitorul lui albastru sau când i-aș arunca injurii care să îl rănească, în debaraua de serviciu. Dar s-au întâmplat prea multe azi.

— Am glumit, Lucy. Trebuie să vorbesc cu mama despre unde vom sta.

— Nu m-am gândit să îți cunosc părinții. Uite, știi ce? Nu vin. Tocmai ce ai fost un nesimțit. Îți amintești? Nu ai nevoie de ajutor ca să mă bați. Îți amintești? Ar trebui să fiu nebună ca să te ajut, acum. Mergi singur. Ca un distrus!

— Ai promis. Tu nu îți încâlci niciodată cuvântul. Ridic din umeri și coardele morale mi se întind inconfortabil.

— De parcă îmi pasă.

Decide să scoată asul din mânecă.

— Ești suportul meu moral.

La așa ceva nu pot să rezist.

— De ce ai nevoie de suport moral?

Nu răspunde, dar se foiește în scaun. Ridic sprâncenele, până renunță și îmi spune:

— Nu te duc acolo ca să fii sclava mea sexuală. Nu o să te ating cu un deget. Dar nu pot să mă duc fără o parteneră. Și asta ești tu. Îmi ești datoare. Îți amintești? Te-am ajutat să vomiți.

Arată atât de amărât, că îmi vine să îl iau în brațe.

— Suport moral? O să fie atât de rău?

Îi sună telefonul. Se uită la mine. La telefon. La mine. La telefon. Nu știe ce să facă.

— Problema e timingul. Trebuie să răspund.

Mă resemnez să îl privesc cum pleacă pe hol, pentru că, din păcate, e adevărat. Am promis.

∵

Odată, cu o mică eternitate în urmă, aș fi putut să mă întind pe canapea ca oricare alt om. Aș fi putut să mă uit la televizor, să mănânc gustări și să îmi fac unghiile. Aș fi putut să o sun pe Val și să mergem să probăm haine. Dar acum sunt o dependentă și trebuie să mă țin cu unghiile mele rupte de perne, ca să nu mă ridic, să mă încalț și să fug la Joshua. Mă doare efortul ăsta. Mă așez jos, cu laptopul pe piept și mă uit când pe site-uri de știri, când la prezentarea pentru interviu, licitații cu ștrumfi și pe site-ul meu preferat cu haine retro.

Văd că părinții mei tocmai au intrat pe Skype și îi sun atât de rapid, că e rușinos. Mama apare pe ecran, încruntată și mult prea aproape.

— Ce prostie, șoptește și apoi se luminează. Ștrumfițo! Cum ești?

— Bine. Tu?

Înainte să răspundă, în monitor i se văd doar blugii. Se ridică și îl începe să îl cheme pe tata, timp de un minut foarte lung. *Nigel! Nigel!*

Tonul familiar și cadența vocii ei sunt îndeajuns ca să mă facă mor de dor de casă. În sfârșit, renunță.

— Cred că încă e pe câmp, îmi spune și se așază. O să vină în curând.

Ne privim preț de un moment lung. Se întâmplă așa de rar să fim doar noi două, fără tata cu personalitatea lui furtunoasă, care conduce conversația, încât nu știu de unde să încep. Nu pot să vorbesc despre vreme sau cât de ocupată am fost. Pe măsură ce îmi aleg cuvintele, ochii ei albaștri și inteligenți se fac tot mai mici și îmi dau seama că mai bine aș întreba-o direct ceea ce mă torturează de câteva săptămâni încoace. Și, probabil, de o viață întreagă. Ar fi trebuit să o întreb asta cu ani în urmă.

— Înainte să mă nasc și când l-ai cunoscut pe tata, cum de ai renunțat la visul tău?

Întrebarea răsună în aerul înghețat dintre noi două. Tace. Mă gândesc că poate am spus ceva ce nu ar fi trebuit să spun. Mă privește fix și hotărât.

— Mă întrebi dacă regret că am ales așa? Nu.

Se lasă pe spate, în scaun, și dintr-odată, ecranul parcă dispare dintre noi. Fețele nu ne mai sunt încadrate în monitoare și nimic nu ne mai distrage atenția una de la cealaltă. Simt că dacă m-aș întinde, aș putea să o iau de mână. Ultima oară când am simțit-o atât de aproape a fost când am îmbrățișat-o în aeroport, iar părul ei mirosea a soare și șampon. O privesc cum se gândește și ceasul bate înainte să intre tata.

— Cum aș putea să regret chiar și o secundă? Îl am pe tatăl tău și pe tine, îmi răspunde și îmi zâmbește, așa cum știam că o va face.

Cum ar putea să spună altceva?

— Dar nu te întrebi unde ai fi fost acum dacă ai fi ales cariera?

Evită să răspundă.

— E vorba despre interviul pentru job? Ești îngrijorată de ceea ce se va întâmpla dacă ratezi marea șansă?

— Ceva de genul ăsta. Încep să mă gândesc că și chiar dacă l-aș lua, aș putea să pierd alte șanse.

— Nu vreau să renunți la visul tău pentru nimic în lume. Îți dorești asta. Văd. O aud în vocea ta. Timpurile s-au schimbat, draga mea. Nu trebuie să renunți la nimic. Nu trebuie să alegi, așa cum am făcut eu. Trebuie doar să dai tot.

O ușă se izbește, pe când își încheie conversația, și mama își mută ochii de la ecran.

— Asta e tatăl tău.

Încep să mă agit. Nu pot să îi povestesc despre turnura pe care a luat-o relația mea cu Josh. Competiția dintre noi și ce voi pierde, indiferent de cum se va termina. Nu am timp. Am timp doar pentru asta.

— Dacă aș fi în locul tău, și aș fi la o răscruce, ce sfat mi-ai da?

Își ia privirea din monitor și aud bocancii care urcă, pe scări, înspre birou.

Răspunsul mă convinge că în inima ei a existat mereu întrebarea *ce ar fi fost dacă?*

— Ți-aș spune să mergi mai departe. Vreau să îți fie bine. Gândește-te mereu la premiu și orice ar fi, mergi înainte.

— Ce se întâmplă?

Apare tata. O sărută pe mama pe creștet și mă vede în ecran.

— Ar fi trebuit să mă chemi! Cum e fata mea? Pregătită să îl bată pe Jimmy la interviu? Imaginează-ți fața lui când se va întâmpla. Parcă și văd.

Se trântește pe scaun, lângă mama, se uită în tavan și savurează victoria mea imaginară.

Îl văd în fereastra de preview; îmi cade fața. Se vede din spațiu și mama cu siguranță vede.

— Oh. Înțeleg acum. Lucy, de ce nu ai spus?

Tata îi dă bătaie în continuare, chiar dacă nu îi răspund. Următoarea întrebare.

— Când vii acasă?

Fac o pauză mai lungă, ca să fiu sigură că îi impresionez.

— În weekendul lung.

Așa am simțit să spun. Când îi văd fața lui tata, care zâmbește cu toți dinții, mă bucur că am spus-o. Mama continuă să mă privească fix, în ochi.

— Mergi mai departe, cu condiția ca ceea ce e în copacul acela să fie la fel de special ca ăsta.

— Despre ce Dumnezeu vorbiți? Ai auzit? Vine acasă!

Tata se fâțâie și scaunul scârțâie sub el. Exact ca mama, cu ani în urmă, sunt la porțile unei livezi importante și înspăimântătoare și trebuie să mă concentrez ca să văd în depărtare ieșirea, să mă focusez și să nu mă uit niciodată în sus.

∵

E vineri. Ar trebui să fie ziua oribilei cămăși galben mușchi, dar nu e. Am geanta pregătită în portbagaj și în ultimele două zile am fost atât de agitată, încât nu am fost în stare să mănânc chestii solide. Am subzistat doar cu smoothie-uri și ceai. Am dormit două ore noaptea trecută.

E o ușurare că am ajuns aici. Cu cât plecăm mai repede, cu atât se va termina mai repede. Mi-am făcut în cap toate scenariile posibile. În somn. În timp ce mergeam. Și singura certitudine, orice s-ar întâmpla, e că se va termina în curând.

Josh e în biroul domnului Bexley de peste o oră. Domnul Bexley a urlat de câteva ori, apoi liniște. Asta nu m-a ajutat deloc să fiu mai puțin anxioasă.

Un pic mai devreme a intrat și Helene în birou, ca să intervină. Jeanette a trecut nervoasă pe lângă mine acum aproximativ 50 de minute și a intrat în bârlogul ursului. Poate strategia lui Josh implică reduceri masive de personal și a fost chemată pentru consultări.

Când a plecat, s-a oprit la biroul meu, s-a uitat la mine și a râs. A fost un râs isteric, de parcă a auzit cel mai amuzant lucru de pe pământ.

— Baftă, mi-a spus. O să ai nevoie. Asta depășește puterile HR-ului.

Au aflat. Cineva ne-a văzut pe Josh și pe mine împreună și ne-au prins. Danny a spus cuiva. Gata. Se știe. Nu am luat în calcul acest scenariu. Mă las pe spate și îmi pun obrazul pe genunchi. *Inspiră, expiră.*

— Draga mea!

Helene vine la biroul meu și se sperie când mă vede.

Sunt palidă. Încerc să mă ridic și să mă concentrez la un punct. Mă ajută să mă așez și îmi dă sticla cu apă.

— Ești bine?

— O să leșin. Ce s-a întâmplat acolo?

— Am vorbit despre interviuri. Perspectiva lui Josh nu corespunde cu cea a lui Bexley.

Își trage un scaun și se așază lângă mine. O să mă concedieze. Respir sacadat.

— Am probleme? A avut un preinterviu? Eu de ce nu am unul? De ce a fost HR-ul implicat? Am auzit încontinuu cum s-a strigat. Și Jeanette mi-a spus ceva înfricoșător. Că o să am nevoie de noroc. Am probleme?

Închei discursul în aceeași notă demnă de milă în care am început.

— Bineînțeles că nu. Se ceartă între ei, draga mea. Niciodată nu se înțeleg. Am crezut că cel mai potrivit era să o chemăm pe Jeanette ca să le reamintesc că trebuie să păstreze o etichetă profesională. Sunt doar doi bărbați care latră unul la celălalt ca și câinii.

Helene mă privește într-un mod ciudat. Cred că arăt groaznic.

— El e…?

Vreau să îmi înghit cuvintele, dar Helene nu mă lasă.

— El e ce…?

— E bine? Josh e bine?

Dă din cap. Nu. Nu e bine. Ultimele două zile au fost epuizante. Josh a fost de o politețe rece, dar acum îl cunosc mai bine ca niciodată. E terminat. Trist. Stresat. Nu poate să decidă ce e mai rău: contact vizual sau deloc.

Și îl înțeleg. Chiar îl înțeleg. Dacă nu îl privesc și mă uit fix, în monitor, am mai multe șanse să nu mi se strângă stomacul. Pot să îmi țin fluturașii sub control, dacă îi evit albastrul ochilor sau forma gurii. Gura pe care am sărutat-o, o dată și încă o dată. Nimeni nu mă sărută ca el și asta e o dovadă în plus că lumea e nedreaptă.

Atât de tare m-a rănit comentariul lui. *Nu o să am nevoie de niciun fel de ajutor ca să o bat.* S-a transformat într-o rană pe care nu mă pot abține să nu o ating. Ce lucru de rahat a spus. Dar dacă rolurile s-ar fi inversat și Helene ar fi fost cea care

ne-ar fi dat bătăi de cap, de unde știu că nu aș fi spus același lucru?

Nu sunt o victimă nevinovată în tot acest război.

Ne comportăm așa pentru că am dat peste cineva care poate duce cât putem noi da. Și pun pariu că o să mă descurc la interviu. Știu și în somn răspunsul la orice întrebare. Cu siguranță va avea nevoie de ajutor ca să câștige. Helene mă privește, empatică.

— E drăguț că îți faci griji pentru el, draga mea, dar Josh este băiat mare. Ar trebui să fii mai îngrijorată de Bexley. Știu pe cine aș paria.

— Dar de ce domnul Bexley?

— Nu pot să îți spun. E problema lor, confidențială. Hai să vorbim despre interviul *tău.* Cum a mers întâlnirea cu Danny?

— Bine. O să pună în format electronic thrillerul *Bloodsummer.* E cartea preferată a tatălui meu. Se ocupă de asta în weekend și mi-a spus că va ieși foarte bine.

— Bravo lui. Dacă prezentarea va impresiona comisia, poate o să colaborăm cu el pe post de consultant. Cum e tatăl tău? Când mergi acasă, draga mea? Cred că alor tăi le e dor de tine.

— Vine weekendul lung. Atunci o să merg. De fapt, aș vrea să îmi iau o săptămână liberă.

În pauza ce urmează, îmi dau seama că nu am folosit și expresia pe care o adaug mereu după o frază de genul ăsta, *dacă asta e în regulă.*

Vechea eu dă din cap și nu îi vine a crede. Mă uit la minunata, generoasa mea prietenă și, ca și cum am știut că va accepta, aprobă din cap.

— E în regulă. Ia-ți o pauză înainte să începi noul job.

Nou descoperita mea asertivitate nu mă ajută să scap de sentimentul că se va întâmpla ceva rău. Mă uit încă o dată la ușa închisă a biroului domnului Bexley.

— Mergi acasă, dragă. Oricum, nimeni nu sună atât de târziu, vinerea. Ar trebui să fie ilegal. Ce

faci în weekendul ăsta?

Am sentimentul ciudat că mă pune la încercare.

Numai pe Josh îl pot minți cum se cuvine.

— Cred că o să mă duc într-o excursie, cu un prieten. De fapt, nu e un prieten. Dar nu știu dacă să merg sau nu.

Cuvântul *prieten* sună ca un cuvânt într-o limbă străină, pe care l-am pronunțat greșit. *Preten.* Își dă seama și zâmbește.

— Ar trebui să mergi. Sper să te distrezi de minune cu prietenul tău. Știu că ai fost singură de la fuziune încoace, de când ai pierdut-o pe Valerie.

Îmi pune mâinile pe umeri și mă pupă pe obraji. Nu mă așteptam la asta.

— Văd cum ți se învârt rotițele. Cred că măcar pentru weekendul ăsta ar trebui să uiți de toate. Uită de interviu. Într-o zi, de abia o să îți amintești de el.

— Sper că va fi o amintire frumoasă. Amintirea unei victorii.

— Acum depinde de zeii recrutării. Știu că ai făcut tot ce ai putut.

Trebuie să recunosc că are dreptate.

— Până când proiectul cu ebook-ul rămâne în picioare, sunt pregătită să am interviul și acum.

— Sunt șefa ta. Îți ordon să trăiești un pic în weekendul ăsta. Ai devenit străvezie în ultimele zile. Uită-te la ochii tăi. Sunt roșii. Arăți la fel de rău ca Josh. V-am dus în pragul unei căderi nervoase, când am anunțat promovarea.

Strânge din gură, nemulțumită.

— Sunt momente în care îmi doresc ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat. Nimic. Fuziunea. Biroul ăsta. Promovarea. Se încheie un capitol și încă nu sunt pregătită pentru asta. Să înceapă o etapă nouă.

— Îmi pare rău. Mă mângâie pe mană. Atât de rău.

— Am lăsat totul în ordine, în caz că va trebui să plec. Mi-am trimis CV-ul la cinci sau șase firme

de recrutare. Mi-făcut curățenie în sertare. Am cam împachetat totul. În caz de ceva.

Helene se uită la biroul lui Josh, care pare mai curat decât de obicei. Face același lucru. Ai putea să operezi pe biroul lui, atât e de curat.

— Nu pot să te pierd. Am găsi altceva, într-o altă echipă. Undeva unde ai fi fericită. Nu vreau să te agiți tot weekend-ul, gândindu-te că nu ai opțiuni.

— Dar cum aș putea să dau peste noul COO în lift? Ar fi prea umilitor.

Îmi imaginez. Mi-ar crește temperatura și mi s-ar face pielea de găină, amintindu-mi. S-ar uita în jos, la mine, cu privire liniștită, profesională. L-aș felicita politicos și mi-aș aminti cum m-a lipit de peretele liftului, când jocul era altul. Apoi aș ajunge la etajul meu și l-aș lăsa să își continue călătoria mai departe.

E mai bine să plec de tot de aici, decât să îl privesc peste mesele din sălile de ședințe și să trag cu ochiul la el în parcarea de la subsol. O să își găsească o altă femeie pe care să o tortureze și fascineze. Iar într-o zi poate o să văd un inel de aur pe degetul lui.

De ce continui să mă torturez în halul ăsta?

Cred că am o față crispată, pentru că Helene încearcă să mă înveselească.

— Hai, trăiește un pic în weekend. Ai încredere în mine. O să iasă cum e mai bine.

— O să redirecționez apelurile pe telefonul meu și te anunț dacă se întâmplă ceva.

Trebuie să cobor la mașină. Vreau să deschid portbagajul, să mă uit la bagaj și să încerc să mai evit un pic marea întrebare. Întrebarea *ce cred despre Josh.* Cheile de la mașină strălucesc în geantă. Aș putea să urc în mașină și să plec. Îmi verific buzunarele și îmi dau seama că am o problemă majoră. Nu mai am celularul. Mă uit sub birou, în geantă, în sertare, printre acte. Nici nu îmi mai amintesc unde l-am văzut ultima oară.

Îl găsesc lângă chiuveta din baia femeilor. Când mă întorc la birou, Josh iese val vârtej din ședința cu domnul Bexley, care e tot ciufulit.

Capitolul 19

— Despre ce era vorba?

Strâng spătarul scaunului între brațe.

— Dezacord profesional.

Ridică un umăr neglijent. Astăzi poartă o cămașă de un verde pal, pe care nu am mai văzut-o până acum. Azi am încercat să îmi dau seama dacă mă va distruge sau dacă-l iubesc.

— Ce e cu cămașa verde?

— Verdele părea potrivit, având în vedere mica mea scenă din Starbucks.

Dl Bexley își scoate capul din birou, se uită la noi și își scutură capul.

— Iadul într-un coș de cumpărături. Îți spun eu, iadul într-un coș de cumpărături. O zgripțuroaică shakespeariană e mic copil, în acest moment.

Josh râde.

— Richard, te rog.

— Închide gura, Bexley, o aud pe Helene strigând slab.

Dezaprobă și trântește ușa biroului. Josh se uită la biroul său și își ia cutia cu bomboane mentolate. Își pune telefonul pe mesageria vocală și își împinge scaunul. Arată exact ca biroul său în prima zi când l-am întâlnit. Steril. Impersonal. Merge la fereastră și privește afară.

Se repetă primul moment. Din nou. Stăteam lângă biroul meu, vădit emoționată. Un om uriaș stătea lângă fereastră, cu părul negru și lucios, cu mâinile în buzunare. În timp ce se întoarce, mă rog să nu fie așa de minunat cum mi se pare. Lumina îi cade pe maxilar și sunt destul de sigură. Când îi întâlnesc privirea, știu. Se uită la mine. Din cap până la vârful picioarelor. *Rostește cuvintele,* gândesc eu cu disperare. *Ești frumos. Hai să fim prieteni, te rog.*

— Spune-mi ce naiba se întâmplă.

— Am jurat să păstrez confidențialitatea.

Inteligentă strategie. A folosit singurul lucru pe care știe că nu o voi contesta.

— Spune-mi că nu ți-au oferit în mod oficial slujba.

— Nu, nu au făcut-o.

— Știu despre noi?, șoptesc.

— Nu.

Cele două mari temeri ale mele par nefondate.

— Deci… cum vom ieși de aici? Pe acolo?

— Da. Chestia aia e un lift… și face un semn ca și cum ar lua haina de pe cuier.

— Ai mai fost în el înainte. Cu mine, chiar. Te voi introduce eu.

— Și dacă ne vede cineva?

— Spui asta *acum*? Lucinda, ești teribilă.

Îmi blochez tastatura calculatorului plesnind-o, îmi smulg geanta și mă țin cu zgomot după el. Încerc să-mi trag haina de pe brațul lui, dar își scutură capul dezaprobator. Ușile liftului se deschid și mă prinde de mijloc, smucindu-mă înăuntru. Mă întorc și o văd pe Helene, sprijinindu-se de ușă și amuzându-se. Apoi își dă capul pe spate și râde de încântare, bătând din palme. El îi face cu mâna lui Helene în timp ce ușile se închid.

Îl împing cu ambele mâini în partea cealaltă a liftului.

— Treci încoace. E totul clar, pentru ei. Ne-a auzit. Ne-a văzut. Îmi duceai haina. Știe că nu faci asta niciodată.

— Sunt aproape sufocat de jenă. Atenție, fac asta.

Își duce degetul peste butonul de oprire de urgență. Îi prind de mână, strângându-l ușor. Mi se pare că zâmbește.

Când ajungem la subsol, mă pitesc.

— E în ordine.

Mă duc la mașină și deschid portbagajul. Valiza mea e trântită invers și se pare că e un semn. Vreau

să sar în mașină, să plec în trombă și să-l las în urmă.

Întinde mâna, ia geanta și se îndreaptă spre mașina lui. Îmi iau geanta cu haine, închid mașina mea și apoi am o revelație. Dacă îmi las mașina aici, Helene o să știe. O să o vadă.

— Ar trebui să o ascundem în vreo pădure?

— Ce idee excelentă.

Îmi frec abdomenul.

— Eu nu…

— Să nici nu te gândești. Ți se citește pe chip. Nici eu nu vreau să fac asta. Dar mergem.

Devine ferm. Lucrurile mele sunt în portbagajul lui, geanta mea este pe scaunul pasagerului.

— Pot să-mi las mașina acasă?

— Da, sigur. Vei fugi. Dacă cineva întreabă luni, spune că s-a stricat din nou. E alibiul perfect, pentru că mașina ta e de rahat.

— Josh… mi-e teamă.

Trebuie să mă sprijin cu mâinile pe mașina lui. Dacă am crezut că până acum totul se desfășura mult prea repede acum se întâmplă cu o viteză astronomică. Își scoate cravata și desface doi nasturi. E frumos, chiar și în acest subsol îngrozitor.

— Da, e evident.

— Arăți epuizat. Și eu sunt. Nu am putut să dorm. De ce te enervezi?

Mă ignoră.

— Poți dormi în mașină.

Îmi deschide ușa. Încearcă să mă ajute să intru, dar îmi scot tocurile.

— Interviul. Slujba.

— La naiba cu toate astea. Ce va fi, va fi.

Îmi ia umerii cu mâinile.

— Nu e chiar așa de ușor. Când a avut loc fuziunea, am pierdut o persoană importantă: prietena mea, Val. Eu mi-am păstrat slujba, dar ea și-a pierdut locul de muncă, iar acum nu mai suntem prietene. Doar ca să îți dau un exemplu.

Îmi dau seama ce am făcut. I-am spus lui Joshua Templeman că este important pentru mine. Tocmai am sugerat că suntem prieteni. Își închide ochii ușor.

— Simt că sunt o persoană oribilă. De aceea sunt o ratată singuratică. Iar mâine ne întâlnim cu familia ta. În curând vom fi goi, unul lângă celălalt. Ți se pare puțin?

Mă ignoră din nou.

— Aceasta este ultima șansă să punem țara la cale.

Încă ezit, încăpățânată ca un catâr.

— Acest weekend va fi greu pentru mine. Dar cu tine, aici, poate că nu va fi atât de rău.

Recunosc, sunt surprinsă. Îmi tremură genunchii. Intru în mașină. Deține controlul și nu am ce face. Mă simt învinsă și slăbită. Chiar și atunci când mi-am făcut bagajul și mi-am cumpărat rochia, am sperat că aș găsi vreo scăpare de ultim moment. Nici în cele mai groaznice scenarii nu am crezut că aș putea fi în mașina lui, ieșind din parcarea subterană B&G.

Soarele începe să apună în timp ce el conduce prin traficul aglomerat al după-amiezii. Se pare ca toată lumea din oraș a avut aceeași idee: este timpul să fugi către dealurile care se întrevăd palid. Trebuie să rup această tăcere ciudată.

— Cât avem de mers?

— Patru ore.

— Google Maps spune cinci, zic fără să mă gândesc.

— Da, dacă conduci ca o bunică. Mă bucur că nu sunt singurul care a căutat informații despre orașul natal.

Suspină în timp ce o mașină îi taie fața, frânând.

— Idiotule.

— Cum o să treacă patru ore?

Știu ce vreau să fac. Să stau aici în acest scaun din piele încălzit și să mă holbez la el. Vreau să mă aplec și să-mi sprijin fața pe umărul lui. Vreau să

respir și să-mi imprim în memorie mirosul lui, pentru ziua când voi avea nevoie de asta.

— Ne descurcăm noi.

— Așadar, *unde* stăm? Te rog, nu spune casa părinților tăi.

— Casa părinților mei.

— Oh, fir-ar. De ce? De ce?

Mă îndrept în scaun.

— Glumesc. Recepția de nuntă este la un hotel. Patrick a rezervat mai multe camere. Când ne cazăm, le spunem că suntem invitați la nuntă.

— Este mizerabil?

— Nu. Nu pare. Mă voi asigura că vei primi o cameră separată.

Se pare că e al naibii de serios când spune că nu mă va atinge cu un deget. Îmi simt pieptul arzând și mă lasă să mocnesc, în incertitudine.

— De ce nu stai cu părinții atunci?

Dă din cap.

— Nu vreau.

Face o grimasă tristă și, instinctiv, îl bat pe genunchi.

— Te acopăr eu în weekend, bine? La fel ca la paintball. Dar oferta este doar pentru acest weekend.

— Mulțumesc. E foarte important pentru mine că faci asta. Încă nu știu de ce.

Se oprește la soare și găsesc o pereche de ochelari de soare în torpedo. Îi iau și îi șterg cu mâneca.

— M-ai făcut să mă simt ca un învingător. Un supererou.

— Am făcut-o pentru că aveam impresia că nu o să te descurci de unul singur.

— Mulțumesc.

El ia ochelarii.

— Oh. Am crezut că a fost un altul din micile tale trucuri. Nimeni nu mă acoperă. Lucy Hutton, scut uman.

— Întotdeauna ți-am ținut spatele.

Își verifică oglinda retrovizoare și schimbă benzile. Simt o mică licărire în inimă.

— Ar trebui să-mi vezi rănile, totuși.

— Am văzut câteva dintre ele.

— Bine, bine. Când mi-ai scos bluza de la pijama.

Îmi odihnesc obrazul pe scaun și îmi deschid ochii. Am oprit la un semafor și îi văd un zâmbet mic în colțul gurii.

— Nu ai idee cât de mult regret că mi-ai văzut pijamaua. Mama mi-a dat-o de Crăciun, acum câțiva ani.

— Să nu îți fie rușine. Îți vine de minune.

Râd. Încep să mă liniștesc. Orașul e aglomerat la periferie, iar soarele începe să apună pe măsură ce ne avântăm prin imensitatea de verde. N-am mai fost niciodată atât de departe. Trebuie să încep să-mi trăiesc viața, mai degrabă decât să merg pe același drum în fiecare zi, la și de la B&G, ca o oaie.

— Mi-ai spus că sunt sprijinul moral. Îmi spui de ce? Simt că trebuie să fiu pregătită.

— Păi… începe el și oftează.

— Bagajele?, mă hazardez eu.

— Cine a vorbit despre asta?

— E vorba în mare parte de mine. Am făcut niște greșeli. Importante. Și nu am încercat niciodată să le remediez. Acum trebuie să mă duc și să dau piept cu asta. O să fie dureros.

— Ia pastile.

Îmi dau seama că am spus o prostie.

— Îmi pare rău. Am fost insensibilă.

— Vorbești cu regele insensibililor, îți amintești?

El îți mișcă umerii, disperat să schimbe subiectul.

— Îmi pare rău. Ar trebui să vin aici în weekend și să explorez locurile astea. Aș putea cumpăra ceva pentru a-mi decora apartamentul.

Îl studiez din toate unghiurile. *Prieten de mers și luat antichități? Serios, Lucy, vino-ți în fire.*

— Ei bine, sunt sigur că noului tău bun prieten, Danny, i-ar face plăcere să te ducă.

Îmi încrucișez brațele și nu vorbim timp de douăzeci și trei de minute, potrivit afișajului digital. Sparg eu gheața, prima.

— Înainte ca acest weekend să se termine, o să-ți crăp capul. Voi descoperi ce se întâmplă în creierul tău diabolic.

— E în regulă.

— Vorbesc serios, Josh. Mă distrugi psihic.

Mă aplec înainte, îmi așez coatele pe genunchi și îmi frec fața.

— Creierul meu diabolic se gândește să mănânce cina, în curând.

— Al meu se gândește să te stranguleze.

— Mă gândesc că, dacă sărim de pe un pod, nu va trebui să mă duc la această nuntă.

Se uită la mine. Poate nu glumește întru totul.

— Superb. Fii atent la drum sau dorința ta se va împlini.

Când trecem peste vreun pod, îl privesc suspicioasă.

— Mă gândesc la… consumul de combustibil al mașinii mele.

— Îți mulțumesc că împărtășești cu mine aceste informații valoroase.

Se uită la mine.

— Mă gândesc să te sărut pe canapea. Mă gândesc la asta enervant de des. Mă tot gândesc la cât de ciudat va fi să-mi petrec zilele fără să stau lângă tine. Chestia e că adevărul dă dependență. Mă gândesc că vreau să știu tot mai mult ce e în capul tău.

Zâmbește.

— N-am cerut asta cuiva niciodată.

— Ce, să-ți despic craniul? O să folosesc un ciocan dacă trebuie.

— Să mă cunoști. Și n-am crezut niciodată că o să vreau să o faci TU. Vrei să mă opresc?

Răspund încet:

— Nu.

Îmi scot capul, prefăcându-mă că privesc peisajul. Parchează în fața unui camion și îmi atinge mâna. Ceea ce spune în continuare îmi dă speranță. Inima îmi tresare de bucurie, chiar dacă știu că glumește.

— Haide. Este timpul pentru o cină romantică.

La prima mea întâlnire mimată cu Joshua Templeman, stăm unul lângă altul la tejghea. Picioarele mele se bălăngăne ca și cum aș avea cinci ani în timp ce mă urc pe scaun, ajutată de el. Comandăm și uit imediat ce vreau. Își pune bărbia pe palmă și ne jucăm de-a holbatul, ca să treacă timpul mai repede. Ar fi un weekend plictisitor dacă nu avea mâini atât de frumoase. Sau un miros atât de plăcut al pielii. Îmi plimb privirea. Luminile lămpilor fac pe oricine să arate groaznic de galben, inclusiv pe mine, dar el strălucește, plin de vitalitate. Observ că are pistrui pe nas.

Cred că l-am privit cu ură până acum, pentru că niciodată nu am văzut un bărbat atât de frumos și asta m-a deranjat. Îmi place totul. E perfect. În întregime. Nu-mi vine să cred că am pierdut atâta timp fără a-l admira.

— Ești ca un cal de curse frumos.

Suspin, un pic confuză. Ar fi trebuit să dorm puțin noaptea trecută. Clipește.

— Mulțumesc. Îți scade glicemia. Ești palidă.

Probabil că e adevărat. Stomacul meu face un zgomot de spiriduș. Niște liceeni trec pe lângă noi, râzând, și Josh îmi pune mâna pe spate. Ca la o întâlnire adevărată, protector, spunându-le *e a mea.* Apoi îmi comandă un suc de portocale și mă pune să-l beau. Aud un șofer de tir înăbușind un râgâit, după care îi dă drumul, gemând. Friteuzele fac zgomot în spate.

— Lipsește o anumită ambianță, spune Josh. Îmi pare rău. Nu e chiar cea mai plăcută întâlnire. Chelnerița se uită la el pentru a cincea oară, atingându-și colțul gurii cu limba. Îi ating încheietura mâinii. Apoi i-o strâng în mâna mea.

— E bine.

Ne sosește mâncarea și îmi îndes în gură sandvișul cu brânză la grătar. Apoi îmi amintesc că ar trebui să și mestec. Și-a comandat piept de pui la grătar. Următoarele câteva minute nu facem decât să mâncăm. Îmi fură doi cartofi prăjiți din farfurie, ca și cum ar fi cel mai natural lucru din lume.

— Unde mergi să mănânci masa de prânz? Întotdeauna m-am întrebat.

— Merg la sala la prânz. Alerg cam șapte kilometri, fac duș și beau un shake proteic în drum spre lucru.

— Șapte kilometri? Te antrenezi pentru apocalipsă? Poate că ar trebui să fac asta și eu.

— Sunt prea agitat.

— S-ar putea să îmi dai una sau chiar să mă omori, când o să auzi ce îți spun. Corpul tău îmi ia mințile. Știi asta, nu? Abia am văzut o jumătate de centimetru de piele reală, dar mă înnebunește.

Josh mă privește ca și cum era cel mai trăsnit lucru pe care l-a auzit vreodată. Se rușinează. Ia o gură din băutură.

— Sunt mult mai mult decât corpul ăsta care te înnebunește. În vocea lui se simte o demnitate sfidătoare.

O spune atât de fandosit, încât amândoi râdem.

Îmi întind mâna pe brațul lui, de pe umăr până la încheietura mâinii.

— Știu. Chiar ești. Ești prea mult un pișpirel.

— Nu, nu sunt. Vream să te întreb dacă mai ești supărat pentru ieri. Când i-am spus lui Bexley că nu am nevoie de ajutor ca să câștig.

— Cum e zicala? Nu te înfuria, doar reglează conturile.

Îmi împing farfuria și-mi ling degetele. Am mâncat ca un animal.

— Ai greșit. Dar știi deja asta. Vei avea nevoie de ajutor să mă bați. Mă voi lupta pentru asta.

Îmi pun cel de-al doilea pahar de suc de portocale, apoi apa mea și apoi a lui.

— Am notat totul.

Mototolește un șervețel în jurul vârfurilor degetelor.

— Mănânci ca un viking.

— În weekendul ăsta vreau să predăm armele. Vreau să fim noi.

— Cine altcineva să fim?

— Angajații B și G. Concurenți. Cei care încălcăm regulile celor de la resurse umane. Dușmani de moarte. Oh, Doamne, mă simt mult mai bine.

Mă dau jos de pe scaunul și îmi dau seama imediat că m-am întremat.

— Nu vreau surprize, Josh. Dacă sunt într-o situație de rahat, vreau să știu.

O umbră îi traversează fața. Ridică nota de plată pliată sub farfurie și se uită ciudat la mine când mă aplec după poșetă.

— Suntem noi. Eu.

Numără niște bancnote.

— Hai să mergem.

Merg la baie. Când îmi spăl mâinile, mă uit în oglindă și constat cu stupoare că mi-a revenit culoarea. De fapt, sunt aprinsă ca luminile din Vegas. Ochii de un albastru-neon, obrajii roz, strălucitori, păr negru-albăstrui. Gura mea este roșu cireșiu, chiar dacă rujul mi s-a șters demult. O masă copioasă m-a revigorat în mod clar, dar aș putea să pariez că arat așa pentru că Josh mi-a dat atenție. *Stai calmă,* îmi spun hotărâtă în timp ce o femeie intră în baie și se uită ciudat la mine. Îmi usuc mâinile și ies în grabă.

Capitolul 20

Miroase a furtună. Se aud tunetele. Stă sprijinit de mașină și privește în zare, pe autostradă. Are o grație ciudată. Se uită la mine cu o privire care mă face să îl doresc așa de mult.

— Hei. Totul este în ordine?

El se uită la mine cu o expresie care-mi face inima să tresară. Ca și cum și-ar aminti că sunt aici. De parcă nu sunt doar în imaginația lui.

— Ești trist?

— Nu încă.

Își închide ochii.

— Dacă vrei, conduc eu.

Întind mâna. Scutură din cap.

— Eu te-am invitat. O să conduc. Ești obosită.

— Oh, acum sunt oaspetele tău?

Pășesc ferm și amenințător înspre el și își ascunde mâinile la spate. Îi zâmbesc și îmi zâmbește înapoi. Sunt surprinsă că stelele care sunt atât de aproape nu explodează și se transformă într-o pulbere argintie. Tristețea pe care i-am citit-o în ochi se topește și e înlocuită de o licărire de veselie.

— Ostaticul meu. O să te țin captivă, împotriva voinței tale. Stockholm Shortcake.

— Cheile!

Îmi întind brațele în jurul taliei lui pentru a i le lua din pumnul închis. Apoi mă aplec și strâng brațele.

— Hai. Să mergem.

Iau cheia. Mă prinde de umeri.

Rămânem așa pentru alte câteva clipe. Mașinile trec pe lângă noi, lăsând fum.

— Vreau să știi că nu mă aștept să se întâmple nimic între noi în weekend-ul ăsta, îmi spune Josh deasupra capului.

Mă dau înapoi și mă uit în sus, la el.

— Orice s-ar întâmpla, sunt sigur că vom fi în viață luni dimineață. Asta dacă nu mă va ucide sexualitatea pe care o emani. În cazul ăsta, sunt un om terminat.

— Dar… protestează neputincios.

Îl îmbrățișez și mai tare și îmi împing obrazul în plexul lui.

— Se va întâmpla, Josh. Trebuie doar să ieșim din paradigmele noastre. Asta ne-am dorit de la început. E inevitabil.

— Pari cam resemnată.

— Pot doar să-mi cer scuze în avans pentru lucrurile pe care ți le voi face.

Se cutremură de râs și mă împinge.

— Uite, e doar un weekend, îmi păstrez vocea domoală.

Cred că ne-am convins pe amândoi. După vreo doi kilometri, trebuie să zgâlțâi scaunul șoferului, ceea ce presupune niște mișcări pelviene sacadate. El împinge scaunul pasagerului în spate, fără să facă vreun comentariu și se uită la mine în timp ce mă chinui.

Mă reped la centura de siguranță și aranjez oglinda retrovizoare.

— Vrei o carte de telefon pe care să stai? Cum de ai devenit așa de mic?

— Am intrat la apă.

Ne îndreptăm din nou spre autostradă.

— Am făcut cam jumătate de drum.

Îi tremură genunchiul.

— Încearcă să te relaxezi.

Nu l-am văzut niciodată pe Josh atât de agitat. Simt că se întoarce să mă privească, așa cum facem mereu.

— De ce o facem? De ce ne tot holbăm unul la celălalt?

— Eu știu de ce o fac. Dar spune tu prima.

Are impresia că nu știu că blufează, așa că îi spun adevărul.

— Întotdeauna încerc să-mi dau seama ce gândești.

Îi arunc o privire triumfătoare, ca și cum aș spune: *Vezi, pot fi și sinceră.*

— Te privesc pentru că îmi place să mă uit la tine. Ești interesant de privit.

— Interesant. Cel mai prost compliment pe care l-am primit vreodată. Egoul meu e distrus.

Și îmi dau seama că e un păcat capital să cerșești complimente. Ce tâmpită sunt!

— Nu contează, glumeam doar. Hei, uită-te la ferma aia veche. Vreau să trăiesc acolo.

— E vorba, în special, de ochii tăi.

Glasul îi atârnă în spațiul dintre umărul meu și al lui. Un strat fin de ploaie s-a așezat pe parbriz. Strânge de volan.

— Acei ochi absolut nebuni. Ochi cum n-am mai văzut până acum.

— Mulțumesc. Nebuni.

Îi zâmbesc.

— Cred că ai dreptate.

— Mi-ai spus că te înnebunește corpul meu. La asta mă refer și eu. E bine că nu îi pot vedea, în momentele astea. Pe bune.

Plouă tot mai tare. Dau drumul la ștergătoare, încercând să mă concentrez asupra mașinii din față. Oprește radioul și nu știu de ce, dar mă simt amenințată. Și când cineva mă închide într-o încăpere.

— Cei mai minunați ochi pe care i-am văzut vreodată.

O spune în așa fel încât să îmi dau seama că e foarte important ceea ce spune. Mă bucur că e întuneric, pentru că roșesc.

— Mulțumesc.

Suspină. Când vorbește din nou, vocea lui catifelată îmi mângâie urechea. Încerc să mă uit la el, dar nu îmi dă voie

— Dar gura ta roșie…

Se face mai mic în scaun și scoate un sunet între geamăt și suspin. Mi se face piele de găină pe brațe. Îmi mușc buza, nu care cumva să îi răspund. Poate dacă tac, îmi va spune tot mai multe.

— Atunci purtai o cămașă albă și ți-am văzut sutienul. Din dantelă colorată. Poate roz sau mov deschis. Am văzut o dungă fină. A fost una din zilele în care ne-am certat rău și ai plecat devreme, pentru că erai nervoasă.

— S-a întâmplat de atâtea ori, că nu îmi dau seama care a fost ziua aceea. Va trebui să-mi dai mai multe detalii.

Aș vrea să nu-mi amintească momente de genul ăsta.

— Am stat în pat atât de multe nopți gândindu-mă la sutienul tău colorat de dantelă sub cămașa albă. Ce penibil, mărturisește el, mutându-se puțin pe scaun.

Când vorbește din nou, vocea lui îmi străpunge urechea.

— Și visul despre care mi-ai spus odată? Erai înfășurată în cearșafuri și un tip misterios stătea peste tine?

— Oh, da. Visul meu tâmpit.

— M-am gândit că, poate, eram eu.

— Am mințit.

— Înțeleg, spune el, după o pauză lungă. Ți-a ieșit. M-ai rănit.

Am distrus momentul ăsta frumos. Nu își găsește locul pe scaun.

— Am avut cel mai murdar vis al vieții mele. Dar nu era așa cum ți-am spus.

Se scufundă înapoi în scaun. Simt că se uită în cealaltă parte. Știu că îi e rușine. Mă pun în locul lui. Dacă mi-ar fi dat impresia că a avut un vis cu mine și apoi mi-ar spune că a mințit, și eu m-aș simți ridicol.

— Visul a fost cu siguranță despre tine, Josh.

Acum e rândul meu să vorbesc ca și cum nu ar fi acolo. Sunetul propriei mele voci sună zgâriat și

răgușit. Plouă tot mai tare. În timp ce virez, văd, pe marginea drumului, niște ochi de animal sălbatic, cum strălucesc în întuneric.

— M-am dus la culcare gândindu-mă la tine. Și la faptul că te voi incita cu rochia neagră, scurtă. Voiam să te uiți la mine. Să mă vezi. Încă nu știu exact de ce am ales rochia aceea. Și așa am ajuns să te visez. Mă puneai pe pat, înfășurându-mă în cearșafuri.

Respiră agitat. Trebuie să îi spun tot.

— A fost ceva ce mi-ai spus în timpul zilei la serviciu. Mi-ai spus: *Te voi obosi atât de tare.* Orice fată ar avea un vis erotic auzind așa ceva. Chiar și una care s-ar fi simțit deranjată de remarca ta.

Liniște. Continui.

— Te voi obosi atât de tare. Mi-ai spus-o în vis. Mi-ai zâmbit și m-am trezit. Aproape că am avut orgasm.

— Serios?, reușește să spună.

— Aproape am avut orgasm de la gândul că mă atingi și îmi zâmbești.

Observ cu coada ochiului că își ține pumnii pe genunchi.

— E așa de ușor? Pentru că se poate aranja.

— Visul m-a tulburat. De aceea m-am comportat ciudat a doua zi. Ies de pe autostradă aici?

Pe măsură ce se apropie ieșirea, scoate un *da* gâtuit. Semnalizez și ies. Se mișcă din nou pe scaun. Mă uit la poala lui. O lumină de pe stradă îmi oferă un instantaneu așa frumos. Îl văd, dintr-o parte.

— De ce m-ai mințit atunci, în legătură cu visul tău?

— Nu am vrut să îți spun. Dar nu ai renunțat. Voiai să știi. Cum puteam să îți spun așa ceva? Îmi era prea rușine. Credeam că mă vei tachina. Așa că am mințit.

— Rochia ta mică…

Mormăie ceva în barbă. Amândoi ne foim pe scaun. Ochii îi alunecă spre poala mea. Am înțeles amândoi. Nu avem nevoie de cuvinte.

Stradă principală din Port Worth este largă și plină de petunii și geranium. În lumina farurilor și a becurilor de pe stradă, par de un roșu strălucitor. În timpul zilei, locul ăsta e, fără îndoială, superb.

— A fost în aceeași zi când mi-ai spus că ai întâlnire și nu te-am crezut. Stânga aici și apoi tot în față.

Știu sigur că o să râdă. A fost amuzant.

— Da, am mințit.

Liniște. Nu-i de bine.

— Pe bune, Lucinda. De ce ai face asta?

E foarte furios.

— Stăteai la biroul tău, și mă priveai de parcă eram un ratat.

— La dracu'. Sunt chiar atât de greu de citit?

Când nu spun nimic, dă din cap.

— Deci, cumva eu sunt de vină pentru toate astea? Că Danny își bagă nasul peste tot?

— Da, a fost o minciună. Pentru că nu renunțai. Ai spus că mergi la același bar. Cum aș fi putut sta singură acolo? A trebuit să mă duc la design și să găsesc pe cineva. Era singurul despre care știam că va accepta.

— Nu ai fi stat acolo singură. Eram și eu.

Vreau să spun ceva, dar mă oprește.

— Tu ai impresia că sunteți prieteni. Dar el vrea mai mult. E evident. Data viitoare când îl văd, îi voi explica câteva lucruri despre noi doi. Doar așa, ca să fie clar.

— Chiar așa? Cred că ar trebui să încerci să mi le explici mie mai întâi.

— Intrarea este acolo.

Opresc în fața hotelului Port Worth Grand. Peluzele sunt îngrijite impecabil. Văd asta în lumina farurilor. Un valet îmi face semn și reușesc să pun mașina în parcare. Cobor. Îmi tremură picioarele. Îmi iau poșeta. Mă duc la portbagaj, dar

un alt angajat al hotelului, îmbrăcat ca un soldat de jucărie, îmi apucă deja bagajele. Josh se uită cu o expresie plictisită și iritată.

— Vă mulțumesc.

Le dau bacșiș amândurora.

— Mulțumesc foarte mult.

Josh merge la recepție. Îl săgetează pe recepționer cu privirea lui albastră și acesta din urmă tresare vizibil. Eu mă învârt în cerc în hol. Totul este în nuanțe de roșu; căpșuni, rubin, sânge, vin. O tapițerie uriașă, cu o scenă medievală decolorată, atârnă pe un perete. Un leu și unicorn îngenuncheați în fața unei femei. Un candelabru atârnă deasupra mea din centrul tavan cu o cornișă elaborată. Deasupra mea e o scară în spirală, pe vreo patru etaje care se înalță, în cercuri concentrice. Este ca și cum ai fi în interiorul unei inimi.

— Este frumos, nu?, mă întreabă un bărbat în costum de la barul de lângă.

— Este minunat.

Țin mâinile strânse, în față, ca o fetișcană. Îl caut cu privirea pe Josh, dar nu-l văd.

— Arată chiar mai bine de aici, de la bar, spune tipul în costum, gesticulând.

— Frumoasă încercare, îl aud pe Josh, dintr-odată.

E lângă mine. Mă ia de braț și mă duce spre ascensor.

Îl auzim în spatele nostru pe tipul de la bar, care râde și își cere scuze.

— *Îmi pare rău, amicei*

— Câte chei ai în mână?

Apasă pe butonul liftului și ridică un card de acces, ca și cum ar ține în mână careul de așși. Doar câteva camere, din tot hotelul, au fost rezervate pentru nuntă.

— Am încercat să îți iau o cameră separată, dar tot hotelul este rezervat. Așa știe Patrick să glumească.

Știu când minte și nu. E complet iritat. Mă uit peste umăr la recepționer. Șeful lui îl liniștește. Când ne găsim camera, încearcă de patru ori să deschidă ușa. În timp ce el ține ușa deschisă, încerc de două ori să intru, dar, din greșeală, îl lovesc cu feminitatea mea peste tot. Sâni, șolduri, fund. Genții noastre sunt așezate. Josh dă bacșiș. Ușa se închide și suntem singuri.

Capitolul 21

Pune, calm, cardul de acces pe comoda din stânga patului. Îmi e un pic teamă. E înalt, mare și vine înspre mine, tremurând. Simt atomii cum îi vibrează. E atât de impunător, încât nu mai văd nimic. Îi simt degetul de la picior peste al meu. Nu ne-am jucat niciodată Jocul privirilor, închiși într-o cameră de hotel. Dintr-o singură mișcare, îmi desface nasturele de la haină.

A naibii haină! Se deschide imediat, dar parcă îi spune *Abține-te, domnule!* Mâinile îi alunecă înăuntru, iar genele îi coboară puțin când mă arcuiesc sub atingerea lui. Își fixează degetele pe spatele meu. Simt cum mă apasă ușor pe coloana vertebrală.

— Să o facem. Ar trebui să scriu sonete.

Îl prind de curea și îl trag înspre pat. Mă așază încet pe marginea saltelei și îmi imobilizează glezna cu o mână. Îl simt tremurând. Îmi scoate pantofii și îi așază lângă pat. A trecut o veșnicie de când nu am mai am simțit pielea unui bărbat pe pielea mea. De când îl știu pe Josh, am fost singură. Devin un pic confuză. Observă și îmi mângâie bărbia cu degetul.

— Sunt supărată pe mine însămi.

Îngenunchează între picioarele mele. Un băiat frumos, îngenuncheat lângă, pe cale să-și spună rugăciunile. Ochii lui albaștri întunecați mă privesc ferm. Sunt sigură că e pe punctul să-mi sărute obrazul și să plece, așa că îmi încolăcesc un picior în jurul taliei lui, îl trag înspre mine cu coapsele.

Scoate un *uf.* Îi iau bărbia în mâini și îl sărut. De obicei, îi place să sărute delicat. În seara asta, vreau să îl sărut apăsat. Îi deschid gura în timp ce buzele ni se ating. El încearcă să mă domolească, dar nu-l las. Îl mușc până ni se unesc coapsele ale

mele. Îl simt tare. Nu sunt doar dependentă. Vreau să fie supradoza mea.

Până la sfârșitul acestui weekend, voi sta pe vreo alee din spate, fără să-mi simt picioarele, neștiind cum mă cheamă. Măcar înțeleg ce se întâmplă și că îl doresc nespus. Pot să fac față dorinței. Pot să o gestionez. Și, până la urmă, e singurul lucru ce se poate întâmpla între noi. Îl țin strâns cu picioarele și brațele, dar simt cum îmi scapă. Deschid ochii și îmi dau seama că se ridică, luându-mă cu el.

— Vrei să mă omori în seara asta?, mă întreabă, stând aproape de gura mea.

Încep să-l sărut din nou, cu putere.

— Voi încerca.

Ultimul meu iubit, cel cu care am făcut sex cu foarte mult timp în urmă, avea 1.70 m. Nu ar fi putut niciodată să mă ridice. Era prea fragil și sigur și-ar fi rupt vreo vertebră. Josh se afundă într-un jilț superb. L-am văzut, prin semiîntuneric, de cum am intrat în cameră. Toată viața, înainte de Josh, am luat în derâdere bărbații care își afișau puterea fizică. Dar poate că încă mai există în mine o parte căreia îi place să fie purtată în brațe și răsfățată. Fusta mea a alunecat atât de sus, încât îmi poate vedea probabil lenjeria. Nu se uită. *E un gentleman,* îmi spun. Ridică o mână. Dacă ar fi făcut asta cu ceva timp în urmă, aș fi tresărit. Dar acum mă las în palma lui.

— Mai încet.

Dau din cap neîncrezătoare, dar el mă privește în ochi.

— Te rog.

Încep să ezit.

— Nu vrei?

Își mișcă soldurile. Am dovada vie în fața ochilor. Atât de mult mă dorește, încât ochii i-au devenit de un negru ucigător. Îmi ating sprâncenele de ale lui. Respirăm unul lângă celălalt, fără să ne atingem buzele. Vrea să-mi atingă pielea cu gura.

Să mă muște. Să mă mănânce. Să mă devoreze. Mă dorește din cap până în picioare. Pielea e umedă și aerul e rece. Își bagă degetele în mine. Șoptește ceva despre respirația mea chinuită. Nu îl înțeleg. Lacrimile mele de frustrare și rimelul scurs lasă urme pe pernă. Deja știu ce vreau de la el. Convingere, tortură, un avertisment pesimist, când mă apropii prea mult. Mă va pune în ce poziție va dori, cu mâinile imobilizate, înclinată, strânsă și lejeră. Dar, de asemenea, știu că mă va face să râd. Suspin. O să mă tachineze, o să râdă și o să îmi spună că exagerez, o să mă facă să zâmbesc și voi vrea să-l strangulez.

Sunt prea îndrăzneață, așa că o să încetinească jocul. Când voi consimți, mă va săruta. Asta vrea, bineînțeles. Să dureze totul cât mai mult. Vrea să se joace cu mine până când voi avea orgasm, la câteva ore după prima atingere. Va fi cadoul lui pentru mine. Un cadou pentru câteva zile. Bucată cu bucată. I se topește pe limbă. Vrea să o facă de atâtea ori, că pierdem numărătoarea și, probabil, murim în acest proces. Vrea să se asigure că sunt dependentă de el. Știu ce îmi va oferi. Este la fel, mereu. Fiecare imagine pornografică mi se derulează în fața ochilor, deoarece își linge buzele și ochii îi coboară la dantela ciorapilor mei cu bandă. Încearcă să vorbească, dar nu poate. Îmi desfac cămașa foarte neîndemânatic, trăgând de fiecare nasture, până când o aud rupându-se.

— De ce toate culorile îți fac pielea așa frumoasă? Chiar și groaznica nuanță de mușchi.

Îi ating gâtul cu gura.

— Frumos bărbat, neomenesc, sub lumina fluorescentă din birou.

— Verde, culoarea invidiei. Am fost gelos și obsedat în ultima vreme.

— Mușchi, culoarea coloneilor. Să o ardem.

— Sigur, Shortcake. Îmi poți arde tricoul. Într-un butoi, într-o alee.

Râde și nu mă ajută deloc în încercarea mea de a-i desface nasturii. Până la urmă reușesc. Îmi bag mâinile înăuntru.

— Se poate studia anatomia pe tine, pe dedesubtul acestei ținute business perfecte. Am bănuit. Clark Kent.

— Încet.

Îmi scoate ambele mâini din cămașă. Mă lupt puțin, dar mă imobilizează ușor și își înclină fața spre a mea. Începem să ne sărutăm din nou; foarte senzual, mai delicat decât îmi imaginam că e posibil, după ce l-am pipăit, îmi apasă ușor încheieturile cu degetele mari și sunt puțin arcuită, sânii mei atingând pieptul lui. Ne sărutăm încet. Continuă să îmi pună răbdarea la încercare.

— Ai grăbit lucrurile în trecut, spune el, ca și când miar citi gândurile.

— De ce spui asta?

Când mă sărută, cu buzele lui cărnoase și pline, e la fel de plăcut ca sexul. Se gândește doar la mine și la reacțiile mele. Încearcă să își dea seama ce îmi place, ca să mă satisfacă. Și vorbește în tăcere.

Când îmi deschid ochii pentru o fracțiune de secundă, ca să arunc o privire, văd că face același lucru. Abdomenul meu e în convulsii, când îmi zâmbește.

— Cum ești?, șoptește și aș vrea să îi mușc cuvintele de pe limbă.

— Cum crezi că sunt?

Își ia mâinile încet de încheieturile mele. Când se convinge că nu o să mă grăbesc, mă strânge puternic de fund.

— Te descurci minunat. La naiba, Luce.

— Bineînțeles că mă descurc minunat!

Mă incită să știu că acum îl pot săruta oricât de mult vreau. Mă uit la pielea lui ca un războinic care a cucerit un nou teritoriu. Îl privesc cu atenție, pe îndelete. Tremură.

— Să jucăm un joc special, îi spun. Se numește *Cine are orgasm primul.* De asemenea, cunoscut sub numele de Medalia de Aur, Medalia de Argint.

Râdem. Îi desfac nasturii de la mânecă. Telefonul începe să sune. Îl ignoră, trăgându-mi gura înapoi înspre a lui. Îmi mușcă ușor buza de jos cu dinții.

— Ce bine e. Atât de bine.

Telefonul continuă să sune. Se oprește și răsuflu ușurată. Apoi începe să sune din nou. Își îndreaptă privirea spre mine, ridic nervoasă din umeri și mă dau jos.

— O să-l opresc.

Își bagă mâna în buzunar și îmi admir opera de artă. Stă întins pe scaun, picioarele așezate aiurea, cămașa desfăcută, ciufulit, ochii întunecați și negri.

— Arăți ca un tocilar virgin pe care l-am dezvirginat pe bancheta din spate a mașinii mele.

Văd în privirea lui că remarca mea îl distrează.

— Așa mă și simt.

Își scoate telefonul și se uită la el nepăsător. Apoi îl privește încă o dată.

— E mama mea. Ah, la naiba. Am uitat de ea.

Mă duc în baie, să mă ascund. Mă rușinez la gândul că va trebui să o întâlnesc. Nu sunt sigură ce o să fac în continuare. Îi ascult vocea calmă, de dincolo de ușă. Mă spăl pe mâini și îmi ating buzele umflate, privindu-mă în oglindă. Sunt porno.

Îmi vorbește prin ușă.

— Luce. Îmi pare rău, dar trebuie să mă duc jos câteva minute.

Deschid ușa.

— E totul în regulă?

— Mama e jos. A făcut niște ornamente pentru mese din florile din grădina ei și e supărată pentru că nu găsește pe nimeni la hotel care să o ajute. Fir-ar să fie. Trebuie să cobor și să mă cert cu careva.

Își închide cămașa.

— Desigur, du-te. Fă-i să plângă pe angajații hotelului. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, ești obosită. Vrei să-ți comand ceva de la room service? Să-ți aduc niște cafea?

— Nu, e în regulă. S-ar putea să fac un duș cât ești plecat. Fii sigur că te voi aștepta în pat când te întorci, îmbrăcată în ceva seducător. Din dantelă.

Tresare și își aranjează pantalonii. Îi pare rău că trebuie să plece. Iar mie îmi pare rău pentru el.

— Nu o poți lăsa acolo, să se chinuie.

— Sper să nu stau mai mult de câteva minute. Dar relaxează-te și mă voi întoarce curând.

— E în regulă. Nu m-aș săruta cu un tip care nu merge să-și ajute mama, când e supărată. Du-te.

Baia asta e aproape cât dormitorul meu. Fac duș și mă spăl pe față. Sunt palidă și nemachiată și-mi amintesc că m-a văzut în halul ăsta. De fapt, m-a văzut și mai rău. M-a văzut transpirând, vomitând, cu febră și dormind. M-a văzut supărată, frustrată, speriată. Excitată, singură, tristă. Indiferent de cum m-a văzut, niciodată nu și-a schimbat atitudinea. Mă privește mereu la fel. Știind asta, mă simt confortabilă să umblu în pijama, în prezența lui. Părea o idee amuzantă într-o vreme, dar mă privesc în oglindă. Arăt ca și cum aș avea zece ani. Ei, bine. Cu un neglijeu, Lucy nu ar fi ea.

Se lasă tăcerea. Îmi verific telefonul. Nimic. Trag cuvertura la o parte și intru în pat. Trebuie să respir și să dau afară tot răul. După stresul și tensiunea din ultimele zile, ce se întâmplă acum nu e chiar așa de rău precum mi-am imaginat că o să fie. Cearceafurile se încălzesc imediat și picioarele mele obosite aproape că torc de plăcere.

Îmi reazem spatele de mormanul de perne și pornesc televizorul. Găsesc un canal unde rulează *Spitalul de Urgență* și mă simt ciudat de confortabil. Josh l-a văzut, probabil. Încerc să observ greșelile medicale, dar când ochii mei

devin uscați și obosiți, îi închid. Fac exerciții de memorie și casc, ca să mă calmez.

Sunt acolo, din nou. În noaptea în care mi-am călcat peste orgoliu și m-am dus în apartamentul lui. De fiecare dată când îmi imaginez locul acela, sunt fericită. Stau încolăcită pe canapea lui, în timp ce pernele moi îmi răsfață spatele. Simt cum mă afund lângă greutatea corpului lui și știu că, atâta timp cât este acolo, voi fi bine.

Nu știu de cât timp face asta. Stau aici, ținându-mă de mână cu cel mai fascinant om pe care l-am cunoscut vreodată. Mă privește cu o tandrețe feroce. Ca și cum m-ar iubi. Acum știu că visez.

∵

Mă trezesc când soarele se strecoară pe perna mea printre draperiile hotelului. Primul meu gând este *mă simt prea confortabil.* Cel de-al doilea gând: *în sfârșit, îl văd pe Josh dormind.* Toată noaptea pernele noastre s-au atins, iar noi am stat față în față. Am jucat Jocul privirilor, cu ochii închiși.

Fiecare geană i curbează pe obraz, lucioasă și întunecată. Aș ucide pentru astfel de gene, dar se pare că genele dese sunt pentru bărbații foarte masculini. Bărbații foarte masculini.

Îmi îmbrățișează brațul ca pe un ursuleț de pluș. Nu-l urăsc. Nici măcar un pic. Și asta e groaznic. Îi trec ușor degetele peste frunte și el se încruntă. Îi mângâi ridurile.

Mă sprijin pe cot și văd că ceasul arată 12:42 ziua. Verific de mai multe ori. Cum de am dormit până după prânz? Se pare că oboseala acumulată în ultimele zile și-a spus cuvântul. Josh. Nu are rost să mă formalizez atunci când dormim în același pat.

— La ce oră este nunta?

Tresare și deschide ochii.

— Hei, neața. La ce oră este nunta?

Încerc să mă târăsc din pat, dar îmi strânge brațul mai tare.

— Ora două, dar trebuie să ajungem acolo mai devreme.

— E aproape ora unu. După-amiaza.

E puțin șocat.

— Nu am dormit așa de târziu din liceu. Vom întârzia.

Cu toate astea, mă înghiontește și eu mă prăbușesc înapoi pe saltea.

Reușesc să văd un braț gol. Poartă un maiou negru.

— Ce brațe frumoase.

Îi ating o mână. Se încordează. Curbele sunt bine definite. Apoi o fac din nou. Mă urmărește. Îi ating pielea cu unghiile. Piele de găină. Mmmm. Îmi aplec capul, ca să le pot săruta.

— Ești incredibil, Joshua Templeman.

Îi dau la o parte părul de pe frunte. E ciufulit. Petrec câteva minute, aranjându-l.

— Mă străduiesc prea tare să te seduc?

Mă trage înspre el. Nu mi-am imaginat niciodată că Josh ar fi genul căruia îi plac îmbrățișările.

— Ei bine, ai putea să mai încerci.

E atât de dulce. Și e așa de voluptuos să stăm amândoi aici, în pat. Fără să mă gândesc de două ori, îl întreb ceva ce am vrut mereu să știu:

— Când ai avut ultima dată o iubită?

Întrebarea răsună ca o lovitură de gong. Bravo, Lucy. Adu vorba de alte femei în timp ce ești în pat cu el.

— Hmmm…

Face o pauză lungă.

Cred că ori doarme, ori este pe punctul de a explica că este căsătorit. Dar nu. Asta e imposibil. E prea tânăr, încearcă din nou.

— Bine. Deci…

— Nu-mi spune că aștepți să se pronunțe divorțul.

Brațul îi alunecă până pe mijlocul spatelui meu și îmi las capul să cadă pe umărul lui. Îmi e așa de bine. Abia îmi pot ține ochii deschiși. Atât de cald.

Învăluită de parfumul lui și de cearșafuri de bumbac.

— Nimeni nu ar fi destul de masochist pentru a se căsători cu mine.

Continui să îl tachinez:

— Sigur cineva ar vrea să te ia. Ești superb. Și îngrijit, înalt și musculos. Și ai un loc de muncă. Și ai o mașină frumoasă. Și dinți perfecți. Ești, în principiu, opusul celor cu care am ieșit până acum.

— Deci toți au fost… îngrozitori și dezordonați… șomeri… și mai mici decât tine? Cum e posibil așa ceva?

— Mi-ai citit jurnalul. Ultimul tip cu care am ieșit a fost atât de mic, că putea să-mi poarte blugii.

— Dar trebuie să fi fost frumos. Pentru a fi opusul meu, ar fi trebuit să fi fost tare drăguț.

Se uită la perete.

— Cred că era. Dar și tu ești frumos. Ești frumos chiar acum.

Îi simt dinții pe claviculă și râd zgomotos.

— Bine, nu ești niciodată drăguț.

Mă sărută delicat în același loc unde mai înainte avea dinții.

— Când te-ai despărțit de acest tip mignon?

Mă sărută pe gât, încet, cu grijă și blândețe. Îmi înclin capul că să vadă cât e ceasul. E târziu. Se trezește la realitate.

Oare am în poșetă un baton de cereale?

— S-a întâmplat cu vreo două luni înainte de fuziunea B&G. Nu mai mergea de o vreme. A fost o perioadă atât de stresantă la lucru, nu am mai prea avut timp să ne vedem, așa că am fost de acord să luăm o pauză. O pauză care s-a prelungit la nesfârșit.

— A trecut mult timp de atunci.

— Acum înțelegi de ce tot încerc să fac sex cu tine? Dar nu mi-ai răspuns niciodată la avansuri. Taci. Nu vreau să știu.

Imaginea lui cu o altă femeie în pat e prea mult pentru mine.

— De ce să nu îți spun?

— Sunt geloasă, oftez și el începe să râdă încet.

Apoi redevine serios.

Se fâstâcește când îmi răspunde.

— M-am văzut cu cineva, dar ne-am despărțit în prima săptămână după ce ne-am mutat în noua clădire B&G. Ea a pus capăt relației.

— B&G distruge o altă relație.

Aș vrea să nu fi spus asta.

— Pun pariu că era înaltă.

— Da, destul de înaltă.

Se apropie de masă și își ia ceasul.

— Blondă.

Și-l pune pe mână și nu se uită la mine.

— Da.

— La naiba, de ce sunt întotdeauna înalte blondele? Pun pariu că are ochi căprui și e bronzată, iar tatăl ei este chirurg plastic.

— Mi-ai citit jurnalul.

Pare puțin deranjat. Îmi ating fața de umărul lui.

— Cred că e total opusul meu.

— Era…

Îi scapă un oftat meditativ. Inima îmi bate tot mai tare. Mi se trezesc instinctele primare și mă încrunt.

— Era atât de drăguță.

— Oh, drăguță. Scârbos.

— Și avea ochii căprui.

Mă privește în timp ce vorbesc.

— Pare un motiv întemeiat pentru o despărțire. Știi ce? Ochii tăi sunt prea albaștri. Nu va funcționa.

Mă aștept la o replică inteligentă, dar, în schimb, spune încet:

— Chiar ai crezut că va merge?

Acum este rândul meu să spun *hmm.* Mă retrag în carapace.

— Îmi pare rău. Nu trebuia. Nu mă pot abține să fiu un idiot cinic.

— Știu asta, deja.

— De aceea nu am o iubită. Toate preferă tipi mai buni decât mine.

Se uită în tavan cu un profund regret în ochi și mă lovește un gând îngrozitor. Îi e dor de cineva. Blonda aceea înaltă i-a frânt inima când și-a găsit un altul, mai puțin complicat decât el. Cu siguranță s-ar explica prejudecățile împotriva tipilor de treabă. Oare să îl întreb despre asta? Și cum să o fac? Se uită la ceas.

— Trebuie să plecăm. E târziu.

Capitolul 22

— Spune-mi, repede, ce trebuie să știu despre familia ta. Există vreun subiect tabu? Nu care cumva să îl întreb pe unchiul tău ce face soția lui, iar ea să fi fost ucisă.

Caut în poșetă.

— Ei bine, înainte de noaptea trecută, când am cărat patruzeci și cinci de ornamente florale în hotel, pentru că nu s-a găsit un cărucior, nu o mai văzusem pe mama de câteva luni. Mă sună în fiecare duminică să mă țină la curent cu noutăți despre vecinii și prietenii, de care nu mi-a păsat niciodată. Ea a fost chirurg cardiolog. Făcea operații pe cord și transplanturi. Copii mici. Oameni plăpânzi. Îi va plăcea de tine. Absolut.

Îmi dau seama că îmi ating inima cu mâinile. Vreau să mă placă. Oh, uau!

— Îți va spune că vrea să te păstreze pentru totdeauna. Bun. Tatăl meu este *măcelarul.*

Tresar.

— E porecla pentru chirurgi. Când îl vei întâlni pe tatăl meu, vei înțelege de ce. Și el a fost chirurg și în cea mai mare parte era de gardă la urgențe. Am auzit tot felul de lucruri la micul dejun. *Un idiot a încasat un tac de biliard în gât.* Accidente auto, bătăi, crime, care s-au terminat prost. Avea de-a face cu bețivii care au căzut și s-au julit, femei cu ochi negri și coaste rupte. Orice ar fi fost, el repara.

— Este o muncă grea.

— Și mama a fost chirurg, dar nu a fost niciodată un măcelar. Îi păsa de persoana de pe masă. Tatăl meu… se ocupa de carne.

Josh stă pe pervaz. E cu gândul departe. Îl las singur și îmi caut hainele în geantă. Mă duc la baie să mă demachiez.

După câteva minute, trag cu ochiul prin gaura cheii, îl văd în oglindă, fără tricou, în plină glorie.

Îmi deschide geanta cu haine. Îmi ține rochia între două degete și o privește pe toate părțile. Apoi își freacă fața cu mâinile. Cred că am făcut o greșeală cu rochia mea albastră. Poate ar fi trebuit să intru în magazinul de haine de lângă birou joi, la prânz. Dar apoi m-am gândit să port ce aveam deja. Oricum, e prea târziu acum. Desface o masă de călcat haine și își întinde cămașa.

Deschid ușa cu piciorul.

— Surpriză. La care sală de sport mergi? La toate?

— E cea din spatele clădirii McBride, la o jumătate de stradă distanță de locul de muncă.

Înghit în sec.

— Ești sigur că trebuie să mergem la nunta fratelui tău?

Nu mai văzusem niciodată atât de mult din pielea lui. Plesnește de sănătate; culoarea mierii aurii. Fără cusur. Liniile profunde ale claviculelor și șoldurilor creează un cadru impresionant. Între ele, mușchi. Lucrați. Pectorali plați, pătrați, cu margini rotunjite. Pielea abdomenului se întinde peste mușchii la care mă holbez în timpul finalei Olimpiadei de înot.

Își călcă cămașa și *toți* mușchii se mișcă. Bicepșii și abdomenul inferior sunt încordați și se observă acele vene masculine. Venele trec peste mușchi și îmi spun *merit asta.*

Șoldurile sale au crestături care se îndreaptă spre zona inghinală, ascunse în pantalonii de la costum. Câte sacrificii face ca să se mențină așa! Tipic Josh.

— De ce arăți așa?

Mă simt de parcă voi face stop cardiac.

— Plictiseală.

— Eu nu mă plictisesc. Nu putem să rămânem aici, iar eu să te ung pe tot trupul cu ceva din mini-bar?

— Uau, ce e cu ochii ăștia excitați?

Ridică fierul de călcat înspre mine.

— Tu vezi-ți de treaba ta în continuare.

— Pentru un tip care arată ca tine, ești teribil de timid. Tace puțin, dând cu fierul peste guler. Nu îi e ușor să stea fără tricou în fața mea.

— De ce ești rușinos?

— Am mai ieșit cu fete în trecut.

Se rușinează tot mai mult. Îmi țin brațele încrucișate. Aproape că scot fum pe urechi.

— Ce fel de fete?

— Cam de toate tipurile… la un moment au fost foarte clar că personalitatea mea nu este…

— Nu e ce?

— Nu sunt o prezență extraordinară.

Chiar și din flerul de călcat ies aburi în indignare.

— Cineva te-a vrut doar pentru corpul tău? Și ți-a spus asta?

— Da.

Calcă din nou o manșetă.

— Ar trebui să te simți măgulit, nu?

— La început cred că am fost, dar apoi s-a tot repetat. Chiar nu mă simt bine să aud că nu sunt bun pentru o relație.

Se apleacă peste cămașă și se uită dacă mai sunt cute. În sfârșit am înțeles codul Matchbox din mașină. *Privește-mă. Pe mine, cel real.*

— Știi ce cred, sincer? Ai fi minunat, chiar dacă ai arăta ca dl Bexley.

— Ai băut Kool-Aid, Shortcake.

Zâmbește în colțul gurii și continua să calce. Vreau să îl fac să înțeleagă ceva ce nici măcar eu nu am înțeles pe deplin. Tot ce știu e că mă doare să văd că nu are încredere în el însuși.

Gata. Nu mai vreau să se simtă ca un obiect. Plec de acolo, până își ia cămașa pe el. E albastră.

— Îmi place culoarea cămășii. Se asortează cu rochia mea.

Mă duc la geantă și caut rujul.

— Pot să văd ceva?

Cravata îi atârnă, în timp ce îmi ia rujul și citește pe spatele lui.

— Flamethrower. Se potrivește perfect.

— E prea puternic?

— Îmi place la nebunie cum îți vine roșul.

Mă sărută înainte să mă rujez. Mă urmărește cum aplic rujul, tapotez, dau din nou. Când sunt gata, arată de parcă a fost torturat.

— Mă înnebunești când faci asta, reușește să spună.

— Părul în sus sau în jos?

Îl doare.

Îl adună și spune:

— Sus.

Îl lasă să cadă și îl adună în mână ca pe zăpadă.

— Jos.

Jumătate în sus, pe jumătate în jos.

— Nu te mai fâțâi, mă agiți. De ce nu te duci să bei ceva la barul de jos? Ceva care să îți dea curaj. Pot să conduc eu până la biserică.

— Te aștept jos în aproximativ cincisprezece minute, bine?

După plecarea lui, tăcerea umple camera de hotel ca un balon care se umflă. Stau pe marginea patului și mă privesc. Părul îmi cade pe umeri și gura mea arată ca o inimă roșie. Arăt de parcă sunt pe cale să îmi pierd mințile. Mă dezbrac, îmi aranjez lenjeria intimă, îmi trag ciorapii și mă uit la rochie. Urma să-mi cumpăr ceva bleumarin, ceva ce aș fi putut purta și cu altă ocazie, dar când am văzut rochia albastru-verzui, știam că trebuie să fie a mea. Se asortează perfect cu pereții dormitorului lui.

Vânzătorul m-a asigurat că e perfectă, dar Josh și-a pus mâna la ochi, de parcă avea de-a face cu un psihopat.

Clar. Mă imaginez în dormitorul lui albastru. Cu greu reușesc să-mi închid fermoarul. Nu o să iau liftul. Cobor pe scara în spirală. Câte ocazii voi mai avea?

Simt că viața îmi tot dă ocazii să trăiesc și să adun amintiri. Cobor către bărbatul chipeș, îmbrăcat în costum și cămașa albastru deschis, care stă la bar.

Își ridică ochii, iar privirea mă intimidează atât de tare că abia mai pășesc. *Psihopată, psihopată,* îmi șoptesc când ajung și mă sprijin pe cot în fața lui, la bar.

— Cum ești? reușesc să spun, dar el se tot uită la mine. Știu… Ce psihopată… Sunt îmbrăcată în aceeași culoare ca pereții dormitorului tău.

Îmi îndrept timid rochia. E o rochie în stil retro, cu decolteu și talia îngustă. Miroase ca și cum se servește masa în restaurantul hotelului, iar stomacul scoate un scâncet jenant.

Dă din cap ca și cum aș fi o idioată.

— Ești frumoasă. Ești întotdeauna frumoasă.

Inima mea e înnebunită de fericire, când aude cele trei cuvinte. Iar eu îmi amintesc de bunele maniere.

— Mulțumesc pentru trandafiri. Nu ți-am mulțumit niciodată, nu-i așa? Mi-au plăcut foarte mult. Niciodată nu am primit flori.

— Ruj roșu. Flamethrower.

— Nu m-am simțit niciodată atât de prost ca atunci.

— Te-am iertat, îți aduci aminte?

Mă bag între genunchii lui, îi iau paharul și miros.

— Uau, ăsta-i un Kool-Aid puternic.

— Am nevoie de el.

Îl înghite fără să clipească.

— Nici eu nu am primit flori vreodată.

— Toate aceste femei tâmpite care nu știu cum să se comporte cu un bărbat.

Sunt agitată pentru că tocmai mi-am dat seama că, în patruzeci la sută din timp, e un tip calculat, rațional, posesiv, dar în restul de șaizeci la sută e plin de umor, dulce și vulnerabil.

A băut *tot* Kool-Aid-ul.

— Gata?

— Să mergem.

Așteptăm valetul să aducă mașina. Mă uit la cer.

— Ei bine, se zice că ploaia aduce noroc în ziua nunții. După câteva momente, începe să bâțâie din picior. Îl ating.

— Relaxează-te, te rog. Ce e așa de mare scofală?

Nu răspunde. Bisericuța e la aproximativ zece minute de hotel. Parcarea este plină de femei scorțoase, îmbrăcate în culori pastel, care se îmbrățișează și își ceartă partenerii și copiii.

E o atmosferă atât de rece, că îmi vine să mă iau singură în brațe, să mă încălzesc. Josh mă trage spre el și se năpustește înăuntru, spunând mai multor rude surprinse să îl vadă:

— Bună ziua, vorbim mai târziu.

— Ești atât de nepoliticos.

Zâmbesc tuturor celor pe lângă care trecem și încerc să zăbovesc puțin. Îmi atinge, delicat, brațul cu degetele și suspină.

— Rândul din față.

Mă trage spre culoar. Sunt ca un nor în suflul unui avion de luptă. Organistul exersează niște acorduri și, probabil, expresia lui Josh îl sperie și apasă câteva clape din greșeală. Ne apropiem de banca din față. Josh îmi strânge mâna ca într-o menghină.

— Bună.

Pare atât de plictisit. E un actor foarte bun. Ar merita un Oscar.

— Am ajuns.

— Josh!

Cred că e mama lui cea care se ridică în picioare și îl îmbrățișează. Îmi lasă mâna și o strânge în brațe. Nu îi poți rezista lui Josh. O îmbrățișează din tot sufletul.

— Bună, îi spune el, sărutând-o pe obraz. Arăți bine.

— Hai mai aproape, îi spune un om de pe banca de lângă, dar cred că Josh nu îl aude.

Mama lui e o doamnă minionă, cu părul deschis la culoare. Are o gropiță delicată în obraz, așa cum mi-am dorit și eu, mereu. Ochii ei gri deschis devin sentimentali când face un pas înapoi, ca să se uite la cât e de înalt și chipeș fiul ei.

— Așadar!

Radiază pentru că Josh i-a spus că arată bine și se uită la mine.

— Ea e…?

— Da. E Lucy Hutton. Lucy, mama mea, doctor Elaine Templeman.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Templeman.

Mă îmbrățișează într-o clipită.

— Elaine, te rog. În sfârșit! Ea e Lucy! o spune aproape de părul meu.

Face un pas înapoi și mă studiază.

— Josh, e superbă!

— E minunată.

— Ei bine, te voi păstra pentru totdeauna, îmi spune, și nu mă pot abține să nu rânjesc tâmp. Josh mă privește de parcă ar spune *ți-am spus eu.*

Își șterge palmele pe pantalonii costumului. Are o privire cam ciudată, de om nebun. Poate are fobie de biserică.

— O s-o păstrez în buzunar. Ce păpușă! Vino și stai aici în față, cu noi. Acesta este tatăl lui Josh. Anthony, uită-te la micuța asta. Anthony, asta e Lucy.

— Mă bucur să te cunosc, răspunde serios, iar mie nu îmi vine să îmi cred ochilor.

E versiunea mai bătrână a lui Joshua. E atât de frumos, ca o vulpe argintie maiestuoasă, atât de pedant în costumul acela.

Avem aceeași înălțime, doar că el stă jos. Trebuie să fie imens când stă în picioare. Elaine îi pune mâna pe gât și, când se uită la ea, schițează un zâmbet delicat. Apoi își îndreaptă privirea

pătrunzătoare spre mine. Genetica nu încetează niciodată să mă uimească.

— Mă bucur să vă cunosc.

Și mă întorc.

Ne uităm unul la altul. Poate că ar trebui să încerc să-l vrăjesc. Este un reflex străvechi și fac o pauză. Analizez. Mai bine nu.

— Bună, Joshua, spune el, întorcând privirea. A trecut ceva vreme.

— Bună, spune Josh, și mă prinde de încheietura mâinii, trăgându-mă să stau între el și mama lui.

Un tampon. Va trebui să-l apostrofez mai târziu.

Elaine se așază în fața lui Josh și îi aranjează părul. Frumusețea a îmblânzit această bestie specială. Se așază și mă întorc spre ea.

— Trebuie să fiți atât de entuziasmată. L-am întâlnit pe Patrick o dată, în circumstanțe mai puțin plăcute.

— Oh, da, Patrick mi-a spus, când am vorbit la telefon într-o duminică. Nu te simțeai bine. Toxiinfecție alimentară.

— Cred că a fost un virus, spune Josh, luându-mi mâna și atingând-o obsesiv, ca un vrăjitor.

— Și el nu ar trebui să discute simptomele ei cu alte persoane.

Mama lui îl privește, privește mâinile noastre și zâmbește.

— Ei bine, indiferent ce a fost, m-a copleșit. Probabil că nici nu mă va recunoaște astăzi. Sper. Trebuie să le mulțumesc fiilor dumneavoastră pentru că m-am făcut bine.

Elaine se uită la Anthony. L-am adus pe Josh prea aproape de uriaș; îi lipsește doar stetoscopul.

— Florile sunt minunate.

Arăt înspre trandafirii roz de la capătul fiecărei bănci.

Elaine îmi șoptește:

— Mulțumesc că ați venit cu el. E greu pentru el.

Îi aruncă lui Josh o privire îngrijorată. Ca mamă a mirelui, Elaine se scuză, merge să-i salute pe părinții lui Mindy și le dă o mână de ajutor unor bătrâni să se așeze. Biserica se umple; se aud strigăte de bucurie și surpriză, în timp ce familia și prietenii se reunesc.

Sincer, nu văd ce este atât de dificil în această situație. Totul pare în regulă. Nu văd nimic rău. Anthony salută din cap oamenii. Elaine sărută și îmbrățișează și îi înveselește pe toți cei cu care vorbește. Mă simt ca a cincea roată la căruță. Anthony nu este genul de om căruia să îi placă discuțiile inutile. I-am lăsat pe cei doi, tată și fiu, așezați în tăcere, pe o bucată de lemn, ținându-l pe Josh de mână și nu am nici cea mai mică idee ce caut aici, până când privirea lui nu o întâlnește pe a mea.

— Mulțumesc că ești aici, îmi șoptește în ureche. E deja mai ușor.

Mă gândesc la asta în timp ce Elaine se așază și muzica începe să cânte.

Patrick își ia locul la altar, aruncând o privire ironică fratelui său. Mă privește de parcă ar vrea să își dea seama dacă mi-am revenit. Le zâmbește părinților săi și respiră greu. Când Mindy apare într-o rochie roz bombon lungă, ne ridicăm cu toții în picioare.

E atât de fericită în timp ce pășește către altar. Râde și plânge în același timp, ca o nebună. Îmi place de ea. Se așază în fața lui Patrick și o privesc intens.

Doamne Dumnezeule. Femeia asta e surprinzătoare. Hai, Patrick!

La finalul fiecărei nunți, mă simt ciudat. Simt că mă emoționez când prietenii lor citesc poezii speciale, iar preotul îi pune să-și rostească jurămintele. Mă înec de plâns în timpul jurămintelor. Îmi iau șervețelul oferit de Elaine și mă șterg la colțurile ochilor. Urmăresc cu suspans cum inelele își pun inelele pe degetele și suspin

ușurată atunci când se potrivesc perfect și alunecă. Iar atunci când aud cuvintele magice *poți săruta mireasa,* suspin fericită că am văzut finalul acestei scene, parcă desprinsă dintr-un film. Mă uit la Elaine și amândouă râdem mulțumite și aplaudăm. Bărbații de lângă noi oftează cu indulgență.

Cei doi pășesc pe culoarul bisericii, purtând noile verighete de aur, iar toată lumea e în picioare. Toți vorbesc și exclamă atât de tare, încât orga veche aproape că nici nu se mai aude.

Pentru prima dată văd că Josh se uită bănuitor. Ce o fi?

— Se duc să facă fotografii la marginea parcului. Sper că vântul să nu o sufle pe Mindy, îmi spune Elaine, în timp ce face cuiva cu mâna. Vom merge toți la hotel acum, bem ceva, apoi cina și discursurile. Îl vom lua pe Josh pentru niște fotografii de familie, la un moment dat.

— Sună bine. Nu-i așa, Josh?

Îi strâng mâna.

A fost absent în ultimele câteva minute. Tresare și revine la realitate.

— Sigur. Să mergem.

Arunc o privire, peste umăr, la părinții lui. Sunt veseli, îl iau pe Josh de braț și pășim afară din biserică.

— Mergi mai încet. Josh. Așteaptă. Pantofii mei.

Abia reușesc să țin pasul. Se așază în mașină, pe scaunul pasagerului, și scoate un geamăt.

Nu reușesc să bag în marșarier. Toate se înghesuie să iasă din parcare.

— Vrei să mergi direct înapoi? Sau vrei să ne mai plimbăm?

— Condu. Mergem spre casă. Urcă pe autostradă.

— Eu văd totul din afară și te asigur că a mers destul de bine.

— Ai dreptate, cred, zice el apăsat.

— Pardon? Ai putea să repeți asta, ca să te pot înregistra? Vreau să mi-l pun ca ton de apel. Lucy Hutton, ai dreptate.

Tachinându-l, îl mai scot din starea lui. Se uită la mine.

— Aș putea să îți înregistrez și mesajul de mesagerie vocală, dacă vrei. Ai ajuns la mesageria vocală a lui Lucy Hutton. E prea ocupată să plângă la nunta unui străin, ca să-ți răspundă, dar lasă un mesaj.

— Oh, taci. Cred că mă uit la prea multe filme. Era atât de romantic.

— Ești drăguță.

Joshua Templeman crede că sunt cam drăguță. Oficial, iadul a înghețat.

Zâmbim unul la celălalt.

— Trebuie să fi plâns pentru un motiv. Visezi la propria ta nuntă?

Mă uit la el defensiv.

— Nu. Desigur că nu. Ce penibil. În plus, logodnicul meu e invizibil, amintește-ți.

— Dar de ce te-ar face nunta unui străin să plângi?

— Căsătoria este unul din cele mai vechi ritualuri ale civilizației. Oricine își dorește o persoană care să îl iubească atât de mult încât să îi pună o verighetă pe deget. Să vadă cu toții că inima lui e luată.

— Nu sunt sigur că în timpurile noastre mai contează așa ceva.

Încerc să mă gândesc cum să-i explic.

— Este atât de primitiv. Îmi poartă inelul. E al meu. Pentru totdeauna. Nu îl vei avea niciodată.

Ne întoarcem la hotel. Traficul e aglomerat. Îi dau cheile valetului și Josh încearcă să mă ducă în partea laterală a clădirii.

— Josh. Nu. Haide.

— Să mergem în cameră.

Se oprește. E imens.

— Ești ridicol. Explică ce se întâmplă cu tine.

— E o prostie, bolborosește. Nu e nimic.

— Hai să intrăm.

Îl iau ferm, de mână, și intrăm. Respir profund și ajung în sala plină pe jumătate cu membrii familiei Templeman.

Capitolul 23

Într-o cameră drăguță de lângă sala de petrecere, petrecem aproape două ore într-o stare de stânjeneală, în timp ce bem șampanie. Când spun stânjeneală, mă refer că îl car pe Joshua după mine la o serie de întâlniri cu rudele, în timp ce el stă lângă mine și mă privește cum înghit, plictisită, șampania care îmi arde stomacul gol.

Fiecare prezentare e așa:

— Lucy, aceasta este mătușa mea, Yvonne, sora mamei mele. Yvonne, Lucy Hutton.

După ce își face datoria, își găsește de lucru atingându-mi brațul, pipăindu-mă pe spate în căutarea unei bucăți de piele pe sub păr sau încolăcindu-și degetele de ale mele. Mă fixează mereu. Aproape că nu-și ia ochii de la mine. Probabil că e fascinat de abilitatea mea de a vorbi vrute și nevrute. După o vreme, mama sa îl ia în grădina de lângă, și mă uit pe geam, în timp ce el face poze cu diverși membri ai familiei. Zâmbește forțat.

Când mă prinde că trag cu ochiul, îmi face semn să vin, și facem poze în fața unui trandafir splendid. Când totul se termină, îmi scutur capul, întrebându-mă cum am reușit să ajung în această situație. Eu și Joshua Templeman, în aceeași fotografie, zâmbind?

Totul pare incredibil. Mă întoarce și îmi ia bărbia în palme. Fotograful spune: *minunat.* Încă o poză și uit de tot ce e în jurul meu, în momentul când buzele lui le ating pe ale mele.

Aș vrea să scap de vechile mele incertitudini, dar parcă totul e prea frumos ca să fie adevărat. Așa cum visam odată, demult, și mă uram pentru asta.

Îi urmăresc pe Patrick și Mindy de-a lungul gazonului, îmbrățișați romantic în fața altui aparat de fotografiat și îmi dau seama că eu însămi mă

aflu într-o poziție destul de romantică. Bărbatul care m-a urât atât de mult… acum se laudă cu mine și mă trage aproape de el.

Când ne întoarcem înăuntru, mă sărută pe tâmplă. Îmi șoptește la ureche că sunt frumoasă. Mă întoarce la nouăzeci de grade și mă prezintă altor rude. Se laudă cu mine.

Ceea ce nu am înțeles încă este *de ce?*

Inevitabil, după ce discută cu fiecare persoană pe care mi-o prezintă despre cât de drăguță era Mindy și cât de frumoasă a fost ceremonia, apare întrebarea:

— Și, Lucy, cum l-ai întâlnit pe Josh?

— Ne-am întâlnit la serviciu, a răspuns Josh în locul meu, prima oară când am fost întrebată asta, iar eu am tăcut.

— Oh, și unde lucrezi?, este următoarea întrebare.

Niciunul din familia lui nu are nici cea mai mică idee unde lucrează sau ce face. Ciudat. De parcă e o rușine să renunți la studiile de medicină. Cel puțin, o editură sună pompos.

— Este minunat să te văd cu cineva nou, spune o altă mătușă și mă privește cu subînțeles.

Poate credeau că e gay. Ne scuzăm și îl trag deoparte, în spatele unui stâlp.

— Trebuie să faci mai mult efort. Sunt extenuată. E rândul meu să stau acolo, în timp ce tu vorbești.

Un chelner trece și îmi oferă un alt apetitiv. Mă cunoaște deja, pentru că am mâncat cel puțin douăsprezece până acum. Sunt cel mai bun client al lui.

Mă gândesc doar la cina care ar fi trebuit să fie servită la ora cinci fix. Mă uit la ceasul de pe mâna lui Josh. Probabil o să mor de foame până atunci.

— Nu am ce să le spun.

Vede că am pe braț o vânătaie de la paintball. Se enervează.

— Poți să îi întrebi chestii. De obicei funcționează.

Mulți vorbesc despre noi și trag cu ochiul.

— Trebuie să-mi spui de ce toată lumea se uită la mine ca și cum aș fi mireasa lui Frankenstein. Nu te simți lezat, ciudatule.

— Nu-mi place să mă întrebe despre viața mea.

— Am observat. Nimeni nu știe nimic despre tine. Și nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Se uită la mine. Nu la tine. Cei mai mulți dintre ei nu m-au văzut de la marele scandal.

— De asta vrei să joc rolul iubitei? Ca toată lumea să uite că nu ești doctor? Mai bine ți-ai atârna cartea de vizită. Nu mă atinge. Nu pot gândi normal.

Îmi smulg brațul.

— Nu mai pot să dau înapoi, acum.

Mă trage mai aproape și îmi șoptește, în ureche.

— Ești la fel de catifelată peste tot?

— Tu ce crezi?

— Vreau să știu.

Buzele lui îmi ating lobul urechii. Am uitat despre ce vorbeam.

— De ce ești așa drăgăstos?

Îi privesc atent ochii și, când răspunde, știu că-mi ascunde ceva.

— Ți-am spus. Tu ești sprijinul meu moral.

— Pentru ce? Ce nu îmi spui?

Ridic un pic tonul și niște capete se întorc spre noi.

— Josh, te rog să îmi spui.

Îmi atinge gâtul cu mâna. Tremur atât de tare. Când se apropie să mă sărute, închid ochii și totul dispare. Suntem doar noi. Așa vreau să rămân. În întuneric. Să îi simt mâna pe spate. Buzele lui să-mi spună *Lucy, nu îți mai face griji.*

Îmi deschid ochii și observ un cuplu, probabil părinții lui Mindy, că vorbesc despre noi. Amândoi mă privesc ciudat.

— Încetează să mă mai distragi. Să se termine cina. Trebuie să vorbești cu ai tăi. Găsești tu despre ce. De ce ești atât de timid?

Și, imediat ce am spus-o, am și înțeles.

— Pentru că *ești* timid.

Acum văd lucrurile într-o altă lumină.

— În tot acest timp, credeam că ești un nemernic arogant. Adică, ești. Dar e mai mult de atât. Ești incredibil de timid.

Clipește și știu că am dreptate. Simt ceva ciudat în piept. Parcă devine din ce în ce mai mare. Nu se oprește; devine mai rapidă, mai mare, simt ca și cum aș avea o pernă plină de pene îndesată în piept. Nu știu ce se întâmplă, dar mă sufoc și abia pot respira. Se pare că știe că se întâmplă ceva cu mine. Mă ia de umeri cu o mână și cu cealaltă îmi ține capul. Din nou, încerc să vorbesc, dar nu pot. Mă ține, eu dau din mâini și mi se pare că foaierul roșu, din depărtare, parcă a luat foc.

— Josh, zice Elaine. Oh, aici ești.

Vocea îi devine caldă. Josh pleacă, fără să-mi dea drumul, trăgându-mă de-a lungul podelei de marmură.

Îi strălucesc ochii când ne privește pe amândoi.

— Când ești gata, vrei să ni te alături înăuntru? Ești la masa noastră.

— O să-l aduc direct înăuntru.

Senzația din piept îmi slăbește puțin când îmi dau seama că mama lui este fericită să-l vadă cu cineva.

Mă îndrept și mâinile îi alunecă pe spatele meu. Oamenii își găsesc locurile la masă și văd capete întoarse, care se uită la noi.

— Cine sunt eu?, încerc o ultimă dată. Menajera ta? Profesoara de pian?

— Ești Shortcake, spune pur și simplu. Nu trebuie să inventezi nimic. Haide. Hai să terminăm cu asta.

Simt trepidații pe măsură ce mă apropii de masa noastră, iar Josh se blochează. Ne așezăm pe

scaunele noastre și studiem câteva minute decorațiunile de pe masă și bilețelele cu nume. Toate sunt tipărite, mai puțin al meu, care este scris de mână, probabil din cauza confirmării târzii.

Masa de opt locuri. Eu, Josh, mama și tatăl lui, părinții, fratele și sora lui Mindy. Sunt la masa familiei mirelui. Dacă aș fi știut că se va întâmpla așa ceva atunci când i-am oferit lui Josh să îi fiu șofer, mi-aș fi luat singură la palme.

În stânga mea stă fratele lui Mindy. Vorbim puțin. Se aude clinchet de pahare. Mă rog ca Josh să spună ceva, orice. Sunt pe punctul de a-l ciupi de picior, când liniștea e întreruptă de Elaine. Ce urmează e un coșmar:

— Lucy, spune-le tuturor cum l-ai întâlnit pe Josh.

Urlu pe interior. Am răspuns la aceeași întrebare de cel puțin opt ori astăzi și nu e deloc ușor.

— Bine. Ei bine, ăăă…

Oh, rahat, sună ca și cum aș fi o escortă plătită cu ora, care nu s-a gândit la o minciună suficient de bună. Cum am stabilit să spunem? Sunt Shortcake? Nu le pot spune asta. Dacă aș fi vrut vreodată să-l umilesc pe Josh, acum ar fi momentul potrivit. Aș putea spune că m-a forțat să vin.

— Lucrăm împreună, spune Josh, calm, tăindu-și apetitivul în două. Ne-am întâlnit la serviciu.

— O poveste de dragoste la birou, spune Elaine, și îi face cu ochiul lu' Anthony. Astea sunt cele mai frumoase. Ce ai gândit despre el când l-ai văzut prima dată?

Recunosc un romantic înnăscut când văd unul. Orice compliment pentru fiul e un compliment pentru ea. Îl privește cu drăgălășenie. E adorabilă. Sunt îndrăgostită de ea.

— M-am gândit… Slavă Domnului, e înalt.

Toți, cu excepția lui Anthony, râd. Își studiază furculița. Verifică dacă e curată.

— Ce înălțime ai, Lucy?, întreabă mama lui Mindy, Diane.

O altă întrebare îngrozitoare.

— Un metru și jumătate.

Asta e răspunsul standard și mereu provoacă râsete. Chelnerii încep să aducă apetitivele. Îmi chiorăie mațele de foame.

— Și tu ce ai gândit despre Lucy, când ai văzut-o?, întreabă imediat Elaine.

Am putea să ne punem în mijlocul mesei pe post de decorațiuni. Deja devine ridicol.

— Că are cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut vreodată, răspunde Josh.

Diane și Elaine se uită una la cealaltă, mușcându-și buzele, ochii li se lărgesc, sprâncenele li se ridică. Cunosc privirea asta. E privirea plină de speranță a unei mame. Nu mă pot abține să nu întreb:

— Serios?

Dacă minte, înseamnă că e cel mai bun actor din câți cunosc. S-a depășit pe sine însuși. Îl cunosc mai bine decât pe mine însămi și pot să îmi dau seama. Dă din cap și arată către farfuria mea. Aflu că Patrick și Mindy merg la Hawaii pentru luna de miere.

— Dintotdeauna mi-am dorit să merg acolo. Am nevoie de soare. O vacanță ar fi bine venită acum.

Îmi împing farfuria, pe care aproape că am lins-o, și îmi amintesc că se apropie excursia la Sky Diamond Strawberries. Încep să îi povestesc lui Josh despre asta, pentru că știu cât îi place locul ăla, dar mama lui mă întrerupe:

— Muncești mult?

— Da. Amândoi muncim foarte mult.

Anthony scoate un mic horcăit, uitându-se în altă parte, nepăsător. Mi-e atât de familiară expresia aia. Josh stă nemișcat, iar Elaine se încruntă la soțul ei.

Felurile principale sunt servite și încep să le devorez cu plăcere. Atmosfera e tensionată. Nu

reușesc să îmi dau seama de ce.

Într-adevăr, Anthony nu a vorbit prea mult, dar pare de treabă. Elaine e din ce în ce mai tensionată, zâmbetul ei mai forțat, pe măsură ce încearcă să își păstreze buna dispoziție.

Îl imploră din priviri pe Anthony. În timp ce chelnerii debarasează mesele după felul principal, personajele principale se pregătesc pentru discursuri.

Anthony își scoate un bilet din buzunarul interior. Testează microfonul, iar eu îmi trag scaunul mai aproape de Josh. Mă ia de umeri. Mă sprijin de el.

Domnișoara de onoare a lui Mindy ține un discurs. Tatăl ei îi urează bun venit lui Patrick în familie. E atât de sincer. Zâmbesc. Vorbește despre plăcerea de a fi câștigat un fiu. Josh mă îmbrățișează mai tare și eu îi dau voie.

Anthony se urcă pe podium și se uită la bilețel. Pare scârbit. Se apropie de microfon.

— Elaine mi-a scris câteva sugestii, dar cred că voi improviza.

Vocea lui este lentă, fermă, puțin sarcastică și încep să-l înțeleg că este ereditar la bărbații Templeman. Un râs se împrăștie prin încăpere și Josh se ridică drept. Nici nu trebuie să mă uit la el. Știu că se încruntă.

— Mereu am știut că fiul meu va face lucruri extraordinare.

Anthony stă pe marginea podiumului și privește mulțimea. Vorbește de parcă ar avea doar un fiu. Dar poate exagerez.

— Și niciodată nu m-a dezamăgit. Nici măcar o singură dată. Niciodată nu am primit telefonul de care se teme fiecare părinte: *hei, tată, sunt blocat în Mexic.* Patrick nu a făcut niciodată așa ceva.

Mulțimea râde și mai tare.

— Nici de la mine, îmi murmură în ureche.

— A absolvit printre primii zece din clasă. A fost un privilegiu să-l văd crescând și devenind

bărbatul de acum, spune Anthony. A trecut prin experiențe care l-au întărit și și-a câștigat respectul colegilor.

Nu reușesc să îmi dau seama dacă e emoționat, dar sesizez că îl privește prea insistent pe Patrick, pentru un moment.

— În ziua în care a absolvit facultatea de medicină, m-am văzut recunoscut în el. Și a fost o ușurare, știind că va continua tradiția profesională a familiei.

Josh respiră greu. Mă strânge de umeri. Anthony ridică paharul.

— Și cred că alegem să ne petrecem viața alături de persoane care sunt la fel de puternice ca noi. Iar astăzi, prin căsătoria cu Melinda, m-a făcut din nou un tată mândru. Iar Mindy, trebuie să o spun, ai ales un Templeman remarcabil pe care să îl iei de soț. Mindy, bine ai venit în familia noastră.

Închinăm paharele, mai puțin Josh. Mă uit peste umăr și văd două capete unul lângă altul, șușotind și privindu-ne. Mama lui Mindy se uită cu milă la Josh. Mindy și Patrick taie tortul și se servesc unul pe celălalt cu o bucățică. De abia am așteptat tortul și nu sunt dezamăgită. E cu ciocolată și primesc o felie imensă.

— Frumos discurs. Mulțumesc că ai adus vorba, în treacăt, îi spune Josh tatălui său.

— A fost o glumă.

Anthony zâmbește la Elaine, care nu e deloc încântată.

— Amuzant.

Are privirea înghețată.

Trebuie să intervin și să schimb subiectul.

— E mortal tortul ăsta plin de ciocolată. Sper că nu o să facă prea mult rău.

— Ați fi uimiți cât rău face grăsimea inimii, spune Anthony.

— Dar e în regulă să te răsfeți din când în când, nu?

Iau o gură de tort.

— Ideal ar fi să nu o faci. Grăsimile saturate, grăsimile trans, odată ce intră în artere, nu mai ies. Doar dacă ai un atac de cord și cineva ca Elaine trebuie să te repare.

— E un pic cam dur cu el, spune Elaine, în timp ce-mi arunc furculița cu zgomot și îmi pun mâinile pe piept.

— Nu e bine să te răsfeți. E minunat!

— Ea m-a întrebat, subliniază Anthony grav. I-am spus ce cred.

Observ că nu are tort. Îmi amintesc întâlnirea cu angajații din firmă. Josh nu a mâncat nici atunci tort. Mă uit într-o parte și, spre surprinderea mea, Josh își ia furculița și începe să mănânce. E o insultă uriașă la adresa tatălui său. Ne îndopăm cu tort până când Anthony se uită urât la noi. Nu e obișnuit ca sfaturile sale înțelepte să nu fie luate în considerare.

— Delăsarea e riscantă. Începi de la lucruri aparent neimportante, îți urmezi impulsurile și apoi e greu să revii pe făgașul bun.

Anthony nu vorbește despre prăjitură. Josh își scapă furculița, făcând zgomot. Elaine privește stupefiată.

— Anthony, te rog, lasă-l în pace.

— Hai cu mine, îi spun, și, spre surprinderea mea se ridică ascultător și merge cu mine pe marginea întunecată a ringului de dans.

— Poți să-mi explici ce se întâmplă? Această tensiune este îngrozitoare. Îmi pare rău, dar tatăl tău e un nemernic. E întotdeauna așa?

Își îndeasă o mână în păr.

— Așchia nu sare departe de trunchi.

— Nu! Tu nu ești așa. E răutăcios și mama ta e supărată. Discursul său a fost atât de ciudat.

De fiecare dată când încerc să-l protejez pe Josh, realitatea mă lovește drept în plex. Îi deschid pumnul și îi apăs articulațiile degetelor. El îmi urmărește degetele.

— Cina s-a terminat. Am trecut peste asta. Asta e tot ce contează pentru mine.

— Dar de ce simt că toți ochii sunt ațintiți asupra ta? Se pare că toată lumea din această încăpere se uită la tine, întrebându-se dacă poți să faci față situației. Este ca și cum ar spune *rezistă, băiete.*

— Cred că își imaginează toți că sunt bine. Că nu sufăr prea tare.

Mă prinde cu o mână de talie și mă simt măgulită. Sângele îmi pulsează, împreună cu cele două mii de calorii ale feliei de tort.

— Se înșală. Nimeni nu te poate să faci să suferi așa cum o fac eu.

I-a plăcuta replica mea inteligentă. Zâmbește.

— Ești bine? Te rog să-mi spui despre acest mare scandal de care toată lumea șușotește. Nu pot înțelege de ce faptul că nu ai vrut să te faci doctor a creat atâta zarvă.

Foarte rar l-am văzut pe Josh ezitând, așa cum o face acum.

— E o poveste lungă. Merg întâi la baie.

— Dacă fugi pe geam, mă supăr rău.

— Mă întorc, îți promit. Îți povestesc totul. Lipsesc doar un minut. O să fii bine, da?

— A trebuit să mă împrietenesc cu jumătate din oamenii din încăperea asta, îți amintești? Sunt sigură că voi găsi pe cineva cu care să stau.

Îl privesc plecând și mă așez în cea mai relaxată poziție.

De fapt, nu am vorbit cu Mindy. E afară și continuă să facă poze. Mi-a zâmbit. Mi se pare drăguță. Vorbește cu un cuplu în vârstă. Pe măsură ce mă îndrept înspre ei, încerc să zâmbesc și să-i fac cu mâna. Mă simt prost pentru că sunt o străină care a venit la nunta ei.

— Bună, Mindy, sunt Lucy. Partenera lui Josh. Îți mulțumesc că m-ai invitat. Ceremonia a fost minunată. Și-mi place rochia ta.

— Îmi pare bine să te cunosc. Abia am așteptat.

Zâmbește larg. Ochii ei negri mă privesc cu interes.

— Tu ești fata care l-a topit pe omul de gheață.

— Oh! Hmmm. Nu știu dacă l-am topit… Omul de gheață?, articulez eu cu putere.

— Știai că eu și Josh am avut o relație de un an?, își rotește mâna repede, ca și cum ceea ce tocmai a spus nu contează.

— Poftim? Nu. Nu am știut.

Mi se strânge stomacul. Încă o dată. Își duce o mână la păr și-și netezește freza deja perfectă. E blondă. E înaltă, bronzată și are ochii căprui. Ea e blonda înaltă. Sunt gură-cască. Nu am cuvinte. Acum fac legătura. Cât de umilitor ar fi să te duci singur la nunta fostei tale prietene? Mai ales când se căsătorește cu fratele tău?

— De când îl cunoști pe Patrick?

Încerc să vorbesc calm. Nu îmi iese. Parcă sunt un robot. Vorbesc ca GPS-ul mașinii mele.

— L-am cunoscut în timp ce eram cu Josh. Când a avut loc fuziunea firmei unde lucrează Josh, am început să vorbesc cu Patrick ca să aflu de ce Josh devenise atât de distant. El nu prea e vorbăreț, după cum știi.

Mă uit la toți străinii ăștia care l-au privit toată noaptea pe Josh. Se întreabă cum face față la faptul că această femeie frumoasă se căsătorește cu fratele său. Un an. Cu siguranță au avut relații intime. Această femeie zveltă, de un blond imaculat, a stat în patul lui. I-a sărutat gura. Parcă înghit acid.

— Patrick și cu mine am fost compatibili de la început. A fost ca un vârtej; ne-am logodit abia acum șase luni. Încă mă simt prost, dar Josh și cu mine nu ne potriveam. Toanele lui erau înfricoșătoare uneori. Abia reușeam să găsim un subiect comun de conversație. Îmi pare rău, sunt nepoliticoasă. Te rog să nu-i zici că am spus asta.

Simt că-mi vine să plâng și Mindy mă privește alarmată.

— Îmi pare rău, Lucy, credeam că ți-a spus. E atât de fericit cu tine. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că va fi atât de îndrăgostit. De mine nu a fost. Presupun că are sens. Oamenii profunzi cum e el, de obicei, se îndrăgostesc greu, dar și când o fac, e profund.

Mă forțez să zâmbesc, dar nu sunt convingătoare. Nu vreau să îi stric lui Mindy buna dispoziție chiar în ziua nunții ei, dar simt că mor pe dinăuntru. Cum am putut să fiu atât de proastă încât să cred că mă plimba de colo, colo, doar ca să se laude cu mine? Sunt suportul lui moral în timp ce participă la nunta fostei iubite. Dacă asta nu e definiția unei întâlniri aranjate, atunci nu știu ce e.

— Oh, Lucy. Îmi pare rău că te-am supărat, mai ales că voi doi sunteți la început. Dar Josh este al tău.

Reușesc să zâmbesc forțat. Chiar nu e.

— Patrick este deosebit de surprins. Cum s-a exprimat? Ceva de genul *Nu l-am mai văzut pe Josh niciodată atât de uman. Parcă ar avea o inimă.*

— Are o inimă.

O inimă egoistă, pe care o folosește doar pentru el. Cu toate astea, e o inimă.

Organizatorul nunții arată spre Mindy și ea îi face cu mâna.

— Inima lui este a ta, spune Mindy și mă mângâie pe braț. Voi arunca buchetul acum. Îl voi îndrepta spre tine.

Le face cu mâna invitaților, pregătită și superbă cum eu nu voi fi vreodată.

Niște brațe mi se strecoară pe la spate. Un sărut pe partea din spate a gâtului, împiedicat de părul meu. Efectul este încă atât de puternic, încât trebuie să inspir adânc. DJ-ul a început să cheme fetele nemăritate pe ringul de dans. Simt panica în stomac. Îmi transpiră palmele. Trebuie să plec de aici.

— Bună. Unde sunt toți noii tăi prieteni?

Începe să mă împingă în grupul tot mai mare de concurente.

— Nu, Josh. Nu pot.

Oamenii ne privesc. Sunt pe punctul de a face o scenă, dar știu că nu am voie.

Sunt speriată și cred că o să izbucnesc în plâns. De obicei vede asta. Nu și acum, însă.

— Unde ți-e spiritul de competiție?

Josh mă împinge ferm, pentru ultima dată, și sunt aruncată într-o mulțime de femei asortate, care mai de care murmurând, începând cu fetele care duceau florile până la o femeie de vreo cincizeci de ani care pare să-și facă încălzirea. Toată lumea se uită la buchet. Este minunat. Toate îl vrem.

O văd pe mama lui Josh pe margine. Îmi zâmbește și apoi se oprește. E îngrijorată. Arăt oare chiar așa de groaznic? Mindy îmi surprinde privirea și văd că îi pare sincer rău pentru că m-a supărat.

Josh se mută în altă parte, ca să vadă mai bine face un schimb de priviri cu mama lui. Ea gesticulează către el, el își apleacă capul și ea îi spune ceva. Se uită brusc la mine. E mai mult decât pot duce!

— Să îi dăm drumul!

Mindy se întoarce cu spatele la noi și se balansează. Buchetul e din crini roz-bombon. Nici nu îmi dau seama că buchetul m-a lovit în piept. Cade fix în brațele fetei care a dus florile. Urlă de bucurie. Toți râd.

Fiecare se întoarce la cel de lângă el și spune: *ar fi putut să-l prindă.*

Sunt așa dezamăgită că *nu* l-am prins, încât panica mă cuprinde complet. Râd politicos și reușesc să merg încet în cealaltă parte a ringului de dans, făcând cu mâna spectatorilor. Alerg. Trebuie să ies din încăperea aceasta. Știu că va veni după mine și, decât să aleg cel mai evident ascunziș –

toaleta femeilor –, trec prin pasajul personalului, până ajung în grădina de lângă hotel.

Câțiva băieți cu cămăși albe și cravate fumează și se joacă pe telefoanele mobile. Mă privesc plictisiți. Alerg și vârfurile tocurilor mele aproape că nu ating pământul. Vreau să urc într-o barcă și să navighez pe o insulă pustie. Doar atunci voi putea să mă confrunt situația asta. Am sentimente pentru Joshua Templeman. Sentimente ireversibile, stupide și nechibzuite. Doar așa îmi explic durerea asta. De ce mă doare că nu am prins buchetul și să îl văd cum zâmbește? Ezit pe marginea apei. Pașii se apropie repede. Ard de nerăbdare să-i spun ceea ce gândesc. Apoi o văd pe mama lui Joshua.

Capitolul 24

— Bună, reușesc să spun. Am ieșit… la aer.

Elaine se uită la mine, deschide poșeta și își găsește pachetul de șervețele. Îmi dă unul. Nu înțeleg de ce, până mă șterg la ochi și văd că e ud.

Stăm, uitându-ne la apa întunecată, ce strălucește sub cerul la apus. Sunt prea supărată să înțeleg că sunt pe punctul de a mă descărca pe mama lui. Orice ascultător cu compasiune m-ar înțelege. Oricum nu o voi mai revedea.

— Nu mi-a spus niciodată de Mindy.

E îngrijorată și privește încruntată înspre gazon.

— Ar fi trebuit să o facă. Nu ar fi trebuit să afli în felul acesta.

— E atât de evident. Nu pot să cred că am fost atât de proastă. Nu pot să cred că s-a comportat așa.

— De parcă ar fi îndrăgostit de tine?

— Da. Vocea îmi tremură puțin. Mi-a spus mai demult că e un actor bun. Nu-mi vine să cred.

Nu spune nimic și îmi pune mâna pe umăr. Nu mai am nicio speranță.

— Nu cred că s-a jucat.

Cuvântul joc îmi provoacă durere în stomac.

— Oh, îmi pare rău, dar nu ai idee cât de bun este la jocuri. În fiecare zi, la serviciu, de luni până vineri. Ăsta e primul weekend când se întâmplă.

Elaine se uită după mine și văd silueta lui Josh venind agitat pe lângă clădire. Dă din cap și se oprește.

— De ce ai venit astăzi?

E cu adevărat curioasă.

— Îi eram datoram o favoare. Mi-a zis că are nevoie de sprijin moral. Nu știu de ce, dar am venit totuși. Credeam că are legătură cu faptul că a renunțat la medicină. Și acum aflu că fosta lui iubită se mărită cu fratele lui? Mă simt de parcă aș fi într-o telenovelă.

Elaine mă prinde de cot. Zâmbește tandru și îmi spune blând:

— Vorbesc cu el în fiecare duminică. Mi-a spus despre ține de când te-a cunoscut. O fată frumoasă, cu ochi albaștri, buzele roșii, părul negru. Te descrie ca și cum ai fi un personaj de poveste. Încă nu a decis dacă ești mai mult prințesă sau ticăloasă.

Mă iau cu mâinile de păr.

— Ticăloasă. Sunt cea mai mare idioată pentru că am crezut că ar…

Nu pot termina fraza.

— Tu ești fata pe care o numește Shortcake. Când ți-am auzit porecla prima dată, am știut. Îți spun, nu a mai privit pe nimeni cum te privește pe tine.

Femeia asta drăguță începe să mă irite. Îmi e destul de clar că e părtinitoare și nu mă mai pot destăinui ei. Nu crede că fiul ei ar putea să mă rănească. Vreau să vorbesc, dar îmi face semn să tac.

— A avut o relație cu Mindy. Mă bucur foarte tare că e nora mea. O dulceață de fată. Mindy nu are nimic în comun cu Cenușăreasa.

— E foarte drăguță. Nu ea e problema mea.

— Dar nu a știut niciodată să fie o provocare pentru Josh. Tu ai făcut-o din prima zi când v-ați cunoscut. Îl enervezi. Nu ți-a fost niciodată teamă de el. Ai avut răbdare să încerci să îl înțelegi și astfel să fii cea care deține controlul în disputele voastre. Tu vezi că există.

— Am încercat să nu o fac.

— Nici Josh, nici tatăl lui nu sunt bărbați simpli. Există bărbați minunați, ca Patrick, de exemplu. Rațional, calm, zâmbăreț. Josh are o poreclă pentru el. Domnul Simpatic. E adevărat. Așa e. E nevoie de o femeie puternică să-l iubească pe cineva ca Josh și cred că aceea ești tu. Josh e un om calculat. Dar merită. Nu mă crezi și nu te pot condamna în seara asta, dar așa e și tatăl lui.

Elaine îi face lui Josh cu mâna. Se îndreaptă înspre noi.

— Te rog, ia-l ușor. Ai fi putut prinde buchetul, mă mustră ea. Dacă ți-ai fi întins brațele.

— Nu am putut.

Mă sărută pe obraz și mă îmbrățișează cu atâta familiaritate, că-mi închid ochii.

— Vei putea, într-o zi. Dacă te hotărăști să rămâi, vom lua micul-dejun în familie la ora zece, la restaurant. Mi-ar plăcea să vă văd pe amândoi.

Pe alee se întâlnește cu Josh.

Încep să vorbească. Minunat. Pregătește inamicul pentru ceea ce urmează. Mă obosește să mă aflu aici, lângă apa asta, sub cerul acesta. Mă așez pe o bancă de piatră și încerc să-mi potolesc inima. Chiar și mama lui crede că Josh e îndrăgostit.

— Ai aflat despre mine și Mindy.

Cu siguranță s-a gândit la ce să îmi spună, pe drum încoace.

— Da. Bravo. Ai reușit să mă păcălești.

— Să te păcălesc?

Se așază lângă mine și mă ia de mână, dar eu mi-o trag.

— Încetează cu porcăriile. Știu că m-ai arătat lui Mindy și familiei, de parcă aș fi un exponat. Mai bine ai fi angajat pe cineva. O femeie mai frumoasă decât mine.

— Chiar crezi că pentru asta ești aici.

Extraordinar! Are tupeul să fie nervos.

— Pune-te în locul meu. Te iau cu mine la nunta fostului meu iubit. Te copleșesc cu prezența mea. Te fac să te simți special. Important. Te fac să te simți frumos.

Vocea îmi tremură.

— Și apoi afli și te întrebi dacă totul e pe bune.

— Faptul că ești aici nu are nimic de-a face cu Mindy. Absolut deloc.

— Ea e blonda înaltă care ți-a frânt inima după fuziunea firmei, așa-i? Despre ea am vorbit azi

dimineață în pat. Fosta care te-a dezamăgit. De ce nu mi-ai spus clar azi dimineață?

Mă ghemuiesc, acoperindu-mi fața.

Josh se întoarce pe scaun.

— Eram în pat și mă priveai de parcă nu mă urai. Și nu mi-a frânt inima.

Îl opresc.

— Puteam să avem o întâlnire aranjată, dar trebuia să mi-o spui în față. A fost o mișcare nemernică și, sincer, sunt supărată pe mine pentru că nu m-am așteptat să faci una ca asta.

Josh devine nervos. Își pune mâna pe umărul meu și mă întoarce ușor spre el. Ne uităm fix unul la altul.

— Am vrut să fii aici pentru că vreau să-mi fii mereu alături. Nu mă interesează că s-a căsătorit cu Patrick. Pentru mine, totul e trecut. Cum să-ți fi spus de dimineață și să stric momentul? Știam cum vei reacționa. Exact așa.

— Așa e. Ai dreptate. Ca un dragon care scuipă flăcări. Ca un dragon care plânge. Nu te-am rugat să-mi spui dacă există vreun subiect sensibil de care ar trebui să știu, ca să nu fiu luată prin surprindere? Puteai să-mi spui la birou. Acum câteva zile. Nu acum.

— Nu ai fi acceptat vreodată să vii în acele condiții, dacă ai fi știut. Ai fi refuzat să crezi că acest weekend poate însemna mai mult de atât. Oricare ar fi fost reacția, nu ar fi fost de bine.

Îmi recunosc mie, cu ranchiună, că s-ar putea să aibă dreptate. Chiar dacă aș fi reușit să vin, poate că mi-aș fi inventat o identitate și, cu siguranță, aș fi purtat gene false. Îmi atinge încheietura mâinii ușor.

— A trebuit să mă concentrez la alte lucruri, crede-mă. Aranjamentele florale ale mamei. Dispoziția tatălui meu. Glicemia ta. Povestea asta a trecut în plan secund.

Privește de-a lungul apei și își desface cravata.

— Mindy e o persoană drăguță. Dar nu te-am adus aici ca să-i arăt că am trecut peste. Nu-mi pasă de ceea ce crede ea.

— Nu pot să cred că ești atât de relaxat cu privire la situația aceasta.

Nu-i detectez nicio emoție în ochi. Privește apa.

— Nu aș fi luat-o de soție niciodată. Nu eram potriviți.

Înțepenesc la auzul cuvântului *soție.* Nu mai clipesc.

Pupilele s-au dilatat. Teroarea, panica și gelozia mă sufocă. Nu vreau să înțeleg de ce mă simt așa. Prefer să sar în apă și să înot.

Se uită la mine de-a curmezișul, tensionat.

— Acum că ți-am spus că nu te-am adus pentru că voiam să mă răzbun, poți să-mi spui ce te deranjează, de fapt, atât de mult? Dincolo de minciuna mea prin omisiune și privirile oamenilor. Oameni pe care nu trebuie să-i revezi.

Întrebarea lui mă face să mă simt și mai confuză decât sunt, deja. Încerc îndelung să găsesc un răspuns măcar pe jumătate plauzibil, dar nu pot. Mă ridic și plec atât de repede către hotel, că abia ține pasul cu mine.

— Așteaptă.

— O să iau un autobuz către casă.

Încerc să închid ușa liftului, dar se strecoară înăuntru. Apăs butonul și îmi scot telefonul ca să mă uit la orarul autobuzelor. Habar nu am ce oră e. Am mai multe apeluri pierdute. Josh încearcă să-mi vorbească, dar îmi ridic mâinile, până când el și le pune pe ale lui pe piept, exasperat, îmi citesc mesajele în fugă; câteva sunt de la Danny. *„Ai vreo preferință pentru caractere?… Atunci voi alege eu. Mă poți suna?”* e unul dintre ele.

Liftul sună. Am ajuns. Josh e pe cale să o ia razna. Cunosc sentimentul.

— Lasă-mă în pace, îi spun, cu demnitatea ce mi-a mai rămas, în timp ce merg până în capătul

coridorului, unde se află două fotolii lângă o fereastră.

În timpul zilei, ar fi plăcut să citești, aici. Seara, la apus, e perfect pentru a fuma. Stau jos și formez numărul unei firme locale de transport. La șapte și-un sfert o să vină un expres, chiar la hotel, ca să ia pe cineva. Am noroc. Dacă mă întorc în cameră, va trebui să continui discuția cu Josh și sunt epuizată. Nu mai am niciun strop de energie. Trebuie să o las pe altă dată. Danny răspunde după al doilea apel.

— Bună, spune pe un ton înțepat.

Cred nu e nimic mai enervant decât un client care nu răspunde la telefon. Mai ales dacă îi faci o favoare.

— Bună, scuze că nu ai dat de mine. Am fost la o nuntă și mi-am lăsat telefonul pe silențios.

— E în regulă. Tocmai am terminat.

— Îți mulțumesc foarte mult. Totul a mers bine?

— Da, în cea mai mare parte a timpului. Sunt acasă acum și-mi verific iPadul, frunzăresc paginile. Formatarea arată bine. A cui a fost nunta?

— A fratelui unui idiot.

— Ești cu Joshua.

— Cum ai ghicit?

— Am avut un presentiment, râde. Nu-ți face griji. Secretele tale sunt în siguranță cu mine.

— Sper. Nici nu-mi pasă în momentul de față. Mi-ar prinde bine să fiu umilită în fața clădirii B&G.

— Când te întorci? Aș vrea să-ți arăt produsul final.

— Mâine la aceeași oră. Te sun eu când am revenit în oraș și ne putem vedea.

— Dacă vii încoace luni seara, e în regulă pentru mine. Am păstrat documentul pe care îl voiai. Am făcut o analiză de cost, care include timpul necesar, plata designerului și a unui angajat.

— Sunt impresionată. Poate ar trebui să-ți aduc o pizza în semn de mulțumire.

— Da, te rog.

Vocea lui Danny devine gravă.

— Deci, cu ce te-ai îmbrăcat la nuntă? Cu o rochie albastră?

Văd imaginea lui Josh în geamul din fața mea și sar speriată. Îmi ia telefonul din mână și se uită la numele apelantului.

— Sunt Joshua. Nu o mai suna niciodată. Da. Vorbesc foarte serios.

Închide telefonul și îl bagă în buzunar.

— Hei, dă-mi-l înapoi.

— Nici gând. A trebuit să te ascunzi ca să vorbești cu el?

Privirea lui devine mai tăioasă și întunecată.

— Am vorbit despre serviciu.

Mă trage de mâini și mă ridică. O ușă se deschide lângă noi. Suntem prea aproape de camere, ca să putem țipa unul la altul. Amândoi ne țuguiem buzele și mergem spre cameră. Încerc să nu trântesc ușa.

— Ei, bine?

Josh își încrucișează brațele.

— Era despre serviciu.

— Da. Cum să nu. Exact despre asta vorbeați. Cina? Ce purtai?

Mă privește de parcă ar vrea să mă jupoaie. Îl înțeleg perfect. Vreau să-i dau un pumn în față. Energia și furia fac ca aerul să devină insuportabil. Chestia e că Josh chiar și când e furios e atât de frumos. Poate chiar mai mult decât de obicei. Îi ies în evidență ochii negri strălucitori și maxilarul încordat. Cu părul răvășit și cu mâna pe coapsă, își trage cămașa albastră. Sunt supărată pe el și trebuie să fac în așa fel încât să își dea seama. E o încercare cu care m-am confruntat mereu, de când îl cunosc. Și încă perseverez.

— Nu ai niciun drept să-mi ții predici. Știam că avea să fie un dezastru încă din momentul în care m-am suit în mașina ta.

Îmi arunc ambii pantofi.

— Plec în curând. Am găsit un autobuz.

Îmi iau geanta și mă oprește ținând o mână sus.

— Nu crezi că am avut parte de destule scene de gelozie astăzi din cauza lui Danny și a lui Mindy? O să înnebunesc dacă nu mă asculți o dată.

Își scoate butonii și îi aruncă pe comodă. Își suflecă mânecile și vorbește singur:

— Imbecilule. Cu ce e îmbrăcată? Tipul ăla chiar vrea să moară.

Expresia feței lui mă face să mă întreb dacă nu cumva vrea să mă omoare și pe mine. Mă duc în spatele fotoliului, ca să fie mai mult spațiu între noi. Arată înspre vârfurile pantofilor lui.

— Nu te ascunde. Treci aici.

— Ai face bine să merite.

Mă pun în fața lui, cu mâinile în șold. Durează câteva momente până începe să vorbească.

— Danny și Mindy.

Parcă suntem într-o ședință, în care el preia controlul. Ca și cum ar avea un panou cu o prezentare în spatele lui.

— Ții la Danny? L-ai putea iubi într-o bună zi?

Din nou ochii ăia de criminal în serie.

— L-am sunat pe Danny pentru ceva legat de serviciu. Are legătură cu interviul meu. Știi asta deja! Mai mult, nu îți voi spune. Ești adversarul meu. Iartă-mă că nu îți divulg secretele.

— Răspunde la întrebare.

— Nu și nu. Mă ajută cu prezentare. Am nevoie de design, iar el e freelancer acum. Îmi face o mare favoare că lucrează în weekend. Dar nu-mi pasă dacă nu-l voi mai revedea.

Se încruntă.

— Știi, nu-mi pasă de Mindy. De-aia m-a părăsit pentru fratele meu.

— Ai fi putut să-mi spui. Când eram în apartamentul tău, pe canapea. Aș fi încercat să înțeleg. Eram aproape prieteni atunci.

Îmi dau seama că altceva mă deranjează. Nu a avut încredere în mine.

— În sfârșit reușesc să te invit la mine și crezi că-ți voi spune ce iubit prost am fost, încât m-a părăsit pentru fratele meu? Nu e ceva cu care mă mândresc. Nu cred că ai mai fi stat prin preajmă, dacă ai fi aflat.

Observ o pată de culoare pe obrajii lui. E al naibii de rușinat.

— De ce sunt aici? Să te susțin moral, nu?

Mă uit la el cum încearcă de câteva să își găsească cuvintele, dar nu reușește.

— Dacă m-a făcut cineva să sufăr, aceea nu a fost Mindy. A fost tatăl meu.

Își acoperă fața cu mâinile.

— Ai avut dreptate legat de motivul pentru care aveam nevoie de sprijin moral. Nu e nicio mare conspirație. E vorba despre Facultatea de medicină. Am renunțat, am eșuat, am dezamăgit. Ești aici pentru că mi-e al naibii de frică de tatăl meu.

— Ce ți-a făcut tatăl tău? abia reușesc să-l întreb.

Când mă gândesc la tați, mă gândesc la al meu. Un uriaș amuzant, cum îl știu de când eram copil, făcându-mi mereu surprize cu Ștrumfi și pupându-mă cu fața bărboasă. Știu că există și tați răi. Când îi văd privirea lui Josh, mi-aș dori ca al lui să nu fie unul dintre aceștia.

— M-a ignorat toată viața.

Parcă rostește pentru prima oară cuvintele acestea. Se uită trist, în jos. Mă apropii, încet, de el. O întorsătură caleidoscopică. Mă doare inima să îl văd suferind.

— Te-a lovit? Te-a obligat să faci medicina?

Josh ridică din umeri.

— Familia regală britanică are o expresie: moștenitorul și rezerva. Eu sunt rezerva. Patrick e primul născut. Tata nu e genul care să-și împartă efortul, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ei chiar își doreau să aibă un singur copil. Eu am fost o surpriză.

— Trebuie să te fi dorit. Uite cât de mult te iubește mama ta.

— Dar tata nu m-a vrut. Patrick a fost mereu în centrul atenției și așa e și acum. Cel mai bun fiu, de fapt, singurul fiu, care-l face mândru pe tatăl său în ziua nunții.

Nu se uită în ochii mei. Intrăm pe un teritoriu vechi, adânc și dureros.

— Nimic din ceea ce am făcut nu merită menționat. Tata nu mi-a dat un ban de cheltuială. Doar mama. Am studiat ca un fraier și, drept răsplată, am fost pedepsit. Nimic nu l-a mulțumit. Tristețea din vocea lui pare ca îl înece.

Furia îmi iese prin toți porii și tot ce pot face e să-l îmbrățișez până mă dor brațele.

— Mă gândeam că dacă mă fac medic, poate…

— Te-ar băga în seamă. Exact cum a spus mama ta.

— Patrick, copilul perfect, prețios, care nu greșește niciodată și face totul să pară atât de ușor. Treaba e că Patrick e atât de bun. Al naibii de bun. Ar face orice pentru oricine. Dacă l-aș chema noaptea pentru că ai problemă, ar veni fără să stea pe gânduri. Cum poate cineva să fie atât de bun? Mi-e imposibil să-l urăsc. Și-mi doresc asta. Atât de mult.

— E fratele tău. Normal că ar face orice pentru tine.

— Există fiul perfect. Și exist eu. Vreau să fiu și eu cel mai bun în ceva. Chiar dacă asta înseamnă să fiu cel mai mare ticălos. Nu voi fi niciodată un băiat de treabă. Nu îți poți imagina ce înseamnă să crești având un părinte ca tata. A trebuit să devin singur așa.

Mi-l imaginez pășind greoi în B&G, încercând să-și ascundă timiditatea și nesiguranța în spatele acelei măști.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Josh, dar și tu ești băiat de treabă.

— Nu am niciun interes să mai fiu vreodată pe locul doi.

Vocea lui are o determinare de fier. Mă gândesc la promovare și în adâncul creierului meu oftez, *ah, fir-ar.* De asta m-ai urât mereu? Sunt atât de drăguță. Sunt prea drăguță și ai urât mereu asta. Îmi îndrept mâneca rochiei.

— Mă omoară să te văd cum îți dai sufletul pentru oamenii care profită de bunătatea ta. Vreau să te apăr. Nu o puteam face, pentru că mă urai, așa că am făcut în așa fel încât să lupți singură pentru drepturile tale.

— Și faptul că sunt drăguță te-a făcut să nu mă poți urî?

Optimismul mă face deplorabilă.

Îmi ia bărbia cu degetul și mi-o înclină.

— Da.

— Ei, bine, asta nu e chiar drăguț.

Probabil mă sărută pe gât ca să îl iert. Și, probabil, o voi face.

— Nu mă înțelege greșit. Nu am avut o copilărie traumatizantă. Am avut mereu un acoperiș deasupra capului și așa mai departe. Iar mama mea e cea mai tare, spune cu afecțiune în glas. Nu mă pot plânge.

— Ba da, poți.

Mă privește surprins.

— Nimeni nu ar trebui să fie ignorat sau să se simtă neimportant. Ai realizat multe lucruri în cariera ta și ar trebui să fii mândru de tine. Pun accentul pe ultimul cuvânt. Poți să te plângi cât vrei. Te susțin. Ține minte asta.

— Chiar?

Mi se pare că tensiunea l-a topit puțin. Nu credeam să aud acele cuvinte ieșind din gura unei aruncătoare de flăcări. Nu după seara aceasta.

— Și tu, și eu. Deci ce s-a întâmplat după ce ai absolvit liceul sanitar? Cu siguranță tatăl tău trebuie să te fi remarcat atunci.

— Mama a făcut caz atunci. A dat o petrecere. Se pare că toți care mă știau au fost invitați. S-a ținut la noi acasă. E pe plajă. Cred că a fost o petrecere reușită, uitându-mă în urmă. Dar tata nu a fost acolo.

— A lipsit?

Îl îmbrățișez, punându-mi obrazul pe pieptul lui.

Simt cum mâinile îi alunecă pe spatele meu și mă mângâie.

— Da. Deși mama l-a rugat, nu s-a obosit să-și schimbe turele la spital. Nu a venit deloc. Când Patrick a absolvit liceul sanitar, tata i-a oferit Rolexul bunicului. Pentru mine nici nu s-a deplasat. Știe toată lumea că nu m-a dorit. Eram penibil în încercările mele de a-i face pe plac.

— Și pentru că nu a venit la petrecerea ta, nu ai vorbit cu tatăl tău de cinci ani? Mama ta suferă. Îi vine mereu să plângă.

— În noaptea aceea, eram atât de beat. Stăteam singur, pe nisip, lângă apă, golind sticla de whiskey. Singuratic. Melodramatic. În spatele meu era casa plină de oameni, dar unul nu a observat lipsa invitatului de onoare.

Pare puțin amuzat, dar știu că îl doare. Îmi amintesc că l-am privit în timpul unei ședințe, acum o mie de ani, și mă întrebam dacă se simte izolat. Acum știu răspunsul.

— Și ai stat acolo, beat? Ce ai făcut? Ai mers înapoi și ai făcut o scenă?

— Nu, dar mi-am dat seama că ceea ce-mi dorisem atât de mult – recunoașterea lui – nu se va întâmpla niciodată. Poate sunt ca el. Și atunci ce rost are să mai încerc? Să mă chinuiesc? Și atunci, pe loc, am decis să renunț să mai încerc. M-am angajat în primul loc unde m-au primit.

Mă întoarce în brațele lui și, când mă strânge mai tare, îmi mângâie umerii, de parcă cu aș avea nevoie de consolare.

— Când am renunțat să mai încerc, parcă m-am eliberat de cea mai mare sursă de stres a vieții

mele. M-am oprit și m-am gândit că va face el un pas către mine când va decide să fie tată.

— Și nu a făcut?

Josh continuă povestea ca și cum nu m-ar fi auzit.

— Treaba e că, atunci când am hotărât să mă înscriu la un master în administrarea afacerilor, unde aveam cursuri seara, și asta în timp ce lucram la Bexley, nici măcar nu a fost impresionat. De parcă i-ar fi păsat vreodată. De parcă nu eram deja o dezamăgire. Dar am făcut-o. În mod repetat, toată viața mea. Cariera mea e o glumă pentru el.

Sunt atât de furioasă. Mă gândesc la Anthony și sarcasmul care i se citește pe față.

— Nu vede că ești special. De ce e așa?

— Nu știu. Dacă aș fi știut, poate aș fi putut să fac ceva. Așa a fost cu mine și cu majoritatea oamenilor.

— Dar, Josh, nu înțeleg. Ești foarte bun în ceea ce faci la B&G.

— Amândoi suntem, îmi spune.

— De ce mai stai acolo?

— Înainte de fuziune, în fiecare zi voia să renunț. Dar aveam deja reputația unui care renunță ușor.

— Și după fuziune?

Se uită în altă parte și i se întrezărește un zâmbet pe buze.

— Sunt câteva lucruri bune la jobul ăsta.

— Îți place prea mult să te lupți cu mine.

— Da, recunoaște.

— Cum de ai ajuns să lucrezi la Bexley?

— Am candidat pentru 20 de posturi. A fost prima ofertă pe care am primit-o. Sluga umilă a lui Richard Bexley.

— Nici măcar nu ți-a păsat? Eu îmi doream atât de mult să lucrez pentru o editură și am plâns când nu m-au angajat.

Are talentul de a părea mereu cel vinovat.

— Cred că ți s-ar părea incorect să fiu promovat acum.

— Nu. Ia jobul cine merită cel mai mult. Dar, Josh, trebuie să știi. E visul meu. B&G e visul meu.

Nu spune nimic. Ce ar putea să spună?

— Deci chiar nu m-ai invitat ca să îi arăți lui Mindy că ai trecut peste povestea voastră, alături de o tocilară sexy?

Îl cunosc ca pe propriu-mi buzunar și îmi dau seama când minte. Acum nu o face.

— Nu puteam să dau nas în nas cu el fără tine. Sunt o rușine. Am renunțat la Facultatea de medicină, am un serviciu administrativ, iubita m-a lăsat pentru fratele meu. Nu reprezint nimic pentru el. Din partea mea, Mindy și Patrick pot avea zece copii și să fie căsătoriți o sută de ani. Să aibă noroc.

— OK, te cred.

Stăm în tăcere pentru un moment, înainte să vorbească din nou.

— Cel mai rău lucru e că nu încetez să mă întreb cum ar fi, dacă aș fi făcut medicina.

— Sunt atâtea lucruri în mine despre care nu știu nimic. Sunt ca primarul unui oraș pe care nu l-am văzut niciodată.

Zâmbește la afirmația mea.

— Dacă ai ști cât de multe miracole se petrec în timp ce inspiri. Habar nu ai. O valvă s-ar putea închide și nu ar mai putea fi deschisă; o arteră se poate sparge și ai putea muri. În orice moment. E plin de miracole în orașul tău interior.

Mă sărută pe tâmplă.

— A naibii treabă.

Îl strâng cu mâna.

— N-ai idee câți oameni merg la culcare și nu se mai trezesc a doua zi. Oameni normali, sănătoși, care nici măcar nu sunt bătrâni.

— De ce-mi spui asta? La asta te gândești?

Urmează cea mai lungă pauză.

— Obișnuiam să o fac. Dar acum nu.

— Cred că era mai bine când îmi imaginam că în interiorul meu sunt doar oase albe și sânge. Oare de ce mă gândesc că voi muri la noapte?

— Acum vezi că nu pot flecări. Îmi pare rău că tata te-a speriat cu tortul. E gelos că nu-și poate permite să se bucure de orice. Cred că nu am mai mâncat tort de ani de zile. Ce bun a fost.

— Suntem niște porci. Vrei să mergem jos să vedem dacă a mai rămas ceva?

Mă privește precaut, cu speranță.

— Nu mai pleci?

Îmi amintesc de planul de a lua autobuzul până acasă.

— Nu, nu mai plec.

E bine că încă stă pe comodă. Înseamnă că, dacă fac un pas spre el și îi iau fața cu mâinile, pot să ajung la el ridicându-mă puțin pe vârfuri. Înseamnă că pot simți scânteile sărind în aer, între buzele noastre, și oftatul lui eliberator, mai dulce ca zahărul. Îi simt pulsul cu vârful degetelor. Ce lung a fost jocul până aici! E bine că stă pe comodă. Îmi e mai ușor să îl sărut.

Capitolul 25

Când îl sărut, respiră lung, până când se asigură că nu mai are aer în plămâni. Vreau să-l umplu la loc. Nu-mi dau seama decât după câteva minute de visare că vorbeam cu el, în timp ce-l sărutam. *Contezi pentru mine. Eşti important pentru mine. Asta contează.*

Ştiu că înţelege. Un deget îi alunecă pe cusătura rochiei mele, dincolo de umeri, spre ceafă. Şi el îmi vorbeşte. *Tu eşti cea pe care o vreau. Eşti mereu frumoasă. Asta contează.*

Se joacă puţin cu fermoarul rochiei mele şi apoi îl trage în jos. Scoate un sunet ca şi cum ai zgâria un disc de vinil cu un ac. Mă sărută mai profund, mă împing mai tare între genunchii lui şi nimic nu mă poate lua de lângă omul acesta.

Îl sărut până cad epuizată. Ştiu că nu sunt singură, atunci când îi simt dinţii ascuţiţi pe buză. Las rochia să cadă şi păşesc în afara ei, aplecându-mă să o ridic. Mă ascund, jenată, în spatele ei până când îmi dau seama că arăt prostesc şi nu am altă soluţie decât să o las la o parte. A trebuit să port un body bej pe sub rochie, ca un costum de baie, ca să îi dea o linie netedă, şi are portjartier pentru ciorapi. Nu e dormizaurul. Josh arată de parcă ar fi fost înjunghiat.

— La dracu'! spune şoptit.

Îi dau rochia şi-mi pun mâna pe coapsă. Mă mănâncă din ochi, în timp ce îmi împătureşte rochia în două. Aşa, fără tocuri, picioarele mele sunt ridicol scurte, iar modul în care mă priveşte îmi face genunchii să tremure.

— Eşti cam tăcut, Josh.

Îmi duc degetul pe sub breteaua chestiei ăsteia ridicole pe care o port, şi fac o pauză. Văd cum înghite în sec. Îmi pun mâinile pe gâtul lui, îl strâng puţin şi apoi le las în jos. E atât de solid, de greu, iar căldura radiază din interiorul muşchilor,

până la palmele mele. Mă apropii, îmi duc fața către gâtul lui și îl respir. Îmi închid ochii și mă rog să nu uit niciodată asta. *Te rog, amintește-ți de momentul ăsta când vei avea o sută de ani.*

Mâinile îi alunecă pe talia mea. Mă prinde de fese, iar când încep să-l sărut pe gât, mă strânge și mai tare.

— Jos cămașa. Acum.

Vocea mea e dură și convingătoare. Începe să-și desfacă nasturii, uitându-se buimac. După ce-și dă jos cămașa, îi văd spatele în oglinda comodei.

— Încă ai urmele de la paintball. Și eu le am.

Cu o mână îl pipăi pe piept și mă opresc din sărut, ca să văd cum îl ating. Mușchii lui parcă sunt niște piese de lego. Îi apăs carnea cu vârful degetelor. Nu și-a mișcat mâinile de pe fundul meu, dar degetele i-au alunecat spre panglicile care îmi țin ciorapii. Îl sărut din nou, fâțâindu-mă mai aproape de el, ca nu cumva să scot vreun sunet jenant.

— Am plănuit totul.

În sfârșit își regăsește vocea, împingându-mă ușor către pat. Dă cuvertura la o parte și mă așază pe spate cu grijă.

— Ar fi trebuit să fie un pic mai romantic decât o cameră de hotel.

Josh să se gândească la romantism? Inima mea nu poate îndura. Îmi sărută buzele și e atât de tandru, că-mi vine să plâng.

— Vezi?, îmi spune. Nu te urăsc, Lucy.

Limba lui încearcă timid să o atingă pe a mea. Se lasă peste mine pe coate, blocându-mă cu bicepșii lui, și îmi amintesc cum m-a lipit de copac. Să mă protejeze. Să mă acopere.

Te-am acoperit mereu.

Oftez și el inspiră. Asta e…

Mă întind și mă fâțâi sub greutatea lui.

— Ești atât de mare. Mă excită lucrul acesta.

— Și tu ești așa mică. Mă tot întreb cum ne-om potrivi. Mă tot gândesc la asta, încă de când te-am

cunoscut.

— Da, sigur. Acea zi memorabilă când m-ai privit din cap până-n picioare, apoi te-ai uitat pe fereastră.

Mă mușcă de gât incredibil de delicat. Degetele îi alunecă peste ale mele, deasupra capului meu, și acum ne ținem de mâini. Cum am ajuns din nou aici? În acest loc tandru, după ce ne-a ars focul furiei? E atât de drăguț, de moale, de blând și de tipic lui Josh.

— Dacă o facem acum, nu te voi lăsa să te comporți ciudat.

Ochii îi devin serioși, în timp ce se pregătește.

— Te vei panica din nou?

— Nu știu. E posibil.

Încerc să fac o glumă, dar nu se amuză.

— Aș vrea să știu cât de mult ești a mea. Cât primesc?

Mă sărută din nou pe gât și ne strângem degetele.

— Până la interviu, primești tot, îi spun, atingându-i pielea, iar el respiră tremurând, ca și cum m-aș fi oferit lui pentru totdeauna, nu doar pentru câteva zile.

Începem să ne sărutăm din nou și când îmi simt coapsa cum se freacă de zona lui inghinală ritmul lui devine mai apăsat. Are gura umedă, catifelată, delicioasă. Îl trag înapoi spre mine, chiar și în momentul când se oprește pentru a respira. După mult timp, își încâlcește mâna în breteaua de pe umărul meu. O plimbă lasciv printre degete, trăgând-o ferm, apoi o pocnește, dându-i drumul și o face din nou.

— Fermoarul la o parte, îi spun.

De fapt, cred că l-am implorat. Mă ignoră complet și, în schimb, își alunecă degetele către panglica dintre sânii mei.

— Cea mai mică panglică pe care am văzut-o vreodată.

Își bagă capul și o mușcă.

Se întâmplă atât de încet, că nu m-ar mira să-mi deschid ochii și să văd că e deja zi. E foarte diferit față de ce mă așteptam. Delicat. Deloc dur. Încet. Timid. Nu impertinent.

Nici nu-mi mai amintesc de foștii mei iubiți și de preludiile rapide. E doar plăcerea intensă de a mă afla sub Josh. Își bagă mâna în părul meu, mă zgârie cu unghiile pe scalp și am pielea de găină. Mi-o linge. Se lasă în jos, ușor, ca să îngenuncheze între genunchii mei, chipurile, doar pentru o priveliște mai bună. Sunt de acord. Văd cum i se încordează abdomenul. *Aaahhhh.*

— Cum de arăți așa?

— Nu am nimic mai bun de făcut decât să merg la sală.

— Acum ai.

Mă ridic și îmi plimb gura de-a lungul mușchilor lui, făcând ceea ce mi-am dorit mereu. Îl prind de fund și e nemaipomenit. Mă prinde de păr și îi sărut abdomenul. Nu mă pot abține. Găsesc un fir de păr și îmi ridic privirea și văd că are câteva fire pe piept, care dispar către talia pantalonilor.

— Ai ochi excitați, îmi spune, tremurând.

— Pe bune… Vreau să te prizez. Miroși extraordinar mereu.

Îmi lipesc nasul de pielea lui și inspir cât de mult pot, iar el începe să râdă. Mă uit către el și rânjesc. Degetele lui se odihnesc pe fermoarul meu lateral.

— Sunt plină de jelituri.

Îmi sug burta, privindu-i abdomenul.

— Ești drăguță când devii timidă. O să o facem încet.

Desface o bretea și o lasă pe umărul meu. Face la fel cu cealaltă. Își mușcă buza.

— Mă voi așeza. Sunt prea înalt.

Se mișcă ușor, sprijinindu-se de capul patului și eu mă așez între picioarele lui, cu spatele la el. Îmi atinge umerii, închid ochii în timp ce îmi face cel mai dulce masaj. E perfect. Majoritatea bărbaților

ar fi desfăcut fermoarul și ar fi fost în mine acum. Dar el nu e majoritatea bărbaților.

— Stăteai așa când erai bolnavă.

Continuă să mă maseze. Chimia dintre noi înflorește. Îmi ia părul cu o mână și îmi atinge gâtul cu gura.

— Abia îmi amintesc cum mă cheamă.

Mâna îi alunecă pe sub satin și îmi măsoară sânii goi. Încet, delicat, mă strânge cu degetele.

— Oh, da! geme și mă sărută pe gât.

Mă aud cum gem aspru, ca atunci când te doare ceva. Doar că mai am puțin până la orgasm.

— Imaginează-ți tot ceea ce vom face, spune, de parcă ar vorbi cu sine însuși.

— Nu vreau să-mi imaginez. Vreau să știu.

Picioarele mi se amestecă inutil prin cearșafuri, ca și cum aș fi electrocutată.

— Ba da. Dar simt că nu ne ajunge seara asta. Ți-am spus mereu: am nevoie de zile. Săptămâni.

Abia dacă observ fermoarul coborând. Mă scoate rapid din așternuturile de satin și senzația palmelor lui mari, atingându-mă, e sublimă. Mă răsfață și mă admiră, îmi încălzește pielea, mă admiră complet. Când reușesc să-mi deschid ochii, îi simt respirația ca un abur fierbinte sub ureche și materialul crem e ud, lângă talia mea. Îmi desface ciorapii cu bandă și se apleacă peste umărul meu, să mă privească.

— Mmmm.

Își îndeasă degetele pe lateralele materialului de pe coapse, îl trage în jos și sunt goală. Mai am doar ciorapii.

Îi văd cracul pantalonilor, ceea ce face să mă simt și mai vulnerabilă în nuditatea mea. Îmi aduc genunchii în sus, încercând să mă ascund, dar nu are rost. Îmi șoptește în ureche lucruri care să mă liniștească. Mâna lui imensă îmi lovește bazinul, coapsa, apoi mă apucă de mijloc. Cealaltă mână îi urmează.

— Lucy.

E tot ceea ce poate spune.

— Lucy. Cum să mai plec după noaptea asta? Serios. Cum?

Mă trec fiorii. Mă gândesc la același lucru. Îmi las capul pe o parte și ne sărutăm. Sunt răgușită și nu mai respir. Voi muri în seara asta.

— Dă-ți pantalonii jos, te rog.

— Vreau chestia asta cusută pe o pernă, spune el, iar eu râd până abia mai respir.

— Ești așa amuzant. Mă gândeam eu. Nu râdeam niciodată. Dar mi-o doream.

— Ah, deci asta e una dintre reguli. Se dă jos din pat, cu mâna pe nasturele de la talie. Deci miza jocului e să nu râzi?

— Miza e să-l faci pe celălalt să râdă. Hai odată. Mi se face frig.

Devin mai nerăbdătoare. Trage cearșafurile și păturile peste mine când tremur și îl privesc mișcându-se lasciv, în timp ce reușește să-și dea jos pantalonii.

— Am propriile mele reguli. Nu mă interesează miza jocului.

Am trecut la un alt nivel, privindu-l pe Josh cum își dă jos pantalonii. Poartă lenjerie strâmtă, neagră. Forma din față e evidentă.

— Spune. Haide.

Își dă jos chiloții și rămân gură-cască. Se pare că imaginația mea febrilă a fost teribil de inadecvată. Sunt pe cale să-i spun cât e de glorios, în momentul în care stinge lumina și rămânem în întuneric.

— Nu! Josh, nu e corect. Aprinde becul. Vreau să mă uit la tine.

Mâna mi se zbate încercând să aprind lumina, dar alunecăm în așternuturi, îi simt căldura corpului și scoatem aceleași sunete neîncrezătoare. Piele pe piele. Căldura lui. Nu știu exact unde e. E peste tot. Cred că îi simt respirația în păr, dar ne întoarcem puțin și, când oftează, deja e lângă coastele mele. E tulburător și erotic și aproape că-

mi tresare pielea când mâna îi alunecă pe coastele mele. O altă mână trece peste ciorapii mei, mângâindu-mi picioarele. Îmi atinge glezna și mă pișcă ușor de curba din talie. Mâinile lui îmi alunecă peste tot.

— Ce mâini moi ai.

Îmi vin bine peste tot, pe unde alunecă. Aveam dreptate.

O demonstrează. Gât. Sâni. Coaste. Șolduri. Și apoi îmi arată că și gura i se potrivește perfect. Pielea mi se încălzește cu fiecare sărut. Linge stropii de transpirație care încep să mă năpădească și aud un sunet îndepărtat, îmi dau seama că sunt eu. Îl implor. Nu bagă de seamă. E fără milă. Atinge cu gura lui perfectă fiecare bucată de piele, așa cum are chef. Centimetru cu centimetru. Îmi desenează hărți pe trup. Ceea ce e foarte bine. Doar că și eu vreau să îl ating. Mă sărută pe spate. Îl implor. De abia mai rezistă.

— Te rog, lasă-mă să te ating.

Mă încetinește și mă întoarce pe o parte, iar eu îmi duc mâinile de pe gâtul lui, către mușchii brațelor. Presez. Mușc. Îi mângâi bicepșii cu ambele mâini, cântărindu-i mușchiul în palmă. E atât de plăcut să îl simt. Pielea lui e ca satinul. Simt furnicături în palme, când îl ating. Gura mea se potrivește oriunde aș vrea să-l sărut. Îl privesc cu atenție și îi observ strălucirea din ochi, în timp ce îi testez în tihnă fiecare mușchi, tendon și articulație pe care o întâlnesc. Pe întuneric, corpul îmi alunecă lângă al lui, îi simt suspinele și îl trag mai jos, ca să stea pe mine cum trebuie.

— Sunt destul de greu. Te voi zdrobi.

— Am avut o viață bună.

Râde, răgușit și satisfăcut, și mi se supune, apăsându-mă ferm în saltea, încât abia mai respir.

— Oh, ce bine. Atât de greu. Îmi place.

Îngenunchează după un minut, pentru că mai am puțin și mor. Îl ating și îi simt duritatea.

Mă lasă să-l ating și să mă joc până ce respirația lui sacadată mă convinge că se pierde cu firea din cauza mea. Nu știu ce aș mai putea câștiga. Dar apoi îi simt gura pe osul pelvian și începe să-mi sărute coapsele.

Îmi vine să râd. Pe de-o parte pentru că mă gâdilă cu barba și pentru că îmi amintesc despre discuția cu uniformele la serviciu, de acum ceva timp. Îmi sărută coapsele, șoptind lucruri pe care nu prea le aud. Intuiesc că sunt cuvintele perfecte. Mă linge, mușcă, sărută. Îi simt respirația fierbinte. Nu mă pot opune greutății gurii lui și o știe. Picioarele mi se desfac și mă uit la tavan pe întuneric. Prima atingere e ca un vârtej. Ca și cum ai linge vârful unei înghețate la cornet. Inspir greu și aproape că grohăi, iar el îmi sărută coapsa interioară. Nu pot rosti cuvinte omenești.

A doua atingere e un sărut și mă gândesc la primul sărut de la întâlnire; pur, delicat, fără limbă. Promisiunea a ceea ce va urma. Iau o pernă în brațe și decid că nu va mai avea nicio întâlnire vreodată, cu altcineva.

A treia e un alt sărut. Întâi tandru, apoi obscen. Are tot timpul din lume și, cu fiecare minut care trece, corpul mi se relaxează și se răsucește mai tare. Îmi revine vocea și reușesc să articulez clar și fandosit.

— Nu cred că explică așa ceva în manualul HR.

Îl simt tremurând și oftând.

— Scuze, îmi spune. Ai dreptate.

Nu se oprește și continuă să se laude preț de câteva minute cu regulile de la HR. Tremur din ce în ce mai mult gândindu-mă la explozia care se apropie. Sincer, sunt surprinsă că am rezistat atât. Îmi las mâna jos și-mi bag degetele în părul lui, trăgându-l.

— Nu mai rezist. Te rog. Mai vreau. Mai mult.

Alunec de lângă el, îl apuc și-l trag de braț cu o putere supraomenească. Oftează cu îngăduință și îngenunchează și, în sfârșit, aud ambalajul magic

rupându-se. Vocea lui pare autoritară când rostește următoarele cuvinte. Dar e tremurătoare:

— În sfârșit, te am.

— În sfârșit, te am *eu* pe tine, adaug.

Continuă și sunt surprinsă când lumina se reaprinde. Orbită, închid ochii și când îi deschid, se uită la mine. Ochii lui ca niște safire negre îmi provoacă senzații ciudate în inimă.

— Hei, Shortcake.

Ni se încolăcesc iar degetele deasupra capului meu. Întâi, mă atinge ușor și corpul meu nu se mai satură. Își apasă tâmpla de a mea, scoțând sunete disperate, ca și cum îl doare ceva, ca și cum încearcă să supraviețuiască acestui moment. Mă agăț de el, involuntar, iar el zvâcnește puternic. Capul aproape că mi se lovește de marginea patului și râd.

— Scuze, îmi spune și îl sărut pe obraz.

— Nu te scuza. Fă-o din nou.

Capitolul 26

— Nu am jucat niciodată Jocul privirilor în timp ce ești în mine.

Își flexează bazinul și clipesc des. Știam că o să îmi placă greutatea lui, având în vedere că e imens și eu sunt mică.

Sunt atât de emoționată, că nu mai pot scoate niciun sunet. Din cauza ochilor lui și a felului în care mă privește când începe să-și miște bazinul, abil și ușor. Încet. Dinții nu ni se ating. Face mișcări controlate. E cel mai sexy moment al vieții mele. Nici nu îmi dau seama ce simt. Un sentiment vecin cu panica începe să-mi inunde pieptul. Nu-mi pot menține controlul sub ochii lui. Plini de pasiune. Intenși, lipsiți de teamă. Vrea să mă predau cu totul. Nu acceptă jumătăți de măsură.

— Vorbește-mi.

Îmi atinge nasul cu al lui. Respirația e greoaie și regulată.

— Aveai dreptate… ne potrivim, cumva. Oh, ce bine e. Abia pot vorbi.

Îmi e un pic teamă.

— Bine, zici? Se uită la mine amuzat. Pot mai mult decât bine.

Îmi dă drumul degetelor, își strecoară o mână sub coapsele mele și mă trage câțiva centimetri din pat.

— Bine e în regulă. Bine e în regulă, bolborosesc.

Oftez.

Joshua Templeman știe, chiar știe ce face. Ochii mi se dau peste cap. Știu asta pentru că zâmbește puțin și își mișcă șoldurile din nou. Păturile cad la o parte și îl privesc direct în față, văzând cum i se încordează mușchii.

— Nu sunt drăguț, îmi spune.

Încet, începem să ne întindem unul spre celălalt și ne rostogolim prin așternuturi. Ne atingem. Nu

am mai simțit vreodată așa ceva. Cu nimeni nu am făcut-o așa. Până acum. Până la el. E concentrat.

— Hei.

Intră din nou și plăcerea e așa intensă, că un suspin mi se oprește în gât. Iar și iar. Nu am mai jucat jocul ăsta până acum. Nu am putere să-mi ridic brațele până la umerii lui. Mă ucide cu mișcările astea, în mine.

— Ești obosit?

Încerc să fiu politicoasă, dar el e cel care decide ritmul. Broboane de sudoare încep să-mi invadeze pielea. Mâna îmi bâjbâie în așternuturi. Sunt greoaie și asta nu pare să-l deranjeze. Pot doar să-mi împing umerii în saltea și să încerc să supraviețuiesc.

— Mor, îl avertizez. Josh, mor.

Josh îmi ridică o gleznă pe umărul lui. Îmi prinde piciorul cu brațul și îmi studiază fața cu interes pe măsură ce mărește ritmul. Sprâncenele i se încruntă. Jocul privirilor e extraordinar, atunci când Josh îmi atinge punctul G. Nici nu știam că există, până acum.

— Oh, oh… Josh.

Când îmi răspunde cu un râset, mă prăbușesc. Asta e problema mea. Nu se întâmplă. E ciudat când faci sex pentru prima dată cu cineva și te învârți, și încerci să vezi ce îi place și ce nu. Nu încerci să amâni orgasmul. Dar eu o fac. Și el știe.

— Lucy, nu te mai abține.

— Nu o fac, protestez eu, dar, pentru că îl mint, împinge și mai tare.

Bolborosesc un *mulțumesc.*

— Cu plăcere, și mă ridică mai mult.

Nu înțeleg cum de nu obosește. Îi voi trimite o felicitare de mulțumire antrenorului său personal. Dacă voi mai putea ține un pix în mână vreodată. Îmi mușc buza. Nu vreau să se termine. Îi spun și lui.

— Să faci asta mereu, îl implor, aproape că plâng. Nu te opri.

— Ești încăpățânată, Shortcake.

Nu. Să nu se termine.

— Te rog, Josh, te rog, te rog, te rog…

Îmi atinge atât de afectuos pulpa cu obrazul.

— Nu se va termina, îmi spune.

Observ că începe să se înmoaie puțin.

Ochii i se încețoșează și văd cum îi ridică spre tavan, ca și cum s-ar ruga. În lumină, pielea lui superbă are nuanțe aurii.

Împinge adânc și lin ca înainte, dar cedez. Ceea ce mă atinge nu e deloc delicat și drăguț. Scrâșnesc din dinți, mă agăț de el și mă răsucesc. Sunetul agitat pe care îl scot probabil îi trezește pe toți din hotel, dar nu mă pot abține. E violent. Aproape că-l lovesc în maxilar, dar îmi prinde piciorul și mi-l blochează.

Plăcerea fierbe în mine, îmi răsucește trupul, mă stoarce, mă scutură și sunt înnebunită după Joshua Templeman. Are dreptate. Nu ne va ajunge doar noaptea asta. Zile. Săptămâni. Ani. Milioane de ani. Mă îndrăgostesc complet, și îl privesc în timp ce i se întâmplă și lui.

Se sprijină pe piciorul meu și simt cum se scutură, eliberat. Mă privește cu ochi timizi și îmi ridic mâna să-l mângâi pe obraz. Mă lasă în jos, cu grijă. Nu-mi pot imagina cum îi voi da drumul. Îmi încolăcesc brațele în jurul umerilor lui și îi sărut sprâncenele. Simt o ușurare în piept, de parcă aș fi alergat câțiva kilometri. Cred că se simte ca și cum ar fi participat la triatlon.

Se uită în sus la mine.

— Ce faci? șoptește blând.

— Sunt o fantomă. Am murit.

— Nu știam că sunt letal, spune și începe să se retragă de pe mine, arcuindu-se ușor.

Îl implor *nu, nu, nu.* Sunt dependentă, complet prinsă, așteptând deja următoarea doză, în timp ce mi se scurge prin vene cea actuală. Trupul meu încearcă să se agațe de el, dar el mă sărută pe frunte și își cere iertare.

— Îmi pare rău, trebuie, spune el și pleacă în baie.

Îi privesc spatele și cad între perne. *Cel mai bun sex din toată viața mea. Cel mai frumos spate pe care l-am văzut vreodată.*

— Vorbești serios? întreabă din cealaltă încăpere.

Se pare că am spus-o cu voce tare. Îmi pun mâna pe ochi și încerc să respir regulat. Simt cum mă afund în saltea și el îmi acoperă trupul. Mă relaxez. Stinge lumina.

— Acum vei deveni insuportabil. Dar, la naiba, Josh. La naiba.

Mi se împleticește limba.

— La naiba, tu, spune el și mă trage în brațele lui.

Îmi lipesc obrazul de el. Sunt fericită să îi simt transpirația.

— Hai să ne gândim la un joc pentru când ne vom trezi. Nu o să pot suporta să te comporți ciudat cu mine.

— Vom spune *bună dimineața* politicos, apoi o vom face din nou.

Sună ca și cum aș fi făcut un infarct. Adorm cu urechea pe pieptul lui, ascultând cum râde.

Supraviețuiesc cumva până dimineața. Mă spăl pe mâini în timp ce mă uit în oglindă.

— Ah, căcat.

— Ce?

Întredeschid ușa.

Particule de lumină pătrund prin draperiile grele. În cameră e semiîntuneric.

— Am uitat să mă demachiez. Arăt ca Alice Cooper din nou. Machiajul mi s-a întins și arăt groaznic.

— Din nou? Ai mai arătat vreodată ca Alice Cooper?

Da, în dimineața după ce mi-a fost rău, aproape că am țipat când m-am văzut.

Mă spăl pe dinți și îmi prind părul.

— Îmi place când arăți groaznic.

— Atunci îți place de mine exact în acest moment.

În timp ce sunt la duș și încerc fără rezultat să desfac ambalajul săpunului, ușa se deschide și el mi se alătură, calm, ca și cum am face asta zilnic. Plăcerea mă electrizează; am o senzație ciudată de bucurie și teamă.

— E un săpun pe măsura ta, comentează în timp ce mi-l ia din mână și îl desface mușcând ambalajul.

Prinde cu degetele bucățica de săpun și o scoate afară.

— Mă voi delecta.

Sunt orbită de priveliștea pielii lui aurii și catifelate, pe care curg șuvoaie de apă și timp de câteva minute pot doar să mă holbez la el, cu limba atârnând în colțul gurii, precum un câine înfometat.

Apa îi curge șuvoaie pe fiecare mușchi, înainte să inunde și să lucească pe piele. Firele de păr îi pornesc din mijlocul pieptului și se întețesc în exteriorul sfârcurilor, coborând într-o linie fină spre linia buricului. După ce am fost bombardată cu milioane de reclame în care apar bărbați cu pielea fină, aproape că am uitat că bărbații au păr.

Urmăresc apa care curge, părul din ce în ce mai des, până la erecția impozantă. Totul ud. Cu vene frumoase, suficient ca să mă lase genunchii. A fost în mine. Mai vreau. Vreau atât de mult, că nu mai știu să număr.

— Tu ești…

Îmi scutur capul.

Am uitat până și să vorbesc în engleză. E prea mult. Nu cred că e posibil ca eu să fi capturat această creatură mare, de aur, într-un duș de sticlă dintr-un hotel, și să se uite la mine cu acei ochi pe care îi iubesc atât de mult.

— Oh, nu, sunt urât, șoptește.

Râde și simt săpunul pe gât. Începe un vârtej într-un cerc mic, lipicios, apoi neted.

— Antrenorul meu personal era sigur că deghizarea aceasta va avea efect la femei. Ce risipă de timp și energie!

Îmi deschid cu greu ochii și cred că arăt de parcă aș fi drogată, pentru că râde. Îl apăs cu degetul pe obraz.

— Ești superb. Frumos. Nu pot să cred.

Mă dau înapoi până mă lipesc de faianță, ca să am o priveliște mai bună. Acum e rândul lui să privească fiecare centimetru din mine.

Fac un efort să nu mă acopăr cu brațele. Aproape că mă doare.

Mușchii lui perfecți mă fac să mă simt pufoasă, în comparație cu el. I se întunecă ochii pe măsură ce mă privește din cap până în picioare.

— Treci aici, spune cu sfială.

Îl iau de mână. Ce mod de a începe ziua. Să fac duș cu colegul și inamicul meu.

Pe măsură ce gândul se materializează, știu că nu mai pot continua să mă mint.

Mă trage de lângă faianța rece ca gheața și mă pune cu fața la duș, verificând temperatura, înainte să mă împingă dedesubt. Apoi mă îmbrățișează pe la spate. Îl ating în zona excitată, ca să-l aud gemând.

— Ce faci? Nu e ciudat? Te panichezi?

Netezește spuma de sub sânii mei, până la coaste. Îmi ridică brațul, ca să-l inspecteze și ne comparăm mâinile.

— Nu. Sunt în regulă. Cum de nu ne îngrijorăm dacă va fi sau nu ciudat pentru tine? Majoritatea fetelor se îngrijorează că tipii inventează antrenamente matinale ca să poată scăpa. Și nu e neverosimil în această situație.

— M-am pregătit pentru momentul ăsta cu mult înaintea ta.

Pare să știe că nu vreau să-mi ud părul și ne întoarcem puțin. Mâinile alunecă pe coapsele

mele.

— Oh. Da.

— Cât timp?

— Foarte mult.

— Nu m-aș fi gândit vreodată.

— Sunt foarte secretos.

E ușor amuzat.

Prind săpunul care se topește rapid. Mi-l lipesc de palmă și am o scuză bună să mă ating de corpul lui în timp ce linge apa picăturile de apă care mi se scurg pe gură. Ne privim unul pe celălalt, nas lângă nas, cu ochii pe jumătate închiși și totul crește brusc. Pe margine e rece, dar sub duș ne încălzim tot mai tare până când transpir. Sunt sigură că transpir. Mă sărută.

Minutele și orele trec pe nesimțite când îl sărut pe Josh Templeman. Soarele nu răsare, apa fierbinte e în rezervor, nu trebuie să părăsim camera de hotel. Are răbdare cu mine. E un bărbat deosebit, care face imposibilul posibil.

Mă sărută. Acum. Exact în acest moment.

Mereu mi-a fost greu în relațiile precedente să îmi deconectez creierul. Dar aici suntem doar noi.

Buzele noastre își găsesc ritmul; o mișcare ascendentă, ca de pendul, coborând la nesfârșit către cea mai fină curbă, până nu mai rămâne nimic decât corpul lui, al meu și apa care ne stropește, suficientă ca să umple un nor.

El face cuvintele precum *intimitate* să nu mai pară nepotrivite. Poate e de vină modul cum îmi înclină fața cu degetul mare, celelalte degete răsfirate după ureche, prin păr. Când încerc să iau o gură de aer, respiră spre mine. Capul mi se răsucește, greu și visător, și mă prinde de bărbie. Ridic privirea spre el și emoția explodează în mine. Cred că îmi citește în ochi, pentru că zâmbește.

Îmi amintesc cât de mari sunt mâinile lui, atunci când îmi atinge trupul. Îmi prinde mijlocul în

palme și apoi le ridică, pentru a-mi arăta cât de bine îi umplu palmele.

Când simte că nu mai rezist, mă întoarce la perete și mă prinde de umeri. Mă zgârie ușor, cu unghiile, și își apropie gura de gâtul meu. Îmi șoptește că sunt frumoasă. Cea mai delicioasă prăjitură cu căpșune. Nu-mi va putea uita niciodată gustul. Și vrea ca eu să fiu sigură de asta, foarte sigură, înainte de a lua o decizie legată de noi.

Linge apa de pe umerii mei, în timp ce își bagă mâna ușor între coapsele mele. Simt cum piciorul îmi alunecă pe gresie un centimetru. Doi. Tremur și își pune un braț după gâtul meu. La prima atingere, îmi aud propriul ecou. Începe să mă răsucească mai tare, cu fiecare cerc pe care îl trasează, iar eu, la rândul meu, îl prind. Geamătul nostru creează un zgomot pe gresie.

— Vreau totul, îmi spune la ureche.

Îi repet și eu lui.

Îi simt mușchii uzi și fierbinți. Îl simt cum îmi mușcă ușor lobul urechii și se împinge cu putere în mâna mea prea mică. Nu îi pasă. Începe să geamă.

Mă gândesc la tot felul de lucruri. Să nu fac foarte mult zgomot, ca să mă audă cei de afară. E surprinzător de greu, având în vedere cât ne frecăm unul de altul.

— Șșșt, Josh râde încet.

Încep să mă legăn încet și mă zgârie cu dinții pe ceafă. Îl strâng mai tare. Ne încordăm amândoi și explodăm în același moment. Ca o floare care se deschide. Obrazul lui se odihnește pe faianța de deasupra mea și ne uităm unul la altul în tăcere. E ciudat să privim cum ne îndepărtăm. Simt că aș putea să mă obișnuiesc cu asta.

Nu există un mod potrivit de a încheia un asemenea moment. Cum să te întorci la realitate? Camera aceasta de hotel are nevoie de o placă comemorativă.

— La naiba! Micul-dejun e în curând. Trebuie să ne grăbim. Trebuie să-mi fac bagajul.

— Hai să nu mergem.

Mâinile lui se joacă pe mijlocul meu și pe șolduri. Sus, jos. Înăuntru, afară.

— Te așteaptă mama ta. Haide.

— Nu, strigă trist și mâinile îi urcă pe umerii mei.

— Nu, îi răspund eu și ies din duș, scăpând de mâinile lui.

Mă învelesc într-un prosop și mă uit la ceasul de lângă pat.

— Haide, cinșpe minute. Grăbește-te, grăbește-te.

— Voi rezerva camera pentru încă o zi. Putem să stăm ore întregi. Am putea trăi aici.

— Josh, îmi place mama ta. Și poate exagerez, dar vreau să fie fericită. Și nu știu dacă o voi revedea după ziua de azi. Știu că îi e dor de tine. Poate că acesta e rolul meu în acest weekend. Să te forțez să fii cu familia ta, din nou.

— Ce drăguț. Să mă obligi să fac lucruri pe care nu le doresc. Și desigur că o vei revedea.

— Bine. Gândește-te așa. Am fost invitată la micul-dejun și mă voi duce. Mi-e o foame de lup. Mi-ai stors toată energia. Faci ce vrei.

Reușesc să mă dau cu rimel și jumătate din buza mea de sus e cu rujul roșu. Apoi se strecoară prin spatele meu și mă uit la noi, în oglindă.

Suntem atât de erotici și diferiți. Aproape mă ucide contrastul dintre mine și trupul său de zeu, musculos. Îmi strânge părul de pe gât și ne sărutăm. Ne uităm unul la altul în oglindă și oftez.

Vreau să-i spun, *da, închiriază camera asta pentru restul vieții noastre.* Dacă aș avea mai mult timp, aș putea să te fac să mă iubești. Revelația aceasta îmi e ca un nod în gât.

Ar trebui să fiu oarbă ca să nu văd sclipirea de afecțiune din ochii lui, în timp ce mă strânge mai tare în brațe și începe să mă sărute pe gât. Ar trebui să treacă o mie de ani, ca să uit cum mă sărută. De aici se poate naște ceva important, dar care mă

îndoiesc că ar putea rezista în realitate. Globul de sticlă în care suntem? Nu e realitate. Aș vrea să fie și aș vrea să trăim aici. Ar trebui să îi spun toate acestea, cu voce tare, dar nu am curaj.

Închid ochii. Putem să luăm micul-dejun și apoi să plecăm repede spre apartamentul tău.

— Bine. Frumos ruj, apropo.

Reușesc să-mi termin machiajul și mă tamponez o dată. Îmi ia șervețelul înainte de a putea să-l mototolesc. Îl ține în sus și îl admiră.

— Ca o inimă.

— Ce ar fi să cumperi o bucată mică de pânză și o voi săruta pentru tine? Ceva care să-ți amintească de mine.

Îi fac cu ochiul ca să păstrez un ton ușor. Mă aștept la o replică sarcastică. Dar nu o spune. În schimb, se întoarce și iese din baie. Câteva minute mai târziu, când ies cu geanta de cosmetice sub braț, el e îmbrăcat în jeans și un tricou roșu.

— Nu te-am mai văzut în roșu. Cum de fiecare culoare a curcubeului ți se potrivește?

Pune mobilul meu lângă poșetă și trandafirul pe care l-a recuperat de la rever.

— Doar ți se pare.

Își închide geanta și stă lângă fereastră, privind apa.

Îmi caut în geantă blugii și puloverul de cașmir negru, pe care sunt bucuroasă că le-am pus. Aerul de aici e mai rece, mai proaspăt decât sunt eu obișnuită. Mă îmbrac și el nu se uită. Sar ușor ca să-mi închid fermoarul blugilor, dar el nu se întoarce. Mă parfumez zgomotos pe decolteu și nici măcar nu simte.

— O să fie bine la micul dejun. Vei vedea.

— Da, sigur, spune în șoaptă.

Îmi iau încălțăminte joasă și decid să-mi las părul într-un coc dezordonat. Merg în spatele lui și îl îmbrățișez, odihnindu-mi obrazul pe umărul lui.

— Ce se întâmplă? Spune-mi.

— Sunt doar o aventură. Și e tot ce nu voiam să se întâmple. Am încercat să fac în așa fel încât să construim ceva, nu să îți dau senzația că se va termina.

— Nu. Hei. Cum te-am făcut să simți asta?

Îl trag de cot până stă cu fața la mine.

— Vorbești în permanență de parcă s-ar fi terminat. O urmă de ruj ca să te țin minte? De ce aș avea nevoie de o amintire, mai exact?

— Nu vom mai lucra împreună pentru mult timp.

— Nu te-am dorit atât de mult și am renunțat la atâtea, ca să te am doar pentru o noapte. Nu e suficient.

Are dreptate, desigur. Rezultatul interviului atârnă peste noi ca o coasă. Mă lovește nerăbdarea.

— Pot să stau la tine la noapte? E tot ceea ce îmi vine să spun. Pot să dorm la tine în pat?

— Cred că da, spune el morocănos, și îl trag de găicile blugilor, înspre valiza lui.

Privesc către pat. Cum se poate să se fi schimbat așa? Poate se gândește la același lucru.

Îmi sărută sprânceana atât de suav, încât încep să-mi dea lacrimile. Reușesc să arunc o privire pe factură, în momentul eliberării camerei. Camera aceasta magică a costat cam cât chiria pe o săptămână. Trage o semnătură à la Zorro și mă îmbrățișează. Obrazul mi-e lipit de pectoralul lui perfect.

— V-ați simțit bine la noi?

Recepționera elegantă îi zâmbește puțin prea mult lui Josh, în timp ce procesează documentele. Pare să-mi ignore voit prezența sau poate e doar ametită. Mă uit la părul ei blond, ondulat și dat pe spate. Rujul ei roz e prea strident pentru bronzul ei. Hotel Barbie.

— Da, mulțumesc, răspunde el absent. Foarte bună presiune a apei, la duș.

Mă uit în sus la fața lui și observ cum i se mișcă colțul gurii și zâmbește. Recepționera sigur și-l

imaginează la duș. Își mută privirea de la biceps la ecranul computerului. Ecranul de pe fața lui. Capsează, pliază și caută plicul perfect pentru factura lui, chiar dacă clientul precedent nu a primit unul. Bâjbâie și face o grămadă de lucruri ca să poată îl poată privi îndelung.

Îi spune despre programul lor de fidelitate și cum va primi o sticlă de vin la următoarea rezervare, și, probabil, pe ea în așternuturi. Îi reconfirmă adresa și numărul de telefon. Îmi ies ochii de plictiseală.

El nu a observat și mă sărută pe tâmple. Dar cum să o acuzi? Un bărbat ca el, cu o față ca a lui, să fie ridicol de dulce și de tandru? Și eu aș muri puțin privind și chiar sunt cea care are parte de toate acestea. E ca și cum l-ai vedea pe paznicul unui club de noapte, plin de vânătăi, îmbrățișând un copilaș într-o rochie de balerină sau un luptător în cușcă, trimițând bezele iubitei din primul rând. Masculinitate brută, crudă, în opoziție cu tandrețea e cel mai atractiv lucru de pe pământ. Josh e cel mai atractiv lucru de pe pământ. Observ cum ochii ei devin bănuitori, în timp ce mă privește. Îmi întind mâna pe pieptul lui. E al meu. Femeia primitiva și geloasă din mine nu poate rezista.

— Să vă aducem mașina?

— Da, spune Josh în același moment când eu spun nu.

— Nu, luăm micul-dejun. Putem să ne lăsăm bagajele aici?

— Desigur.

Se uită dacă avem verighete.

— Vă mulțumim, domnule Templeman.

— Trebuie să angajăm o formație care cântă la nunți, dacă ne mai întoarcem aici, mormăi eu, în timp ce trecem prin sala de așteptare, către restaurant.

Josh aproape că se împiedică.

— De ce naiba ai spune asta?

Trecem de sala de nunți și îi văd pe oamenii de la curățenie, care dau jos baloanele roz ale lui Mindy.

— Recepționera a vrut să sară pe tine. Nu o învinovățesc, dar, la dracu'. Eu stăteam chiar acolo. Ce, sunt invizibilă?

Josh se uită de-a curmezișul la mine. Ce primitiv.

Trecem de ușile duble de sticlă și mă trage la o parte, îmi întind gâtul după ușă. Îi văd familia. Ridic mâna să îi salut, dar mă trage înapoi și mă ceartă.

— E un bufet.

Mi se citește fericirea în voce.

— Privește croassanții aceia, simpli și cu ciocolată. Repede, nu mai sunt prea mulți!

— Îți mai zic o singură dată: hai să mergem. A fost bine ieri, cu familia și toate cele. Hai să ne luăm inima-n dinți și să plecăm.

— Și ce, să o luăm la sănătoasa ca Thelma și Louise?

— Te-au plăcut cu toții.

— Sunt foarte agreabilă. Josh, haide. Croassanți. Sunt aici, cu tine. Nimeni nu te va răni cât timp sunt aici. Mi-am luat pușca invizibilă de paintball. Du-mă acolo, dă-mi să mănânc foietaje și apoi du-mă în dormitorul tău albastru.

Mă sărută ușor pe buze. Privesc peste umăr către recepție.

— Haide, ai curaj. Uită de tatăl tău și concentrează-te la mama ta. Fii un domn. Intru.

Fac cu mâna prin sală și habar nu am dacă mă urmează. Dacă nu o face, va fi cam ciudat.

Capitolul 27

La masă, lângă fereastră, stau Elaine, Anthony, Mindy și Patrick. Lumea se oprește din vorbit, când mă apropii. Fac cu mâna ca o retardată. Cu toții se uită ciudat.

— Bună!

— Lucy! Bună!

Elaine se ridică prima și se uită în jur.

— Oh. Nu mai sunt scaune libere.

Am întârziat doar cinci minute. Nu se așteptau să ne întoarcem. Josh, satisfăcut, își face loc.

— Repede, repede!

Mă uit la alte mese.

— Mai multe scaune, exclamă Elaine.

Ea înțelege perfect. Dacă vine și nu sunt scaune suficiente pentru noi, o să se enerveze.

Anthony stă la capătul mesei și continuă să citească ziarul. Nu! Așteptați. Jurnalul medical. Doamne. Se comportă de parcă nu mai e nimeni în încăpere. E multă agitație, însă reușesc să împrumut niște scaune libere de la o masă din apropiere. Când Josh ajunge cu o farfurie cu croissanți și o ceașcă cu ceai, noi stăm cât de relaxați putem. Rotim farfuriile, înainte și înapoi, de la unul la altul, până ajung înapoi, la *proprietarii* inițiali.

— Bună dimineața, spun toți.

— Bună, spune el, prudent, și pune farfuria și ceaiul în fața mea.

— Ți le-am luat pe ultimele.

E o farfurie plină cu croissanți și căpșuni. Mă mângâie pe gât.

— Drăguț din partea ta. Mersi!

— Mă duc să îmi iau și mie ceva, zice el și se retrage.

Elaine îl privește și se uită la Anthony. E și tristă, și amuzată.

Îi zâmbesc lui Mindy, să-i arăt că nu mai sunt supărată. Cred că am o strălucire post-orgasmică nucleară. Îmi zâmbește înapoi.

— Cum te simți, doamnă Templeman?

Nu m-am gândit prea mult la întrebare, dar cuvintele *doamnă Templeman* o fac să tresară. Poate că sunt extraordinar de empatică, dar mă simt de parcă am aruncat o bombă. Cuvintele îmi răsună în urechi, din pereți, direct în oase. *Doamnă Templeman.* Cât de primitiv, într-adevăr. Naufragiată. Sunt atât de obosită de parcă sunt într-un vis. Dar într-un sens bun.

Izbucnește în râs și se uită la fata de masă.

— Doamnă Templeman. Sună atât de…

Își acoperă fața cu mâinile și oftează, râde tâmp. *Ieși din mintea mea, Mindy.*

— Scuze că am luat o masă mai mică, începe Elaine, însă dau din cap.

— E ok. A trebuit să-mi folosesc lesa să-l aduc aici.

Mimez că înfășor o funie în jurul capului, și femeia izbucnește în râs. Bărbatul stă liniștit, citind și oftând.

— Îmi pot imagina, micuța cowgirl, târându-l după ea, împotrivindu-se și horcăind. Nu știu de ce face atâta dramă din orice, intervine Patrick și ia o gură mică din cafea.

Am impresia că e dureros pentru el să mănânce. Poate că știu ei, doctorii. Ingerează combustibilul, în loc să îl savureze.

— E timid. Lăsați-l în pace.

Patrick se încruntă când aude remarca de soră mai mică, dar apoi râde.

Se uită la Josh.

— Timid, ha?

Și-a dat seama că am dreptate. Așa cum am făcut-o și eu, ieri. Timiditatea îmbracă atât de multe forme. Unii oameni sunt timizi și blânzi. Alții, timizi și duri. Or, în cazul lui Josh, timid și îmbrăcat în armură militară.

— Josh, Lucky, mulțumesc pentru dar, spune Mindy când Josh se așază.

Îmi surprinde privirea și râde. Și-a dat seama că eu l-am ales.

— Habar nu am ce a ales.

Iau o mușcătură zdravănă de croissant. Are o mână în jurul spătarului scaunului meu, o altă mână, caldă, în jurul umerilor mei.

— Cel mai frumos set de pahare de șampanie de cristal Waterford, gravate cu inițialele noastre. Și două sticle de Moet.

— Bună treabă, Josh.

— Nunta a fost frumoasă, îi spune Josh.

Mă uit la ei cum se măsoară din priviri. Cred că este prima dată când se văd, de la despărțire. Sunt atât de concentrată să detectez orice urmă de inimă frântă, dorință, resentiment, singurătate, încât aproape pierd contactul cu realitatea.

Dacă aș fi avut mustăți, ar fi tors.

— Mulțumesc, răspunde Mindy.

Se uită din nou la verighetă și apoi la Patrick, cu o asemenea devoțiune, la fel cum eu mă uit la Josh tăios.

Dacă ar fi existat un moment în care să reacționeze rău, acesta ar fi fost. Zâmbește, se uită la farfuria lui și apoi se uită la mine. Îmi sărută tâmpla și știu.

— Cum ai ascuns-o pe Lucy de noi toți?, întreabă Mindy, în timp ce își taie grape-fruitul.

— O țin în subsol.

— Nu e chiar așa de rău pe cât pare. L-a amenajat chiar confortabil.

Toată lumea râde, în afară de Anthony, normal.

Realizez încă un lucru. Nu fac niciun efort să fiu pe plac. Asta explică de ce mă simt atât de confortabil, stând aici, mâncând cu străini. Dacă mă plac, bine. Dacă nu, pot să trăiesc cu asta. Dar am aceeași senzație de relaxare pe care o am atunci când sunt cu familia mea. Dacă îmi înclin capul acum, nu-l mai văd pe Anthony. Mindy

enumeră unele dintre celelalte daruri pe care le-au primit. Inelul de aur al lui Patrick clipește în lumina soarelui palid, care trece prin nori, iar din când în când își rotește degetul mare pentru a-l atinge. Mindy îl urmărește, cu blândețe în ochi.

Micul dejun al lui Josh constă în două ouă poșate, o felie de pâine prăjită și o grămăjoară de spanac ofilit. Își bea cafeaua din două înghițituri. Mă uit la farfuria mea și îmi ciupesc stomacul pe sub masă. Corpul lui e un templu. Al meu va fi o baracă făcută din unt.

— Mai vreți cafea?

Mă ridic și mă duc să iau și niște fructe. Nu pot să stau acolo, să mănânc doar patiserie. Mă apucă de încheietura mâinii și se uită la mine.

— Stai, îmi spun ochii lui.

Îl mângâi, iar el îmi întinde ceașca de cafea.

— Mă întorc imediat. Altcineva?

Durează un pic până iau cafeaua. Totul e un pic nenatural și mă simt ca o intrusă. Sunt singura de la masă care nu e un Templeman. În timp ce mă lupt cu clemele lungi de plastic, pentru a obține o altă felie de pepene verde, aud, ca prin vis, tonuri ridicate. Îmi umplu farfuria cu un ciorchine de struguri când îmi dau seama. Oh, la naiba.

Mă grăbesc înapoi la masă și pun pe masă farfuria și cana lui Josh.

Mindy e înspăimântată, ochii înfricoșați, iar Patrick privește resemnat.

— Dar ceea ce vreau să știu este, de ce ai renunțat la medicină? Orice maimuță poate obține un MBA.

Anthony a renunțat la cititul ziarului și îl privește pe Josh.

Serios, am lipsit de la masă vreo două minute. Cum de a escaladat asta așa de repede? Nu durează prea mult să apeși butonul roșu al bombei nucleare. Îl prind pe Josh de guler, de parcă aș ține de gât un câine de luptă.

— La dracu'! Dacă ai avea habar, ai ști că este aproape imposibil să termini un MBA în timp ce lucrezi cu normă întreagă. Și totuși am făcut-o. Și am fost în primii doi la sută. Am avut patru oferte de locuri de muncă, iar două dintre aceste companii încă mă mai sună.

— Sunt surprins că l-ai terminat dacă a fost așa de greu, spune Anthony. Credeam că hobby-ul tău preferat e să renunți.

— Hei, izbucnesc. Încă sunt în picioare și am o mână în șold.

— Lucy, ei doar…

Elaine nu știe ce să facă.

— Poate ar trebui să vorbești cu Josh afară, Anthony.

Oamenii de la mesele alăturate ne privesc. Josh râde.

— De ce, când ne putem lupta cu pumnul? Una așa, de modă veche? I-ar plăcea asta.

Anthony își dă ochii peste cap.

— Trebuie să…

— Să fiu mai puternic? Asta vrei să-mi spui? Mi-o spui de când mă știu.

Josh se uită la el, exasperat.

— Acum putem pleca?

— Cred că ar trebui să vorbiți asta. Altfel, o să mai treacă alți cinci ani.

— E sentimentală, îi spune Anthony lui Elaine.

— Fantastic.

Ochii lui Josh se îngustează amenințător.

— Nu vorbi despre ea.

— Ei bine, nu poate rezista să nu se bage.

— Taci din gură, îi spune Elaine. E furioasă. Tot ce te-am rugat a fost să fii politicos. Taci din gură!

Mă uit la Anthony și el se uită la mine. Mă privește circumspect. Se uită pe fereastră și pufnește. Tace din gură. O, Doamne, a doua oară, în viață. De la un alt Templeman. Răbufnesc.

— Fiul dumneavoastră este incredibil de talentat. Inteligent. Conștiincios. E un angajat vital

al editurii.

— Să facă ce? Să lingă timbre? Să răspundă la telefoane?

Ne înfruntăm.

Eu mimez un râs.

— Aveți impresia că asta face?

— Domniță, ai grijă cum vorbești! Am văzut semnătura din e-mailul lui. Asistent al CEO-ul. Nu știu cine te crezi.

Încearcă să-și restabilească autoritatea. Poate, în felul ăsta, mă va face să stau jos și să fiu o fetiță bună. Instinctul lui Josh de a mă proteja îl face să se ridice de pe scaun, dar îi spun să stea jos. Mă descurc.

— Îți cunosc copiii mai bine decât tine. El este cel din editură căruia diviziile de finanțe și de vânzări îi raportează. Și sunt speriați de el ca de dracu'. O dată, un bărbat de 45 de ani m-a implorat să îi duc eu documentele lui Josh, pentru că îi e era teamă să dea ochii cu el. Am văzut toate echipele bâzâind ca niște furnici, verificând dublu, triplu, cifrele. Chiar și așa, Josh va găsi o greșeală și va face zile fripte cuiva.

Anthony începu să spună ceva, dar i-o tăi repede. Sunt așa de iritată, că aș putea să-l strâng de gât. Sincer, mi-aș putea încolăci mâinile în jurul gâtului său și aș strânge.

Sunt Lara Croft. Răzbunătoare. Pistoale ridicate.

— Motivul pentru care Bexley Books nu a dat faliment înainte de fuziune este pentru că Josh a recomandat să reducă personalul cu 35%. L-am urât pentru asta. A dat dovadă de sânge rece. Și habar nu aveți cât de rece poate fi, când vrea. Dar asta a însemnat că alți o sută douăzeci de oameni și-au păstrat slujba. Și-au plătit ipotecile. Așadar, să nu îndrăzniți să insinuați că nu valorează nimic. Și mai e ceva. Josh a fost integru în negocierile privind fuziunea. Unul dintre avocați mi-a spus în bucătărie că a fost, citez: *al dracului de greu să negociez cu el.*

Nu pot să mă opresc. Trebuie să spun ce am pe suflet.

— Șeful său, care este co-CEO-ul doar formal, este un broscoi slinos, incapabil să gândească. De abia reușește să se lege la șireturi. Josh este cel care ține totul pe roate. Noi doi, de fapt.

Mă uit la ei. Josh mă ține strâns de talia blugilor.

— Îmi pare rău că reacționez așa violent. Îmi sunteți toți dragi. Cu excepția dumneavoastră.

Îl privesc pe Anthony.

— Petrec timp cu el mai mult decât oricine altcineva, și trebuie să vă că nici nu știți ce minunăție de fiu aveți. E un ciudat. Un cretin dificil. Îl urăsc aproape jumătate din timp și mă termină psihic. Clar e ereditar. Mi-ați aruncat aceeași privire ca Josh, atunci când l-am cunoscut. M-a măsurat din cap până în picioare, de la fereastră. Știți totul despre mine? Despre el? Nu cred.

— Am încercat să îl motivez. Unii oameni au nevoie de asta, spune Anthony.

— Nu se poate. Nu puteți să îl neglijați complet, și totuși să îl batjocoriți pentru alegerile pe care le face.

Anthony se freacă pe frunte, ca și cum ar avea o durere de cap.

— Tatăl meu l-a împins de la spate pe fratele meu mai mic.

— Și i-a plăcut?

Privește într-o parte.

— Nu prea, bănuiesc.

— Nu e doctor. Trebuie să acceptați asta.

Anthony se holbează la mine.

— Dar vreau să știți ceva. Ar putea fi, dacă și-ar dori. Ar putea fi orice și-ar dori. Și e așa, pentru că el a ales. Nu înseamnă că nu e îndeajuns de bun să facă altceva. Aceasta a fost alegerea lui.

Mă așez. Sunt furioasă. Mindy și Patrick se uită unul la celălalt, cu gurile deschise. La dracu'! Toți

sunt cu gurile deschise. Cineva aplaudă, dar se oprește.

— Îmi pare rău, Elaine.

Iau o gură plină cu ceai.

Aproape că îl vărs pe tricou. Mâinile îmi tremură.

— Nu-ți cere scuze pentru că l-ai apărat așa, spune ea. *Așa* înseamnă, cred, că am părut o leoaică rătăcită. Găsesc curajul să mă uit la Josh. E împietrit.

— Eu…

Anthony face un pas înapoi și îi arunc cea mai hotărâtă privire de care sunt capabilă. Aceeași uimire și emotivitate a fiului său.

— Eu…

Își drege glasul și se uită la tacâmurile lui.

— Da, doctor Templeman? Doriți să spuneți ceva?

Determinarea mea este uluitoare.

— Nu știu prea multe despre munca ta, Josh.

Toți sunt gură-cască. Eu, nu. Nu o să aibă satisfacția asta. Mă uit în ochii lui și îmi imaginez cum îi răsucesc un cuțit de pește ruginit în stomac. Ridic o sprânceană.

— Aș fi… aș vrea să vorbim mai mult despre asta, Josh.

Intervin.

— Acum, că știți că are succes? Acum că știți că va fi aproape sigur promovat la funcția de șef ofițer al unei mari edituri? Acum, că aveți ce să le povestiți partenerilor de golf?

— Squash, spune Patrick. Joacă squash.

I-am dat lui Anthony exact ceea ce a meritat. Nu este în stare să scoată o vorbă. Minunat!

— Ar trebui să-l iubiți și să fiți mândru de el, chiar dacă ar fi poștaș. Chiar dacă ar fi fost șomer și nebun și trăia sub pod. Plecăm acum. Elaine, a fost o plăcere. Mi-a plăcut la nebunie să te întâlnesc. Mindy, Patrick, felicitări din nou și

bucurați-vă de luna de miere. Îmi pare rău că am făcut o scenă chiar acum. Anthony, a fost real.

Mă ridic.

— Acum o întindem de aici, ca Thelma și Louise.

Josh se ridică și se duce să o sărute pe obraz pe mama sa. Ea îl prinde, neputincioasă, de încheietura mâinii.

— Când o să vă mai văd?

Ne privește pe amândoi. Josh strânge din dinți și simt că vrea să își ceară scuze. Se pierde când vine vorba de familia lui. Următorul lucru pe care-l spun mă surprinde chiar și pe mine. Mai ales având în vedere faptul că tocmai le-am spus rămas bun tuturor pentru ultima dată.

— Dacă ajungeți prin oraș, putem lua prânzul împreună. Am putea vedea un film după. Anthony, și dumneavoastră sunteți invitat.

Încă nu poate vorbi.

— Dar numai dacă ești pregătit să fii civilizat și vii cu intenția de a-l cunoaște pe Josh. Cred că știi că nu mai ai dreptul să îl iei peste picior pe Josh. Doar eu am dreptul ăsta. Pentru că îi place când fac eu asta.

— Tu și cu mine vom avea o discuție. Afară. Acum.

Elaine se ridică în picioare și arată spre o ușă franceză, care duce în grădinile laterale. Anthony arată ca un om care merge la spânzurătoare. Recunosc o leoaică rătăcită când o văd. Îi iau mâna lui Josh și ne îndepărtăm de audiența noastră, care e vrăjită.

— E gratis, spune cel de la casă. Doamnă, a fost mai bine decât la teatru.

Recuperez bagajele de la recepționer. Altul decât blonda desfrânată. Probabil i-aș fi dat cu ceva în cap. Mergem una lângă cealaltă, în același ritm, ca doi avocați ai apărării, de la televizor, care luptă pentru dreptate.

Îl întreb pe valetul mașinii noastre și se întoarce.

— Merit tot ce îmi vei spune.

Am făcut o scenă incredibil de jenantă. Oamenii își așteaptă taxiul și vorbesc despre mine. Vor exista cel puțin 20 de variante a ceea ce s-a întâmplat.

Josh mă ia în brațe și mă ridică:

— Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

Când ne sărutăm, aud aplauze.

— Nu ești supărat că te-am salvat? Băieții nu au nevoie să fie salvați.

— Eu am. Și chiar te voi lăsa să alegi cine dorești să fii: Thelma sau Louise, îmi spune el, așezându-mă pe picioare, în timp ce vine mașina.

— Tu ești Thelma, pentru că arăți bine.

Își aranjează scaunul. Ajungem pe la jumătatea străzii, când Josh izbucnește în râs.

— I-ai spus tatălui meu că a fost *real.*

— De parcă eram un scenarist de televiziune, care avea impresia că așa vorbesc copiii.

— Exact. A fost atât de neprețuit.

Își șterge o lacrimă cu degetul mare.

— Îmi pare rău pentru cu mama ta. Părea distrusă.

— Nu-ți face griji. O să îl ia dracu' pentru asta.

— Nu am niciun dubiu. De aceea ne înțelegem atât de bine.

Se gândește la ceva, pentru câteva momente, în timp ce conduce.

— Nu știu cum pot trece peste povestea asta, cu tatăl meu.

— Orice problemă are rezolvare.

Încerc să-mi cred propriile cuvinte.

Cobor puțin geamul puțin, astfel încât să simt briza pe față. Soarele îmi încălzește picioarele, și Josh zâmbește din nou.

Nici nu vreau să știu cum se va sfârși totul.

∵

Dacă traseul durează în mod normal cinci ore, jur că Josh îl va reduce la trei. Dar noi habar nu

mai avem de timp, pentru că hoinărim în peisajul de țărm, lăsând briza sărată în spatele nostru.

Soarele pătrunde printre copacii pe unde conducem. Tonuri de lămâi și cupru, împrăștiate pe brațele noastre, care ne luminează ochii albaștri; ai săi ca safirul, ai mei ca turcoazul. Mă privesc în oglinda laterală și nu mă recunosc. M-am schimbat. Sunt o persoană nouă azi. Azi e o zi importantă.

O să îmi amintesc întotdeauna drumul spre casă. E ca într-un film. Așa mă și simt. De parcă sunt într-un film. Fiecare detaliu e puternic luminat. Știam că voi avea nevoie de amintiri, într-o zi. Regizorul filmului e francez. Ar fi preferat o mașină decapotabilă, dar măcar geamurile sunt coborâte. Merge și așa. Aerul este cald și parfumat. Miroase a trifoi și iarbă tăiată.

Primul cadru e cu această fată drăguță, cu ruj roșu, aprins – Flamethrower, zâmbind la un bărbat frumos. El o privește și e atât de cool cu ochelarii aceia de soare, că îți dorești și tu o pereche. El îi ridică mâna și i-o sărută. Îi spune ceva fermecător și o face să râdă. E acel gen de moment în care ai dori să apeși butonul de pauză și să cumperi orice îți vând. Fericire. O viață mai bună. Ruj roșu și acei ochelari de soare.

Coloana sonoră ar putea să fie o melodie indie: plină de speranță, dar cu versuri triste, care te fac să suferi pentru un motiv necunoscut. În schimb ascultăm o melodie metal din 80, pe care l-am găsit într-un playlist incriminator pentru iPod numit *Gym.*

— Ți-ai lucrat serios abdomenul, în timp ce ascultai Poison și Bon Jovi, spun și nu poate nega.

Suntem doar noi, ferestrele în jos, casetofonul cârâind, drumul ondulându-se în fața noastră ca o limbă. Cântăm împreună. Nu am mai auzit de ani de zile versurile acestea și totuși mi le amintesc. Bate ritmul pe volan, cu degetele.

Ce frumoasă e viața în acest moment! Nu oprim mașina deloc. Dacă am opri, chiar și pentru un scurt moment, realitatea ne va prinde din urmă.

Suntem spărgători de bănci. Copii care fug de la internat. Escapade cu adolescente crude. Avem o sticlă de apă în geanta mea, și cutia cu bomboane mentolate a lui Josh. Le împărțim și e cel mai mare festin. Până la urmă îmi voi recunoaște de ce a atât de important filmul ăsta pentru mine.

Am încercat să cred că a fost din cauza dimineții de luni și premiul nostru. Poate poate că m-am simțit atât de vie. Atât de tânără și plină de senzația că viața mea o să se schimbe iremediabil. Posibil să fi fost fiorul de accepta că această schimbare se datorează unui bărbat și a faptului că i-am ținut piept unei persoane înspăimântătoare. Emoția de a salva pe cineva. Poate pentru că am fost eu cea puternică. Poate pentru că țin la cineva, pe care îl legăn și îl apăr, ca o leoaică. Poate că era mirosul de primăvară în aer; câmpul de trifoi cu patru frunze prin care trecem. Trandafiri roșii de pe un gard. Scaune din piele și pielea lui Josh.

Nu, a fost altceva. Pentru prima oară am cunoscut ceva ireversibil. Permanent. Mă gândesc la asta de fiecare dată când se mișcă roțile mașinii, de fiecare dată când sângele îmi pulsează în venele mele fragilele.

În orice moment, o supapă mică ar putea să se înfunde sub presiunea colesterolului de la croissanții mei. În orice moment aș putea muri. Dar nu se întâmplă asta. Adorm, cu obrazul pe scaunul cald, cu fața mea întoarsă spre el, așa cum a fost întotdeauna. Cum va fi întotdeauna. Deschid puțin ochii. Suntem într-o parcare interioară.

— Am ajuns acasă, îmi spune.

Nu. Așa ceva nu se poate. Ar fi trebuit să îmi dau seama de la început. Țin ochii închiși. Mă prefac că dorm.

— Trebuie să te trezești, îmi șoptește.

Mă sărută pe obraz. E un miracol.

Îl iubesc pe Joshua Templeman.

Capitolul 28

Intrăm în casă și îmi pune geanta cu hainele de noapte împreună cu a lui, în dormitor cu ale lui. De parcă ne-am întors acasă. Merg la baie și, când ies, îmi face o ceașcă de ceai. E atât de concentrată, de parcă tocmai inventează ceva. Mă privește.

— Oh, nu. Nu-mi spune.

Mi se strânge stomacul și mă prind de marginea tejghelei. Știe. Citește gândurile. Am ochii în formă de inimioare.

— Ești îngrozită, se lamentează.

Tot ce pot să fac e să clipesc des și să îmi mușc buzele. Mă uit la ușa lui din față. Nu pot fugi. E prea rapid.

— Nici să nu te gândești. Du-te pe canapea, mă ceartă. Hai. Pe canapea.

Îmi arunc pantofii, iau în brațe perna și mă fac mică. Are dreptate. Mi-e groază. Sunt mama tuturor nebunilor. Mi-am pierdut complet vocea. Vorbesc cu mine însămi. *Îl iubești. Îl iubești. Întotdeauna l-ai iubit. Nu l-ai urât niciun moment. În fiecare zi l-ai privit. Și ai știut fiecare culoare și expresie și nuanță.*

Fiecare joc pe care l-ai jucat vreodată a fost ca să te faci remarcată. Vorbește-i. Fă-l să te privească. Fă-l să te observe.

— Sunt o idioată.

Îmi deschid ochii și aproape țip. Stă cu o cană și o farfurie deasupra mea.

— Nu o să accept să fii atât de speriată, zice și îmi dă un sandviș.

Pune cana pe masa de cafea. Dispare pentru un minut, apoi vine înapoi cu pătura mea moale, gri.

E ca și cum *știe* că am avut un șoc. Mă învelește toată și îmi mai aduce o pernă. Cine știe cum arăt? Am evitat să mă privesc, când am fost la baie.

Îmi clănțăne dinții și mă întind să iau sandvișul, care arată foarte bine. Lucru de calitate. E tăiat pe

diagonală; preferatul meu.

Molfăi ca o veveriță și rup coaja cu lăbuțele mele prea mici. Am obrajii umflați, ochii strălucesc și sunt rotunzi ca niște nasturi.

— Nu mi-ai spus niciun cuvânt de când te-am trezit. Arăți șocată. Glicemie scăzută? Coșmaruri? Rău de mașină?

Își dă la o parte farfuria. Nu s-a atins de sandvișul său.

— Încă ești obosită. Te doare stomacul.

Începe să-mi frece picioarele prin pătură. Când vorbește din nou, o face atât de încet, încât de abia îl aud.

— Ți-ai dat seama că e o greșeală să fim împreună.

— Nu! izbucnesc, cu gura plină.

Îmi închid ochii. E îngrijorat, iar asta mă ucide.

— Nu?

Mă simt groaznic. Distrug momentul nespus de frumos al drumului spre casă.

— Astăzi este duminică, răspund după o scurtă ezitare.

— Mâine este luni, continuă el.

Amândoi sorbim din cănile noastre. Jocul privirilor a început, și aș vrea să îl întreb o groază de lucruri, dar nu știu de unde să încep.

— Adevăr sau provocare, spune el.

Știe întotdeauna ce trebuie să zică.

— Provocare.

— Ești o lașă. Bine. Te provoc să mănânci tot borcanul de muștar iute din frigider.

— Speram la o provocare sexy.

— Îți dau o lingură.

— Adevăr.

— De ce te sperii?

Și ia o mușcătură de sandviș. Suspin atât de profund, că mă dor plămânii.

— Nu eram gata pentru asta. Mă sperie tot ce simt și gândesc.

Mă studiază, încercând să vadă dacă mint. Își dă seama că spun adevărul. Varianta scurtă, dar adevărată.

— Adevăr sau provocare?

— Adevăr, spune fără să clipească.

E după-masă. Lumina trece prin ferestre, iar ochii lui au culoarea cobaltului. Sunt atât de frumoși, că mă doare. Trebuie să îi închid pe ai mei.

— Ce înseamnă toate semnele alea din agenda ta?

Nu mi-a răspuns ultima oară. Mă îndoiesc că va răspunde acum. Zâmbește și se uită la farfurie.

— E un pic infantil.

— Nu mă așteptam la altceva din partea ta.

— Notez dacă porți rochie sau fustă. *R* sau *F*. Îmi fac un semn când ne certăm și un semn când văd că zâmbești altcuiva. De asemenea, când aș vrea să te sărut. Punctele reprezintă pauza mea de prânz.

— De ce?

Aștept, emoționată. Se gândește.

— Te-am dorit mereu foarte mult. Nu te puteam avea, așa că mă mulțumeam cu ce primeam.

— De când durează?

— Din a doua zi de serviciu. În prima nu am fost foarte convins. Voiam să fiu sigur. Iartă-mă.

Acum, că o spun cu voce tare, pare nebunește.

— Dacă te face să te simți mai bine, mi-ar fi plăcut să mă gândesc și eu la așa ceva. Suntem la fel de nebuni.

— Ai spart codul cămășilor destul de repede.

— De ce le porți în ordinea aceea?

— Am vrut să văd dacă observi. Și odată ce ai observat, te-a scos din sărite.

— Am observat de la început.

— Da, știu.

Zâmbește. Îi zâmbesc înapoi. Îmi ia piciorul în mâini și începe să îl maseze.

— Ordinea asta a cămășilor, împărțite pe zile ale săptămânii, mi-a dat o stare de confort.

Mă întorc și mă uit la tavan.

— Indiferent ce se întâmplă, știu că voi intra în birou și voi vedea albul. Aproape alb. Crem. Galben palid. Mușstar. Bleu. Dormitor albastru. Gri. Bleumarin. Negru.

Le enumăr pe degete.

— Ai uitat, biata cămașă mușstar a fost înlocuită. Oricum, în curând nu vei mai vedea cămășile mele stupide. Domnul Bexley le-a spus celor din comisia de interviu să ia o decizie până vineri.

— Dar asta e la o zi după interviu.

Mă gândeam că o să dureze vreo săptămână sau două până vor decide. Așadar, vinerea viitoare voi fi fie în noua poziție, fie șomeră?

— Mi-e rău.

— Le-a spus că la cinci minute după interviu vor trebui să decidă care e candidatul potrivit. Altfel, sunt niște tâmpiți.

— Ar fi mai bine să nu încerce să îi influențeze. Trebuie să fie o competiție corectă. Hmmm, nu mi-a trecut prin cap că ar trebui să îi raportez direct domnului Bexley, dacă nu o să mai fi acolo. Ți-am spus, Josh, omul vede în raze X.

— Vreau să-l orbesc cu acid.

— Ții un flacon cu acid în sertar?

— Ar trebui să știi. Ai tras cu ochiul în sertarul și agenda mea.

Tonul său e ferm, dar ochii îi rămân prietenoși, în timp ce degetul îi alunecă spre curburile mele și mă face să torc.

— Ți-ai da demisia dacă aș primit slujba?, spune încet.

— Da. Îmi pare rău, dar va trebui. La început am spus-o din mândrie. Dar acum este singura opțiune. Vreau să știi că dacă vor decide că ești mai potrivit pentru job, voi demisiona fericită. Voi fi fericită pentru tine, Josh, jur. Știu mai bine decât oricine cât de mult ai muncit pentru asta.

Mă arcuiesc puțin și oftez.

— Ai fi șeful meu. Ar fi sexy ca naiba să mă giugiulesc cu directorul de fiecare dată când am avea ocazia, însă cu siguranță ne-ar prinde.

— Și dacă îl obții tu?

— Nu mă pot aștepta să demisionezi, dar nu pot fi șeful tău. Ți-aș da sarcini nepotrivite, iar Jeanette ar avea un accident cerebral. Iar dacă aș fi șeful tău, te-aș pune să muncești enorm de mult. Al naibii de mult.

— Mmmm. Aș avea vise erotice în fiecare noapte.

— Le-ai spus părinților că probabil voi fi șef de operațiuni. Ai vorbit serios sau era doar un alt punct pe lista de laude la adresa mea? E în regulă dacă nu ai vorbit serios.

— Dacă aș fi în comisia de recrutare, m-aș uita la CV-urile noastre, în paralel, și probabil că m-ai lua. Ești atât de bun la ceea ce faci. Întotdeauna te-am admirat pentru felul în care lucrezi.

Simt o durere în piept.

— Nu neapărat. Nu e vorba doar de CV-uri. E și partea de interviuri. Ești fermecătoare. Toți te adoră.

— Zici tu. Eu te-am văzut în acțiune, când îți dorești ceva. Ești ca un politician din anii 1950. Cel mai tare.

Râde.

— Tu iubești B&G. Iar pe mine toată lumea mă urăște acolo. Plus că ai asul din mânecă, la care Danny lucrează în weekend.

— Da…

Mă uit în depărtare.

— Are de-a face cu ebook-urile. Nu sunt idiot, spune Josh.

— De ce nu poți fi idiot măcar o dată? O singură dată aș vrea să am și eu un secret față de tine.

— Ai un secret exact în acest moment. Încă nu am aflat de ce te-ai speriat în halul ăsta.

— Și nici nu vei afla.

Îmi trag pătura peste cap cu totul.

— Foarte matur, comentează în timp ce îmi masează picioarele și mă strânge de degetele mari.

— Nu poți să ai secrete față de mine pentru mult timp. Te cunosc prea bine. Știi bine că, până la urmă, îmi spui tot.

— Așadar, eu sunt un ebook complet deschis, pentru tine?, mormăi în întuneric. Domnul Bexley ți-a spus despre proiectul meu de digitalizare? Te rog, nu te folosi de asta ca să mă distrugi, Josh. Te rog. Întreaga mea prezentare se bazează pe proiectul ăsta.

— Chiar crezi că ți-aș face așa ceva?

— Nu. Poate.

Mă aștept la o răspuns tăios. Dar nu spune nimic. Continuă să-mi maseze piciorul.

Îmi trag pătura de pe față.

— De ce nu mi-ai zâmbit când ne-am întâlnit prima oară și să-mi fi spus *îmi pare bine să te cunosc*? Am fi putut fi prieteni în tot timpul ăsta.

Mi se pare trist. Am pierdut atât de mult timp.

— N-am fi putut fi prieteni niciodată.

Încerc să îmi trag piciorul, dar nu îmi dă voie.

— Aici te doare.

Strânge.

— Întotdeauna am vrut să fiu prietenă cu tine. Dar nu mi-ai zâmbit înapoi. Avantaj, tu.

— Nu am putut. Dacă mi-aș fi dat voie să îți zâmbesc și să-ți fiu prieten, probabil că m-aș fi îndrăgostit de tine.

Fraza asta la timpul trecut îmi ucide toată bucuria, înseamnă că nu s-a întâmplat și nu e îndrăgostit. Încerc să depășesc momentul.

— După ce ne-am sărutat în lift mi-ai spus că nu am fi putut fi prieteni niciodată.

— Eram nervos, în momentul acela. Te duceam să te întâlnești cu Danny și tu erai mai sexy ca oricând.

— Bietul Danny. E așa de drăguț. Va trebui să îți ceri scuze pentru cum i-ai închis telefonul. El a fost atât de drăguț cu mine, iar eu i-am oferit două întâlniri de rahat și niște muncă pentru weekend.

— Te-a sărutat.

Când spune asta, Josh arată de parcă ar vrea să distrugă planetele.

— Și nu face munca voluntară pentru că are o inimă mare.

— În alte circumstanțe, ar fi un iubit bun.

Mă privește cu ochii ăia înfricoșători, de criminal în serie.

— Alte circumstanțe…

— Presupun că o să mă închizi în subsol și o să fiu sclava ta sexuală.

Conversația asta e periculoasă. Un pas greșit și va afla. Sunt sigură. O să știe că îl iubesc, iar apoi mă voi împiedica și voi cădea. Fără plasă de siguranță.

— Nu am subsol.

— Păcat pentru mine.

— O să-mi cumpăr o casă cu subsol.

— Bine. Pot să vin cu tine când pleci la vânătoarea de case?

Zâmbesc, chiar dacă am impresia că sunt blestemată, îmi place energia care se creează între noi, când ne tatonăm așa. E cea mai pură plăcere să știu că mereu are răspunsul perfect. N-am cunoscut niciodată pe nimeni ca el: îi place la fel de mult să vorbească, pe cât îi place să sărute.

— Adevăr sau provocare, spune el, după o pauză.

— Nu e rândul meu.

— Ba chiar este.

— Adevăr.

Nu am de ales. Mă va provoca din nou să mănânc mușchiul.

— Ai încredere în mine?

— Nu știu. Aș vrea. Adevăr sau provocare?

Clipește.

— Adevăr. Numai adevăr, de acum înainte.

— Ai locuit vreodată aici cu o iubită?

— Nu. N-am mai locuit cu nimeni. De ce întrebi?

— Dormitorul tău e de fete.

Zâmbește.

— Cât ești de nebună câteodată!

— Mersi. Hei, ar trebui să mă duc acasă? Nu am haine pentru mâine.

— Îți vine să crezi sau nu, am mașină de spălat și uscător.

— Ce ingenios!

Intru în dormitorul lui, mă pun în genunchi pe podea și deschid geanta.

— Sper că Helene nu va observa că port aceleași haine.

— Aș spune că singura persoană de la B&G care poate observa atâtea la tine e aceeași care va spăla hainele de pe drumul rușinii.

Mă ridic pe vârfuri și mă uit prin dormitor. A pus ștrumful pe care i l-am dat lângă pat. Văd și trandafirii albi, înfloriți. I-a pus într-un borcan. Probabil nu are vază.

Închid ochii. Rămân nemișcată. Îl iubesc atât de mult, că mă doare. Mă taie pe dinăuntru. Mă găurește. Străpunge. Mă umplu de iubire. Mereu va fi așa. Culoarea iubirii este, cu siguranță, acest albastru.

Când îi apar picioarele în ușă, îmi iau hainele murdare și le strâng la piept.

— Nu te uita la lenjeria mea.

— Ar fi nepoliticos, spune el. O să îmi închid ochii.

Mă așez pe patul lui. Îmi plimb mâna pe cuvertură de-a lungul firelor de mătase. Apăs perna cu un deget. Visează. Trăiește. Și va face toate astea fără mine.

Mă găsește așezată acolo, cu capul în mâini.

— Shortcake.

Știu că îi pare rău. Este cea mai ciudată senzație. Trebuie am încredere în el. Este singura persoană în care nu ar trebui să am încredere, dar aproape că îmi vine să îi urlu că îl iubesc și că mă doare.

— Vorbește-mi. Vreau să știu de ce ești supărată. Hai să o rezolvăm împreună.

— Mi-e teamă de tine.

Mă tem că îmi va afla marele secret. Nu pare jignit.

— Și mie îmi e teamă de tine.

Când gurile ni se ating, e ca și cum ar fi mereu pentru prima dată. Dragostea asta albastru deschis care mă cutreieră e atât de puternică… încerc să mă trag în spate. Mă trage înapoi.

— Fii curajoasă! îmi spune. Haide, Luce.

Am inima în gât și gura mi se umple de respirația lui când ne sărutăm din nou. Îmi simte teama. Tremur.

— Aaah! Cred că știu care e problema.

— Nu, nu știi.

Îmi întorc fața. Soarele începe să apună și lumina se filtrează prin draperiile perlate și drăguțe. Îmi voi aminti mereu acest moment. Mă sărută de parcă m-ar cunoaște. M-ar înțelege.

Ridic mâna să-l împing, dar își împletește degetele cu ale mele. Îl mușc. Îmi zâmbește. Îmi ridic genunchiul ca să pot aluneca, însă el își pune mâna ca un cârlig sub piciorul meu.

— Ești frumoasă când ești speriată, îmi spune el.

Nu mai pot vorbi. Gura lui e lângă urechea mea. Suspină. Lumea mea se îngustează puțin mai mult. Când mă sărută pe încheietura mâinii, știu că se gândește la toate miracolele din mine, și ochii mi se umplu de lacrimi. Alunecă de pe obraz, pe gât în jos.

— Acum ajungem undeva, îmi spune, în timp ce îmi linge lacrima.

Îmi pun mâinile în părul lui și îl trag înspre mine, în timp ce mă sărută, cu buzele moi, pe gât.

Mă îndrăgostesc tot mai tare. Când mă mângâie pe bust, în jos, tresar.

— Lasă-l pe doctorul Josh să arunce o privire, spune el, scoțându-mi puloverul și tricoul dintr-o singură mișcare.

Își plimbă mână viguroasă pe gât, sutien, între sâni, până la burtă. Lumina de aici este foarte difuză și poate vedea fiecare venă și vânătaia de culoarea pastelului, în timp ce se uită în jos la mine, genele ca un evantai perfect. Apare următoarea lacrimă.

Îl iubesc atât de mult, încât nu o să mai rezist mult. Vibrez. Sunt ca o scânteie. Când vorbește și îmi dezmiardă cu degetele pielea zbârlită, îmi e și mai greu să nu îi spun cât îl iubesc.

— Îmi pare rău că te-am zdruncinat atât de des. Ar fi trebuit să te apăr. Am fost într-un șablon pentru mult timp. Atacam înainte să fiu atacat. Ai fost la celălalt capăt zile, săptămâni, luni și mi-ați ținut piept cum nimeni altcineva nu ar fi putut să o facă.

Încerc să vorbesc, dar scutură din cap și continuă.

— În fiecare zi, fiecare minut, am stat acolo, uitându-mă la tine. Ce ți-am făcut a fost cea mai mare greșeală din viața mea.

— E în regulă, reușesc să spun. E în regulă.

— Nu, nu este. Și nu știu cum de ai reușit să mă suporți. Îmi pare rău.

Își pune gura pe vânătaia de pe coastele mele.

— Te iert. Ai uitat? Nici eu nu am fost chiar ușor de suportat.

— Dar ai fi fost, dacă aș fi zâmbit înapoi.

— Aș vrea să îmi fi zâmbit.

Vocea mă trădează. La fel de bine aș fi putut să spun: *Mi-aș fi dorit să mă iubești.* Îmi țin respirația. E prea inteligent ca să nu își dea seama.

Mă bag în pat. Se pune cu ușurință peste mine și îmi așază capul pe pernă.

— Nu a contat. Te-am iubit din primul moment în care te-am văzut.

Cad pe spate. Își strânge un braț în jurul taliei mele.

— Tu mă ce? Pe mine? Iubești?

— Lucinda Elizabeth Hutton. Singura. Unica. Inegalabila.

— Pe mine.

— Lucy, moștenitoarea dinastiei Sky Diamond Strawberries.

— Pe mine.

— Îmi poți arăta buletinul, ca să fiu sigur?

Ochii îi scânteiază, iar zâmbetul ăla, pe care-l iubesc cel mai mult, îi luminează fața.

— *Eu* te iubesc pe tine.

Nu îmi vine să cred. Sună incredibil. El râde.

— Știu.

— Cum de știi mereu totul?

Îmi lovesc picioarele de saltea.

— Mi-am dat seama de asta doar acum câteva minute.

— Nu pot ascunde nimic de tine. Este cel mai rău lucru, încerc să mă pun cu fața în pernă.

— Nu trebuie să ascunzi nimic de mine. Îmi ridică bărbia cu degetele și mă sărută.

— Ești înfricoșător. Mă vei răni.

— Cred că sunt un pic înfricoșător. Dar nu te voi mai răni niciodată. Oricine va încerca va afla cât de înfricoșător pot fi.

— Tu mă urăști.

— Niciodată nu te-am urât. Nici pentru o secundă. Te-am iubit mereu.

— Dovedește-o. Nu ai cum.

Îmi place provocarea asta. Se rostogolește pe partea lui de pat și își odihnește obrazul pe biceps. Îmi bate inima.

— Care este culoarea mea preferată?

— Albastru deschis.

— Ce fel de albastru?

— Albastrul dormitorului, arăt spre perete. Pereții. Tricoul tău. Rochia mea. Albastru deschis de Tiffany.

Îmi face semn să nu mă mișc. Deschide dulapul și văd toate cămășile aranjate în odinea nuanțelor.

Josh, prostovane!

Încep să râd și arăt cu degetul, dar mă prinde de glezne și mă târăște până la capătul patului. În oglinda mare, mă văd stând pe pat, în dormitorul lui turcoaz.

Pereții sunt albaștri ca ochii mei. Am fost un pic cam înceată.

— Dar acesta este cel mai frumos albastru din lume!

— Știu. Dumnezeule mare, Lucinda. M-am gândit că o să fii blocată în momentul în care o să vezi camera asta.

Se așază pe pat, în spatele meu, cu un genunchi în sus, și mă întorc în leagănul perfect al corpului său.

— Cum nu ți-ai dat seama că e albastrul ochilor tăi?

— Se pare că nu mi-am dat seama de multe lucruri. Hei, Josh.

— Da, Shortcake.

— Mă iubești.

Uimirea mea îl amuză. Zâmbește.

— Din momentul în care te-am văzut. De când mi-ai zâmbit, am simțit că mă prăbușesc în gol. Și sentimentul nu s-a mai schimbat. Am încercat să te trag după mine. În cel mai prost mod posibil.

— Am fost atât de groaznici unul cu altul.

Îi simt dorința. Mâinile încep să mă dezmierde.

— Cum am putea să o luăm de la capăt, într-un alt fel?

— E timpul pentru un joc nou. Jocul de-a *Să o luăm de la capăt.*

Zâmbesc. Ochii strălucitori, orbiți, plini de speranță și cu siguranță această fuziune va fi cel

mai interesant, pasionant, provocator lucru care mi se va întâmpla vreodată.

— Încântată să te cunosc. Eu sunt Lucy Hutton.

— Joshua Templeman. Te rog, spune-mi Josh. Zâmbetul său mă orbește. Acum plâng de-a dreptul.

Lacrimi curgând în jos pe gâtul meu.

— Josh.

— Sună dumnezeiește când o spui tu.

— Josh, te rog. Suntem colegi doar de un minut și deja flirtezi cu mine. Ai răbdare măcar să îmi pun haina în cuier.

Îmi desface sutienul.

— Dă-mi voie.

— Mulțumesc.

Jucăm Jocul privitului în oglindă, iar ochii lui încep să se întunece. Își umple mâinile cu albul pielii mele.

— Am crescut la o fermă de căpșuni. Poartă numele meu.

— Mănânc foarte des căpșuni. Îmi plac la nebunie. Pot să îți spun Shortcake? Iar faptul că te iubesc e bonus.

— Ei, mă iubești! Cum să mă iubești? Ne-am întâlnit acum un minut.

— Crezi sau nu, te iubesc. Nu îmi place să pierd timpul. Sper că nu este prea devreme să îți spun că ochii tăi sunt incredibili, Lucy. Mor când clipești.

— Elegant. Și eu te iubesc. Atât de mult. Mă electrocutezi de fiecare dată când mă privești cu ochii ăia albaștri.

Mă pun în spatele lui și îi scot tricoul. Mă ajută și el. Îl dă jos.

— De când te-am întâlnit m-am întrebat, și chiar și acum câteva momente, ce ai sub tricoul ăsta. Dumnezeule, trupul tău… Dar te doresc pentru mintea și pentru inima ta. Nu pentru masca asta impresionantă.

Se uită la tavan.

— Cred că în weekendul ăsta zugrăvesc dormitorul. Va fi plictisitor. Și îmi voi părăsi prietena, o blondă înaltă, ternă, o cheamă Mindy Thailis. Nu e deloc ca tine și asta nu-mi place deloc. Iar când îți voi destăinui, într-un final, că dorm singur și disperat în dormitorul meu albastru… Lucy, va fi și mai romantic.

Mă trage printre cearșafuri și linguri. Îmi cuibăresc obrazul pe pieptul lui și mă sărută pe gât. Tremur.

— Îmi place. Mă bag. Disperat, spui? Așadar. Care e scopul jocului *Să o luăm de la capăt*?

— Același ca al tuturor celorlalte jocuri: să mă iubești.

— Al meu a fost să te fac să zâmbești. Cât de penibil.

— M-am spart de râs pe drumul de acasă la serviciu, dacă te face să te simți mai bine.

— Îmi imaginez. Dar ai câștigat. Va trebui să înțeleg până la urmă, că tu câștigi toate jocurile.

Mă prefac îmbufnată. Mă întoarce pe burtă și începe să mă sărute pe spate.

— Acum ai încredere în mine?

Strălucim de fericire. Pielea mea se înfioară la atingerea buzelor sale.

— Da. Și dacă vei obține slujba, voi fi fericită pentru tine.

— Am demisionat deja. Ultima mea zi a fost vineri. Jeanette a și făcut documentele. Acum sunt în vacanță.

— Ce dracu'?

Am sărit în pat.

— Nimic nu e mai important decât tine. Nu vreau să existe niciun obstacol în calea relației noastre.

— Dar nu ne-am confruntat.

Nu știu dacă să râd sau să țip.

— Mai sunt și alți candidați. Din câte am auzit, unul dintre ei e foarte bun. Comisia ar putea decide că ești complet incompetentă.

Îi dau un cot și râde.

— Vei avea mereu certitudinea că ai fi putut obține postul. Când o să ne certăm, o să îmi scoți ochii cu asta.

— M-am gândit la ceva. Atât de machiavelic, că până și tu o vei considera ca fiind soluția perfectă. Le bate la cur de departe pe toate celelalte.

— Mi-e frică să întreb.

— Eu sunt noul director de finanțe divizionar al Sanderson Print. B și cel mai tare competitor al lui G.

— Poftim? Nu se poate, Josh!

— Știu! Am o minte diabolică!

Mă sărută pe ceafă. Mă rostogolesc.

— Cum naibii ai reușit?

Nu înțeleg.

— De mult mă tot bat la cap să merg, să avem o discuție. Așa că am făcut-o și le-am spus că vreau să îi ajut să se redreseze. Au fost de acord. Nimeni nu a fost mai surprins decât mine, dar am disimulat bine.

— De asta ți-ai luat o zi liberă?

— Da. Și trebuia să-ți cumpăr o mașină de tip Matchbox. Le-a luat o veșnicie să-mi facă oferta. De aceea nu am avut nevoie de ajutor să te înving. Nu am vrut să te înving.

Îmi pun mâna pe umărul lui. Pe brațul lui care se arcuiește atât de frumos.

— Asta era…

— A trebuit să invoc niște conflicte de interese.

— Cum ar fi?

Îi privesc ochii gânditori.

— Le-am spus că sunt îndrăgostit de cea care în curând va fi șefa de operațiuni de la B&G.

Mi-l și imaginez spunându-le asta, încrezător și calm.

— Nu cred. Ce au spus?

— Noului meu șef părea i se părea drăguț că făceam așa ceva. Tuturor le place romantismul. A trebuit să semnez câteva acorduri de

confidențialitate. Dacă îți spun ceva, voi fi dat în judecată. Din fericire, mă prefac bine când vine vorba despre tine.

— Vai. Și domnul Bexley s-a enervat tare? Nu e deloc romantic.

— Furios. A vrut să cheme paza. Din fericire, a venit Helene și a calmat lucrurile. După ce le-am spus de ce plec, au fost destul de înțelegători. Helene a spus că întotdeauna a știut.

— Și care au fost motivele pentru care le-ai spus că pleci?

— Că mai am un singur weekend în care să te fac să mă iubești.

— Groaznic! Nu le-ai spus așa, nu?

— Ba, da. Ar fi trebuit să o vezi pe Jeanette.

— Ai riscat cam mult, Josh.

— Din fericire, a meritat.

Își apasă gura pe pielea mea, gemând, respirând, de parcă aș fi un vis din care nu vrea să se mai trezească. Mă adulmecă. Parcă e dependent de mine.

— Ești sigur că nu o să mă pedepsești într-o zi pentru asta? Ai renunțat la o mare oportunitate, Josh.

— O să mă îngrop în numere. E timpul să îmi continui cruciada de salvare a editurilor de la faliment.

— Încearcă să nu mai faci oamenii să plângă. Fii tu. Așa cum ești. Ești un tip drăguț.

— Nu îți promit nimic. Dar jobul de la Sanderson mi se potrivește mai bine. Și cea mai bună parte este că în fiecare seară mă voi întoarce acasă, la tine. Pe canapeaua noastră. E cea mai bună decizie pe care o puteam lua.

— În fiecare seară? Nu pot în weekendul lung. O să merg la Sky Diamond săptămâna asta. Tu ce faci? Ai cumva treabă?

— Ia-mă cu tine, îmi spune, în timp ce îmi sărută umerii. Știu drumul până acolo. Am pregătit toată călătoria. Zboruri și mașinile pe care le vom

închiria. Mă duc la tatăl tău. Știu exact ce vreau să îi spun.

— Nu înțeleg ce ai cu locul ăla. De ce te atrage.

— Dacă vrei să o luăm de la început, trebuie să merg acolo. Vreau să știu totul despre tine.

— E clar că iubești căpșunile.

— Te iubesc, Lucy Hutton. Atât de mult, că nu ai idee. Te rog, fii cel mai bun prieten al meu.

Sunt atât de îndrăgostită. Ca o școlăriță. O spun cu voce tare.

— Sunt îndrăgostită de Joshua Templeman.

Îmi șoptește la ureche:

— În sfârșit!

Mă retrag.

— Va trebui să-mi schimb parola de la calculator.

— Ah, da? De ce?

— Îl iubesc pe Josh.

— 4ever, răspunde.

— Mi-ai spart parola?

Mă rostogolește pe spate și îmi zâmbește cu ochii strălucindu-i răutăcios.

Nu mai e nimic de făcut. Când steagul alb al cearșafurilor lui se așază pe pielea mea, Jocul de-a *Te urăsc, te iubesc* s-a terminat. E un miracol. Și e pentru totdeauna.

— Da, bine. Pentru totdeauna. Ce joc ar trebui să jucăm acum?

Mă uit la el și jucăm Jocul privitului. Îi citesc în ochi că își amintește ceva. Îi sclipesc ochii:

— Jocul *Sau ceva de genul* m-a intrigat. Poți să-mi arăți cum funcționează?

Aruncă păturile peste noi. Lumea dispare. Suntem doar noi doi. Râde. Cel mai frumos sunet.

Apoi, tăcere. Îmi sărută pielea. Să înceapă jocurile serioase!

virtual-project.eu

violin

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28

Table of Contents

Capitolul 1 2
Capitolul 2 15
Capitolul 3 27
Capitolul 4 40
Capitolul 5 53
Capitolul 6 66
Capitolul 7 79
Capitolul 8 90
Capitolul 9 102
Capitolul 10 115
Capitolul 11 130
Capitolul 12 141
Capitolul 13 154
Capitolul 14 166
Capitolul 15 179
Capitolul 16 191
Capitolul 17 205
Capitolul 18 218
Capitolul 19 235
Capitolul 20 245
Capitolul 21 253
Capitolul 22 264
Capitolul 23 276
Capitolul 24 290
Capitolul 25 305
Capitolul 26 314
Capitolul 27 327

Capitolul 28 340